

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

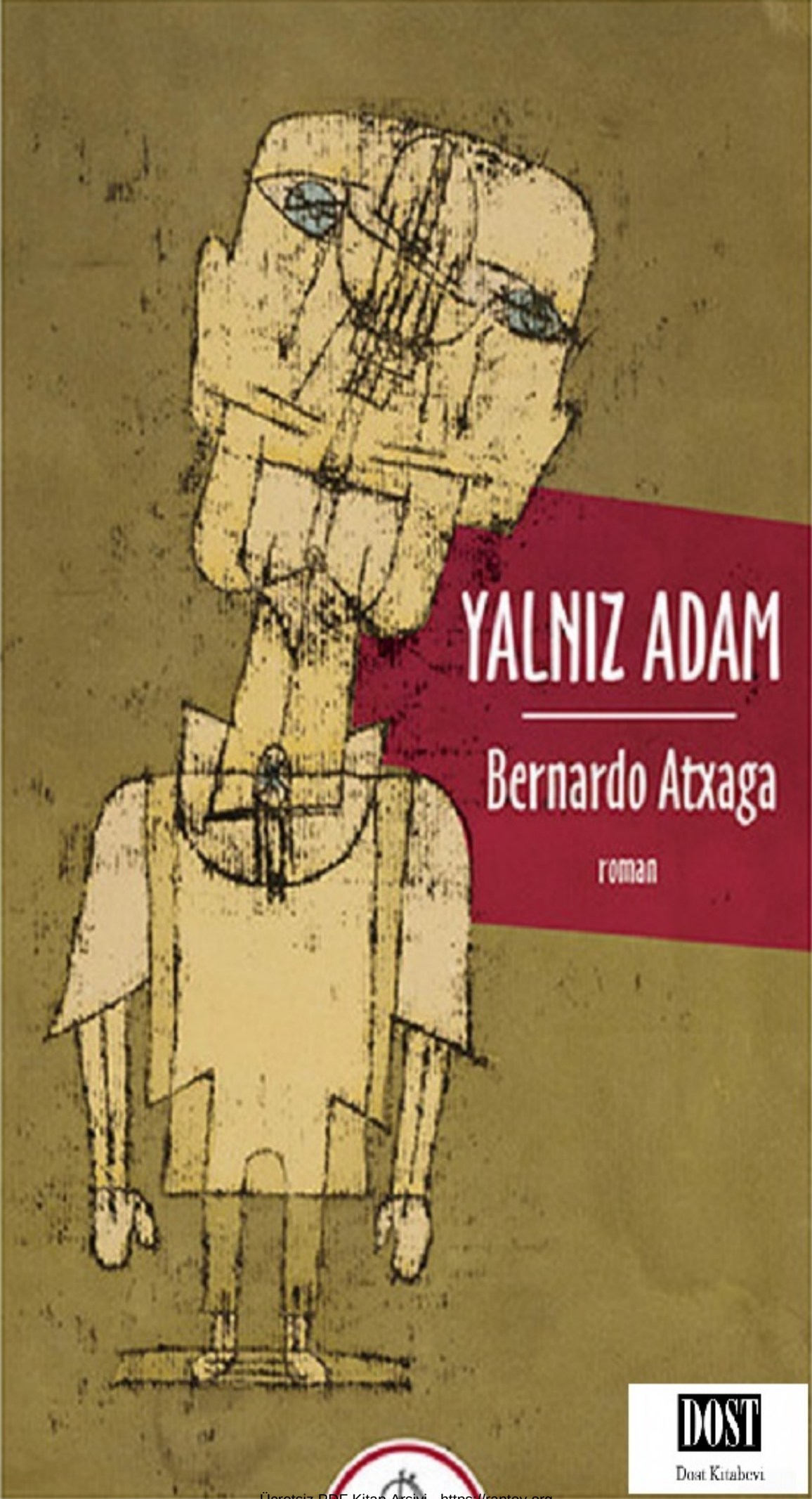
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YALNIZ ADAM

Bernardo Atxaga

roman

DOST

Dost Kitabevi

YALNIZ ADAM

Bernardo Atxaga
(1951)

Bernardo Atxaga, gerçek adıyla Joseba Irazu Garmendia, 1951 yılında Bask ülkesi sınırları içinde doğdu. 1976'da yayımlanan kısa romanı *Ziutateaz* ile yazarlık serüveni başladı. İki yıl sonra şiir kitabı *Etiopfa* çıktı. *Obabakoak* (Dost Kitabevi Yayınları, Ocak 2001) isimli romanıyla dünyanın en çok tanınan ve en özgün yazarları arasına girdi ve bu kitabı, başta Premio Nacional de Literatura ve Premio Euskadi olmak üzere, birçok ödül kazandı.

On beş dile çevrilen bu kitaptan sonra Bask dilinin yeryüzü üzerindeki en tanınmış ismi olan Atxaga'nın *Yalnız Kadın* adlı yapıtı pek yakında Dost Kitabevi Yayınları tarafından okura sunulacak.

D

Ayfer Teker Garcia

İlk, orta ve lise öğrenimini TED Ankara Koleji'nde tamamladıktan sonra, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İspanyol Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'ndan 1984 yılında mezun oldu. Aynı bölümde 1986 yılında öğretim elemanı olarak göreve başladı. Lisansüstü çalışmalarını yine aynı fakültede sürdürerek 1997 yılında edebiyat doktoru unvanını aldı. İspanya'daki çeşitli üniversite ve araştırma merkezlerinde çalışmalar gerçekleştirdi. Halen adı geçen anabilim dalındaki görevine devam etmektedir.

ISBN 975-298-019-8

El Hombre Solo
BERNARDO ATXAGA

© Bernardo Atxaga, 1994
© Ediciones B, S.A., 1994

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla
Dost Kitabevi Yayınları'na aittir.
Birinci Baskı, Haziran 2002, Ankara

İspanyolcadan çeviren, Ayfer Teker Garcia

Editör, Ali Karabayram

Teknik hazırlık, Ferhat Babacan - Dost İTB
Baskı ve cilt, Pelin Ofset

Dost Kitabevi Yayınları
Karanfil Sokak, 29/4, Kızılay 06650, Ankara
Tel: (0312) 418 87 72 Fax: (0312) 419 93 97
raulman@domi.net.tr

Dost Dağıtım
Tel: (0312) 432 48 68 Fax: (0312) 435 75 96

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır. Türkçede telif sahibinin önceden yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen yeniden basılamaz, herhangi bir kayıt sisteminde saklanamaz, hiçbir şekilde elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka türlü bir araçla çoğaltılıp iletilmez.

Bernardo Atxaga

YALNIZ ADAM

Bir kere düşmeyegörsün yalnız adam, kimse gelmez kaldırmaya!

Vaiz, IV, 10

Herkesin Carlos diye çağırdığı adam, seyrettiği buz tutmuş denizin, yavaş yavaş kaybolmakta olan bir düşün görüntüsünden başka bir şey olmadığını biliyordu; ayrıca, içindeki bir sesin ona hatırlattığı gibi, uzanmakta olduğu kanapeden kalkıp o gün, 28 Haziran 1982 günü, saat dokuzda Polonya ile Belçika milli takımları arasında oynanacak olan karşılaşmayı izlemek üzere bir an önce otelin salonuna inmesi gerektiğini de biliyordu. Ne ki, düşünde görmekte olduğu deniz, onu bilincinin telkinlerinden uzaklaşmış olan anılarına doğru sürüklüyordu ve beynindeki bu özgür alan ona gözlerini açmamasını, hareket etmemesini, tamamen uyanmamasını, yavaş yavaş onu ele geçiren o hoş düşme hissinin tadını çıkarmasını öneriyor ve buz tutmuş tabakaya çarparak denizin derinliklerine doğru gözden kaybolan bir taş parçasına dönüştürüyordu Carlos'u. Sonuçta denize düşmedi tabii. Buz tabakasının arasındaki gediklerde yüzerek buharın içindeki balıkları görmek için ucuna kadar yaklaştı, evet, ama birden düşündeki görüntüler değişiverdi ve o taş parçası aynı denizin –şimdi, yukarıdan bakıldığında, deniz büyük ve beyaz bir ovaya benziyordu– üzerinde uçan büyük bir yarasaya dönüştü.

Kanapeye iyice yayıldı ve sırtını hâlâ güneşin vurmakta olduğu cama doğru çevirdi. Uyanmak istemiyordu, düşündeki imgeleri aklında tutmak ve kısa bir süre için de olsa o büyük yarasaya dönüşmek, kendinden uzaklaşmak ve yerçekimsizlik duygusunu tatmak istiyordu. Ayrıca, onun bu arzusu, beyaz ovanın derinliklerinde bir yerlerde

çalmakta olan orkestranın müziğiyle birlikte güçleniyor ve zaten hoş olan o imgelere başka bir güzellik katıyordu.

Arzusu yarım kaldı. Bir kadının Ruiz Arregui isimli bir paleontoloğa yönelttiği soru, orkestranın müziğine baskın çıktı. Bu ayrıntı –Barselona’da yaşamaya başladığı andan itibaren Bask soyadları ilgisini çekiyordu– gözlerini açıp gerçeğe dönmesine neden oldu. Karşısında on altı inçlik televizyonu, ekranda da gözlüklü bir genç olan paleontoloğu, programın sunucusuna yanıt verirken gördü.

“Hayır, kesinlikle. Bask sahillerinde bir zamanlar kanatlı kertenkelelerin yaşamış olma olasılığının bulunmadığını siz de biliyorsunuz. Üstelik yaşamış olduklarını varsaysak bile zaten uçamayacaklardı, çünkü bu tip kertenkeleler, günümüzdeki tüm kertenkeleler gibi *poikilothermosturlar*, yani vücut ısılarını düzenleme yetenekleri yoktur. Bu ne anlama gelir? Yani buzların arasında baygın bir biçimde uykuya dalacaklardı ve uçmaları imkânsız olacaktı.”

“Evet, doğru,” diye gülümseyerek onayladı sunucu. “Günümüzde kabul edilmiş tanımıyla, kanatlı kertenkelelerin yaşamış olmaları olanaksız, zaten o dönemde yaşamış olan kanatlı kertenkeleler de bundan milyonlarca yıl önce yeryüzünden silinip gitmişler. Daha önce yarasayla ilgili olarak sözünü ettiğim nitelendirme de pek uygun olmadı, çünkü burada kesinlikle bir kuştan söz etmiyoruz, tam tersine, bir sürüngenden söz ediyoruz. Şöylece bir özetleyecek olursak, şu anda ekranın öteki tarafında bizi izlemekte olan arkadaşların hatırlaması gerekenler şunlar: kanatlı kertenkele bir sürüngendir, kertenkele ve timsah türündendir ve insanoğlu mağaralarda yaşamaya başlamadan çok önce yeryüzünden silinmiştir.”

İzlemekte olduğu, kültürel bir araştırma programıydı ve hem sunucu hem de paleontolog akıcı bir söyleşi gerçekleştirmekte oldukça zorlanıyorlardı. Düşünün önemsiz kaynağını öğrenerek bir parça hayal kırıklığına uğrayan Carlos, saatine baktı. Dokuza yarım saat kalmıştı; Boniek,

Lato ve arkadaşlarının Belçikalılarla karşılaşacakları maçın başlamasına da yarım saat kalmıştı. Karşılaşmayı başka bir kanaldan yayınlayacaklardı.

Carlos, halının üzerine fırlatılıp atılmış spor gazetesinde, *Günümüz futbol dünyasında Boniek bir kişiliktir* başlığını okudu. Gözlerini ekrandan ayırdıktan hemen sonra makaleyi gördü. *Ona çok büyük önem veriliyor, saygı duyuluyor ve, Barselona'da da gözlemlene şansını elde ettiğimiz gibi, ona tapılıyor. Ayrıca, takım arkadaşları da ona saygı duyuyorlar; çünkü kaleci Mlynarczyk'in Varşova Havaalanı'na körkütük sarhoş geldiği gün yaptığı iyiliği, Polonya'da kimse unutmuyor. Federasyonun yöneticileri Mlynarczyk'in yolculuğa çıkmasını engellemek istediler, fakat Boniek eğer öyle bir şey söz konusu olursa kendisinin de uçağa binmeyeceği tehdidinde bulundu ve her şey yoluna girdi.*

Bu kez gözleri, halının üstündeki genel haberler içeren gazeteye doğru yeniden hareket etmeye başladı. *Beyrut'taki Filistinliler için acı durum. ETA, bir çocuğun ağır biçimde yaralanmasına neden olan bombayı yerleştirdiğini reddediyor* diye okudu. Bunlar en önemli haberlerdi.

Yazın o sıcak, yakıcı günleri geride kalmış olmakla birlikte, dairenin sıcaklığı yirmi beş dereceyi aşmaktaydı. Carlos, kanapeden kalkmaksızın, koluyla uzanıp pencereyi açtı. Daha sonra, serin rüzgârın tüm yüzünü kaplamasıyla birlikte tekrar sakinleşti, sanki başı ağrıyormuş da hareket etmeye korkuyormuş gibiydi: düşünmek istemiyordu, gazetenin başlıklarını okuduktan sonra beyninde şekillenmeye çalışan yeni imgelerin gelmesiyle birlikte, düşündeki imgelerin uyandırdığı izlenimin yok olmasını istemiyordu. Öylece gözlerini kapattı ve pencerenin öteki yanından gelen vızıltıya kulak kesildi; düzenli ve madeni bir sestti, hep var olan ve hep var olacakmış gibi görünen böceklerin sonsuz sesiydi bu. Gerçi onun hoşuna gidiyordu orada olmaları, tıpkı aşçının çocuklarının Montesa ve Derby marka dağ motosikletlerini çıkarıp, egzoz borusuna susturucu takmadan, otelin çevresinde tur atmaya başlamaları

gibi. Tüm tekdüze gürültüler onu sakinleştiriyordu. Hatta onları dinleyerek uyuyordu bile. Bununla birlikte, o gün bunu yapması imkânsızdı, kendini uykuya teslim etmemesi gerekiyordu. Uyanması, diğer ortaklara ve otel çalışanlarına verdiği maçı birlikte izleme sözünü tutmak üzere, otelin salonuna inmesi gerekiyordu.

Carlos, uykudan yeni kalkmış birinin gevşekliğiyle, kendini böceklerin sesine bıraktı. Evet, düzenli olmak güzel bir şeydi, üstelik yaşam için de yararlıydı, yalnızca fiziksel yaşam, yani midenin ve bağırsakların düzenli çalışması için değil, aynı zamanda ruhsal yaşam için de yararlıydı. Kim daha önceden karar verdiği bir şeyi karar verdiği saatte yapabilirdi ki? Kim herhangi bir sorun yaşamaksızın aylar ve yıllar geçirme şansına sahip olabilir ve makul bir yaşantıyı garanti edebilirdi? Evet, işte işin sırrı burada, yani düzenli olmaktaydı. Tıpkı buzda kayan tekerleğin altına kum koymak gibi, düzenli olmanın güç durumlardan kurtulmaya yardımcı olduğu, erkek kardeşinin sürekli olarak yinelediği bir şeydi.

“Bunun ona faydasının dokunduğu pek söylenemez. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Kropotky şu anda bir psikiyatri kliniğinde bulunuyor,” dedi içinden bir ses. Carlos hoşnutsuz bir biçimde yüzünü buruşturdu: içinden gelen sesleri dinleme alışkanlığı olmasına ve bunun cezaevi yıllarında kendi kendisiyle konuşmak için kullandığı bir sistem olmasına karşın, biraz önce kendisiyle konuşan kişiyi tanıyamamıştı. İçinde yaşayan diğerlerinin, yani geçmişinde tanıdığı insanların, tiyatro oyuncularını gibi, yüz ve biçimlerinin seslerine eşlik etmesiyle belirmelerine benzemiyordu. Bazen, yalnızca ona eziyet etmek için, içinde büyüüp serpilen bir çeşit farenin yaşadığı hissine kapılıyordu.

Carlos kanapeden kalktı ve içindeki fare sesinin erkek kardeşi hakkında yaptığı yorumu belleğinden silmek için pencereden bakmaya koyuldu. Dışarıdaki her şey gecenin yaklaşmakta olduğuna işaret ediyordu: otelin çevresindeki

lambaların akkor biçimindeki telleri belirginleşmişti, düşündekinden çok farklı ve küçük bir yarasa bu lambalardan birinin etrafında dönerek uçuyordu; biraz ötede, karanlık, tıpkı sıvının şişenin dibinde bıraktığı tortu gibi giderek yoğunlaşıyordu, tepenin eteğini örten zeytin ve badem ağaçları artık seçilemiyor ve yörenin büyük bir kısmını kaplayan fundalığın içinde kayboluyordu; daha ötede ise –otelden üç yüz metre uzaklıkta, Barselona yolu üstünde– benzin istasyonunun aralıklarla yanan ışıkları, kırmızı ve mavi ışıltılar yaymaya başlamıştı bile; en geride, tüm ışıkların bitiminde, Montserrat bir dağı değil, daha çok gri bir kale duvarını andırıyordu. Evet, hava kararmaktaydı, tıpkı diğer günler gibi, düzenli olarak, hep aynı tempoda. Bir saat sonra, hava tümenden karardığında, dağ tamamen görünmez olacak ve otel ile bölgedeki tüm yerleşim birimlerinin idari olarak bağlı bulunduğu köyün kilisesi ışıklandırılacaktı. Ardından böceklerin sırası gelecek ve onlar da uyuyacaklardı, ondan sonra da, tümenden kaybolana kadar yavaş yavaş azalacak olan trafiğin sesi duyulacaktı. O anda ise sessizlik egemen olacak ve yalnızca benzin istasyonunun mavi ve kırmızı ışıkları yaşamın sürdüğü ve birilerinin onları izlediği hissini vererek sabaha kadar yanmayı sürdürecekti.

Carlos tekrar kanapeye oturdu ve ayakkabılarını giymeye koyuldu. Biraz önce pencereden gördükleri, sürgüne gönderildiği yerdi, gerçekten âşık olduğu dağlar, yollar ve evlerle hiçbir ilgisi yoktu bu dağların, yolların ve evlerin; ama yine de düzenli bir yerdi burası ve içinde yaşayan, onu kemiren Fareyi yatıştırmaya oldukça yardımcı oluyordu. Geleceğin kendisine neler getireceğini bilmiyordu, ama ne getirirse getirsin, en kötü durumlarda bile, faturayı bu yere çıkaramazdı.

“Evet, bence öyle. Altamira ve Lascaux’yu saymazsak, Ekain gibi değerli mağara sayısı çok az. Bir yandan değerli resimler içeriyor, öte yandan çok zengin bir maden yatağı.

Ekain'de hem paleolitik hem neolitik döneme ait oldukça fazla kalıntı bulundu.”

Şu anda televizyonun ekranında Vizcaya Körfezi'ni ve onu çevreleyen kara parçasını gösteren bir harita görülmekteydi. Sahile çok yakın bir yerde, kırmızı bir nokta, mağaranın yerini işaret ediyordu. Hemen ardından harita yok oldu ve kırmızı nokta, yosunla kaplı, yağmurdan ıslanmış bir kaya parçasına dönüştü.

Carlos tüm dikkatini ekrana verdi. Görüntü gittikçe genişliyor, kaya parçasının yerini akgürgen ormanı, onun yerini de bir dağın tamamen yeşille kaplı zirvesi alıyordu. Ufukta, birçok zirveden sonra –bu zirveler artık yeşil değil maviydiler– denizin pırıltılı çizgisi belirmektedir. Kamera, düşündeki yarasa gibi, şimdi onun en çok sevdiği tepelerin, yolların, evlerin üzerinde uçuyordu. *İşte orada benim dağlarım, işte orada benim vadilerim.* İmgelere eşlik etmek için bir orkestranın yorumladığı halk şarkısının sözlerini, belleği hiç zorlanmaksızın yerine koyuyordu: *İşte orada benim dağlarım, işte orada benim vadilerim, beyaz evlerim, çeşmelerim, nehirlerim. Belermiş gözlerimle Hendaya sınırındayım. Ah! Bask Ülkesi...*

Carlos, otelde dahili bir numarayı –on yedi– çevirdi. Kapattı, bir kez daha çevirdi.

“Televizyonu izliyor musunuz?” diye sordu karşı taraf yanıt verdikten sonra. “Birinci kanala bakın, biraz bizim memleketi görebilirsiniz, Zarauz sahilini ve tüm o bölgeyi. Yaklaşık on beş günden fazladır orada değilsiniz. Eminim ki özlemini çekiyorsunuzdur.”

Carlos, televizyonun gösterdiği topraklara bir yıldan fazladır adımını atmamıştı ve özlem çekmeye dair söyledikleri aslında bir şakaydı. Ne ki, hattın öteki ucundaki kadın onun niyetini anlamadı ya da anlamak istemedi.

“Tamam, şimdi televizyonu açarız. Ama gerçekten de yemekleri özlüyoruz. Konserve den artık gına geldi,” dedi. Sesi sikkın geliyordu.

Görüşmeyi kesmeden önce, Carlos, “Tam anlamıyla mutluluk imkânsızdır,” dedi.

Paleontolog, görüntüler eşliğinde, mağaranın bulunduğu bölgede 40.000 yıl önce yaşamış olan insanların kişilikleriyle ilgili bir açıklama yapıyordu. Belirttiğine göre, ilginç alışkanlıkları vardı, bu alışkanlıklar içinde en ilgi çekicisi belki de kabuklu hayvan toplamalarıydı, ama yenecek cinsten olanları değil de, yalnızca süslenmek için kullanacakları güzel ve renkli deniz kabuklarını; örneğin *Nassa reticulata* diye adlandırılan türü. Üstelik o dönemlerde denizin XX. yüzyıldaki yerinde olmadığını dikkate almak gerekiyordu, çok daha uzaklardaydı, en azından yirmi kilometre daha geride ve Vizcaya Körfezi’nin ısısı da yaşamakta oldukları yaz aylarının ısısı gibi değil, en azından sıfırın altında kırk derece civarındaydı. Bu yüzden, kırk bin yıl önceki adam ve kadınların süslenmek gibi bir gereksinim duymaları şaşırtıcı değil miydi? Yalnızca deniz kabuğundan bir kolye takabilmek için bu kadar çok çalışmaları ve tehlikeye atılmaları anlamlı değil miydi?

Paleontolog sözlerini tamamladığında mağarayı çevreleyen yeşil ya da mavi dağların görüntüleriyle birlikte orada yaşayan atların ve bizonların görüntüleri de kaybolmuştu. Şu anda ekranda sunucunun biraz gergin yüzünden başka şey görülmüyordu. Paleontolog açıklamalarını fazla uzatmıştı. Programın hemen bitmesi gerekiyordu.

“O halde, onların da bizim kadar karmaşık ve kaprisli olduklarını söyleyebiliriz,” diye bir yorumda bulundu. “Şimdi de, madem ki vaktimiz tükeniyor, biraz hızlı bir biçimde, atalarımızın yaptıkları resimlerin de görülebileceği kuzey sahilindeki diğer bazı mağaraların yerlerini harita üzerinde sizlere göstereceğiz. Bu yılki tatilinizde kültür ve eğlenceyi birleştirmek istiyorsanız buraları ziyaret etmeyi unutmayın. Gerçekten de Bask Ülkesi’ne gitmek her seferinde biraz daha...”

“Her seferinde biraz daha zorlaşıyor tabii ki,” diye su-

nucunun yardımına koştı paleontolog. “Son zamanlarda bölgede gerçekleştirilen saldırılar, teşvik etmeye çalıştığımız turizme hiç de yardımcı olmuyor.”

“Bununla birlikte, ortalığı telaşa vermememiz gerekiyor. Yoksa bu, bomba ve makineli tüfek dilinden başka bir dil bilmeyenlerin oyununa gelmek olacak,” diye ekledi sunucu.

Carlos gözlerini kapattı ve çırılçıplak da yaşasa mağara duvarlarına resim yapmak ya da *Nassa reticulata* türü deniz kabuklarından yapılmış kolyeler takmaktan başka derdi olmayan, 40.000 yıl önce yaşamış olan o erkek ve kadınları gözünün önüne getirmek için kendini zorladı. Başta, tıpkı düşündeki buz tutmuş deniz gibi, çekici bir imge olduğu için hoşuna gidiyordu bu; ayrıca, bu anekdotun sıradan bir şey olmadığını, tam tersine, bir öğreti içerdiğini sezinliyordu; belki de çok önceden öğrenmiş olması gereken bir şeydi bu. Ama o anda ekranda yeniden görülen harita üzerinde yer alan isimler –Biarritz, Zarauz, Guernica, Bilbao– içindeki Fareyi uyandırdı ve belleği, bu girişiminde ona yardımcı olmaktan çok, geçmişine ait hoş olmayan, iç karartıcı imgeler peyda etmeye başladı. Carlos, önce ortada müzik büfesinin bulunduğu Zarauz’un büyük meydanını, ardından da bir sinemanın olduğu yılankavi bir sokağı gördü. Sinemaya girdikten sonra Farenin harekete geçirdiği anılar iyice su yüzüne çıktılar ve ruhu –ya da erkek kardeşinin dediği gibi *semavi bedeni*– yolculuğunu sürdürdü, önce sinemanın projeksiyon salonuna girdi, daha sonra salonun altında bulunan penceresiz bir odaya –bir *halk hapishanesi*ne– geçti. Kaçırmış olduğu işadamı, odanın derbeder yatağından, “Bana ne olacak? Bana ne yapacaksınız?” der gibi ona doğru bakıyordu.

Telefon çalmaya başladı ve Carlos ahizeyi kaldırmak için kolunu uzattı. Ama yanıt vermeden önce tereddüt etti, çünkü ruhu –*semavi bedeni*– geçmişine ait imgelerle onu rahatsız ederek uçmayı sürdürdü: Carlos’un kendisini

yirmi üç yaşındaki haliyle, Daguerre sinemasındaki bir koltukta, o dönemdeki en iyi arkadaşı Sabino ile birlikte porno bir film izlerken gördüğü Biarritz'e doğru uçuşta önce; ardından tekrar kendisini gördüğü Guernica'ya doğru uçuşta, ama bu kez yeniyetme bir delikanlı haliyle ve meydanda toplanmış kalabalığa alçak bir platformdan seslenen erkek kardeşini dinliyordu. En belirgin özellikleri olan özgüven ve kibirle, Kropotky, Bask Vatanı Günü mitingini kapatmak için seçtiği eski bir İngiliz şiirini okuyor, bu sahne Carlos'u utandırıyor: *Guernica ağacı! Bu yıkım çağında nasıl yeşerirsin? Güneş, Atlantik denizinden gelen hafif meltem, sabahleyin tutan çiy, tatlı nisan yağmuru, hangi umdu, hangi sevgiyi taşırsınız?* Kropotky, şiiri gittikçe coşarak okuyordu, o ise gittikçe daha fazla utanıyordu.

Sonunda Farenin canlandırdığı imgelerin belleğinden yok olmasını sağladı ve telefonun ahizesine yaklaştı. Önce Ugarte'nin öksürüğünü ve ardından futbol hakkında konuşan insanların seslerini duydu. Otelin salonundan arıyorlardı.

"Bu otelin yöneticilerinden bavinin, hep bivlikte futbol maçı seyvedecekken salona inmeyip de ne yaptığını öğvenebiliv miyiz acaba? Ya da daha doğrusu, benim ovtaklavımdan bavinin, patvonlavla çalışanlav avasındaki kavdeşlik pavtisine katılmamasının nedenini öğvenebiliv miyiz acaba?" diye sordu Ugarte. Aslında bir komedyen değildi, ama yıllardır düzgün bir vurguyla konuşmıyordu. Yüksek sesle konuşur, 'r' harflerine bir türlü dili dönmez ve de hep birilerini taklit ederdi.

Telefonun öbür ucunda, salondan gelen seslerin arasında, spor programı yorumcusunun, Belçika'nın milli kalecisi Pfaff'ın bir antrenman sırasında sakatlanması ve büyük bir olasılıkla o günkü maça çıkamayacak olmasıyla ilgili haberi duyuluyordu. Carlos saatine baktı. Polonyalılar ve Belçikalılar arasındaki maçın başlamasına yirmi dakika vardı.

“Şimdi geliyorum. Ayakkabılarımı giyer giymez,” dedi ve bir yandan da televizyonu kapattı.

Çok güzel bir sesi vardı, tonlaması bir aktör gibiydi, ama ses tonunda bir alayı ya da ruhsal durumunu yansıta-
cak en ufak değişiklikleri bile hissettirmeyecek kadar ölçü-
lüydü, hatta hiç sır vermemek için ne bir ürkü, ne bir
kuşku, ne de bir endişeye yer vardı sesinde. Kişiliğinin
diğer birçok özelliği gibi, hiçbir şeyi açığa vurmayan, sakin
ve rahat ses tonu da geçmişindeki silahlı mücadele yılların-
dan kalan bir izdi.

“Evet, lütfen. Yanımıza gel. Dayanışma çok gevekli biv
şey. İşvevenlev ve işçilev, hepimiz Polonya takımını izle-
mek için toplandık. Hepimiz bizim oyunculavı destekliyo-
vuz. Polislevi unutmadan tabii. Polonyalı oyunculavı cesa-
vetlendirmek için İspanyol polislevi de bu salonda olacak-
lav,” diye ısrar etti Ugarte. Damarlarında dolaşan alkolün
normalin üstünde bir düzeyde olduğu açıktı. Polonya takı-
mının Barselona’dan getirttiği tercümanın, Danuta Wyca’nın
taklidini yaptığı da açıktı o gün.

“Hemen iniyorum,” dedi Carlos telefonu kapatmadan
önce. Ardından da pencereye gitti ve bütün pencere kanat-
larını bir bir açtı.

Sıcaklık hâlâ yirmi beş derece civarındaydı ve fundalık
ya da çayırlıktaki badem ve zeytin ağaçlarının etrafında
çoğalan böceklerin her zamanki vızıltıları devam ediyordu.
Bununla birlikte, herkes yerli yerinde değildi. Ugarte’nin
söylediklerine göre Lato, Boniek ve Polonya takımının
diğer oyuncularını korumakla görevli polisler yerlerinde
yoktu, belki de otelin başka yerinde ya da daha iyi bir
televizyon düzeneği olan herhangi bir yerdeydiler. En
azından pencereden bakıldığında gözlemlenen buydu.
Otelin giriş kapısında tek bir polis yoktu, aynı şekilde,
binanın karşısındaki geniş düzlük alanda da, anacaddeye
çıkan yolda da yoktu. Birden, belleğinde yeni bir düşünce-
nin belirmesiyle, Carlos telefona doğru yürüdü ve beş

dakika önce yapmış olduğu işlemleri yineledi: on yediği çevirdi, kapattı ve yeniden çevirdi.

“Bir fikrim var. Eminim ki canınız şöyle güzel bir akşam yemeği istiyordur. Size o yemeği getirebilirim sanıyorum,” dedi. Telaşlı olmasına karşın sesinde dinginlik hissi veren bir hava vardı.

“Eğer bu bir sorun yaratmayacaksa, tabii ki. Daha önce de söylediğim gibi, konserve yemekleri yemekten bıktım,” dedi hattın karşı tarafındaki kadın. “Yanımdaki arkadaşım da olur diyor. Güzel pişirilmiş bir yemek için ölüyor.”

“Size bir parça mangalda pişmiş et ve mutfakta başka ne bulursam onu getireceğim. Yarım saate kalmaz orada olurum.”

Pencerenin karşı tarafında Montserrat, neredeyse görünmez bir dağ olmuştu, ışıklandırılmış kilise ise şimdi hem yerleşim birimlerinin ışıklarından, hem de Barselona karayolundan geçen arabaların farlarından daha fazla ışık veriyordu ve çevrenin en göze çarpan yapısı konumundaydı. “Düşümdeki gibi yarasaların yaşadığını ve ben çevreye bakınırken gökyüzünde kaybolmuş bir biçimde oradan oraya uçtuklarını varsayarsak,” diye düşündü Carlos – daha sonra da köyün çatılarından birinin üzerine konmak üzere kesinlikle o noktaya doğru yöneleceklerinden emindi. Carlos içini çekti ve pencereyi kapattı. Çokluk, öyle büyük bir hareket olmuyordu. Televizyon her zamanki gibi Dünya Futbol Şampiyonası karşılaşmalarından birini yayınlıyordu, trafik azdı ve benzin istasyonunun kırmızı-mavi ışıltıları insanın gözünü alıyordu. Öte yandan, otel civarındaki tek yarasa, düzlükteki sokak lambalarını aşır daha ileri gidecek güçte görünmüyordu.

Tam bu düşünceleri bir kenara bırakıp otelin mutfağına inmeye hazırlandığı sırada birinin kapıyı açtığını duydu ve bir süre sonra Ugarte’nin beş yaşındaki oğlu Pascal’ı ve onun ardından da daireyi paylaştığı arkadaşı Guiomar’ı

gördü. Çocuk gülmeye başladı ve elindeki topa bir tekme atarak ona doğru fırlattı. Top lambaya çarptı.

“Nasıl anlaşıştık, Pascal? D’Artagnan mı yoksa Boniek mi olmak istiyordun?” diye sordu Carlos.

Ama çocuk biraz histerik bir biçimde gülmeyi sürdürdü ve topa ikinci bir tekme savurdu. Kanapenin yanındaki gazetelik ilk darbeden nasibini aldı, halının ortasındaki sehpa da ikinci darbeden.

“Penaltı!” diye çığlık attı çocuk.

Koridoru salondan ayıran tahta paravanın öteki yanından, “Pascal cevap ver. Carlos’un sorusuna cevap ver,” diyerek Guiomar söze karıştı. Boyu neredeyse iki metre civarındaydı ve paravanın tepe noktası gözlüğünün hizasında kalıyordu.

“Evet, cevap ver. Hangisisin? D’Artagnan mı, Boniek mi?” diye yineledi Carlos. Fakat çocuk, amcaları diye düşündüğü kişilerin dairesine girmeyi başardığı için çok heyecanlıydı ve gülmekten kendini alamıyordu.

Paravanın arkasından çıkıp bir sigara yakarak, “Hadi, söylesene Pascal,” dedi Guiomar. “Ben bir parça D’Artagnan’ım ve bu yüzden kılıcımı belimde taşıyorum, ama öte yandan Boniek’in ve Polonya takımındaki tüm arkadaşlarının da temsilcisiyim ve bu yüzden onlar şimdi bir savaşa girişecekken senin burada sakın sakın durmanı kabul edemiyorum.”

Halının üstünde duran ve Pascal’ın yeniden şut çekmeye hazırlandığı topu alarak, “Biliyorum, maçın başlamasına çok az kaldı, ama salona şimdi inemeyeceğim. Daha sonra gelirim,” dedi Carlos.

“Ne demek aşağıya inemeyeceğim? Ne oldu?” Guiomar ses tonunu değiştirerek sordu. Gözlüğünün ardındaki gözlerinde şaşkınlık belirtisi vardı.

“Ne olmasını istiyorsun? Bir şey olduğu yok.”

“Anlamıyorum bir türlü,” dedi Guiomar gözlüklerini düzelterip başını eğerek. “Belki saçmalık, ama bence Polonya

takımının bizim otelde kaldığını ele güne duyurmalı ve maç nedeniyle parti vermemiz hiç de kötü bir şey olmasa gerek. Herkes salona indi bile, masada sandviç ve biralar hazırlandı bile. Tek eksik sensin. Bu da oldukça garip. Çünkü bu otelde futbola en çok ilgi duyan sensin.”

“Yanlış anlama. Partinin sorumlusu sensin ve bunu düzenlemek için ne kadar uğraştığını biliyorum, ama söylediğim gibi, şimdi gelemem. Köpeklerle yemek götürmem gerekiyor.”

“Köpekler daha sonra da yemek yiyebilirler, sanırım.”

“Sadece bu değil. Ayrıca fırına da gitmem gerekli. Köpekler bekleyebilir ama ekmek hamuru asla. İnsan canı istediğinde değil, zamanı geldiğinde hamuru yoğurmalıdır.”

“İnanmıyorum. Seni çok uzun zamandan beri tanıyorum ve inanmıyorum. Sırlar faslının sona erdiğini sanıyordum. Gerçekten, Carlos.”

“Kızma Foxi,” dedi Carlos. Siyasi militanlığı sırasında Guiomar’ın takma adlarından biri olan Foxi, bir fox terrier kırmasıydı. Bu cins köpekler gibi Guiomar’ın da yorulmak bilmez olduğuna dair bir ünü vardı. İnandırıcı bir açıklama almadığı sürece, günler ya da haftalar boyu Carlos’un davranışının nedenini kendisine sormayı sürdürebilirdi.

“Neyse, bize bildirirsin elbet. Biz yerlerimizde olacağız,” dedi Guiomar bir iç çekişle. Başka bir dönemden, başka koşullardan söz ediyordu sanki ve Carlos’un ketum tavrına hayıflandığı belliydi.

“Gerçekten de gizli saklı hiçbir şeyim yok. Yalnızca salona inmeden, Ugarte ve diğerleriyle konuşmaya koyulmadan önce canım biraz hava almak istedi. Herkesin bir kusuru var, Foxi. Kimileri dik kafalı ve partilere düşkün, kimileri de bir parça içine kapanık.”

Pascal, kollarını Carlos’a doğru uzatarak bağırdı, “Top!” Ama Carlos topu vermedi.

“Evet, bir sırrın var. Tıpkı benim de olduğu gibi. Bilmiyorsan söyleyeyim, benim de bir sırrım var,” dedi Guiomar

ve topu alıp çocuğa verdi. Dudaklarında tekrar bir gülümseme belirdi.

Carlos, şakacı bir vurguyla, “Yazılmış bir kere. Kendi kusurumuzu görmeyip başkasında kusur buluyoruz,” dedi. Guiomar’ın Küba’ya bir yolculuk yapmayı tasarladığını düşündü, çünkü birkaç zamandır orada uzunca bir süre kalmaktan söz ediyordu.

“Senin ve benim durumlarımız birbirinden farklı. Başma geleni sana anlatmak istiyorum, ama yapamam. Yarın ya da öbür gün belki, ama bugün yapamam. Oysa sen aslında hiçbir şey anlatmak istemiyorsun.”

“Biliyorsun ben hep böyleydım zaten. Eskiden de kız arkadaşlarım hakkında pek bir şey bilmezdim,” dedi Carlos, çocuğun yüzüne bakarak. Pascal mızızlanmaktaydı ve Guiomar’ı kemerinden tutmuş dairenin kapısına doğru çekiştiriyordu.

“Pascal, biliyorum, maçın başlamasına çok az kaldı. Şimdi gidiyoruz,” dedi çocuğun saçını okşayarak. Daha sonra da Carlos’a dikkatlice baktı. Çocuğun yanından uzaklaşarak fısıltıyla sordu. “Neler dönüyor? Aynı anda iki kızla birden mi çıkıyorsun? Bunu soruyorum zira María Teresa’yı salonda gördüm.”

“Eminim herkese sandviç servisi yapıyordur. Aslında sorun biraz da burada. María Teresa iki garsonun yaptığı işi yapıyor ve onu neredeyse hiç göremiyorum. Ah, sahiden, ona fazla mesai ödeniyor mu? Benim hoşuma gitmeyen...”

Guiomar, “Onu Ugarte’ye sor, Carlos. Ben yalnızca alım satım işlerinden anlıyorum,” diyerek kestirip attı. Daha sonra ses tonunu biraz alçalttı. “Kim bu yeni kız arkadaşın? Beatriz mi? *La nostra bellissima Beatriu?*”

Beatriz ‘altı aydır otelin resepsiyonunda çalışıyordu. Çok güzel bir kadındı. Guiomar’ın onu *la nostra bellissima Beatriu* diye tanımlaması, beş yıl önce, otelin sorumluluğunu üstlendikleri dönemde, Barselona’da sahnelenen oldukça ünlü bir operetten kaynaklanıyordu.

“Olabilir,” dedi Carlos.

“Çok iyi Carlos, tebrikler.” İçindeki sesi duydu. Fare, konuşmayla ilgili bir yorum yapmaksızın duramayacaktı. “Yakınındaki insanları aldatmakta her seferinde daha da ustalaşıyorsun ve hiçbir şey için endişe etmemelisin. Guiomar gerçeği algılamaktan çok uzak. Böyle olması da daha iyi, çünkü günün birinde otelde olup bitenin farkına varırsa çok üzülecek. O, ikinizin çok iyi arkadaş olduğunuza ve ikiniz arasındaki güvenin tam olduğuna inanıyor.” “Sakin ol, Carlos.” Ardından bu sesi duydu. Şimdi de bilinci, Sabino aracılığıyla kendisiyle konuşuyordu. Biarritz günlerinden bu yana, özellikle de onun Bilbao’daki bir sokakta ölmesinden sonra, içindeki iyi ses o olmuştu ve Fareye kafa tutabilen tek sestti bu. “Senin durumundaki birinin yapabileceği yegâne şeyi yapıyorsun ve bunu da gayet iyi yapıyorsun. Guiomar ona hiçbir şey anlatmadığın için sana teşekkür edecek. Onu olayın dışında bırakmanın tek yolu bu.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Neyse, elbet anlatırsın,” dedi Guiomar. “Gidelim Pascal,” diye ekledi ardından. Çocuğun omuzlarından tutarak onu dairenin kapısına doğru yönlendirdi. “Maç başlamadan bir an evvel gidelim, çünkü maçı başından itibaren izlemeyen taraftara iyi taraftar denemez ve bize kötü taraftar denmesini istemeyiz. Öyle değil mi Pascal? İyi bir taraftar olmak istiyor musun istemiyor musun?”

Çocuk, “Evet istiyorum!” diye çığlık attı ve sonra merdivenlerden aşağıya, o yöne doğru fırlattığı topun peşinde gözden kayboldu.

Otel, altmış odalı dikdörtgen bir köşkle, köşelerinden birinde otel ortaklarının dairelerinin, restoranın ve diğer hizmet birimlerinin bulunduğu kare bir kulenin birleşmesinden oluşmuş, göze hoş görünen beyaz bir binaydı. Carlos, Pascal’ın top sesleri merdivenlerde iyice duyulmaz olana dek bekledi ve daha sonra kulenin birinci katına inerek –o ve Guiomar, üçüncü ve en üst katta oturuyorlardı– restoran ve mutfğa ayrılan bölüme doğru yöneldi.

Mutfak, merdivenlerin sağındaydı, öteki tarafında otelin resepsiyonu ve diğer tarafta da kısa bir süre sonra partinin kutlanmaya başlayacağı salon yer alıyordu.

Mutfakta kimse yoktu, fakat Doro –otelin aşçısı– işinin büyük bir kısmını bitirmişti ve servis konsollarına o gece Polonyalı oyuncuların açılış olarak yiyecekleri salata ve deniz ürünleri tabaklarının biri konup biri kalkıyor, daha çok tören için hazır olan bir şapelin ısıldayan ve göz kamaştıran süslerine benziyorlardı. Carlos, olabildiğince çabuk bir biçimde, mutfağın bir köşesinde duran ızgaranın küllerini canlandırdı ve üzerine iki kocaman et parçası koydu, daha sonra tencerelerde ve buzhanede ne olduğunu gözden geçirip Doro’nun futbolculara hazırladığına benzer bir meze tabağı hazırlamaya koyuldu. Tam bitirmişti ki, büyük bir gümbürtü, otelin kulesinin alt katını boydan boya geçti ve mutfağa kadar geldi: Gol! Gol! Gol! Televizyondaki yorumcu durmadan haykırmakta ve salonda toplanan herkes –Pascal başta olmak üzere– ona eşlik etmekteydi. Boniek, Lato ve diğerlerinin şölen için hünerlerini göstermeye başladıklarına hiç şüphe yoktu. Carlos, golün tekrarını görmeye gitme arzusunu bastırdı ve etleri çevirmek için ızgaranın başına döndü. Bu yemek işini ne kadar erken bitirirse o kadar iyiydi.

Tam iki tepsiyi alüminyum kâğıtla örterken birinin kendisini izlediğini sezdi. Nuria’ydı bu, Montserrat Dağı’nın eteklerindeki bir köyde yaşayan genç ve irice bir kadın. Ugarte, kocasının işsiz olduğu bahanesiyle, mutfakta çalışması için onu yeni işe almıştı. Bu durum Carlos’un hiç hoşuna gitmemişti.

Koridor ile mutfağı birleştiren kapının yanından ayrılmaksızın, “Bunu nasıl yaparsınız anlamıyorum,” dedi. “Etrafta bu kadar yoksulluk varken siz köpeklere böylesine pahalı bir yemek veriyorsunuz. Buna hakkınız yok.”

Carlos, çok yavaş ve iki tepsiyi göğsünün hizasında tutarak kadına doğru yaklaşıırken, Ugarte’nin kendisine

ve Guiomar'a yaptığı, hem Nuria'nın hem de kocasının solcu fikirlere sahip oldukları, diktatörlük dönemi sırasında komünist bir sendikada militanlık yaptıkları, yani kısacası, kendileri gibi insanların yardımını hak ettikleri türünden açıklamaları anımsadı. Yalandı, hepsi yalandı. Nuria bir komünist gibi değil, tam tersine, bir din bilgisi öğretmeninin o tanıdık ve sıkıcı üslubuyla konuşuyordu.

“İkinci defadır bu köpeklerin yemek işini yüzüme vuruyorsunuz. Üçüncüsünde sizi işten atarım,” dedi sakın bir sesle. Ardından da yemekhaneye doğru yürümek için ayağını uzattı ve kapıya sert bir tekme vurdu. Her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki kadının kendisini sakınacak zamanı olmadı ve esaslı bir darbe aldı.

Kadın, bir taraftan da elini dizine götürerek, “Beni işe alan Ugarte'ydi,” diye sızlandı.

Carlos ona hiç bakmadan yemekhaneye girdi ve terasa doğru yöneldi. Nuria aptalın tekiydi. Ugarte de her zamanki gibi yalan söylemeyi sürdürüyordu. Onu çok uzun zamandır tanıyordu ve ne tür kadınlarla yatmaktan hoşlandığını çok iyi biliyordu. Güçlü kuvvetli kadınlardan hoşlanırdı, Nuria gibi. Öte yandan –terasa yemekhane arasındaki döner kapıyı geçmişti ki aklına bu düşünce geldi– çok öfkelenmişti ve tepkilerini kontrol altında tutamıyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu. Az önce yaptığı bir aptallıktı.

Terastaki masaya tepsileri bırakıp mutfığa geri döndüğünde, “Çok üzgünüm. Canınızı yakmak istemezdim,” dedi kadına. Ama kadın onu duymazlıktan geldi, Carlos'un ızgaranın yanında unuttuğu et parçasını alıp buzhaneye doğru gözden kayboldu.

Tekrar terasa çıktı ve bir süre masaları ve yapılan hazırlığı izledi. Tüm masalar olması gerektiği gibiydi, lambasıyla, çiçeğiyle, orta yerinde Polonya'nın armasının bulunduğu kırmızı ve beyaz kâğıttan yapılmış bayrağıyla; masalardan birinde –takımın oyuncularının oturacağı uzun

masada- takımın tercümanı Danuta Wyca'nın yanında getirdiği kırmızı bayrak dalgalanıyordu. Evet, Doro iyi çalışmıştı doğrusu, aynı şekilde iki çocuğu ve Ugarte'nin karısı Laura da. Ona gelince, o da fena sayılmazdı, müşteriler arasında ekmeginin rağbet görmesini sağlamıştı. Ayrıca Guiomar ile birlikte, Doro gibi iyi bir aşçının otelde çalışmaya karar vermesinde rolü büyüktü. Bununla birlikte, Ugarte, yalnızca kendi çıkarlarıyla ilgileniyor ve Nuria gibi aptal insanları işe almakla uğraşıyordu. Her şey yoluna girdiğinde onunla konuşması gerekecekti. Ya da karısıyla.

Teras, otelin düzlüğünden, dövme demirden yapılmış parmaklıkla son bulan bir duvarla ayrılıyordu. Carlos tepsileri aldı ve parmaklığın kapısını bir kez daha ayağıyla açtıktan sonra düzlüğe çıkan üç basamağı indi ve av köpeklerinin barındığı depoya doğru yola koyuldu. "Bu kadar aceleye gerek yok," diye bir ses duydu. Konuşan Sabino'ydu. "Eğer seni tepsilerle neredeyse koşarken görürlerse şüphelenirler. Biraz önce olanları unut ve doğal davran." Carlos adımlarını yavaşlatarak, "Bu aptal kadın başıma iş açacak," diye düşündü. Sabino başka bir şey söylemedi.

Küçük yarasa, sokak lambalarının çevresinde dönmeye, böceklerin vızıltıları da zeytin ve badem ağaçlarının olduğu düzlükte ve onu çevreleyip ardından da yola ya da otelin arka tarafına kadar uzanan fundalıkta duyulmaya devam ediyordu. Carlos, yarasanın etrafında uçtuğu lambanın yanından geçti ve düzlükten ayrılarak otelin deposunun ve fırınının bulunduğu başka bir düzlüğe -ağaçlar arasındaki ikinci bir düzlük- gelene kadar bayır aşağı devam eden toprak bir yola indi. Gece iyice bastırmıştı ve Carlos -otelin ışıkları oraya kadar ulaşmıyordu- gözlerini karanlığa alıştırmak için bir an duraksadı. Depoda barınan iki köpek, Greta ve Belle, sabırsızlıkla homurdanmaya başladılar. Tepsideki yemeğin kokusunu almışlardı.

Carlos deponun önünden geçerken, “Sus, Belle!” diye fısıldadı ve köpek, yaşlı olanı, bir an için sustu. Fazla ikna olmasa da, birazdan Greta da sustu.

Bu yoldan birçok kez geçmişti, tepsideki tabakların hiçbirini yerinden oynatmadan fırına kadar geldi. Hemen, kulübenin kapısına yaklaşır yaklaşmaz, un kokusunu ve ardından bir sesin diğerine baskın çıkması gibi bu kokuya baskın çıkan ikinci bir kokuyu duydu, o akşamüstü fırında pişen ekmeğin kokusuydu bu. Derin derin nefes aldı. Bir-birine yakın bu iki kokunun birleşimi kulübenin çevresinde yeni bir duvar oluşturuyor, görünmez olsa da, dünyanın gürültü ve hayhuyunun oraya girmesini engelleyecek biçimde etrafını çevreliyor ve kendisini koruyormuş gibi geliyordu ona. Bu yüzden o kulübeyi otelin diğer birimlerinden daha çok seviyordu; çünkü o duvar onu koruyordu, çünkü kokular –erkek kardeşi Kropotky’nin de dediği gibi– ona özel bir hale bahşediyordu. Carlos bu yerde epey zaman geçiriyordu. Günde beş ya da altı kez bu kapının –tahtadan yapılmış, beyaz boyalı– önünden geçiyor ve, doğal olarak, otelin restoranında tüketilen yüzlerce ekmek için gerekli işlemleri yerine getirmekle uğraşıyordu. Kulübenin kendisi gibi orada yaptığı iş de Carlos’un hoşuna gidiyordu; bir kez başladı mı, saatler boyunca –artık iş ne zaman biterse– kendisini kaptırıyor, Farenin –bilincinin fare gibi tasavvur ettiği belli bir kısmının– onu rahat bırakmasını sağlıyordu.

Benim gezgin ruhum, huzur bulmak için yalvararak, bir aşağı bir yukarı yürür: nasıl ki yaralı geyik de, öğle vakti, her zamanki gibi dinleneceği ormana, gölgeliğe ve dinginliğe doğru kaçır; ama yosun yatağı... Şiirin yazılı olduğu kâğıt –aslında erkek kardeşinin cezaevindeyken kendisine gönderdiği mektubun bir bölümü– raptiyeyle kapının öteki tarafına tutturulmuştu ve fırına girip çıkarken her seferinde bu kâğıtla karşılaşmak, farkında olmadan birkaç satırını okumak Carlos’un hoşuna gidiyordu. Bazı imgeler vardı ki, nede-

nini bilmeden onu kendisine çekiyordu. Düşündeki buz tutmuş denizle arasında da bir saat önce buna benzer bir şeyler olmuştu. Aynı şekilde, dinlenmek için bir orman arayan geyik imgesi de hep aynı etkiyi yaratıyordu.

Tam kapıyı kapatmaya hazırlanıyordu ki, yakındaki zeytinlikten gelen bir gürültüyle düşünceleri yarım kaldı. Bir dalın çatırdaması mıydı bu? Evet, ona öyle gelmişti, sanki birisi ayağıyla bir dalı ezmiş ve kırmıştı. Fırının ışığını söndürüp dışarı çıktı. Derken, selamlamak için sigarasının kızıl ucunu sallayarak yaklaşan bir suret gördü.

“Delğin sığağına dayanamadım ve bir sigara içmek için dışarı çıktım,” dedi kadın. Kendisiyle telefonda konuşan kadındı bu; Madrid ve Barselona basınında *Jon & Jone* diye adlandırılan eylemci çiftin bir üyesi. Parfümünün kokusu un ve ekmeğin kokusuyla karışıyordu.

Hiç düşünmeksizin, “Sakin ol. Polisler otelde maç izliyorlar,” diye karşılık verdi Carlos. Ne ki, kadının sığnağın dışında olması bütün güvenlik kurallarını bozmak demekti ve bu yüzden biraz şaşırmıştı doğrusu.

“Jon da içeride maç izliyor, bu da beni dışarı çıkmaya iten ikinci neden. Futbola dayanamıyorum. Maç anlatan yorumcuların böğürmesi sinirlerime dokunuyor. Gerçekten bana çekilmez geliyor. Franco döneminin pazar öğleden sonralarını anımsatıyor.” Jone şöyle bir soluklandı ve yukarı doğru baktı. Yukarıdaki Akdeniz göğü yıldızlarla doluydu, ama ay hemen hiç görünmüyordu; hiç değilse kadının hatlarını algılamasına yetecek kadar bile ışık yoktu. Sanki gazetelerin yayınladığı fotoğraflarda gösterdiğinden daha yaşlıydı. Otuz yaşlarında, belki biraz daha fazlaydı.

Carlos oldukça ciddi bir biçimde, “Delik çok sıcak oluyor da ne demek? Bana hiç öyle gelmedi,” dedi.

“Televizyonun dediğine göre, Haziran ayında hiç bu yılki kadar çok sıcak olmamış. Bunu günde yüz kere tekrarlıyorlar ve ben her defasında onlara inanıyorum. İçeride de dışarıda da dayanılmaz bir sıcaklık var,” dedi kadın

sigarasını yere fırlatıp ayağıyla söndürerek. Saçı çok kısaydı ve askılarla tutturulmuş bir bluz giymekteydi.

Carlos, sanki kadının ağzından çıkan dumanın havada kaybolmasını beklermişçesine, bir an duraksadı. Sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı.

“Benim şartlarıma uymadınız. Benimle bağlantı kurduğunuzda sizi bir süre saklayabileceğimi söyledim, ama delikte kalmanız ve birbirimizi görmememiz şartıyla. Arkadaşınız bunun böyle olacağına ve herhangi bir sorun çıkmayacağına dair bana güvence verdi. Bugün buraya geliyorum ve seni bir ağacın altında sigara içerken buluyorum. Tıpkı kamp yerindeki bir turist gibi. Açıkçası ben bu işi pek anlayamadım. Yaptığın çok tehlikeli bir şey. Hepimiz için.”

Birbirlerine çok yakındılar ve kadının parfüm kokusuna karışmış kadınsı ter kokusu doğrudan doğruya Carlos’a –neredeyse Guiomar kadar uzun boyluydu, kadına yirmi santim fark atıyordu– geliyordu.

“Ne yazık ki haklısın,” dedi kadın yeni bir sigara yaktıktan sonra. Carlos, göğüs dekoltesinin parladığını fark etti. Bluzunun zorlukla örttüğü iki göğsünün arasından sicim gibi ter akıyordu. “İşin kötüsü bizi gördüler,” diyerek bir ilenci çağırırçasına ekledi. “Evvvelsi gün oldu bu. Saat gecenin on birine geliyordu, Jon ve ben buradan aşağıya, çeşmeye kadar gittik ve orada serinlerken beş yaşındaki bir çocuk bize fener tuttu. Neredeyse ona ateş edecektim, gerçekten. Ramak kaldı.”

“Nasıl yani? Çocuğa silah mı çektin?”

“Dediğim gibi, neredeyse onu vuracaktım.”

Fırının kapısından uzaklaştı; çocuğa, gecenin o saatinde ağaçların altında tek başına dolaşmasına izin veren anne ve babasına, onları güvenlik kurallarını çiğnemeye iten Akdeniz ruhuna lanet okumaya başladı. Bağırmmamak için kendini zor tutuyordu.

“Çocuğun adı Pascal, benim arkadaşlarımmın oğlu. Oteldeki tek çocuktur ve can sıkıntısından tüm gününü oradan

oraya koşturarak geçirir. Sizin gittiğiniz çeşme de onun en sevdiği oyun yeridir.”

Guiomar çeşmeye, aşçının çocuklarından birinin motosikletini orada yıkamaya kalkışmasının anısına *Derby Çeşmesi* adını koymuştu. Ama şu andan itibaren çeşmenin gülünecek hiçbir yanı kalmamıştı. Artık orası Jon ile Jone’un Pascal ile karşılaştıkları yerdı. Carlos, olayın doğurabileceği sonuçların neler olabileceğini sormaktaydı kendine.

Jone, bu kez bitkin bir biçimde, tekrar sıcaktan yakındı ve yaşamak zorunda oldukları delikteki sıcaklığın yirmi beş derecenin altına inmediğinde ısrar etti. Hatta geceleri daha da kötü oluyordu, çünkü bodrumun duvarları iyice kızıyor ve uykuya dalmak çok zorlaşıyordu, özellikle de o küçücük alanı öteberi, yastık, kitap ve diğer şeylerle –o diğer şeylere arkadaşı Jon da dahildi– paylaşmak zorunda kalınca.

“Şu lanet olası basın, Jon ve benim aramda duygusal bir bağ olduğunu yazıyor. Ama bu gerçek değil ve her şeyi daha da zorlaştırıyor,” dedi, cümlesini tamamladı ve tekrar lanet okumaya başladı. Carlos, kadının, birkaç hafta önce Jon ile birlikte polisle girdiği silahlı çatışmanın ardından, sansasyonel basının yayınladığı ve onları Bonnie ve Clyde’a benzettikleri makaleleri anımsadığını düşündü. Her şeye karşın, kadının söylediklerinde ters olan bir şeyler vardı. Yaptığı açıklama tamamen gereksizdi. “Bence sana bir mesaj yollamak istedi. Kişisel bir mesaj,” diye bir ses duydu içinden. Evet, Sabino haklı olabilirdi. Jone, basının *teröristlerin kutsal Fransız tapınağı* diye adlandırdığı bölgenin aylardır dışındaydı – tabii ki olası erkek arkadaşından da ayırıydı; bu süre, devamlı baskı altında yaşamak zorunda olan bir kadın için oldukça uzun bir süreydi.

Carlos onu Fontana Çeşmesi’ni çevreleyen çimlerin üzerine uzanmış, elbisesiz olarak hayal etti ve göğüslerini, karnını, cinsel organını, beyaz kalçalarını gördü, kısa bir süre sonra bu birincil imge belleğinden silindi ve onun

yerine, ilkinden biraz farklı bir ikincisi belirdi: Jone yine çıplaktı, ama bu kez ayaktaydı ve kendisi onu kolları arasına alıyor, ayakkabılarını, pantolonunu, iç çamaşırlarını, askılı bluzunu üst üste yığıdığı yerden birkaç metre uzaklaştırıyordu; elini kalçalarının arasına sokar sokmaz da cinsel organını kuvvetlice kavırıyor ve bir iki fiske vuruyordu.

Bu imgeler onu tahrik etmişti ve bir an ellerini kadının omzuna koyma, ardından da neredeyse askılı bluzuna sığmayan, terden ıslanmış göğüslerine kadar indirme arzusu duydu, ama Sabino'nun öğretilerinden birini anımsayınca duraksadı. “Bir eylemci asla güvenlik kurallarını unutmamalı.” Sabino, beyaz kaplı bir kitapçıktan, on kadar gence yönelerek okuyordu; Carlos gibi silahlı mücadeleye yeni adım atan bu gençler onun kurslarını izliyorlardı. “Eğer aksini yaparsa, yani kurallara harfi harfine uymazsa, hem kendini hem de tüm grubu tehlikeye atar. Birisi kendisini rahata alıştırdı mı olacak olan budur. Rahat bir eylemci, sonunda içinden geldiği gibi ve düzensiz hareket etmeye başlar. Başka bir deyişle, rahata alışmış bir militan, örgüte bir gammazdan daha fazla zarar verir.”

Sabino, on beş yıldan fazla bir süredir, Biarritz yakınlarında bir mezarlıkta yatmaktaydı ve Jone gibi yeni eylemcilerin, onun eğitim kurslarının izlerini taşımaları olanaksızdı. Kadın çok fazla şey biliyordu. Kendisini otel sahiplerinin sakladığını, Carlos'un nasıl bir dış görünümü olduğunu ve yaklaşık olarak Barselona'dan ne kadar uzakta olduğunu gayet iyi biliyordu. Öte yandan, işin en berbat tarafı, Pascal onları görmüştü, üstelik silahı da görmüştü. Eğer Sabino orada olsaydı bu durumu onaylamazdı. Bu eylemcilerin nasıl olup da böylesine tedbirsizce davrandıklarını bir türlü aklı almazdı. Sabino'ya göre, bir parça alkole düşkün olan ya da boşboğaz birisi, kurslara devam eden gruptan uzaklaştırılma cezası almayı hak ederdi. Böyle durumlarda bile –tıpkı erkek kardeşi Kropotky'nin gruptan uzaklaşmak zorunda kalması gibi– Sabino tedbiri elden

bırakmıyor, reddedilmiş bir yandaşın duygularını incitmemeye özen gösteriyordu. Küstürülmüş birinin her zaman için tehlikeli olabileceğini biliyordu.

“Peki sonunda çocuğa ne oldu?” diye sordu Carlos.

“Bize inanıp inanmadığını bilmiyorum. Bize şu Polonyalı futbolcu Boniek ya da her kimse işte, onunla röportaj yapmaya gelip gelmediğimizi sordu ve biz de evet dedik, ama kimsenin bunu bilmediğini ve sırrımızı saklamasını tembih ettik.”

“Bence bu çok zor. Bir konuşmaya başladı mı hiç susmaz. Üstelik her önüne gelenle konuşur,” dedi Carlos içini çekerek. Sonra bir küfür savurdu. “Gerçekten de bu davranış biçiminize bir anlam veremiyorum. Güvenlik kurallarına her zaman uymak gerekir, yoksa...”

“Lütfen bana vaaz verme,” diye sesini yükselterek onun sözünü kesti kadın. Daha sonra yaptığına pişman oldu ve elini onun koluna koyarak birkaç özür cümlesi fısıldadı. “Ona silahı yerde bulduğumu söyledim,” diye ekledi, daha sakindi, “ama ona ihtiyacım olmadığını ve gömeceğimi de söyledim. Yeterince inandırıcı olduğumu sanıyorum. Her neyse, artık bu hikâyeden iyice sıkıldım.”

Carlos, Jon’un ve kadının, yaptıkları bu hatadan dolayı öfkeli olduklarını ve belki de bu yüzden kadının böylesine alıngan olduğunu düşündü.

Bir an sustuktan sonra, “Jon biraz sinirli,” diye devam etti, kendi kendine konuşuyor gibiydi. Carlos, aklından geçenleri tahmin edebildiği için kadının akıllı biri olduğuna hükmetti. “Ama bu da yadırganacak bir şey olmasa gerek. İki aydır, Mayıs ayının başından beri evlerimizden uzaktayız ve üstelik de yol çok zorlu geçti. Bilbao’daki çatışmada hesabımızı görmelerine ramak kaldı. Üstüne üstlük altyapımız yoktu ve on gün boyunca, bizi buraya getirene kadar dağlarda barınmak zorunda kaldık. Şimdiki sorunumuz bu, altyapımız yok. Başımızı sokacak bir daire bulmamız neredeyse olanaksız.”

“Belki de çocuk için fazla endişelenmek yersiz. O kadar da önemli değil,” dedi Carlos.

“Şimdi söylediğin oldukça hoş doğrusu,” diye bir ses duydu. Fare kendisiyle dalga geçiyor ve kabul etmekte direndiği gerçeği onun yüzüne vuruyordu. Pascal meselesinin doğuracağı sonuçlar, doğal olarak, çok ciddi olabilirdi. Yıllardır örgütle bir ilgisi yoktu. Bir fırsat doğduğu için yardım eden, iyilik yapmak isteyen emekli bir militandan başka bir şey değildi. Eğer kadın ya da arkadaşı canlı yakalanacak olurlarsa –otelde veya daha sonra başka bir yerde– kendisi günah keçisi olurdu, yani Jon ve Jone’un örgütün gerçek üyelerini korumak için feda edecekleri biri. “Gerçekten de farkına vardığına sevindim, kırılan tabakları ödeyecek ilk kişi sen olursun. Tamam –bu sırada, Fare, alayının dozunu iyice artırdı– hiçbir şeyden korkun olmadığını ve hiçbir şeyi önemsemediğini biliyorum, ama ya Ugarte, Guiomar, Laura, Doro ve diğerleri? Eğer polis oteli kapatırsa nereye giderler?” Fare konuşurken, binanın lobisinde asılı duran grup fotoğrafında yer alan arkadaşlarının siyah beyaz yüzleri geldi gözünün önüne.

Jone sigarasını söndürdükten sonra, “Herhangi bir şey olacağını sanmıyorum,” diye diretti. “Diyelim ki çocuk bizim söylediklerimize inanmadı, ama gidip bunu birisine anlatsa bile ne olabilir ki? Beş yaşındaki bir çocuk bana gelip silahlardan söz etse, en son düşüneceğim şey gerçek bir silah olurdu.”

Carlos düşündüğünün tam tersini söyleyerek, “Haklısın,” diye onayladı. Artık olan olmuştu ve bunun üstüne gitmenin bir anlamı yoktu. Silah imgesi çocuğun belleğine girmişti bir kere ve bu olay karşı karşıya kaldığı soruna bir tehlike unsuru katıyordu. O imge Pascal’ın bilincinde su yüzüne çıkar mıydı acaba? Eğer çıkarsa bunu birisine anlatır mıydı? Böyle bir durumda bunu kime anlatırdı? Ne zaman? Bunlar, karşısında dikkatli davranması gereken sorulardı ve beklemekten başka yapılacak şey yoktu.

Jone bir süre duraksadıktan sonra, “Bir şey daha,” diye söze girdi. Bu kez ses tonu daha içtendi. “Önceki gece, çeşmenin olduğu yerde bir çiftin olduğunu söyleseler kimsenin yadırgayacağını sanmıyorum. Çimlerin üstünde bir prezervatif görmüştüm. Jon kullanılmış olduğunu söyledi.”

Kadın dudaklarını öyle bir açıyordu ki, Ugarte’nin deyişiyle, *sanki bir şekeri emmek ister gibi* diye düşündü Carlos. Ha dese Jone onunla birlikte olmaya hazırdı. Yeniden tahrik oldu. María Teresa’nın bedenine sahip olduğu yerde onun bedenine de sahip olma düşüncesi hoşuna gitmişti. Çünkü çimlerin arasında Jon’un kullanılmış bir prezervatif bulmasının açıklaması tam olarak buydu: iki gün önce orada María Teresa ile birlikte olmuştu. Bununla birlikte, bu düşünce onu tam anlamıyla ikna edememişti. Hareketsiz, uzanmış, çıplak kalmak María Teresa’nın hoşuna gidiyordu, kendisi onu bir el fenerinin ışığında izlerken bedeni en ufak bir uyarmaya bile karşılık veriyordu. Onunla birlikte olmak kolaydı. Oysa Jone onun gibi değildi. Pasif kalma konusunda olumsuz davranacağını sezinliyordu. Ayrıca María Teresa ufak tefek bir kadındı, oysa Jone, karanlıkta bile bunun tam tersi olduğu izlenimini veriyordu. Tıpkı bir sporcunununki gibi güçlü ve gelişmiş kasları olduğu görülüyordu. Carlos, kadının bir süre hapiste yatmış olabileceğini düşündü ve bu kasların kaynağı da orası olmalıydı – hapishanenin jimnastik salonu. Bununla birlikte, aşk oyunları için gereksinim duyduğu kadın tipi değildi o. Evet, belki de her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisi olacak.

“Bir eylemci hiç beklemediği bir anda yakalanabilir,” diye bir ses duydu. Beyaz kaplı eğitim kursu kitapçığını okuyan Sabino tekrar anılarında belirdi. “Böyle durumlarda, emniyet, zincirin oracıkta çözülmesi için uğraşır. Yakalanan eylemci, polise kendi hesabına çalıştığını ve herhangi bir örgütten söz edildiğini hiç duymadığını söylemeli.

Eğer başka bir eylemciyle ilgisi olduğunu ortaya çıkarırlar ve bu ilişkiyi fotoğraflarla ve ses bantlarıyla kanıtlarlarsa, böyle bir durumda da kendini temize çıkarmak için kişisel sorunlarını dile getirmeli. Polisin ilişkilerini kanıtladığı eylemcilerin biri kadın öbürü erkekse, her ikisi de cinsel sorunlarını ileri sürmeli. Eylemcilikten ve örgütten hiç söz edilmemeli, yalnızca bir aşk serüveni ya da cinsel arzunun adı anılabilir.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu kadın. O yanıt vermeden önce otelden yükselen bir kükreme, havayı yarıp fırına kadar ulaştı. Pascal ile birlikte o anda otelin salonunda toplananların hepsi, Polonya’nın ikinci golü için koro halinde tempo tutuyorlardı.

Gol neşesinin getirdiği havayı derin derin içine çekerek, “Bizim takım iyi oynuyor galiba,” dedi Carlos.

Belleğinde genç bir futbolcunun imgesi belirdi: oyuncu on altı yaşlarında ya var ya yoktu; kanatlardan birine doğru koşuyor ve bitiş çizgisini terk etmek üzere olan bir topa yetişiyordu; bir savunma oyuncusuna –yeşil-siyah forması olan– çalım atıyor ve iki yeni savunma oyuncusunun oluşturduğu koridorumsu küçük alana giriyor, kaleciye bakıyor, topa büyük bir güçle vuruyor, hemen ardından da top ağlarla buluşuyordu ve maçı izlemekte olan insanlar da gol diye bağırıyorlardı. Golü atan o oyuncu kendisiydi ve o gol sayesinde takımı tur atlıyordu, o ise alkışları duyuyor, havaya fırlatılan kazakları, o kazakların gerisinde uzun bir bacası olan fabrikayı, beyaz bir sütun oluşturarak o bacadan yükselen dumanı, sütunun arkasındaki mavi gökyüzünü görüyordu.

Bu anı onda hoş bir ürperti yarattı ve düşündeki buz tutmuş denizi izlerken duyduğu heyecanı, bir an için de olsa, ona tekrar yaşattı. Hava daha bir güzelleşmişti, böceklerin vızıltısı daha bir canlıydı ve Ay ile onu çevreleyen yıldızların uzaklığı daha da artmış gibi geliyordu ona.

“Hey, Yul Brinner...”

Carlos, kadının bedeninin gittikçe kendisine yaklaştığını sezinledi. Ter ve parfüm kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Fırının kokusunu bastırıyordu.

Hiç kuşku yok ki, futbolculuk yıllarına ait anının onda yarattığı değişikliği Jone yanlış yorumlamıştı ve ilk tepkisi onu yadsımak oldu. Salondaki insanların kükremesi, kadına duyduğu arzunun yok olmasına –tıpkı ani bir esintinin bir sabun köpüğü kabarcığını yok etmesi gibi– neden olmuştu. Bununla birlikte, kendini tutmaya karar verdi. Belki de kadının önerdiği oyunu oynamak daha iyi olacaktı. Eğer başına bir şey gelecek olursa cinsel çekicilikten söz edebilirdi: “Gazetede resimlerini gördüğüm andan beri Jone bana çok çekici geldi ve onu saklamamı istediklerinde kendimi kaybettim. Daha sonra vazgeçmek istedim ama artık olmazdı. Onunla birlikte olma arzusu tüm gücümü aşıyordu.” Yeryüzündeki en iyi mazeret değildi belki, ama Sabino’nun dediği gibi, en kötüsü de değildi. Polis bazı zayıflıkları diğerlerine göre daha hoş karşılıyordu. Öte yandan, böyle bir itiraf, oteldeki arkadaşlarını birçok dertten kurtarırdı.

“Kafam Yul Brinner’inki gibi cascavlak değil. Yalnızca saçım seninkinden biraz daha kısa,” diye fısıldadı. Ardından onu omuzlarından yakaladı ve döndürerek sırtını kendi bedenine dayadı. Jone’un başı, çenesinin altında kalıyordu. Carlos, yüzündeki hiçbir kası oynatmaksızın, ellerini aşağıya doğru kaydırды ve sıkıca iki göğsünü yakaladı. İriydiler.

“Yemek soğuyacak,” dedi kadın, iyiden iyiye tahrik olmuştu. Nefes alıp vermesi sıklaşmıştı.

“Çeşmeye kadar bana eşlik etmek istemez misin? Bidona su doldurmam gerekiyor. Ayrıca bir de fenerim var, kim bilir, belki şansımız yaver gider ve çimde bir prezervatif daha buluruz. Tabii kullanılmamış bir tane.”

Kadın, Carlos’un dudaklarını aradı ve boğuk bir evet diyebilirdi. Carlos’un aklına saçma bir fikir geldi: eğer fazla

oyalanmazsa, otele zamanında dönüp maçın önemli anlarının tekrarını izleyebilirdi.

Polonya takımı üçüncü golü attığında, ikisi de giyinmekteydi. Oteldeki insanların tezahüratı öncekilere oranla daha az duyulmasına karşın, uğultu, kadını irkiltmeye yetti. Çeşmenin yakınlarındaki bir zeytin ağacına asılı ve arabalarındaki gibi üç kademesi olan fener ışığı altında, Carlos, sessizce kadını izledi: gecenin beşinci ya da altıncı sigarasını içerek, yeni ıslattığı kısa saçlarıyla ayakta duruyordu ve yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Huzursuz görünüyordu, daha doğrusu orada değil gibiydi. *Fransız Kutsal Tapınağındaki* arkadaşını mı anımsamıştı yoksa? Yaptığına pişman mı olmuştu? Ne olursa olsun, kendisini oranın dışında hissediyormuş gibiydi; tümüyle bir yabancı olmasa da, onunkinden farklı bir dünyada yaşayan birinin ellerindeydi sanki kaderi. Bu da ne onun için ne de kendisi için iyi bir şeydi. Bir eylemci, hele bir de kendini tamamen örgüte adanmış bir eylemciden söz ediliyorsa, sürekli kendi çevresi içinde hareket etmeliydi. Kendi arkadaşlarıyla yemek yemeli, onlarla uyumak ve onlarla konuşmalıydı. Bu çevreye girip çıkmak, sürekli olarak iklim değiştirmek gibi bir şeydi ve insanın buna ne kafası ne de sinir sistemi dayana-bilirdi. Evet, Jone ve arkadaşı bir an önce otelden çıkmalıydı. Aksi takdirde, gittikçe daha fazla hata yapacaklardı.

Carlos düşüncelerini yarıda kesmek zorunda kaldı. Jone ağacın dalından aldığı fenerle ona işaretler yapıyordu. Fenerin kademesini değiştirmişti ve fener şimdi uzun bir ışık veriyordu.

“Biraz bekle. Bidona su doldurmam gerek,” diyerek sesini yükseltti. Jone fırına doğru giden yol boyunca uzaklaşmaya başladı.

“Maç bitmeden önce dönmezsem Jon’un aklına kötü şeyler gelebilir,” diye yanıt verdi. Sinirli görünüyordu.

Carlos tekrar spor programını düşündü. Dünya şampiyonalarında goller dört beş kez tekrar edilirdi. Tüm röportajların arasına goller serpiştirilirdi. Şansı bir parça yaver giderse, o gece Polonya'nın attığı üç gölü de görmeyi başarabilirdi.

Carlos bidonun ağzını çeşmeden akan suya denk getirmeye çalışarak, "Beni karanlıkta mı bırakacaksın?" dedi. Kadın tek söz söylemeden el fenerini düzeltti ve ağaçların arasında kayboldu.

Kadın uzaklaşır uzaklaşmaz çeşmeyi çevreleyen her şey yok oldu; ne ağaçlar, ne yol, ne çalılık görünüyordu, yalnızca karanlık ve bidona dolan suyun çıkardığı ses; sürekli olarak değişen gelgitli bir ses, tıpkı bir mumun alevi ya da girişik bir bezemenin bir çizgisi gibi. Carlos o sesin değişkenlerini, iniş ve çıkışlarını, kalınlaşmasını, ritim değiştirmesini dinleyerek oyalandı ve başka şey düşünmeden bidona on litre suyu doldurmayı başardı. Fırına dönerken –yine hiçbir şey düşünmemek kaygısıyla– dikkatini böceklerin vızıltısına verdi, çünkü bu ses de suyun çıkardığı ses gibi hem değişmez hem de farklıydı. "Bu sorunlarla yüzleşmeme çaresini akıl ettiğin iyi oldu," diye bir ses duydu birden. Fareydi konuşan. "Ne ki, sorunlar sana doğru yürüyor. Kaba olmak istemem, ne de sıradan bir şaka yapmak, ama Pascal yeni sevgilinin silahını gördü, tıpkı yeni sevgilinin de senin silahını gördüğü denli açık seçik ve büyük bir olasılıkla herkese bunu söyleyip duruyordur şimdi. Aslında iyi yapıyorsun. Başına gelecekleri düşünmemen daha iyi."

Carlos başını salladı. Yeniyetmeliğinden bu yana onun tipik bir hareketiydi bu. Bu hareketi her yapışında, erkek kardeşi, "Kötü düşüncelerden bu yolla kurtuluyorsun, sanki saçma yapışıp kalmış su damlacıklarından kurtulur gibi," derdi şaşkınlıkla. Ne ki, bu yöntem onda aynı sonucu vermiyordu.

Fırının kapısında tekrar karşılaştıklarında, "Niye beni beklemedin?" diye sordu Carlos.

Sesine neşeli bir vurgu katarak, “Sana da söylediğim gibi, Jon’un sinirlenmesini istemiyordum. Şu anda fırında eti ısıtıyor ve tamamen sakin, tıpkı olması gerektiği gibi,” dedi Jone. Davranış biçimi değişmiş görünüyordu. Çeşmede gözlemlediği asık yüzlü kadın değildi artık.

Carlos bidonu yere bırakarak, “Sevindim,” dedi.

Jone, gülümseyerek, “Ayrıca kendi işlerimle de ilgilenmek zorundaydım,” diye ekledi.

“Ben de, ama sonuçta ilgilenmedim,” dedi Carlos gülümseyerek. Ama onun gülümsemesi farklıydı.

“Bidonu yerine koymayacak mısın?” dedi Jone, fırının kapısını açarak.

Fırın, otuz metre karelik, dipteki duvara yapışık ve dönen eski bir haznesiyle sağ duvarında iki penceresi olan bir alandı. Carlos’un ekmeği yoğurmak için kullandığı mermer masa ile odunluk –duvarlarından biri eksik olan bir oda bozması– tüm merkezi alanı kaplarken, un çuvalları fırının girişinde üst üste yığılmışlardı. Daha ileride, kapıya doğru, sol duvardaki raflarda ya da yerde, bir zamanlar işe yaramış olan bir dolu eşya –radyo, tartı, avadanlık– yayılmış duruyordu.

Fırından içeri girer girmez, Jone, mermer masanın arkasına saklanmak için koştu. Bunu neşeli bir biçimde yapmıştı, sanki yarışıyormuş ya da bir danstan parçalar sergiliyormuş gibiydi, ama Carlos işin aslını tahmin ettiğini düşündü: floresan lambanın çiğ ışığında, biçimleri yumuşatan karanlığın koruması olmaksızın, bedeninden, sanki bir sürü çocuk doğurmuş gibi oylumlu kalçalarının ortaya çıkmasından ve çok geniş, orantısız oyluklarından utanıyordu. Bir an için, dairesindeki televizyondan paleontoloğun ‘paleolitik insanın’ kolye yapmak için kullandığı *Nassa reticulatayı* bulmak uğruna çektiği acıları ve soğuğu betimlerken söylediklerini anımsadı ve iki davranış biçimi arasında belirli bir ilişki olmalı diye düşündü: 40.000 yıl önce yaşayan insanların mağrur ve süse bu kadar düşkün

olduklarını hayal etmek oldukça güçlü, bu kadına olan da aynı şeydi, bedeninin çirkin tarafını masanın arkasını siper ederek gizlemeye çalışıyordu. Silahlı bir grubun üyesi olan birinden böyle bir davranışı çok az kişi bekler. Eğer biri Jone’a, örgüte girmesine neyin neden olduğunu, hapishane, mezarlık ya da toplumun büyük bir çoğunluğu tarafından aşağılanmaktan başka bir şey sunmayan bir gelecekle yüzleşecek gücü nereden bulduğunu sorsaydı, büyük bir olasılıkla, grubun belgelerinde ve broşürlerinde yer alan düşüncelerin aynılarını dile getirirdi. Peki, vücudundan utanması ve bu gibi bayağı duyguların yeri neydi? Kendi deneyimlerini düşündüğünde, bazen Carlos’a hiçbir hiyerarşi yokmuş ve her şey aynı düzeydeymiş gibi gelirdi: ya her şey çok önemliydi ya da hiçbir şeyin önemi yoktu. On altı yaşındayken attığı gol kadar önemli kaç şey olmuştu yaşamında? “Belki de hiyerarşi diye bir şey yoktur,” diye bir ses duydu. Fare konu üzerindeki düşüncelerini dile getirme fırsatını kaçırmak istemiyordu. “Bununla birlikte, bazı şeyler için ödenen bedel değişebilir. Bazıları az öder, bazıları çok. Örgüt ve hapishanede geçirdiğin o on yıl nerede şimdi? Eğer Jon ve Jone’u yakalarlarsa ve bir on yıl daha hapse girersen ne olacak? Neyse, yakında öğreneceğiz. Bu oyunu uzun süre sürdürebileceğinizi sanmıyorum.”

“Ekmeğin yapılışını hiç görmemiştim,” dedi kadın. Carlos kadının karşısında duruyor ve masanın üzerindeki hamura su ve biraz daha un ekliyordu. “Hamur neden yapılır?”

Başka bir sigara yakmak üzere olduğunu görünce, “Dumandan değil, herhalde,” dedi Carlos kuru kuruya.

“Tamam,” dedi kadın, tekrar sigarasına davranarak. Marlboro içiyordu.

“Ekmek yapmak hiç de zor değil.” Tüp gaz ateşinde suyu ısıtmıştı ve bir yandan konuşurken bir yandan da büyük bir kaşıkla suyu tencereden aktarıyordu. “Ben çok basit bir yol izliyorum; suyla unu karıştırıyorum, daha

sonra bir gün önceden kalan hamurdan bir parçayı yeni hamura ekliyorum. Bu, mayalanması için yeterli. Ama işin sırrı harcında değil, ekmeğin pişmesini yakından izlemekte yatıyor. Hep başında olmak gerek. Ben hep başındayım. Hamuru karıştırmak için günde dört ya da beş kez geliyorum buraya.”

“Demek bu iş hoşuna gidiyor,” dedi kadın açıklamalarını dinledikten sonra. Biraz şaşırmış görünüyordu.

Uykusuz kaldığı sayısız gece boyunca, yaşamını gözden geçirirken, doğru dürüst yaptığı tek şeyin sırf zevk için ve kaliteli ekmeğin çıkarmaktan başka bir amaç taşımaksızın otelde çalışarak geçirdiği beş yıl olduğunu düşündü; öyle bir ekmekti ki Doro’un hazırladığı balıklarla birlikte otelin alameti farikasına dönüşmüş ve her türlü müşteriye otele çeker olmuştu.

“Harika doğrusu,” dedi Fare. “Sen neredeyse kırk yıl bu dünyada savaşım ver ve tüm bu çabanın sonucu, küçük bir kentsoylunun tabağında kalan domates sosuna banacağı bir dilim ekmeğin olsun.” Bilincinin kötü yanının bu konuyla ilgili söyledikleri onu ilgilendirmiyordu. Yaptığı iş onun hoşuna gidiyordu.

“Dediklerine göre, ben iyi bir çobanmışım, ama koyunlara bakmak yerine ekmeğe bakıyormuşum,” diye Jone’a itirafta bulundu ve bir yandan da kocaman hamur parçasında açtığı kratere su doldurdu. Bu cümle Guiomar’a aitti ve grubun diğer üyelerine karşı takındığı tutuma bir sitem niteliğindeydi. Arkadaşlarıyla yalnızca akşam yemekleri sırasında bir araya geliyordu, o da her gün değil. Davranışını kınadıklarında fırındaki işini öne sürüyordu. Herhangi bir iş değildi bu, özel bir mesai zamanı gerektiriyordu.

Parmaklarıyla hamurdan bir parça koparıp ağzına götürerek, “Gerçekten de şu son günlerde yediğimiz ekmeğin çok iyiydi,” dedi kadın. Masanın arkasından çıktı ve odayı incelemeye koyuldu. Gittikçe morali düzeliyormuş gibi görünüyordu.

Belirgin bir sabırsızlıkla, “Bu işte suyun da payı büyük. Çeşmenin suyu çok iyi, çok az fırıncının sahip olabileceği bir lüks bu,” diye açıkladı Carlos. Jone ile konuşmaktan yorgun düşmüştü ve otele geri dönmek istiyordu. Spor programının sonuna yetişebilmesi için daha fazla gecikmemesi gerekiyordu. Kocaman hamuru karıştırdı ve yoğurmaya başladı.

“Evet, suyun iyi olduğunu biliyorum,” dedi, elini saçlarına götürerek. Ama fırının sıcaklığıyla saçları kurumuştu bile.

Carlos, ellerini enerjiyle hareket ettirerek hamuru yoğurmaya sürdürdü. Bu işi yalnız yaparken genellikle zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmazdı. Düşüncelerin onu alıp götürmesine izin verir ve aklına gelen fikirleri, sanki uzak bir gökyüzünün çok yukarılarda dolaşan beyaz ve sakın bulutlarıymışçasına izlerdi. Ama o gün bunu yapması olanaksızdı. Kadın, aralarında doğan yakınlığa galebe çalmak istemiyor ve ona soru üstüne soru soruyordu. Nasıl olmuş da oraya gelmişti ve bir otelde yaşayıp fırıncılık yapıyordu? Bask Ülkesi’ne geri dönmemesi için belli bir nedeni var mıydı? Uzun yıllar hapiste yatmış mıydı? Bir yandan da raflardaki kalıpları elleyerek ya da döner fırının koluyla oynayarak odayı incelemeyi sürdürüyordu.

Carlos ellerini hamurdan çekti ve başını ona doğru çevirdi. Davranışına bir anlam veremiyordu. Güvenlik kurallarını, üstelik en temel olanlarını bile hiçe sayması sınırları zorlamak demekti. Şu merakı tamamen gereksiz bir davranıştı.

Kadın masaya yaklaştı. Carlos yeni bir soru bekliyordu. “Örgütün son zamanlardaki çizgisi hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Olup biteni anlaması için bu soruyu duyması ona yetti ve Jone onu sorguya çekmeye başladığından beri gözleri yarı kapalı bir biçimde savunmadayken, birden faltaşı gibi açıldı. Öbür bir çift gözde, yani Jone’unkilerde, büyük bir

açıklıkla okuduğu öykü onu şaşırtmıştı. Öykü şöyle diyordu: “Bu adamın örgüte geri dönmesi an meselesi, bu yüzden Jon’u ve beni saklamayı kabul etti. Bu adımı atması bizim hayli işimize yarar doğrusu, çünkü dünyanın en iyi paravanına sahip, Barselona’ya birkaç kilometre uzaklıkta bir otel – üstelik her şeyden tamamen soyutlanmış bir yerde. Onu ele geçirmek harika olur, birçok altyapı sorunumuz da böylece çözümlenir. Bu fırsatı kaçıramam. Aramızda doğan bu yakınlıkla her şey daha kolay olabilir. Üstelik...”

Carlos, kadının gözlerini okumayı bıraktı, çünkü geri kalan bölümünü, çeşme başındayken onun kulağına fısıldadığı küçük yalanlar oluşturunuyordu. Aslında bildiği kadarı bile yeterliydi. Öykü her şeyi açıklıyordu, tüm sorularını ve o aşırı güvenini. Hatta onunla cinsel ilişkiye girmiş olmasının nedenini bile – bu düşünce onu yeniden şaşırttı. Bıraktığı izlenim bunun tam tersiydi, yani kadın çeşmeye gitmeden önce değil, çeşmeden döndükten sonra bu öyküyü tasarlamıştı, bu da ruh halindeki farklılığı açıklıyordu. Ama yine de bundan emin olamazdı. Kız için, otel gibi her şeyi hasır altı edecek bir yer bulmak çok önemli olmalıydı. Peki kendisi nasıl davranmıştı? Polislin karşısında kendisine bir yandaş bulmak için oyunun dışında mı kalmıştı? Evet, buna karşılık kadın da örgütün çıkarını düşünerek hareket etmiş olabilirdi.

“Ben şu andaki mücadelenizin saçma olduğunu düşünüyorum,” diye soğuk bir biçimde yanıt verdi Carlos. Bu düşünce ona aitse de haşın ses tonu o anda aklından geçenlerin bir sonucuydu.

Kadın ne yapacağını bilmeksizin bir an sessiz kaldı. Daha sonra sigara paketini çıkardı ve içinden bir sigara çekti.

“Tamam,” dedi sonunda. Yüzünü ekşiterek özür diledi ve sigarayı yaktı.

Birden, aralarındaki uzaklık daha da belirgin bir hal aldı ve Carlos, sanki optik bir aletten bakıyormuşçasına, kızı çok uzakta gördü, sonu olmayan bir tünelin dibindeydi

sanki. Konuşabilirler, birlikte çimlerin üstünde yatabilirlerdi, benzer kökenleri, eğitimleri ya da deneyimleri olabilir, ama bunların hepsi, onları ayıran uzaklığı kısaltmaya yetmiyordu.

Sigarasından birkaç nefes aldıktan sonra, “Öyleyse niçin bizi sakladın? Gazetede fotoğrafımı görüp de beni tanımak mı istedin? Bu yüzden mi yaptın?” diye söze girdi.

Gerçekten, Carlos’a tünelin dibinden konuşuyormuş gibi geliyordu.

“Birbirimize kızmayalım,” diye otoriter bir sesle konuştu. “Şu anda sizi saklıyorum, doğru, çünkü benden bunu yapmamı istediklerinde yapmam gereken bir şeymiş gibi geldi bana. Ama her zaman için geçerli olacak bir karar değil. Belki de bir dahaki sefere bu öneriyi kabul etmem. Buna kendinizi alıştırmanız. Ben örgütün bir üyesi değilim. Üzgünüm ama gerçek bu.”

“Benim için üzülme,” diye yanıtladı kadın. Onun sesi de otoriterdi.

Aralarındaki iletişim kopmuştu, tünelin bir ucunu diğerine bağlayan iletişim de öyle. Masaya geri döndü ve bir kez daha hamuru yoğurmaya başladı.

“Yemek için çok teşekkürler. Bitirdiğimizde tepsileri yukarı çıkarırım,” diye sözünü tamamladı Jone. Daha sonra odunluğun tabanında bulunan kapağı yerinden kaldırarak, fırının altındaki sığınağa götüren tahta basamakları inmeye başladı.

“Eğer bir gelişme olursa sizi telefonla ararım,” dedi Carlos.

Bir basamak çıkıp başını uzatarak, “Telefon işi tehlikeli değil mi?” dedi Jone. Yüzü, vücudunun en güzel yanıydı, yuvarlaktı ve etli dudakları vardı.

“Dahili bir numara. Polisin kontrol edebileceğini sanmıyorum.”

Yuvarlak yüz derin bir nefes aldı ve dudaklarında bir sigara belirdi.

“Bakalım örgüt ne zaman haber edecek? Bu delikten bıktım artık. Çok havasız olduğu için neredeyse sigara bile içemeyeceğim,” dedi.

“Bunda benim bir suçum yok. Bana en fazla bir hafta burada kalacağınızı söylediler, neredeyse iki hafta oluyor.”

“Birçok tutuklama oldu. Bunu anlamalısın,” dedi yuvarlak yüz, gözlerini kapatarak.

“Şimdi bir de çocuk belası var başımızda. Zaman bize karşı işliyor,” diye ekledi Carlos, hamuru beyaz bir bezle örterek.

Yuvarlak yüz, biraz sinirli bir biçimde, “Tamam Yul Brinner, bana emirleri verirsin,” dedi. Kadının yanında bir kol belirdi, uzanarak aşağıya açılan kapağı kavradı ve odunluğun tabanıyla aynı düzeye getirinceye kadar indirdi. Yuvarlak yüz ve kol aynı anda yok oldular.

Carlos odaya birkaç odun daha koydu ve Jone’un sürekli giriş çıkışlarıyla tek bir tarafa yığılan toz ve talaşı eşit olarak dağıttı. Daha sonra elbisesine yapışan unu temizledi ve dışarı çıktı. *Bir aşağı bir yukarı yürür, benim gezgin ruhum,* diye okudu ışığı kapatmadan önce.

Greta ve Belle yemeği beklemekten usanmışlardı ve onun fırından çıkışını duyar duymaz yakınmaya başladılar.

Deponun kapısının önünden geçerken, “Daha sonra geleceğim,” dedi Carlos. Sonra adımlarını hızlandırdı ve otele doğru yöneldi. Saat on biri yirmi geçiyordu. Şansı yaver giderse spor programı bitmeden önce gollerin tekrarına yetişebilirdi.

Otelin salonuna hâkim olan gürültü –bir kahkaha ve uğultu cümbüşü– daha otelin yerleşim alanına adımını atmadan önce kulağına geldi ve, bir an için, Guiomar’ın önerilerine kulak vermediğine üzüldü. Tam bir parti veriliyordu sanki. Ayrıca, edindiği bu izlenim, restoranın terasının ışıklarıyla ve Montserrat Dağı’nın eteklerindeki kilisenin çan sesiyle daha da güçleniyordu. Bir düşünce geldi aklına: gördükleri ve duydukları, düşüncesinin gerçekliğini

kanıtlıyordu. İnsanların hamurunda öyle katı bir hiyerarşi yoktu, tümüyle önemli ya da tümüyle önemsiz herhangi bir şey yoktu ve gerçeği arayan hiç kimse, Polonya'nın zaferinin oteldeki tüm insanlar veya çanı çalan kimseler için son derece önemli bir şey olduğunu inkâr edemezdi. Ama hayır, aslında bu tamamen doğru değildi, en azından çan konusunda düşündükleri. Birden fark etti, köyden birkaç kilometre uzaklıkta, Barselona karayolunun yanı başında görülen kırmızımsı parlaklığın altında çınlayan çan sesinin nedenini araştırmak gerekirdi. Bir yangın olabiliirdi, o yaz mevsiminin yüksek sıcaklıkları yüzünden Akdeniz Bölgesi'ni yakıp kavuran ve ardı arkası kesilmeyen yangınlardan biri. Gazeteler, yangın dumanının, gece maçlarında görüntüyü engelleyen siyah bir bulut oluşturarak bazen futbol sahası Nou Camp'a kadar ulaştığını yazıyorlardı. Otelin çevresinde hava her zamanki kadar temizdi. Kaldırımındaki sokak lambasının çevresinde dolanan yarasaya yavaşça onun yanından geçti.

Carlos uzun adımlarla otelin girişine doğru seğırtti. Kapıyı açmadan önce terasa bir göz attı. Evet, her şey tamamdı, bir kutlama yemeğı için gerekli olan her şey – temiz, parlak ve yerli yerinde: beyaz tabaklar, beyaz masa örtüleri, lacivert peçeteler, kırmızı beyaz bayraklar, altın sarısı lambalar, kırmızı tepsi...

Resepsiyonun önünden geçerken, “Neredeydin?” sorusunu duydu. Cevap vermesine fırsat kalmadan onu öpen bir çift dudağı yanaklarında hissetti. “Merak etme, bizi kimse görmedi. Herkes içeride.”

Karşılık vermek istedi ama María Teresa ondan daha hızlı davrandı, bira ve jambonlu küçük sandviçlerle dolu bir tepsiyle birlikte kapının ardında gözden kayboldu. Hep böyleydi, şakacı, telaşlı, Doro'nun oğlunun ya da herhangi bir garsonun bir saatte yaptığını on beş dakikada yapacak kadar hızlı. Kırk yaşlarında ve üniversiteye başlamak üzere olan bir çocuk annesi olmasına karşın, büyük

görünmek için topuklu ayakkabı giymek zorunda kalan genç bir kız görüntüsüne sahipti. Carlos salona girerken ona göz kırptı.

Eline soğuk bir bira tutuşturarak, “Al,” dedi María Teresa ve mutfığa doğru yürüdü.

Bir tiyatro ya da sinemayı andıran, kullanıma hazır elli kadar koltuğuyla ve genellikle şirketlerin bayilerine verdiği konferanslarda kullandığı sahnesiyle büyük bir salondur burası. Ama Polonya takımının gelişiyle artık farklı bir işlevi vardı ve şu anda sahnenin yerinde, antrenör Piechniczek’in videoya kaydettiği oyunlar üzerinde Polonyalı oyuncuların taktik çalışması yaptığı, dev gibi bir ekranı olan ithal bir televizyon duruyordu. Geceleri salonun kullanımı herkese açılıyordu ve otel çevresindeki futbol tutkunlarının büyük bir çoğunluğu maçları izlemek üzere orada toplanıyorlardı.

Carlos içeri girer girmez salonun gürültüsü kesildi ve koltuklarda oturan herkes, o anda televizyonda beliren çifte dikkatlice bakmaya başladı. Ekranın solunda, soluğu kesilmiş, terli ve zorlukla nefes alan bir Piechniczek; yanında ise, yaşamak için havaya gereksinimi olmayan porselen bir bibloya benzeyen çevirmen Danuta Wyca vardı. Herkes sustuktan bir süre sonra Pascal –Guiomar ve aşçının iki çocuğu ile birlikte ilk sırada oturuyordu– arkasına döndü ve kendisine özgü çığlıklarından birini attı: Danuta Wyca’nın ekranda olduğunun farkına varmışlar mıydı acaba? Carlos, çocuğun kopardığı çığlığın neden olduğu kahkaha tufanından faydalanarak, en son sıraya, futbolcuların güvenliğinden sorumlu beş polisin –bir komiser ve dört polis memuru– oturduğu yerin öte tarafına ilişti.

Koridor tarafından yaklaşarak ve sanki tüm öğleden sonra birlikteymişler de bu da daha önce söylediklerinin yalnızca devamıymış gibi, “Danuta’nın büyükannesi olduğunu sanıyor. Yazık, ne ki, dünyanın en akıllı çocuğu değil,” dedi Ugarte.

Polis komiseri de dahil diğer herkes bira içerken, o, elinde yeni hazırlanmış bir viski bardağı tutuyordu. Bardağının içindeki buz küpleri hiç erimemişti ve parlıyorlardı.

Carlos, yine aynı tonda, “Senin gibi bir babası varken neden dünyanın en akıllı çocuğu olmak istesin ki?” diye yanıt verdi. Pascal’ın önünde, sahnenin yan tarafında, dikey olarak yerleştirilmiş büyük bir fener duruyordu. Jone’un silahını aydınlatan fenerin ta kendisiydi kuşkusuz.

Pascal’ın arkasında oturan esmer kadını başıyla işaret ederek, “Eğer benden çıkmış olsaydı hiç değilse bir şansı olabilirdi, ama ne yazık ki Laura’dan çıktı,” diye ısrar etti Ugarte.”

“Böyle de gider bu. Beş yaşında ve hâlâ gerçek büyükannesini ayırt etmeyi beceremiyor.”

“Gerçek büyükannesinin yanına göndermeli onu,” dedi Carlos, bakışını Piechniczek’in ekranda yaptığı el kol hareketlerinde sabitleyerek. Ama dikkati çocuğun üzerinde yoğunlaşmıştı. Pascal’ın aklında ne vardı acaba? Daha doğrusu, silahın görüntüsü, belleğinin hangi bölgesindeydi? Derin bellekte mi, yoksa aktif olanda mı?

“Büyük bir zevkle yapardım bunu, evet, bundan eminim. Arabayla, trenle, uçakla, gemiyle, balonla, kısacası mümkün olan herhangi bir insani yolla onu sevgili Bask yurdumuza gönderirdim. Ama burada birbirinden farklı iki şey çatışıyor, teori ve pratik; ya da eskiden dedikleri gibi, teori ve praksis. Güney Avrupa’daki solcuların büyük çoğunluğu gibi ben de teoriyle aynı fikirdeyim ve bir babanın her zaman çocuğuna bakması gerektiğine inanıyorum. Ama sonra pratik karşımıza çıkıyor ve, işe bak ki, sonuçta Pascal’a bakması gereken kişi ben oluyorum, işin bu kısmına katılmıyorum elbette. Aslında gittikçe Güney Avrupa’daki gerçek solculara daha fazla benziyorum.”

Cevabın aşırılığı karşısında Carlos gülümsedi. Ama Ugarte’nin pek de içmiş gibi bir hali yoktu. Sarhoşmuş gibi davranmak –ancak bir sarhoşa bahşedilen ‘gerçekleri

söyleme hakkını' kullanmak- gözde kişiliğinin özelliklerinden biriydi. Böyle durumlarda gerçeği söylüyordu. Polonya takımı otele geldiğinden beri Pascal'ın hareketliliğine ve denetimden çıkmış konuşmalarına katlanmak daha da güçtü. Köpekler bile, özellikle Belle, çocuk kendilerine yaklaştığında ondan kaçıyorlardı. O sırada da koltuğun üstüne çıkmış avaz avaz bağılıyor ve salondaki herkesin susmasını istiyordu.

“Susalım, büyükannesi konuşacak,” dedi Ugarte alçak sesle.

Piechniczek'in verdiği son yanıtı tercüme ederek, “Lato, bugün Polonya milli formasıyla yüzüncü maçını oynadı,” dedi Danuta Wyca. “Bununla birlikte, bugünkü zafer bizi iki kat sevindirdi. Hem iyi oynadık hem de önümüzdeki pazar Rusya'ya karşı oynayacağımız maç için cesaretlendik. Öte yandan, Lato, topa güç ve ilhamla hükmederek olağanüstü bir maç çıkardı. Boniek'in attığı üç golde de Lato'nun katkısı var.”

Yavaş konuşuyordu ve anlaşılır bir sesi vardı, ama 'r' harflerini biraz yutarak telaffuz ediyordu.

“Çok ilginç, gerçek büyükannesi de yeşil küpeler takar,” diye yorumladı Ugarte, viskisini ekrana doğru kaldırarak.

“Hah, işte, Pascal'ın kafası da bu yüzden karışıyor. Öyle kolay kolay herkes yeşil küpe takmaz,” diye ekledi Carlos. Ugarte ile ağız dalaşına girmek onu çok eğlendiriyordu. Hem de çok uzun zamandan, örgütte karşılaştıkları ilk andan beri.

“Sana gerçekten çok teşekkür ederim,” diye devam etti Ugarte, sırtına vurarak. “Avutulmak her zaman için bir babanın hoşuna gider, ama Pascal'da hiç umut yok. Dün bana ne sorduğunu biliyor musun? Boniek onun ikinci babası mıymış? Neden mi? Çok basit. Röportajlarda Danuta'yı hep Boniek'in yanında gördüğü için, Danuta'yı Boniek'in annesi sanıyor, tabii Boniek'in annesi onun bü-

yükannesi ise, falan filan... Genel bir çıkarım kuşkusuz. Benzer bir mantıksal ilişki kurabilecek yetenekte olduğunu hiç sanmazdım doğrusu.”

Çocuğunun zihinsel karışıklığı onu etkilemiş miydi gerçekten? Carlos duyduklarına nasıl bir yorum getireceğini bilemiyordu. Ortağı, iler tutar tarafı olmayan sohbetleri sırasında, konuşmasının başında ya da sonlarında, hep açık bir mesaj taşıyan şeyler söylerdi. Ama bu kez henüz öyle bir şey söylememişti.

“Üzgünüm Pascal, dedim ona. Çok üzgünüm...” Ugarte, viskisiyle dudaklarını ıslattıktan sonra, yeniden söze girdi. “Ama gerçeği bilmelisin, Pascal. Birincisi, senin gerçek baban 1.81 boyunda ve 75 kilo ağırlığında değil, 1.72 boyunda ve 60 kilo ağırlığında. İkincisi, asla hiçbir takıma seçilmedi, hapishanede siyasi suçlularla adi suçlular arasındaki yıllık maç için bile; Guiomar amcayla Carlos amca seçildiler, ama baban seçilmedi. Sonuncusu, Juventus’un Boniek için ödeyeceği 180 milyonu baban için asla kimse ödemezdi. Bu hafta Boniek’in şampiyonadan kazandığı üç milyonu da baban kazanamaz, eğer...” Ugarte iki elini de abartılı bir biçimde kaldırdı, “Jon ve Jone’u bulup polise ihbar etmezse.”

Carlos dikkat kesildi, ama gözlerini de televizyondan ayırmıyordu. Ugarte, bütün büyük tirajlı gazetelerin yer verdiği İçişleri Bakanlığı ilanını kastediyordu. İki eylemci hakkında güvenilir bir ipucu verene üç milyonluk bir ödül öneriliyordu. İlanda iki de büyük fotoğraf yer alıyordu.

“Bir şeyler atıştırmak ister misin Carlos?” Guiomar koridordan söze girdi ve hemen bir yanıt verme zorunluluğundan onu kurtardı. Sanki bir paketmişçesine koltuğunun altında Pascal’ı taşıyordu ve boş olan eliyle de yemek tepsilerinin olduğu salonun en dibindeki masayı işaret etmekteydi.

“Nasıl bir maç kaçırdığını bilemezsin!” diye ekledi, Carlos’un başıyla olumsuzladığını görünce. “Gelmemekle

büyük aptallık ettin. Gerçekten de harika bir maç oldu. Sor şu maymuna, bakalım sana ne diyecek!” diyerek sözünü bitirdi ve Pascal’ı neredeyse tavana değecek kadar havaya kaldırdı.

“Boniek üç gol attı,” diye o yükseklikten seslendi Pascal.

“Guiomar yalnızca hepimizin en uzununu değil, aynı zamanda da en iyisi. Her zaman da öyle oldu. Katalanların dediği gibi, ‘*Un noi exemplar*’,” dedi Ugarte, yeniden yalnız kaldıklarında. “Laura’nın kocası olarak ne yapar bilemem ama, Pascal’ın babası olarak kimseyi aratmaz doğrusu. Laura’yı bilirsin, tüm yaşamı Lenin’den dem vurmakla geçiyor, Lenin olmazsa Kollontai ya da Rosa Luxemburg. Hayır, Laura’nın kocası olarak benden fazlası olduğunu sanmıyorum. Ama baba olarak, eline su dökemem. Doğru söylüyorum, hatta bazen utanıyorum bile. Pascal çok düş kırıcı bir babaya çatmış gibi geliyor bana. Bu yüzden, geçen gün Boniek’le ilgili o söylevi patlattım. Düş kırıklığına uğrayacaksa bir an önce uğrasın, büyüyene kadar beklemesin. Bu benim düşüncem ve hiç de kötü bir düşünceymiş gibi gelmiyor. Doğru söylüyorum.”

Guiomar’ın omuzlarının üzerinden bir jambon parçasını sallayarak, “Susun!” diye bağırdı Pascal.

“Bakın, İspanyol demokratlar nasıl da alkışlıyorlar,” dedi Guiomar ekranı göstererek.

O anda ekranda beliren Nou Camp’daki pankartlarda, *Solidarnosc y Freedom for Walesa* yazıyordu ve seyircinin büyük bir bölümü –tribündeki bazı üst düzey izleyiciler de– propagandacıları çılgınca alkışlıyordu. Bir sonraki görüntüde, artık stüdyonun içinde, Piechniczek ve Danuta, programı yöneten gazeteciye gülümsüyorlardı.

“Olup biteni gördünüz, maçı izleyenlerin hepsi bunu görme fırsatını elde etti, Polonya-Belçika maçı siyasal bir renge büründü. Bir yandan pankartlar ve Solidarnosc Sendikası’nın bazı yöneticilerinin tribünlerde yer alışı, öte yandan, bilindiği gibi, Vatikan’dan Papa Woytyla’nın karşılaş-

maya gösterdiği ilgi. RAI'deki arkadaşlarımızın sunduğu yayın sayesinde, Papa, bugünkü maçı canlı olarak izlemişe benziyor. Diğer konulara geçmeden önce, tüm bu olanlar hakkında Piechniczek'in diyeceği bir şey var mı?"

Danuta Wyca gülümsedi ve her zamankinden daha tıknefes görünen antrenöre soruyu tercüme etti. Stüdyo oldukça sıcak olmalıydı.

"Biz politikacı değiliz, biz buvaya yalnızca spov yapmaya geldik." Ugarte, yanıtı tahmin ederek Danuta'yı taklit etti.

"Biz Barselona'ya futbol oynamaya geldik, politika yapmaya değil." Danuta, tiye almışının ardından, 'r'leri beklenenden daha az yutarak telaffuz edip söylenenleri çevirdi.

"Bakın, bakın ne kadar sinirli Piechniczek. Bana kalırsa, büyükanneden çok korkuyor. Danuta Wyca kesinlikle ekibin siyasi komiseri. Jaruzelski'nin bir ajanı, buna hiç kuşku yok."

Ugarte'nin son söyledikleri üzerine, Carlos, gönülsüzce gülümsedi. Piechniczek'in hiç de öyle sinirli bir hali yoktu; Danuta'ya gelince, belki bir parça aristokrattı, gerçek bir büyükanneye benziyordu.

Televizyonu unutup ilgilendiği konuya geri dönerek, "Evet, doğru, baba olarak oynadığım rolden dolayı çok endişeliyim," diye devam etti Ugarte. "Bana kalırsa, ona çok az yardımcı olabiliyorum. Ama öte yandan, bir az yardım etmek var, bir de ondan çok farklı olarak, öylece ortalıkta bırakmak var. Carlos, örneğin, bu mevsimde Montserrat Dağı'na gelen şu turistler gibi yaptığımı düşünelim ve otelin havuzunda bir ateş yakmaya koyulduğumu varsayalım. Ateşin buraya kadar çıktığını ve baştan aşağı, senin fırın da dahil olmak üzere, çünkü ateşin hiçbir şeyi gözü görmez, tüm oteli yaktığını düşünelim. Böyle bir durumda ne olurdu acaba? Sigorta ödemezdi ve Pascal'a, Katalanya'da dedikleri gibi, *el hereu*ya hiçbir şey bırakamazdım. Bu da Pascal için büyük bir hayal kırıklığı olurdu,

öyle değil mi? Tabii bir parça hayal kırıklığına uğraması fena olmaz, ama büyük bir hayal kırıklığına uğramasını da hiç istemem doğrusu. Çünkü sonradan neler olabileceğini sen de biliyorsun; bu tip çocuklar yaşamlarını babalarının aleyhinde konuşup insanların canını sıkarak geçirirler. Guiomar'ın başından geçenleri düşünsene. Tüm gün boyunca babasının bir domuz olduğundan, evet, gerçek bir domuz olduğundan ve onun ne domuz olduğunu bizim asla anlayamayacağımızdan başka bir şey söylemiyordu. Hayır, ben oğlumun bu duruma düşmesini istemiyorum. Eğer Pascal günün birinde birilerine lanet okuyacaksa, bu bir başkası olmalı.”

Carlos savunmaya geçti. Konuşmanın sonunun nereye varacağını tahmin edebiliyordu. Ugarte'nin bu konuyu açmasının açık ve anlaşılır nedenleri vardı.

“Eğer bana bir şey söylemek istiyorsan, gollerin tekrardan önce olsun lütfen. Doğruyu söylemek gerekirse, lafı çok uzatıyorsun,” dedi sakın bir ses tonuyla.

Ugarte viskisinden bir parça içti ve koltuğunda doğruldu.

“Fark ettiğine sevindim, Carlos, gerçekten sevindim. Evet doğru, sana söylemek istediğim bir şey var. Önceki gün başıma gelen bir olay,” diye anlatmaya başladı Ugarte, her zamankinden daha yavaş bir ses tonuyla. “Ofisteydim, hesabı tutuyordum ki birden restoranda harcanan balık miktarıyla ilgili bir kuşkuyla kapıldım. Cuma olduğu için Neptuno'nun buralarda olabileceğini ve ondan gerekli bilgileri alabileceğimi düşündüm.”

Biraz daha içebilmek için ara verdi. Bask civarından haftada iki kez balık getiren eski örgüt arkadaşlarının adıydı Neptuno.

“Kamyonetini gördüm ama kendisini göremedim,” dedi Carlos.

“Neptuno'yu yanıma çağırdım,” diye devam etti Ugarte, “ofisime geldi ve ne olsa beğenirsin? Neptuno'yu biliyor-

sun, hiç kuşku yok ki denizlerin kralı o, ayrıca Pascal'dan pek bir farkı yok, tiyatroculuktan nasibini aldığı da söylene-
mez. Ona bir randevu vermenin ne kadar tehlikeli olduğu-
nu hatırlıyor musun? Spor salonunda, basketbol finalinin
olduğu gün, polis onu anında mimlemiş, o ise seyircileri
herkesten daha fazla coşturmuştu. Kim bilir, belki de onu
şüpheli kılan buydu, basketboldan hiç anlamaksızın insan-
ları aşka getirmesi. Neyse, sözü biraz fazla uzattığım ko-
nusundaki eleştirini kabul ediyor ve olabildiğince kısa bir
biçimde özetliyorum, Neptuno biraz korktu. Balık hesap-
larıyla hiç ilgisi olmayan başka bir konu için onu çağırdığı-
mı düşünmüş, o gizlemeye çalıştıkça ben durumdan daha
fazla emin oldum. Carlos ve Neptuno'nun buraya getirdiği
mal belli, dedim kendi kendime. Çünkü, hiç kuşku yok
ki, kumandanın onayı olmadan Neptuno burada parmağını
bile oynatamaz. Bu çok açıktı.”

“Bana kumandan dediğin için çok teşekkür ederim
ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Anlattığın şeyler bana
biraz esrarlı görünüyor.” Carlos kollarını kavuşturdu ve
koltuğa iyice yerleşti.

“Şimdi de gelecek pazar, tam bir hafta sonra, Polon-
ya'nın Rusya'ya karşı oynayacağı maçtan söz etmek istiyoy-
rum,” dedi televizyon sunucusu. Spor programı bitmek
üzereydi.

“Gerçekten de bu dünya sırlarla dolu,” diye üsteledi
Ugarte, bardağını sallayarak. Buz küpleri erimek üzereydi.
“Bu otel işinde nasıl bu kadar başarılı olabildik, bu bir
sır. Ya da ben niye Laura ile evlendim veya neden senin
gibi bir eylem adamı son zamanlarda bir uyurgezer gibi
yaşıyor ve zamanının yarısını uyuyarak, öbür yarısını da
fırına hapsolarak geçiriyor. Yine de, benim sözünü ettiğim
sır bu türden bir şey değil. Bence,” Ugarte sesini biraz
alçalttı, “Neptuno, adları iki kişilik bir müzik grubunu
andıran şu ünlü eylemcileri Bask Ülkesi'nden çıkarma
görevini kabul etti ve sonra da kamyonetiyle onları buraya

getirdi. Her şey tam da böyle gelişmediyse, ben de Arap olayım. Jon ve Jone, berlam kasaları arasında buraya geldiler ve şimdi buralarda dolaşıyorlar.”

“Ne Neptuno ne de ben artık örgütteyiz. Diyeceğim bu. Bu öyküyü sen uyduruyorsun.”

Carlos, sinekleri ürkütmeyi kendine görev edinmiş bir öküz gibi, hasis bir biçimde yanıt vermeyi sürdürüyordu. “Sakin ol Carlos,” diye içinden fısıldadı Sabino. “Ugarte, oğluyla neredeyse hiç konuşmuyor ve çocuğun silah meselesinden ona söz edecek fırsatı olduğunu hiç sanmıyorum. Bunun gün yüzüne çıkabilmesi için toprağı bir hayli eşelemeleri gerekecek.”

“Yani ben yanıliyorum ve bu söylediklerim de bir sarhoşun saçmalıklarından başka bir şey değil, öyle mi?” dedi Ugarte.

“Sarhoş olduğunu sanmıyorum, ama militanlık senin bir parça aklını almış. Sakin ol, hiçbir şey olmayacak.”

“Ne yazık, karıma bu haberi veremeyeceğim,” diye içini çekti Ugarte, elindeki bardağı koridorda yere bırakarak. “Eğer şu anda polis komiseriyle temrin yapıyor olmasaydı, yanına gidip hemen ona iyi haberi verirdim. Gerçekten de çok mutluyum. Ne yazık ki bu sevincimi kimseyle paylaşamıyorum.”

Ugarte polislerin oturduğu koltuklara baktı ve başını kaldırarak onları selamladı. Bir sarhoş gibi selam veriyordu.

“Laura ile çok ortak yönünüz olduğunu sanmıyorum. Mutfağı aldığın kadın için hissettiğin müthiş çekimden ona söz ettin mi? Kimden bahsettiğimi biliyorsun, hani komünist diye işe aldığın şu köylü kadın. Ayrıca ben komünist olduğunu hiç sanmıyorum, tam tersine, kilisenin yardım sevenler derneğindenmiş gibi bir hali var. En azından onlar gibi konuşuyor.”

O anda Carlos’un öfkeye kapılmasının sonucu olan bir yanıt değildi bu sadece, aynı zamanda Ugarte’nin gerçekte ne bildiğini anlamak için sorulan bir soruydu. Eğer mut-

faktaki kadın köpeklerle götürdüğü varsayılan yemekten ona söz ettiyse, Ugarte'nin aklında kuşkudan daha fazlası olabilir. Ugarte, Belle ve Greta'nın ne yediğini gayet iyi biliyordu.

“Nuria'yı diyorsun, şu balık eti Nuria'yı. Mutfakta çok iyi çalıştığı ve olağanüstü bir dinleyici olduğu için karım ondan çok hoşlanıyor. Nuria her şeye karşı çok ilgili. Bir fikrin olsun diye söylüyorum, geçen gün Laura ona Rusya'daki sağlık hizmetlerinin nasıl işlediğini anlatmak istedi ve tüm açıklamaları hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden sonuna kadar dinledi. Aslında ben Laura için seviniyorum. Hiç bu kadar mutlu olduğunu sanmıyorum onun. Nuria olmazsa, dinleyici niyetine polis komiserini buluyor, eğer ikisi de olmazsa, o zaman Pascal'ın büyükannesine sardırıyor. Üstelik büyükanne onunla tartışıyor da, çünkü Danuta her şeyden çok haberdar ve genellikle her ikisi de Rosa Luxemburg hakkında fikir yürütüyorlar. Karım komünizm hakkında fazlaca konuşuyor, bu doğru, ama bunda onun bir suçu yok, biliyorsun, Lenin'in yapıtlarıyla pişen bir kazanın içine düşmüş küçükken.”

Ekranda Kupcewicz Lato'ya pas veriyordu ve o da Belçikalı iki savunma oyuncusunu geçerek ceza sahasına doğru koşuyordu. Sonra geriye pas veriyor ve orada, o müthiş sağ ayağından çıkan şutla Polonya'nın birinci golünü atacak olan Boniek bitiveriyordu.

“Zamanla Laura da benim gibi oldu,” diye devam etti Ugarte. “Lenin'in kuramını beğeniyor ama uygulamaya gelince hataları olduğunu düşünüyor. Örneğin, otelin mülkünden payına düşen küçük hisseyi kaybetmek istemiyor, çünkü bu hisseyi elde edebilmek çok çalıştı ve çok ter döktü. Yarattığı bu artıdeğerin günün birinde Pascal'ın olmasını istiyor.”

Başını televizyondan çevirmeksizin, “Bence son derece mantıklı,” diye onayladı Carlos. Ekranda Boniek harika bir kafa şutuyla ikinci golü atıyordu.

Ugarte yorgunluk belirtisi olan bir sesle, “Otelde yalnızca Pascal ve ikimiz yokuz,” diye ısrar etti. “Üçüncü ortağımız ve senin en yakın arkadaşın Guiomar da var. Sonra Doroteo, yani sevgili mutfak şefimiz Doro tabii, her ne kadar dilsizmiş ve motosikletten başka ideolojileri yokmuş gibi görünse de onun iki çocuğu; yine de, onlar da birer insan ve Derby ile Montesa’larını ellerinden almak büyük bir zalimlik olurdu doğrusu. Ayrıca María Teresa ve Beatriz’i de saymak gerekir, özellikle de otelin en güzeli Beatriz’i. Guiomar’ın dediği gibi, *la nostra bellissima Beatriu* olmasa ne yapardık...”

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” diye sözünü kesti Carlos.

“Hayır,” dedi Ugarte kuru kuruya.

“Alkolü kontrol edemiyorsun ve olayları çığrından çıkarma eğilimin de gittikçe artıyor. Oteli kapatmanın birçok insan için felaket olacağını hepimiz biliyoruz. İşin aslı, benim de kaybedecek çok şeyim var, aynı şekilde, adını bile anmadığın o öteki kişinin de. Ama varsayımının hiçbir anlamı yok, sana daha önce de söyledim.”

Carlos, Boniek’in tam da üçüncü golü attığı o anda, Ugarte dikkatini ekrana vermesine engel oluyormuş gibi hoşnutsuz bir biçimde yüzünü buruşturdu. Gerçekte onu asıl rahatsız eden, Ugarte’nin acı yergisinin son bölümüydü; dili, tıpkı bir yılanın dili gibi, içinde bir yerlerde iki küçük yara açmıştı: ilk olarak, erkek kardeşinin adını bile anmamıştı. *İşin aslı, benim de kaybedecek çok şeyim var, aynı şekilde, adını bile anmadığın o öteki kişinin de.* İkincisi, María Teresa ve Beatriz’in adlarını söylerken sesindeki vurguya kattığı heyecan. María Teresa ile olan ilişkisini yalnızca Guiomar biliyordu; Beatriz’e gelince, onunla olan ilişkisi birbirlerini yoklamaktan öteye gitmemişti ve oteldeki hiç kimse ikisinin arasında olup biteni bilemezdi. Bununla birlikte, Ugarte’nin sesindeki vurgu ya da saatler önce dairesinde Guiomar’ın kendisine sorduğu soru –“Yeni kız

arkadaşın kim? Beatriz mi?”– onun şimdiye dek hiç kuşku duymadığı bir şeyi ortaya çıkarıyordu: oteldeki dostları sık sık onun hakkında konuşuyor ve, bir ölçüde, belki de yaşamını başka gözlerden sakınmak konusundaki gayreti nedeniyle, onu gözlüyorlardı.

Spor programı sona ermişti. Carlos ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı.

Sesini denetlemeye çalışarak, “Sana son kez söylüyorum,” dedi Ugarte’ye. Bir hayli zorlanıyordu. “Kuruntularının hiçbir anlamı yok ve onları unutmalsın.”

“Böylesi benim de hoşuma giderdi, keşke hiçbir anlamı olmasaydı,” dedi Ugarte. O da ayağa kalktı. “Ama bir anlamı var, lütfen, o ikisi bir an önce buradan çıkıp gitsinler ve doğruca siperlerinin yolunu tutsunlar.”

Polis komiseri ve Laura, ikisinin tartıştığını fark edip bakışlarını onlara doğru çevirdiler. Ugarte sesini alçalttı.

“Lütfen bir delilik yapmayalım,” diye ekledi. “Eğer bir şey olur da araştırmaya başarlarsa bizim için çok tehlikeli olabilir. Yalnızca silahlı bir çeteye işbirliği yaptığımız için değil. Biliyorsun, başka bir tehlike daha var bizim için.”

Ugarte, kişiliğinin yırtıcılığını bir kenara bırakmıştı. Başka bir tehlike diye söz ettiği şey, afla hapisten çıkmalarından birkaç ay sonra oteli satın almak için yaptıkları iki silahlı soygundu. Bu konu aralarında bir tabuydu ve Ugarte’nin bu konuyu anıştırması, yıllar boyunca sadık kaldıkları bir kuralı bozmuştu.

“Sana hep söyledim. Çok fazla konuşuyorsun,” dedi Carlos. Alnı biraz terlemişti.

Koridora bıraktığı bardağı yerinden alıp içeceklerle jambonlu sandviçlerin olduğu masaya doğru yönelerek, “Tamam, susuyorum. Lütfen burnumu kırmaya kalkma,” dedi Ugarte.

Salondan resepsiyona kadar on metrelik bir mesafe vardı ve resepsiyondan giriş kapısına kadar da bir on metre daha; ama programın sonunda kopan gürültü patırtı ve

bir an önce oradan çıkma arzusu yüzünden, bu uzaklık Carlos'a sonsuzmuş gibi görünmüştü ve bu yolu kat ederken yabani otlarla dolu bir çalılığı geçiyormuş olduğu hissine kapıldı; gözünün önünde beliren görüntüler hiç eksik olmuyordu: ilk önce, o geceki zafer kutlamalarına katılıp katılmayacağını soran ve sonrasında, yine o çarşamba günü için düzenlenen Polonya-Bask Ülkesi arasındaki masa tenisi şampiyonasından onu haberdar eden Guiomar'ın görüntüsü – dostça bir görüntü. Daha sonra, Nuria'ya çıkıştığı için, kâh utanmazlığı kâh savunmasız bir kadına kapıyla vurmaya cüret etmesi nedeniyle onu azarlayan Laura'nın görüntüsü – hiç de hoş olmayan bir görüntü. Hemen ardından, o gece büyük bir olasılıkla futbolcularla bir kutlama düzenleneceğini ve kendisinin Boniek'le dans etmeyi düşündüğünü, ama bu yüzden kıskançlığa kapılmasına gerek olmadığını, çünkü ileride bunu kendi oğluna anlatmak için Boniek'le dans etmek istediğini söyleyen María Teresa'nın görüntüsü – hoş bir görüntü. Son olarak Beatriz'in görüntüsü – genelde o saatlerde orada olmayan birinin gerçek görüntüsü. Hayalinde, *la nostra bellissima Beatriu*, resepsiyondan ona ilgisizce bakıyordu. İçine giydiği sutyenin hatları beyaz bluzunun altından netlikle seçiliyordu.

Çalılığı geçmeyi başarıp binanın dışına çıktığında, küçük yarasanın uçtuğu sokak lambasına kadar yürüdü ve soluklanmak için durdu. Uzun süre suyun altında kalmış bir yüzücü gibi hissediyordu kendini. Ama ne temiz hava ne de o anda düzlükte hüküm süren sessizlik sakinleştirebildi onu. Öfkeliydi. Ugarte ile yaptığı konuşmanın yarattığı gerginlik, daha önce Jone'dan aldığı kötü haberlerle birleşince onu altüst etmişti ve başı ağrıyordu.

“Üç tip insana çok dikkat etmek gerekir: zeki olmayanlar, çok öfkeli olanlar ve bir parça şarlatan olanlar,” diye bir ses duydu o anda. Elinde beyaz kaplı kitabıyla tekrar Sabino belleğinde canlandı. “Bu tip insanlar kendilerini hemen belli ederler ve önünde sonunda bir patavatsızlık yaparlar.”

Carlos, içinden lanet okuyarak, fırına doğru yürüdü. Onlara balık getiren şu Neptuno –Jon ve Jone’u getirdiğinden Ugarte nasıl da hemen kuşkulanmıştı– Sabino’nun onaylamadığı militan tipine tam anlamıyla uyuyordu. Er ya da geç, hatta Ugarte durumu kendiliğinden anlamadan önce, Neptuno kendisini ele verecekti. Ama olup bitenlerin sorumlusu Neptuno değildi; çünkü, Sabino’nun da dediği gibi, “Sınırlı zekaya sınırlı sorumluluk.” Hayır, suç kendisininindi, Neptuno’nun kendi hesabına kabul ettiği bir edimin sorumluluğunu üstlenmişti. “Eğer onlara yardım etmezsek, ikisini de sinek gibi duvara yapıştıracaklar,” demişti Neptuno. O da şöyle sormuştu: “Otelde ne kadar gizlenecekler?” Neptuno: “En fazla bir hafta. Bilbao’daki durum normale dönünce onları kamyonetime atar geri götürürüm. Tilkinin tavukları çalarken çıkardığı kadar bile ses çıkmaz.” “Eğer  yleyse tamam,” demişti o da, “biraz eski günleri anıp hareketli bir hafta yaşayalım.”

Carlos yeniden lanet okumaya başladı. Artık bir şey düşünemiyor ve yalnızca canı yandığında akklı başına gelen insanlar gibi davranıyordu. Öte yandan, o ne biçim bir süzdü  yle! *Biraz eski günleri anıp hareketli bir hafta yaşayalım.* G l nt . şaka gibi geliyordu insana. Ama bu sözler ona çok pahalıya mal olabilirdi. Silahlı eteyle işbirliği yapmaktan dört yıl hapis ve eğer Ugarte’nin korkuları gerçek olur da beş ya da altı yıl önceki silahlı soygunlar ortaya çıkarsa yıllarca hapis daha. Evet, bütün bunların hepsi olabilirdi. “Tanrı, mucizeleri, silahlı etelerde militanlık yapanlar için yaratmaz ve temkinli davranmayıp güvenlik kurallarına uymayanlar anında yakayı ele verir,” derdi hep Sabino. Doğruydu. Onun içinde bulunduğu durumda da bu böyleydi, işlerin seyri yolundan sapmaya başlamıştı. Bir hafta yerine, Jon ve Jone neredeyse iki haftadır orada kalmaktaydı. Eğer gelecek pazar günü Neptuno onları götürmezse üç hafta olacaktı. Nereden bakılırsa bakılsın, oldukça uzun bir zamandı bu. Pascal silahı görmüştü ve babası –acaba bir tek o mu?– kuşkulanmaya başlamıştı.

Fırının ışığını yakar yakmaz akşam yemeğinin tepsilerini gördü, bir tanesi boştu, yalnızca artıklar vardı, diğeri-neyse hiç el sürülmemişti, olduğu gibi duruyordu. El değmemiş olanda –Carlos, Jone’unki bu olmalı diye düşündü– kötü basılmış bir kâğıt vardı. Broşürün başlığında, *Bu Demokrasi Yalnızca Bir Göz Boyama* yazıyordu ve örgütün o dönemdeki düşüncelerinin bir özeti görünümündeydi. Kâğıdı gömleğinin cebine koydu ve tepsilerde kalanı iki tabağa paylaştırdı. Bir dakika sonra deponun kapısını açmış ve köpeklerle selamlaşmaya hazırlanmıştı.

Bir Pirene av köpeği olan Greta henüz iki yaşını doldurmamıştı; sıçrayıp iki ön ayağıyla Carlos’un göğsüne kadar çıktıktan sonra hemen tabağına atıldı. Oysa Belle –Carlos hapisten çıktıktan sonra, örgütün Fransa’da bulunduğu sıralarda edindiği bir seter– kendi tabağı önünde durdu ve yemeğe başlamak için Carlos’un iznini bekledi. Greta’ya oranla daha disiplinliydi ve bu yalnızca yaşının daha büyük olmasından kaynaklanmıyordu.

“Hadi Belle, sen de ye,” dedi Carlos sabırsızlıkla. Yürüyüşe çıkmak, otel alanını çevreleyen geniş fundalıkta kaybolmak istiyordu. Eğer kendisini yormazsa, aklında dönüp dolaşan düşünceler bütün gece onu rahat bırakmayacaklardı.

Greta kendi payına düşeni bitirmeden önce, Belle, et parçalarını yalayıp yuttu; hafifçe kokladıktan sonra, deniz ürünleriyle yapılan yemekten arta kalanı yemeden bıraktı.

Hayvanın kendisini gözlediğini düşünerek, “Ne bakıyorsun Belle?” diye sordu Carlos. Gece dolaşmaya çıkmak, çalıların arasına ya da ağaçların oyuklarına saklanan kuşların izlerinden başka bir kılavuz olmaksızın uzaklara gitmek, Belle’nin hoşuna giderdi. Carlos’un bir sopa aldığını görür görmez koşarak ilk avının peşine düştü. Greta da nereye ve niçin gittiğini bilmeksizin onu izledi.

Ağaçlık alandan uzaklaşan Carlos, yaklaşık bir saat boyunca yürüdü. Aya –zorlukla seçiliyordu– ve yıldızlara –bir sürü

yıldız vardı- ve de Barselona'daki ışıltının havaya koyu-gri bir ton katmasına karşın, kimsenin olmadığı bu yerde, gece eski zamanlardaki gücüne yeniden kavuşuyor, 40.000 yıl önceki insanların tanıdığı gece oluyordu. Ara sıra ani bir esinti çıktığında ya da Belle veya Greta umulmadık biçimde ayaklarına dolaştığında, Carlos, sırtlarında taş bal-taları ve deniz kabuğundan kolyeleriyle buralardan geçmiş olan, geceleri yalnız yürüyen o insanların duyduğu korku-yu anladığını düşündü, öyle bir korku ki özellikle derisin-de yoğunlaşıyordu. Bir titreme geliyor, bir tehlikenin yak-laştığını sezinleyince de tüyleri diken diken oluyordu; git-tikçe unutmakta, aklını kurcalayan düşüncelerden her se-ferinde biraz daha uzaklaşmakta ve içindeki Farenin sesini susturmakta her seferinde biraz daha kararlı davranmak-taydı... Hızla yoluna devam ediyor, neredeyse koşuyordu; elindeki sopayı, tıpkı körler gibi, çalılığı ya da yürürken önüne çıkan herhangi bir başka engeli aşmak için kullanı-yordu, buna karşın, fundalıktaki dikenli çalılar ve sivri uçlu dallar yüzünden her yeri çizik içinde kalmıştı. Birden, taş bir duvarın önünden geçerken sopasıyla yumuşak bir tümseğe dokundu; bu bir dal ya da bir çalı değildi, daha çok bir bez parçasını andırıyordu. Carlos duraksadı ve çevreyi dinlemeye koyuldu. Bir süre sonra, Belle'nin du-varın dibindeki yeri eşelediğini duydu. Köpek, daha yak-laşmadan, o kabartının, o bez parçasının ne olduğunu anla-mıştı; uykusunun en derin yerinde, elindeki sopayla yokla-yarak gafil avladığı, çimlerin arasından çıkıp uçmaya hazır-lanan bir kuştı bu. Belle'nin ağzından alır almaz kuşun sıcaklığını hissetti. Ama kuş ölmüştü ve elindeki et külçe-sinin artık bir belleği yoktu, 40.000 yıl önce yaşayan bir insanın böyle bir durumda ne yapacağı bilinemezdi artık.

Onu bir tekmeyle uzaklaştırmaya çalışarak, "Git bura-dan Greta!" diye bağırdı Carlos. Ama av köpeği çok heye-canlanmıştı bir kere ve elindeki kuşu almak için çabalıyor-du, bunda ısrarlıydı. Sonunda kuşu taş duvarın üstüne

bırakmaya karar verdi. “Boşuna çabalama Greta. Bütün geceyi zıplayarak geçersen de kuşu oradan alamazsın,” dedi tekrar yola koyularak. Geri dönmeleri gerekiyordu. Bu olaydan sonra cam yürüyüşe devam etmek istemiyordu.

Otelin ışıkları gözünün önünde belirmeye başladığında yolunu değiştirdi ve bir gece banyosu almak niyetiyle *Sam-sô’nun Küveti* diye adlandırdıkları gölün yolunu tuttu. Ama oraya giden patika yola gelip köpekler yokuş aşağı yönel-diklerinde fikrini değiştirdi, dönmeleri için ıslık çaldı. Hayır, gitmeyeceklerdi, ertesi gün gideceklerdi oraya, restoran için gerekli yüz kadar ekmeği yaptıktan sonra. Zaten o anda pek de suya girip rahatlama ihtiyacı duymuyordu. Nefes alıp veriş ve kalp atışları sakinleşmişti; düşünceleri, hâlâ iç karartıcı olmalarına karşın, şimdi bağıni çözmüş, hiçbir zor-lukla karşılaşmadan yoluna devam eden birer buluttular.

Hiç karşı koymadan depoya giren köpeklere, “Biraz yorulmuşa benziyorsunuz,” dedi.

Deponun kapısını kapattıktan sonra otele doğru dönü-yordu ki önce bir otobüs motorunun sesini, ardından da sevinç çığlıklarıyla karışık gürültülü müziği duydu. Bu bayram havası onu biraz şaşırttı, ama bu şaşkınlık, maçı ve Boniek’in attığı üç golü anımsayınca dek, yalnızca bir an sürdü. Evet, Polonya takımı bir dolu gazeteci ve futbolsever eşliğinde otele girmek üzereydi.

Carlos otele ana giriş kapısından girmek istemedi ve binayı dolaşarak arkadaki mutfak kapısına doğru yürüdü. İçeri girmeden önce Doro’nun iki oğlunu selamladı. Arka kapının karşısındaki garajda, telden bir ağ ile korunan lam-banın ışığında, Montesa marka bir motosikleti parçalarına ayırıyorlardı.

“Görünüşe bakılırsa, dışarıda olup bitene kendinizi kaptırmamışsınız,” dedi onlara yaklaşarak. “Herkes parti-de, oysa siz burada eski bir motosikleti onarıyorsunuz.”

İki kardeşin büyüğü olan Juan Manuel, “Eski ama çok güzel, Carlos. Babam onu yalnız benim için satın aldı,”

diye yanıtladı. Yirmi iki yaşındaydı ve bir parça geri zekâlıydı.

“Görüyorsun ya, Carlos. Motosikletin yalnız kendisi için olduğunu söylüyor, oysa onu onaran benim. Ne diyor-sun bu işe?” dedi kardeşi, bir vida somununu sıkıştırmayı bırakarak. Babası gibi onun da adı Doro idi; Carlos’a bakılırsa, doğduğu köyün dağlarında yaşayan, yalnızca saçını kestirmek için şehre inen gençler gibi, eski devirlerden kalma bir insana benziyordu. Gerçekten de, ne Doro’nun ne de Juan Manuel’in yolu Barselona’ya düşmüştü.

“Babanız sizi fazla şımartıyor, benim anladığım bu,” dedi mutfaktan uzaklaşarak.

“Evet, bu doğru,” diye karşılık verdi Juan Manuel gü-lerek. “Bugün bize izin verdi. Bu geceki yemeği servis etmek için Laura ve María Teresa yeter de artar bile dedi.”

“Bu bir bahane, Carlos. Amaç aslında bizi bu geceki yemeğe gitmekten alıkoymaktı ve bunda da başarılı oldu,” dedi kardeşi ve ikisi de gülmeye başladılar.

Carlos mutfaktaki herkesi –Doro, Laura, Nuria, María Teresa– hızlıca selamladı ve kimsenin kendisiyle konuşma-sına fırsat vermeden dairesine çıkan merdivenlere bakan kapının ardında gözden kayboldu. Midesinde bir boşluk his-sediyordu ama yemeğe katılmak da hiç içinden gelmiyordu. Kutlamada yer almak istemiyordu. Doro’nun oğullarında gözlemlediği türden bir neşe hoşuna gidiyordu – bu fikir merdivenleri çıkarken aklına gelmişti. Dingin, ağır bir neşe.

Dairesindeki salon penceresinde elma yiyerek ve otelin çevresindeki ışıklarla terastan gelen gürültünün gözlerine, kulaklarına dolmasına izin vererek bir an öylece kaldı. Zaten yaptığı uzun yürüyüşten sonra dışarıda olabilecekler artık onu pek ilgilendirmiyordu. Tüm düşüncesini erkek kardeşinin sureti kaplamıştı. Yoluna devam etmek isteyen tek bulut oydu.

“Otelde yalnızca Pascal ve ikimiz yokuz, Guiomar da var. Sonra Doro ve iki oğlu ve oteli almamıza yardımcı

olan ortaklarımız María Teresa ve Beatriz...” Erkek kardeşine olan borcunu nasıl unutabilirdi Ugarte? Otelin kapanmasından dolayı zarar görecekları sayarken nasıl olmuştu da Kropotky’nin adını anmamıştı? Evet, eğer polis Jon ile Jone’u orada bulacak olursa otel işi ters yüz olurdu, çünkü derinlemesine yapılacak bir araştırma, bu işin temelinde yatan parasal katakulliyi gün ışığına çıkarabilirdi. Ama bu yalnızca araştırmanın derinlemesine yapılacağı bir durum için geçerliydi, yalnızca böyle bir durumda mümkündü, çünkü aftan sonra yapılan soygunlarda elde edilen sermaye çok iyi kamufle edilmişti. Tam bu kamuflej sırasında Kropotky devreye giriyordu. Örgüte hizmet eden parçalardan biriydi o da. Soygunlarda elde edilen başarıdan sonra, Ugarte son derece mutlu bir biçimde şöyle demişti: “Şimdi örgütün parasal işleriyle ilgili bir öneride bulunacağım, Carlos, nasıl sen soygunlar kralıysan, Fangio ya da Foxi namıyla maruf Guiomar, sen nasıl direksiyonun kralıysan, ben de para işlerinin kralıyım. Eğer tam bir güven içinde oteli satın almak istiyorsak, ilk önce sana, Carlos, hiç lafı dolandırmadan diyeceğim şu ki, eğer benimle aynı fikirde olmazsan dosyayı kapatırım ve konuyu unuturuz... İlk önce kardeşini bir psikiyatri sanatoryumuna yatırmamız gerekir. Evet, Carlos, bir psikiyatri sanatoryumu, bırak da açıklamamı bitireyim. Onu bir sanatoryuma yatırmalıyız, yasal olarak onun bir deli olduğunu göstermek için, anlıyor musun Carlos? Bu senin için oldukça zor olacak, biliyorum, ama Kropotky’nin iki ya da üç yıldır pek aklının başında olmadığını kabul etmelisin, onunla yoga yapan insanlar bile bunu söylüyor, böyle giderse sonu pek iyi olmayacak. İşte durum bu, onu yasal olarak deli ilan ederek ve bir sanatoryuma götürerek, özel bir sanatoryuma tabii, Biarritz yakınlarındaki şu La Rosairie gibi bir yere, bir yandan ona da iyilik yapmış olacağımıza inanıyorum. Öte yandan, bu durum bizim işimize yarayacak, bunu söylerken kendimi akbaba gibi hissediyorum,

ama her şeye karşın söylemem gerek... Çünkü, öte yandan, yasal olarak deli olan birisi harcama yapamaz, parayı yönetemez, belge imzalayamaz, parasal alanda kendi başına hiçbir şey yapamaz ve bu yüzden sen, Carlos, böyle bir durumda, onun kırk ya da elli milyonunu yöneten kişi sen oluyorsun, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" "Evet Ugarte," dedi arkadaşının uzun açıklamalarından sonra, "bunun nereye varacağını biliyorum. Bankalardan çaldığımız parayı Kropotky ve benim mirasımızmış gibi kamufle etmek istiyorsun. Ama meblağ çok büyük, öte yandan Kropotky'nin deli olduğu konusunda yanılıyorsun. Onunla konuştuğumda bana hiç de öyleymiş gibi gelmiyor. Tamam, insanlarla fazla iletişim kuramıyor ve onun o doğulu davranışları burada garip kaçıyor, ama bence olay bundan öteye gitmiyor. Bunu tüm soğukkanlılığımla söylüyorum ve sen de biliyorsun ki uzun zamandan beri kardeşimle iyi anlaşıyoruz." Yeniden Ugarte söze girdi: "Aslına bakılırsa, Carlos, burada iki seçenek var, biri zor biri basit. Kolay olan parayı kamufle etmek. Varsayalım ki Kropotky sanatoryumda ve aile mirasıyla ilgili tüm sorumluluk sende. Böyle bir durumda aile restoranını satıyorsun, evi satıyorsun, arsaları satıyorsun, fırını satıyorsun, kısacası her şeyi satıyorsun ve biz de her satışı şişiriyoruz, alıcılarla anlaşıyoruz ve eğer kontratı bizim istediğimiz gibi düzenlerlerse onlara özel bir fiyat vereceğimizi söylüyoruz. Buna bir de büyükbabanın sakladığı altını ekle, zira senin köyündeki birçok insanın bildiği bir hikâyedir bu, büyükbabanın İsviçre'den külçe altın aldığını ve onları odasındaki bir sandıkta sakladığını herkes bilir, tabii ben de bu durumdan yararlanıp sınırdan birilerinin bana gerçekten külçe altın getirmesini sağlayıp senin mirası iyice artırabilirim. Tüm bunlarla, yani gerçekten senin olanla ve bankaların bize hediye ettiğiyle birlikte yüz milyona yaklaşıyoruz sanıyorum. Şu anki durumda, diktatörlükten yeni çıkmış bir ülke olarak, bu kamufleajın fark edilmesi olanak-

sız. Devletin organize olup ekonomiyi kontrol altına almak amacıyla gerekli önlemleri alması için bir on yıl daha gerekli. Operasyonun yönetim işini bana bırakın, daha önce de size söylediğim gibi, hapisten bir para kralı olarak çıktım. Evet, şimdi de işin zor kısmı, özellikle senin için zor Carlos, kardeşini bir psikiyatri sanatoryumuna yatırmak. Deli olmadığını, yalnızca insanlarla iletişim kuramadığını ve garip öğretilerin takipçisi olduğunu söylüyorsun. Ama herkes senin gibi düşünmüyor. Kusura bakma ama durum böyle. LSD ile yaptığı o deneyden ve neredeyse Obaba mahallesinin yarısı zartayı çektiğinden beri herkes ona deli gözüyle bakıyor. Eğer o dönemde hapse girmediyse, bunun nedeni, avukatların delilik belirtileri taşıdığı ve geçici akıl bozukluğu olduğu yolundaki iddialarıydı. Elbette söz konusu olan senin tek kardeşin, Guiomar ve ben bu konuda bir şey diyemeyiz. Ama tekrar ediyorum, bir sanatoryumda çok daha iyi olacaktır.” “Çok daha iyi, çok daha iyi... Çok daha iyi deme, Ugarte,” dedi Guiomar, ilk kez söz alarak. “Bir sanatoryumda nasıl kendi komünündekinden çok daha iyi olabilir? Daha güvenli diyebilirsin, tamam, ya da orada insanların saldırılarından kurtulacak de, çünkü ben Kropotky’nin esas sorununun bu olduğunu düşünüyorum, günün birinde insanlar onu linç edecekler, kavga bahanesiyle kaç kez dayak yediğini hatırlayın. Kısaca böyle de, ama lütfen bir sanatoryumda çok daha iyi olacak deme. Hapisten çıkalı şurada ne oldu, hemen baskıcı bir kurumun avantajlarını saymaya başladın.” “Ben baskıcı bir kurumun avantajlarından söz etmiyorum,” dedi Ugarte yeniden. “Kısaca orada daha güvende olacağını sen söyledin ve bunda haklısın. Ama neyse, ben başka şey söylemeyeceğim, çünkü eğer söylersem oteli satın almak yalnızca beni ilgilendiriyormuş ve paranın peşinde koşan da yalnızca benmişim gibi görünecek herkese ama gerçek bu değil. Laura’nın hamile olmasına ve bundan sonra geleceğimle daha çok ilgilenmek zorunda olmama karşın gerçek

bu değil. Ben yalnızca geri kalan günlerimizi endişelenmeden geçirme olanağımız var diyorum. Bunun için de ilk önce Kropotky'yi deli ilan etmek gerekli. Çünkü tersi bir durumda onun suç ortaklığına gereksinim duyduğumuz kesin. Ben ise ona güvenmiyorum. Birincisi, sırrımızı saklamayı beceremez; ikincisi, mirasın ona düşen kısmını, bankaların hediyeleri de dahil olmak üzere, bir yılda batırır, buna eminim. Bu noktaya gelindiğinde grubun finans işleri şefi susuyor ve kararı Carlos'a bırakıyor. Zaten bölge sorumlusu hep sen olmuştun."

Beş yıl sonra, Ugarte'de kardeşini anımsadığını gösterir hiçbir belirti yoktu. Ama nasıl olur da onu unutabilirdi? Ayrıca, işin sonu neye varırdı ki? Jon ve Jone meselesi yüzünden eğer sonunda hapse girerse, kardeşiyle kimse ilgilenmez miydi? Yattığı yerden gelen raporlarda zihinsel bozukluğunun şiddetlendiği ve onunla iletişim kurmanın gittikçe zorlaştığı yazıyordu. Bununla birlikte –yine raporlar böyle diyordu– fiziksel sağlığı yerindeydi, kendisine ait bir odası ve dolaşabileceği bir park olması sayesinde mutlu görünüyordu. Ama faturaları ödenmezse onu devlet psikiyatri kliniğine g t r rlerdiler. Ne düşünürdü Kropotky o zaman? Elbette Kropotky her şeyin farkındaydı. Konuşmak istememesi başka şey, deli olması başka şeydi.

Carlos, benzin istasyonunun mavi-kırmızı ışıltılarını se ti ve hemen ardından –sanki bu ışıkların bileşimi onun gerçeğe dönmesini sağlamış gibiydi– diğer tüm ışıkları gördü; köyün aydınlatılmış kilisesini, o anda yoldan geçmekte olan arabaların farlarını, Montserrat Dağı'nın yamaçlarından birinde hâlâ devam etmekte olan yangını. Derken, kulakları da gerçeğe döndükçe, tabakların gürültüsünü, terastaki masalardan gelen uğultuyu ve hemen sonra da telefonun  inlarnasını duydu. Onu dalgınlığından kurtaranın benzin istasyonunun ışıkları değil, telefonun sesi olduğunu hemen anladı.  nce Jone olabileceğini düşündü, o ya da Jon, bir sorunları olabilirdi. Ama hayır,

fırının olduğu yerde her şey normal görünüyordu, üstelik Guiomar'ın araması çok daha mantıklıydı, onu terasta bir tatlı yemeğe davet ediyor olmalıydı. Evet, Guiomar iyi bir dosttu. Mecbur olursa, Kropotky'nin bakımını üstlenecek kişi o olurdu. Ama Guiomar hep Küba'ya gitmekten söz ederdi, bu çözüm de pek güvenli görünmüyordu.

Telefonun çalması durduktan sonra Carlos odasına gitti ve yatağın üzerine uzandı. Şu anki düşünceleri, yürüyüşü sırasında olanların çevresinde dönüp duruyordu. Bastonuyla dokunduğu kuşun yaşamında öldürdüğü ikinci kuş olduğunu düşündü, birincisi bir iskelekuşuydu ve doğduğu köyde yirmi beş yıl önce vurmuştu onu. Bir an için Farenin sesini duydu, kardeşine olanlardan dolayı ondan hesap soruyordu: Ugarte'yi suçlamasının bir anlamı yoktu, çünkü işin sonunda Kropotky'yi sanatoryuma yatıran kâğıtları imzalayan kendisi olmuştu ve eğer Kropotky zamanında Kabil diye ün salmışsa, kendisi de bir Kabil'di. Artık çok yorgun düşmüştü: düşünceler aklından küçük bulutlar gibi geçiyorlardı; Farenin kınamaları ise imbikten süzülerek şiddetini azaltan, tekdüze ve cansız bir ses gibi geliyordu. Sonunda, elbiseleri üzerinde, uyuyup kaldı.

Samsó'nun Küveti adını alan suyun çıktığı yer, yürüyerek otelden yirmi dakika uzaklıktaydı ve ilk bakışta, çalılıarın ve yabancı otların ortasında, yağmurun doldurduğu bir göle benziyordu. Bununla birlikte, *küvet* adının çağrıştırdıklarına ve görüntüsüne bakıp orasının zararsız bir yer olduğunu düşünmek yanlış olurdu. Oraya kadar ulaşmayı başaranların da hemen algıladığı gibi, suyu dingin değildi ve yüzeyinde sürekli bir hareket vardı. Bu gözle görülür karışıklık –kapalı bir alandaki suyun hareket etmesi– oraya gelen ziyaretçinin dipten gelen kabarcıkları keşfettiği yerde azalıyor ve o anda ziyaretçi, orasının bir göl değil de bir akarsu yatağı olduğunu anlıyordu; aynı ziyaretçi ikinci keşfini

yaptığı an şundan tamamen emin oluyordu: sözde göl, aslında kapalı bir çember değildi, tersine, tam da suyu yutan yarığın olduğu yerde bir kırılma noktası vardı; suyu öyle iştahla yutuyordu ki bir daha asla güneş ışığını göremeyeceği bir kanyona doğru gönderiyordu sanki. Evet, o suyun bir yatağı, bir de adı vardı: La Riera Blanca. Ne ki, oraya ulaşan hiç kimse dere yatağını dolu görmemişti. Aslında göle gitmeye cesaret eden ziyaretçi sayısı da azdı doğrusu. Göle girmek yasaktı, ulaşımı zordu. Karayoluyla gölü birleştiren patika yol, yıllardan beri çalılarla kaplıydı ve oraya gitmek isteyen birisi, otel alanını geçmek zorundaydı.

Gölün kendisi ve gölde yüzmek, Carlos'un hoşuna gidiyordu. Tıpkı fırın ve dairesindeki odası gibi, La Banyera da ona, sakin, güvenli, dünyadan uzak bir yer gibi görünüyordu, fırından ve odasından sıkıldığı zamanlarda canı kimseyle birlikte olmak istemiyor, buraya uğruyordu; ya da son beş yıl boyunca sürdürdüğü yaşam biçimi ona aşırı tekdüze geldiği zamanlarda, yarığın yakınlarında yüzmenin yarattığı tehlike duygusunu tatmak istiyordu. Farenin suçlamalarına karşı kendisini savunmak istediğinde de La Banyera ona yardımcı oluyordu, çünkü başını suya daldırması, içindeki sesin neredeyse işitilmez olması için kulaklarında suyun gürültüsünü hissetmesi yeterliydi.

Polonya'nın Belçika karşısındaki zaferinin ertesi günü, Carlos, bir gün önceki yürüyüş sırasında köpeklere verdiği sözü tuttu ve fırındaki sabah işlerini bitirir bitirmez La Banyera'nın yolunu tuttu. Belle ve Greta, büyük olasılıkla patikadan gelen birinin yaklaştığını ona haber vermek için havlamaya başladıklarında, on beş dakikadır suyun içindeydi. Başının büyük bir bölümü suyun içinde olmasına –suda sırtüstü uzanmaktaydı– ve havlamaları apaçık biçimde duyamamasına karşın, köpeklerin Guiomar'a ya da tanıdık birine havlamadıklarını anladı birden. Saldırgan havlamalardı bunlar.

Başlangıçta uyarıya ilgisiz kalıp suda uzanmaya devam etmeyi düşündü. Ama köpeklerin havlamaları artmakta,

gittikçe daha düşmanca bir hal almaktaydı, sonunda duruma müdahale edip ilgilenmekten başka çaresi kalmadı. O anda gölün kıyısında bir kadın gördü, onu selamlıyor ve yüzmeye devam etmesini istiyordu. Polonya takımının çevirmeni, Pascal'ın *büyükannesi* Danuta Wyca idi bu. Başını rafyadan yapılmış geniş kenarlı hasır bir şapkayla örtmüştü ve beyaz penye bir elbise giymişti. Carlos olduğu yerden kıpırdamayınca ona elindeki kitabı gösterdi. Kendisi için endişelenmemesini, o yüzmesini bitirene kadar kıyıdaki kayalardan birine oturup kitabını okuyacağını söylüyordu.

“Guiomar ve Pascal da buraya doğru geliyorlar,” dedi, sesini fazla yükseltmeden. İki köpeğin önünde kitabını sallıyordu. Belle ve Greta'nın merakı, bembeyaz elbisesi için bir tehdit oluşturunuyordu.

Guiomar ve Pascal beklenenden fazla gecikmişlerdi ve sonunda, kadının gelişinden on dakika sonra, Carlos sudan çıkmaya karar verdi. Tanıklar varken kendisini yaptığı işe pek veremiyordu. Kollarını ve bacaklarını uzatarak suda sırtüstü yatmak, burun deliklerinde su damlacıklarını hissetmek, gözleri yaşarıncaya kadar bakışlarını mavi gökyüzüne dikmek, bunların hepsi onun su ayininin önemli bir bölümünü oluşturunuyordu; ama bu tören yalnızca tek başınayken gerçekleştirilebilir ya da Guiomar ve María Teresa gibi dostça birilerinin eşliğinde yapılabilirdi.

Carlos kısa kollu bir gömlek giydi ve Danuta'nın karşısına oturdu. Bir süre havadan söz ettiler. Evet, önceki günlere oranla hava daha az sıcaktı ve gökyüzü daha beraktı. Arada bir sohbetleri duraksıyor, ikisi de susup kalıyordu. Böyle anlardan birinde, kadın, kitabı göğsüne bıraktı ve La Banyera'nın her yerine yerleştirilmiş olan yüzmek yasaktır yazılarını gösterdi.

“Ben de olsam kuvallava uymazdım. Hem buvada yüzmek otelin havuzunda yüzmekten daha ilginç gövünüyov,” dedi ‘r’ harflerini yutarak. Carlos'un televizyonda onu

gördüğünde edindiği izlenim, yakına geldiğinde de değişmemişti. Evet, kadında aristokrat bir hava vardı ve güzel bir büyükanneydi, porselen bir biblo gibi. Mor tonlarında kusursuz bir makyaj yapmıştı ve küpeleri gümüş zincirle tutturulmuş iki yeşil damla biçimindeydi. “Sizce nasıl görünüyorum?” diye sordu birden ayağa kalkarak ve sanki bir fotoğraf çektirirmişçesine gülümseyerek. Carlos bir parça rahatsız hissetti kendisini. Danuta karşısında verdiği sınavın gerekenden fazla uzadığını düşünüyordu.

“Çok iyi. Şapkanız çok güzel. Küpeleriniz de çok hoş,” diye yanıtladı. Sesi hâlâ sakinliğini koruyordu ama durum rahatsız ediciydi. Danuta’nın davranışı onu şaşırtmıştı. Onun tanıdığı, belli bir yaşın üzerindeki kadınlar hiç böyle sorular sormazlardı.

“Taklitten başka bir şey değil. Biliyorsunuz, Polonya’da sefalet içinde yaşıyoruz ve gerçek mücevher takma lüksüne sahip değiliz.”

Danuta bunları söylerken küpelerden birini Carlos’un avcuna koydu. Hiç ağır değillerdi.

“Birçok gerçek küpeden daha güzel,” dedi Carlos, küpeyi ona geri vererek.

“Haklısınız, çok güzeller. Ama abartmayalım. Bunların yerinde gerçek zümrüt olsaydı başka olurdu. Şimdi fark ettim, kollarınıza ne oldu? Sıyrıklarla dolu.”

“Dün böğürtlen toplamaya gittim de. Önemli bir şey değil.”

Köpekler yeniden havlamaya başladı, ama bir ıslık sesi duydular ve patıkaya doğru koşmaya başladılar. Birkaç saniye sonra da Guiomar ve Pascal belirdi: Guiomar kolda hasır bir sepetle, Pascal ise köpekleri bağlamak için elinde çift katlı bir kayışla.

Danuta, kitabı taşın üstüne bırakıp gelenleri selamlamak için ayağa kalkarak, “Bence Guiomar piknik yapmak istiyor,” dedi. Kitap, Cyprian Kusto isimli yazarındı ve anlaşıldığı kadarıyla bir şiir kitabıydı.

“Üç çeşit sandviç, bira, biraz meyve ve termosta sekiz fincan sıcak kahve. Nasıl? Polonya’nın zaferini kutlamak için yeterli mi? Soruyorum, çünkü burada daha bu zaferi kutlamayanlar var,” diye açıkladı Guiomar, bir yandan da sepeti açıyordu. Hemen her zaman olduğu gibi keyfi yerindeydi. “Kollarını bu hale getirmek için nerelerde dolaştın?” diye Carlos’a sordu, sıyrıklarını gösterip. Danuta ile aynı yanıt aldı.

“Ben kutlamayacağım,” dedi Pascal, sandviçlere yaklaşarak. Köpekler ona yemekten daha çekici gelmişti ve hiçbir yanıt beklemeden onların peşinden gitti.

Belle ve Greta kimsenin kendilerini bağlamasını istemiyordu ve çocuktan daha çevik davranıp gölün kıyısına serpilmiş olan kaya ve ağaçların arasından kıvrılarak Pascal’ın yanında getirdiği çift katlı kayıştan kaçıyorlardı. Ama çocuk amacından vazgeçmiyordu ve köpekler sonunda yarığın olduğu bölgeye saklandılar. Greta –iki yaşında olmanın verdiği coşkunluktan çok, çocuğun çığlıkları ve tehditlerinden korktuğu için– yarığın en ucundaki kayanın kenarına sıçradı ve onun üstünde yürümeye başladı. Bir an için orada bulunanların hepsi –Carlos, Danuta, Guiomar, Belle ve Pascal– nefeslerini tutarak av köpeğine bakakaldılar. Ayağı bir kaysa, tam orada oluşan çağlayan onu kanyonun dibine kadar sürükledi.

“Greta!” diye bağırdı Carlos, bir yandan da sepetteki sandviçlerden birini havaya kaldırmış ona gösteriyordu. Yanıt olarak, Greta, iki sıçrayışta ayağını sağlam zemine bastı. Sonra on adım daha atıp Pascal’ın yanından geçerek grubun olduğu yere geldi. “Zeki bir köpek kendisini oradan aşağıya atacak değil ya,” diye ekledi Carlos, sandviçinin yarısını hayvana verdikten sonra. “Elbette Greta çok zeki değil, asıl zeki olan Belle ve o yüzden onu kayalara kadar takip etmedi. Öyle değil mi Belle?”

Belle, sandviçinin ikinci yarısını, tıpkı Greta gibi hızla yuttu. Daha sonra Carlos’un bir işaretiyle Guiomar’ın

serdiği örtüden uzaklaştılar ve gölgede uzanmaya gittiler. La Banyera'ya doğru yollanmadan önce yemeklerini yemişlerdi, bu yüzden Carlos'un emrine kayıtsızca boyun eğdiler.

Samsó'nun Küveti'ne sessizlik geri gelmişti ve gerçek birer konuşmacı olan üçü, Carlos'a biraz tuhaf görünse de, onunla havadan sudan sohbet etmeye koyulacaklardı. Ama bundan önce, tam yarım saati çocuğa ayırmaları gerekti: önce Greta yüzünden duyduğu korkuyu yatıştırmak ve ağlamasını kesmek için; daha sonra bir sandviç yemesi ve ardından da köpekleri rahat bırakması için. Son olarak, Guiomar, köpeklerin yanındaki bir gölgeye uzanıp uyuması için onu ikna etmeyi başardı. Sakince konuşma zamanı gelmişti artık.

Özellikle Guiomar'ın ısrarı üzerine, yemek süresince en çok konuşan Danuta oldu, çünkü birlikte vakit geçirdiği futbolcular –Boniek, Lato ve Mlynarczyk– hakkında bir dolu soru soruyordu. Termostan ilk kahvelerini aldıklarında aralarındaki sohbete samimi bir hava hâkimdi. Göl-den gelen serinlik kadar, suyun sesi, gökyüzünün berraklığı da sohbete tat katıyordu.

“Elbette şimdiye kadar futbolcularımızdan belli bir düzeyi gözeterek söz ettim,” dedi Danuta, biraz düşünceli. Kahve fincanını dudaklarına iki santimetre uzakta tutuyordu. “Ama konuyu biraz daha ciddi bir biçimde ele alırsak... Şey, siz de biliyorsunuz, kahvenin kokusu dostlar arasındaki güveni artırıyor, bu durumda, gerçekte hepsinin birer domuz olduğunu söyleyebilirim.”

Hem Guiomar hem de Carlos, bu düşüncenin beklenmedikliği ve sesinin tonuyla konuşma biçimini belirleyen yumuşaklıktan dolayı ona şaşkınlıkla bakakaldılar. *Domuz*, onun ağzında melankolik bir sözcüğe dönüşmüştü.

“Evet, çoğu ruhsuz insanlar,” diye devam etti Danuta, bakışlarını göle dikmişti. “Sosyalizmi hissetmiyorlar diye söylemiyorum bunu, daha genel bir anlamda söylüyorum.

Hep sığ şeylerle haşır neşir oluyorlar. Bazen onları endişeli, bir şeyler için savaşım verme arzusuyla dolu görüyorum, ama hedefleri maddi ve sıradan olmaktan öteye gitmiyor, ancak bir domuzun verebileceği türden bir savaşım bu. Bu çocukların Rosa Luxemburg ile aynı milliyeti taşımaları bana akıl almaz geliyor. Rosa Luxemburg'u tanıyor musunuz? Polonya'nın yetiştirdiği en önemli kadınlardan biridir."

"Pek iyi tanımıyorum," dedi Guiomar. Her ne kadar milliyet sorunuyla ilgili bir yazısını okumuş olduğunu anımsasa da, Carlos da başıyla tanımadığını belirtti.

"Pascal'ın annesi, küçük ulusların durumunu Lenin'in Rosa Luxemburg'dan daha iyi kavradığını ve Katalanlar ile Baskılar arasında çok az takipçisi olduğunu söylüyor. Doğru olabilir tabii ama araştırmak gerek, öyle değil mi? Yüzyılın başındaki durum çok özeldi, bugünkünden çok farklıydı. Ne olursa olsun, Rosetta yüce biriydi, sosyalist devrimin Jeanne d'Arc'ıydı o; ya da ondan da öteydi, karmaşık bir suret ve coşkun bir ruh. Örneğin, bu söylediklerimin bir kanıtı olarak, arkadaşına yazdığı bir mektubu anımsıyorum..."

Danuta, sanki daha iyi anımsamasına yardımcı oluyor-muş gibi, gözlerini kapattı. Bir süre suyun kıyıdaki kayalara çarptığında çıkardığı sesi dinledi. Gölü çevreleyen fundalıktan hiç ses gelmiyordu. Böcekler de Pascal ve köpekler kadar derin bir uykuya dalmış görünüyorlardı.

"1906 olayları patlak verdiğinde," bir süre ara verdikten sonra devam etti Danuta, "Rosa Luxemburg Polonya'da değildi ve ona olanları anlattıklarında aşağı yukarı şu mealde bir mektup yazdı: *Bana Varşova'da işlerin çok kötü gittiğini ve sürekli ölüm tehlikesi yaşandığını söylediler, bu yüzden de hemen oraya gelmek istiyorum. Bu olay, şu uyuyan Petersburg'dan on kat daha ilginç! Burada, Petersburg'da, sokaktan geçtiğini görse bile kimse tanımaz devrimi. Ne diyorsunuz?*" diye sordu Danuta, yüzünün ifadesini değiştiren ve onu daha genç

gösteren bir gülümsemeyle. “Ruhtan söz ederken bunu kastetmiştim. *Eğer orada devrim yaparken yaşamını kaybediyorsa insan, öyleyse ben de oraya gidiyorum.* Yüce bir davranış değil mi?”

“Evet, tabii ki öyle,” dedi Guiomar, gözündeki gözlükleri düzeltirken, “ama söyledikleriniz beni çok şaşırttı. Bana kalırsa ne Boniek’ten ne de Lato’dan devrim için yaşamlarını tehlikeye atmaları istenebilir. Onlardan yalnızca yapabilecekleri şey istenir, yani iyi futbol oynamaları ve Rosa Luxemburg ile karşılaştırılmaları hiç de adil değil. Üstelik, benim tanıdığım kadarıyla, çok da asil insanlar. Otel personeliyle bir masa tenisi turnuvasına katılmalarını önerdim ve hepsi tamam, hiç sorun yok dedi. Eminim ki İspanyol takımının oyuncularını kabul etmezlerdi bunu.”

Guiomar biraz rahatsız olmuştu. Polonyalı oyuncuları tanıyalı yalnızca bir hafta olsa da bu süre onun için yeterliydi. Dünya Şampiyonası devam ettiği sürece Piechniczek’in adamları onun takımıydı ve kimin önünde olursa olsun onların adını korumaya hazırdı. Hatta onlarla birlikte gelen tercümanın önünde bile.

“Bence Danuta’nın sözlerini gereğinden fazla ciddiye alıyorsun,” dedi ona Carlos. Kadının düşüncelerini açıklamayı sürdürmesini istiyordu. Onun gibi konuşan birine rastlamak pek kolay değildi.

“Bilmiyorum, belki de Guiomar haklıdır ve ayrıca güveninizi kötüye kullanmış olmam da olası...”

“Öyleyse biraz daha kahve alın. Daha çok kahve, daha çok güven,” dedi Guiomar, termostan biraz daha kahve ikram ederek.

Danuta başını eğerek teşekkür etti.

“Evet, ülkemin milli takım oyuncularına karşı, Guiomar, size asil görünen o çocuklara karşı, ki belki de öyledirler, bir hınç duyuyor olabilirim. Belki de bunda hiçbir giz ya da hiçbir felsefi neden yoktur, belki de bunun sadece çevirmenlik vasfımla bir ilgisi vardır. Bir futbol takımıyla

çevirmen olarak çalışmanın ne demek olduğunu sizler hayal bile edemezsiniz. Fazla uzağa gitmeye gerek yok, daha bu sabah Rusya'nın kusursuz bir savunma kurgusuyla oynadığını ve pazar günkü maçta bir gol bile atmanın çok zor olacağını kaç kere söylemişimdir kim bilir! En azından yirmi beş kere. Bu söylediklerimle her şeyi anlatıyorumdur, sanırım.”

Danuta, çantasından bir paket sigara çıkarttı. Marlboro içiyordu, Jone ile aynı marka. Sıradan bir ayrıntıydı, ama rastlantı Carlos'u şaşırtmıştı.

Pakete baktığını görünce, “Ne sanıyordunuz? Sigara içmediğimi mi? Evet içiyorum. Çok değil ama içiyorum,” dedi Carlos'a.

“Hayır, düşündüğüm bu değildi. Kendimin de sigara içmek istediğini düşünmüştüm. Son iki aydır ilk kez.”

“Carlos'un iradesi çok güçlüdür, canı istediği zaman içer. Eğer ayda bir kere derse, bir kere; beş kere derse, beş kere. Benim bunu yapmam olanaksız,” diye ekledi Guiomar. O, sigarasını yakmıştı bile, ama siyah tütün içiyordu.

“Önceki konuya dönersek, beni gerçekten neyin öfkeliendirdiğini, neye dayanamadığımı biliyor musunuz?” Danuta yeniden söze girdi. Söylediği kelimelerin anlatmaya çalıştığının tersine, her zamankinden daha soğukkanlı görünüyordu. “Şu oyuncuların, genel olarak Polonya'nın tüm gençlerinin yontulmaz olmaları. Sosyalizm döneminde doğan, sosyalizmle eğitilen insanlar, yeni ve farklı olması gereken insanlar, oysa onları hiçbir şey yola getirmedi. Benim için bu bir giz. Nasıl olabilir? Bir insan nasıl bu kadar yontulmaz ve dikkatli olabilir? Yüzeyi biraz kazınca hâlâ büyükannelerinin basit ve batıl inançlarına saplanıp kaldıklarını, örnek aldıkları kişinin Rosa Luxemburg değil de Azize Chestozowa türünden biri olduğunu görüyorsunuz. Ya sonra? Sonrasını dün Nou Camp'ın tribünlerinde gördünüz. Yenilik düşmanları, hepsini sermayeye dönüştürüyor.”

Konuşmasını bitirdiğinde, Danuta'nın öfkesi gerçek görünüyordu. Rafyadan yapılmış şapkasını çıkarttı ve yelpaze gibi sallamaya başladı.

“Bence herkes futbolcuları kullanıyor,” diye söze girdi Guiomar. “Jaruzelski de onları elinden geldiğince kullanacaktır. Eğer üzerlerine düşeni yaparlarsa, Polonya Hükümeti, bu zaferden kendisine pay çıkaracaktır. Elbette Solidarnosc Sendikasındakiler de aynı şeyi yapmaya yeltenecektir. Ama ben Boniek ve arkadaşlarının böyle bir durum karşısında ne yapabileceklerini bilemiyorum.”

“İyi de Danuta bundan söz etmiyor, Guiomar. O bir devrimin çöküşünden söz ediyor. İkinci dereceden ayrıntılarla yaşamı birbirine karıştırıyorsun sanıyorum,” diye söze girdi Carlos.

“Doğru, bir çöküşten söz ettiğimi sanıyorum,” dedi Danuta, kuşkuyla. “Bizim kuşağın iletmediği mesajları alamadılar demek istiyorum. Rosa Luxemburg ile ilgili tek bir satır bile okumadılar.”

“Bir bakıma bu doğal,” dedi Guiomar, biraz yorgun ve konuşmayı uzatmamak arzusuyla. Sohbet hoşuna gitmişti ama uykusu vardı. Geceki parti uzun sürmüştü.

“Evet, tabii ki doğal,” dedi Danuta, fincanında kalan kahveyi içtikten sonra. “Ama, itiraf etmek gerekirse, benim kuşağımın başarısızlığını simgeleyen bu çocukları her gün görmek bana acı veriyor. Neyse, başka bir konudan söz edelim,” diye içini çekti ses tonunu değiştirerek. “Üstelik kahve de kalmadığına göre, birbirimize sır açmayı sürdüremeyeceğiz demektir. Aslında bu sohbet bana çok iyi geldi. Dönüp dolaşıp yirmi beş kez Rusya'nın savunma oyunundan dem vurduktan sonra kendimi yeniden insan gibi hissetmemi sağladı.”

“Benden bu kadar,” dedi Guiomar, saatine bakarak. “Biraz alışveriş yapmak için saat beşte Barselona'da olmam gerekiyor. Daha önce de çocuğu annesine bırakmam gerek.”

“Öyleyse niye yavaş yavaş yola koyulmuyoruz?” diye önerdi Danuta. “Yolda da konuşmayı sürdürebiliriz. Çocuk için endişelenmeyin, onu Laura’ya götürmeyi ben üzerime alıyorum. Gazeteciler saat yediye kadar gelmeyecekler, o zamana kadar boşum.”

Guiomar ve Carlos öneriyi kabul ettiler ve eşyaları toplamaya başladılar. Belle –sepetteki iki boş bira şişesinin birbirine çarpması yetti– bir hamlede gölgeden çıktı ve sanki otele dönmek için acelesi varmış gibi sabırsızlıkla Carlos’un çevresinde dönmeye başladı. Onun adımlarını daha tembel bir biçimde izleyen Greta, gölün kıyısına yaklaşıp su içmeye koyuldu. Pascal ise büyükannesini ve Guiomar’ı ağlayarak karşıladı. Elini onlara uzatmak istemiyor, hareket etmek istemiyor, annesinin yanına gitmek istemiyor, otelin mutfağında güzel bir şeyler yemek istemiyordu. Tek istediği uyumaya devam etmekte.

Çocuğun ağlamaları iyice kulakları tırmalayınca, “Uykudan kalkınca ne çekilmez oluyorsun, Pascal!” dedi Guiomar.

“Ona şu çift katlı kayışı ver,” diye önerdi Carlos.

İşe yaradı. Çocuk kayışı aldı ve köpeklerin peşinden gitmeye başladı.

Samsó’nun Küveti’nden otele giden patika, üçünün birlikte yürümesi için biraz dardı ve sohbeti sürdüremiyorlardı. Arada bir Danuta –adımlarını açıyor ve kolunun altındaki Cyprian Kusto kitabıyla emekli bir öğretmene benziyordu– başını arkaya çeviriyor, geçerken gördüğü ağaçlar ve bitkilerle ilgili yorumlar yapıyordu; hem Guiomar hem de Carlos, daha kısa bir yorumla onun yorumuna karşılık veriyorlardı. Ama yol aldıkça sıcak iyice bunaltmaya başladı ve konuşmadan yürümeyi tercih ettiler.

Yolun genişleyerek iki zeytin ağacı tarlasının arasından geçtiği bölgeye gelince, “Havanın ne kadar sıcak olduğunu unutmuşum. Burası gölden üç ya da dört derece daha sıcak,” dedi Danuta. Soluklanmak için durdu. “Ama asıl

kötü olan bu değil. Asıl kötü olan, bayır aşağı indikten sonra yokuş yukarı çıkmak gerektiğini unutmuş olmam.”

Makyajı bozulmuştu ve çok yorgun görünüyordu. Carlos’un edindiği izlenimden farklı olarak, gerçekte altmış yaşında olmasına karşın, o anda altmışından daha yaşlı bir kadın gibi görünüyordu. Çantasından bir mendille küçük bir ayna çıkardı ve akan makyajına çeki düzen vermeye koyuldu.

Ağaçların ardında görülen kulübeleri, depoyu ve fırını göstererek, “Gelmek üzereyiz,” dedi Guiomar.

Sözünü bitirir bitirmez Greta belirdi ve hemen ardından da Pascal’ın kayışının ucundaki Belle.

Çocuğun onu kayışa bağlayıp getirdiğini görünce, “Sen çok akıllı bir hayvansın Belle, ama biraz fazla uysalsın,” dedi Guiomar.

“Bunu bizim için yapmış olmalı. Yürüyüşümüzün huzurlu geçmesi için,” diye yanıtladı Carlos onu serbest bırakarak.

“Ah, Carlos, ne kadar kötüsünüz,” diye çıkıştı Danuta, aynı anda da koluna bir fiske vurdu. Gençlere özgü bir hareketti bu.

Bir süre sonra, Carlos köpekleri depoya kapatırken, ikinci kulübeye yaklaştı ve bir çığlık attı.

“Ekmek!”

Havayı iyice içine çekti ve Guiomar’a döndü.

“Bize restoranda ikram ettikleri o harika ekmek demek burada yapılıyor! Hem de otelin içinde!” Kapıya doğru yaklaştı ve yeniden derin bir nefes aldı. “Yıllardır bu fırın kokusunu içime çekmemiştim!”

“Ekmeği Carlos yapıyor. Grubun fırıncısı o,” diye bilgilendirdi Guiomar.

Carlos depodan çıktığında ikisini de fırının kapısında kendisini beklerken buldu, bu arada Pascal fırının kapısını tekmeliyor ve kapıyı açmak için çabalıyordu. Bir an için kararsız kaldı: Pascal’a yönelip bir şamarla onu kapıdan

uzaklaştırsa mıydı, yoksa hak ettiği iki çift sözü söyleyip Guiomar'ı mı azarlasaydı? Daha çok bu sonuncuyu yapmak niyetindeydi. Guiomar, orasının onun toprakları, onun özel yeri olduğunu gayet iyi biliyordu ve orada yabancı insanları dolaşırken görmekten hiç hoşlanmadığının da farkındaydı. Aslında otelde çalışanların hepsi bunu bilmekteydi. Ugarte hiçbir zaman oraya yaklaşılmazdı, Laura da öyle. Oteldekiler içinde fırını bilenler yalnızca Guiomar ve María Teresa idi. “Beatriz de biliyor. Öyle değil mi?” diye birden fısıldadı Fare, aylar önce orada karşılaştığı kötü sürprizi ona hatırlatarak. Sürpriz, *la nostra bellissima Beatriu*'nun son cümlesiyle özetlenebilirdi: “Henüz kocamı aldatmak aklımın köşesinden bile geçmedi ve eğer günün birinde onu aldatmaya karar verirsem, bu kişi sen olmayacaksınız.”

“Bana gerçeği söyleyin Carlos, güveninizi kötüye mi kullanıyorum? Belki de sizden çok şey istiyoruzdur,” diye bir ses duydu birden, henüz düşüncelerinden kurtulamamıştı. Danuta yanındaydı. Biraz telaşlı görünüyordu ve başını her salladığında iki yeşil damla kulaklarında dans ediyordu.

“Gerçekten de fırını görmek sizi ilgilendiriyor mu?” diye sordu Carlos.

“Rosa Luxemburg'un dediği gibi, sevinç yaratan her şey beni ilgilendirir. Üstelik, inanın bana, sizin ekmeğiniz gibisini çok az yedim. Dünyada az yer gördüğümü sanmayın. Bizim zavallı Polonya'mızdan başka birçok ülke tanıdım,” diye yanıtladı Danuta.

Danuta'nın fırının içinde takındığı tavır Carlos'un hoşuna gitmişti. Ne sesini yükseltiyor ne de çığlık atıyordu; odanın içinde, sanki bir şapeldeymiş gibi, neredeyse tam bir sessizlik içinde ve oradaki eşyalara dikkatlice bakarak hareket ediyordu: kalıplara, un çuvallarına, ekmeği fırına sürmek için kullanılan kürek biçimindeki sopaya. Ayrıca, aynı hal ve tavrın tüm grubun kanına girmesini sağlamıştı, Pascal bile sakinleşmişti ve fırının koluyla oynamaya başla-

mişti. Çevreye bakınan Danuta bu yerin özelliğini anlamış ya da sezinlemişti. Yalnızca tuğla ve çimentodan çatılmış bir kulübe değildi söz konusu olan, orada ikinci bir yapı daha vardı, birincisinin üstüne temellenen, duvarları ekmek ve un kokusuyla yapılmış, gözle görülür elle tutulur tarafı olmayan bir yapı. Böylece, üst üste binmiş kulübelerden oluşan bu yer, yaşayanların dünyasından uzak bir sığınağa dönüşüyordu, evet, ama geçmişin mutlu mekânlarıyla olan bağını koparmadan; aile fırınıyla, Obaba'da kardeşiyle birlikte bir zamanlar sahip olduğu dağ kulübesiyle, Brissac adındaki Fransız köyünde var olan terk edilmiş evle.

Danuta, kapının yanında durarak, "Küçükken çok açlık çektim ve bu yüzden bence ekmeğin kokusundan daha güzel bir koku olamaz," diye itirafta bulundu.

Carlos sırtını odunluğun duvarlarından birine dayayarak yere oturmuştu. Guiomar da un çuvallarının yayıldığı köşede oturuyordu. Danuta kapıda asılı olan kâğıda bakakaldı. Daha sonra yüksek sesle okumaya başladı: "*Benim gezgin ruhum, huzur bulmak için yalvararak, bir aşağı bir yukarı yürür: nasıl ki yaralı geyik de, öğle vakti, her zamanki gibi dinleneceği ormana, gölgeliğe ve dinginliğe doğru kaçar...* Devam edebilir miyim?" diye sordu. Carlos ve Guiomar başlarıyla onayladılar. "*Ama yosun yatağı artık eğlemiyordu yüreğini ve okun ürküsüyle yakındı, uykusuz, artık onun için ne ışığın sıcaklığı kâr ediyordu ne de gecenin serinliği, beyhude nehrin sularında yine yıkadı yaralarını...*"

Danuta hiçbir yorum yapmadı, ama sandalyesini alıp ekmek yoğurma masasının yanına oturmaya gittiğinde, hareketlerindeki giz belirginleşiyordu. Carlos, Jone'u hatırladı. Şiire en ufak bir ilgi göstermemişti. Aynı sigarayı içiyorlardı, ama iki kadın arasındaki benzerlik ondan öteye gitmiyordu. Şu anda Jone ve arkadaşı tam altlarında ne yapıyorlardı acaba? Uyuyorlar mıydı? Rapor mu yazıyorlardı? Kendileri hakkında basında yayınlanan makaleleri mi gözden geçiriyorlardı? İkinci bir anı ona Neptuno'yu

hatırlattı. Her salı olduğu gibi, saat yediye doğru otele gelecek ve çifte Bask Ülkesi'ndeki gazeteleri getirecekti. Acaba örgütün yanıtını da getirecek miydi? Olumlu ya da olumsuz. Eğer yanıt olumlu olursa, Neptuno ertesi gün onları alıp götürcekti.

“Bir daha düşününce,” diye yumuşak bir biçimde konuşmaya başladı Danuta, “sizlerin çok özel bir grup oluşturduğunuz sonucuna varıyorum. Aslında çok şaşırdım, bir otelde böyle bir şey beklemezdim. Şaşırdım ve sevindim elbette, çünkü buraya gelmek bir vahaya girmek gibi oldu, entelektüel bir çölden, yani spordan çıkma fırsatını buldum. Ama hiç kuşku yok ki çok özel bir grupsunuz. İlk önce Pascal'ın annesinin tutkulu bir Lenin yandaşı olduğunu öğrendim. Daha sonra Pascal'ın Fransa'da doğduğunu, çünkü annesinin orada sığınmacı olarak bulunduğunu ve babasının birkaç yıl hapiste yattığını söyledi bana. Şimdi ise kapının birinde bir şiir okuyorum ve kâğıdın üstünde bir hapishane mührü olduğunu görüyorum. Neler olup bitiyor? Yoksa hepiniz Ugarte ve Laura'nın geçtiği yoldan mı geçtiniz?”

“Öyle de denebilir,” diye yanıtladı Guiomar, pek de ikna olmuş görünmüyordu. Öğle dinlencesi sırasında yaptığı yürüyüşten sonra uykusuz kalmıştı. “Ama Pascal'ın yanlışı var. Fransa'da doğmadı, bizler oteli satın aldıktan kısa bir süre sonra burada doğdu. Ama doğru, Fransa'da bizi misafir eden dostlarımızın oğlunun adını taşıyor, onun adı da Pascal'dı.”

Konuşması bittikten sonra çocuğa baktı. Pascal, köpeklerin kayışıyla odunları bağlayarak oyalanıyordu ve başka bir dünyadaydı.

“Elbette, Belle'yi Belle yapan şey de bu,” diye bağladı Danuta.

“Belle, Brissac'da doğdu, o zamanlar bulunduğumuz köyde. Onu buraya getirdik. Ya da daha doğrusu onu Carlos getirdi,” dedi Guiomar esneyerek.

“Aslında,” diye söze girdi Carlos, “grubumuzun özel bir yanı yok. Bizim yaşımızdaki Basklıların çoğu ya hapis-ten ya da komiserlikten geçmiştir. İspanya diktatörlük altındayken Bask Ülkesi’nde işler böyleydi. Pek sözünü etmeye degecek şeyler değil. İçimizde geçmişi en ilginç olan Guiomar’dır. Küba’da doğdu ve yedi yaşındayken Fidel Castro onu ülkeden kovdu. Buna karşın o hep Fidel Castro’nun fanatik bir savunucusu olmuştur.”

Yumruğu havada, şakayla, “Ya vatan ya ölüm! Yeneceğiz!” diye bağırdı Guiomar.

Danuta gözlerini açtı ve ona gülerek baktı.

“Doğru mu? Gerçekten mi?” diyerek cesaretlendirdi onu. “Öyleyse, şimdi size bir şey söyleyeceğim. Ben de Küba’da yaşadım. Üç yıl. Dahası da var. Neredeyse sekiz yıl bir Kübalıyla evli kaldım.”

“Uzun zaman önce miydi bu?” diye sordu Carlos.

“Evet, uzun zaman önceydi. Küba’ya 1962’de gittim, İkinci Havana Bildirgesi’nin okunduğu yıl. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü bir gün önce Varşova’da hava sıfırın altında on beş derecedeydi ve ertesi gün yirmi derecelik bir sıcaklıkta, Fidel Castro’nun konuşmasını dinliyordum. Yaşamımın dolu dolu bir anıydı...”

Fırındaki sıcaklık, Havana’nın 25 derecesinden en az bir on derece kadar fazlaydı ve sıcaklık Guiomar’ın uykusunu daha da artırıyordu. Gözlüklerinin arkasında, gözkapakları neredeyse kapanacak kadar kısılmıştı.

“Devam edin,” dedi Carlos.

Guiomar’ın uyumak üzere olduğunu görünce Danuta hikâyesini kesmişti.

Bunu izleyen dakikalar boyunca, Danuta, çok alçak sesle ve yalnızca Carlos için anlattı. Çok hareketli bir yaşantısı olduğunu ve hayatın tüm iyi ve kötü yönlerini tanıdığını söyledi. Açlık çekmişti, evet, ama Paris’in III. mahallesinde de yaşamıştı; bazen çok yalnız kaldığı zamanlar olmuştur, evet, ama kendisine yapılan tüm davetleri kabul edemeye-

cek kadar meşgul olduğu dönemler de olmuştu. Yaşamında tatsızlıklardan da nasibini almıştı; bunlardan biri oğlunun ölümüydü, ama son yıllarda çok mutluydu, çünkü bu yılları öbür oğlu ve torunlarıyla birlikte geçirmişti. Takımın çevirmeni olarak gelmeyi de özellikle onlar için kabul etmişti, ailesine bir miktar para sağlayabilmek için.

“Bununla birlikte, grubunuzun özel bir grup olmadığıyla ilgili daha önce söylediklerinizi hatırlıyorum da... Ben de aynı şeyi düşünüyorum, yaşamımın öyle özel bir yaşam olduğunu sanmıyorum,” diyerek konuşmasını tamamladı Danuta, elindeki kitabı açarak.

Bu sırada Guiomar sırtını un çuvalına dayamış uyuyordu, Pascal ise, daha önceki gibi dalgın, ellerinde tuttuğu kayışla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

“Bence tüm yaşamlar inişli çıkışlıdır,” diye sürdürdü. “Aslında tüm mesele o yaşamları çok basite indirgememiz. Okumakta olduğum bu kitapta bununla ilgili ilginç bir şey söyleniyor.”

Danuta bir an duraksadı ve kitabı kapattı. Konuşmayı sürdürmekle sürdürmemek arasında kuşkuluydu.

“Sizi ilgiyle dinliyorum,” dedi Carlos.

Danuta tekrar kitabı açtı.

“Cyprian Kusto isimli bir şairin kitabı, Polonya’nın en iyi şairlerinden biri,” diye devam etti Danuta. “O, yaşamın toprakta değil, suda sürüp gittiğini söylüyor. Onu bir noktadan çıkıp öbür noktada son bulan bir yolculuk gibi görmekle hata ediyoruz; bir ilkbahar çayırı üzerinde dinlendiğimiz anı mutluluk, buna karşılık, karanlık bir ormanda kalakaldığımız zamanları da ıstırap diye tanımlarken de yanılıyoruz. Kusto, yaşamın bundan çok daha tehlikeli bir şey olduğunu ve tüm bu imgelerin o haliyle yaşama atfedilemeyeceğini, *sanki yaşamın, kelimesi kelimesine çevireceğim, sanki yaşamın iki ayağının bulunduğunu, her ayağın bir ayakkabısı ve her ayakkabının herhangi bir yöne gidebilmek için üzerinde yürüyeceği sabit bir tabanı olduğunu* söylüyor. Ne dersiniz?

Devam edeyim mi?” diye sordu Danuta, başını kitaptan kaldırarak. Carlos başıyla onayladı. “Ama yaşamın, arkaya dönüp bakmayı becerenlerin de iyi bildiği gibi, sabit bir tabanı yoktur ve denizin orta yerinde tek başına yüzen biri gibi yaşıyoruz aslında. Her zaman tetikte olmamız, bir an bile boş bulunmamız gerekli. Bir gün bir dalga bizi alıp herhangi bir yere götürebilir ve oradayken de bir başka dalga gelip tekrar yönümüzü değiştirebilir. En önemlisi, hiçbir zaman, ‘Ben istediğim yere giderim,’ diye düşünmemeliyiz. Hayır, hareketlerimizi, davranışlarımızı, kazanımlarımızı yönlendiren şey denizin gücüdür ve irademiz bu güzergâh üzerindeki herhangi bir noktayı değiştirmeyi başarırsa sevinmeliyiz.”

“Saat kaç? Beşte Barselona’da olmam gerekiyor,” diye bağırdı Guiomar, uykusundan uyanarak. Bir anda irkilen Danuta’nın kitabı yere düştü. “Oh, çok üzgünüm Danuta. Sanırım uyuyakalmışım,” diye ekledi, neye yol açtığını görünce.

“Önemli değil. Kitapta var olan kimi gözlemleri Carlos’a tercüme etmeye fazla kaptırmışım kendimi,” dedi Danuta. “Bu arada, biraz dinlenebildiniz mi bari? Ya sen Pascal, hiç uyumadın mı?” diye ekledi ardından, çocuğun kayışı bırakıp yattığı yerden doğrulduğunu görünce.

Pascal başını sallayarak reddetti. Bir parça aptallaşmıştı.

“Bu dünkü partinin sonuçları, Pascal,” dedi Guiomar ve elini saçlarında dolaştırıp biraz düzelitti. “O ve ben partiden ayrılan neredeyse son kişilerdik,” diye açıkladı, alnındaki teri silip elbiselerine çeki düzen vererek.

Danuta yerinden kalkıp elini Pascal’a uzatarak, “Ben sonuna kadar kalmadım ama yine de dinleneceğim. Kim bilir bugün kaç gazeteci gelecek. Juventus, Boniek ile anlaşma imzalamak istiyormuş ve hepsi bu haberin peşinde,” dedi.

“Dün Pascal’ın babası buna benzer bir şeyler söylemişti. Yüz elli milyona anlaşmak istiyorlarmış,” dedi Carlos.

Danuta onu dışarıya çıkarırken, “Yüz seksene!” diye bağırdı Pascal.

“Carlos, siz burada mı kalıyorsunuz?” diye sordu Danuta, kapıya gelince.

“Hamuru yoğurmam gerekiyor,” dedi Carlos, mermer masayı işaret ederek.

“Daha sonra bizimle yemek yemeğe gelecek misiniz? Eğer genç bir kız olsaydım bu öneride bulunmaya cesaret edemezdim, ama altmış yaşındaki bir kadın belirli bir özgürlüğe sahip olabilir. Terasta çok dostane bir hava oluşuyor, öyle değil mi Guiomar? Futbolcular ve gazeteciler ayrı ayrı masalara oturuyorlar ve biz de oval masaya oturuyoruz. Gelmeyecek misiniz? Bu akşamüstü La Banyera’da kine benzer bir sohbet tertip edebiliriz.”

“Bilmiyorum, belki gelirim.”

“Carlos terastaki oval masayı gayet iyi bilir,” diye araya girdi Guiomar. “Daha önceleri hepimiz orada yemek yerdik. Ama son zamanlarda, özellikle futbolcular geldiğinden beri, bu alışkanlığımızı neredeyse terk ettik. Suçun büyük bir kısmı da Carlos’un.”

Carlos’a gülümseyerek, “Neyse canım, arada sırada istisnalar olabilir,” dedi kadın. Daha sonra vedalaşıp Pascal ile birlikte fırından çıktı. Greta ve Belle deponun kapısının önünden geçtiklerini hissedince havlamaya başladılar ama hemen sustular.

Güneş dağın yamacına vurmuştu ve fırını çevreleyen zeytin ağaçları, üzerlerinde zeytinleriyle birlikte bir minerele benziyorlardı. Ağaçtan çok ağaç biçimindeki kayalar gibiydiler. Hareketsiz oluşlarıyla her şeyi içlerine çekiyorlardı sanki ve güneş, fırınla depo arasında kalan gökyüzü parçasına çivilenmiş gibi duruyordu.

“Senden benim için bir şey istesem, Barselona’da bunu alacak zamanı bulabilir misin?” diye sordu Carlos, Guiomar’a. İkisi de fırının dışındaydılar.

“Sanırım evet. Ne istiyorsun?”

“Rosa Luxemburg’un kitaplarını. Eğer bulabilirsen getirirsin.”

“Danuta geldiğinden beri otelde Rosa Luxemburg moda oldu. Laura eskisinden çok daha fazla söz eder oldu ondan. Hatta Ugarte bile onu anlatıyor.”

Guiomar deponun duvarına sabit bir biçimde bakarak düşünceye daldı.

“Şu Danuta özel bir kadın. Çok okumuş, hiç şüphe yok. Laura’ya bakılırsa, Marksizmi iyi ve kötü yönleriyle en ince ayrıntısına kadar biliyor,” diye devam etti, bakışını duvardan ayırmadan. “Ama onun hakkında ne düşüneceğimi pek bilemiyorum. La Banyera’dayken futbolcular hakkında dediklerine baksana. Onları nasıl da küçük görerek konuşuyordu, öyle değil mi? Bu da onlarla bir arada olan bir insan için doğru bir davranış değil. Boniek ve arkadaşları küçük görülmeyi hak etmiyorlar.”

“Ne desem bilmem ki,” diye yanıtladı Carlos, omuzlarını kaldırarak. O öğleden sonraki sohbet sırasında konuştukları bazı şeyleri düşünmek için yalnız kalmak istiyordu. Ayrıca Guiomar’ın tutumu ona biraz aşırı görünmüştü. Dahası, Boniek ve diğerleri, tercümanlarının düşüncelerini ne kadar önemserlerdi ki? Büyük bir olasılıkla onu kendi hizmetlerinde çalışan biri olarak görüyorlardı.

“Danuta’nın söylediklerinde bir çelişki görüyorum,” diye devam etti Guiomar. “O, futbolcuların sosyalizm döneminde yetişmiş olmalarına karşın yontulmaz olduklarını ve hiçbir sosyalist düşünceden iz taşımadıklarını söylüyor. Ama bir başka düzlemde, aynı şey kendisi için de söylenebilir, öyle değil mi? Çünkü şu sıralar futbolcularla birlikte ve içi dışı futbol olmuş durumda, buna karşın, onları özümsememiş, onlara hiçbir yakınlık beslememiş ve bu dünyanın sahip olabileceği güzellikleri algılayamamış durumda. Kısacası, onun da kafası kalın ve yontulmazmış, ha?”

“Haksız sayılmazsın, Foxi,” diye şakayla karşılık verdi Carlos.

“Evet, ne demek istediğini biliyorum, ama belki de Foxi’li günlere dönmenin zamanı gelmiştir. Danuta için

değil, tam tersine, senin için. Son zamanlarda çok çekilmez oldun. María Teresa'nın dediği gibi, yalnızlıktan hoşlandığını hepimiz biliyoruz,” dedi Guiomar rol yaparak, gözlerini kapattı ve alaycı bir vurgu kattı sesine, “ama dün maçı izlemeye gelmemen tüy dikti. Bu biraz garipti doğrusu.”

Guiomar, işaret parmağını Carlos'a doğru uzattı. Ciddi mi olduğunu yoksa şaka mı yaptığını anlamak pek kolay değildi. Carlos ikinci olasılığı yeğ tuttu.

“Bu noktayı aydınlatığınızı sanıyordum. Biliyorsun ya, şu *la nostra bellissima Beatriu* ve diğerleri...”

“Beni daha çok diğerleri ilgilendiriyor,” dedi Guiomar, anlamlı bir biçimde. “Aslında Beatriz ile birlikte olduğuna inanmam oldukça güç. O saatlerde Beatriz evindeydi. Nereden mi biliyorum? Çünkü bu sabah maçıtan söz etti. Her gün resepsiyona gelen insanları ekranda görmenin onu çok sevindirdiğini anlattı; evet, işte bana böyle söyledi. Kocasını akşam yemeğini hazırlarken o da maçı izlemiş. Açıkçası, Carlos, burada maçı izlemeyen bir sen varsın.”

“Benimle birlikte olan o kız da izlemedi. Bunu sana tüm içtenliğimle söylüyorum,” diye yanıtladı Carlos, aynı gülümsemeyle.

“Gerçekten de insanlara bu kadar az güvendiğini bilmezdim. Neyse, ne yapalım, elbet bir gün biz de gerçeği öğreniriz.”

“Bak, şöyle bir şey yapalım,” dedi Carlos, veda ederken. “Senin de bir sırrın olduğunu söylemiştin dün. Sen bana kendi sırrını söylediğinde ben de sana benimkini söyleyeceğim. Ne diyorsun?”

Guiomar elini çenesine götürdü.

“Eğer hesaplarım beni yanıltmıyorsa,” dedi, “yarın öğleden sonraki masa tenisi turnuvasında olup bitecek her şey. O zaman öğrenmek istediğimi öğrenmiş olacağım ve sırrımı anlatabileceğim.”

“Tamam. Birlikte bir masa tenisi maçı yapalım ve kaybeden itiraf etmeye başlasın.”

“Çok iyi. Her şeyi aydınlatmışımıza göre ben Barselona’ya gidiyorum.”

“Rosa Luxemburg’un kitaplarını unutma lütfen.”

Guiomar otelin garajına doğru yöneldi ve Carlos da fırına geri dönüp ekmek hamurunu yoğurmaya başladı. Kısa bir süre sonra, elleriyle yaptığı iş aklından çıkıp gittiğinde ya da, daha doğru bir deyişle, ellerinin devinimi –ne kadar farklı olsa da hep aynı, suyun akışının sesi ya da bir alevın titreşmesi gibi– dikkatini toplamasını sağladığı zaman, o öğleden sonraki sohbet sırasında konuşulanları düşünmeye başladı.

Konuşulanları tekrar düşünmek hoşuna gitmişti. Her ne kadar Guiomar’ın soruları ve huzursuzluğu ona Jon ve Jone’u hatırlatsa da, düşünceleri kuşku ya da endişeden uzaktı. Tam tersine, hoş düşüncelerdi bunlar, bomboş kafasının içinden Fareyi uyandırmaksızın geçip giden, kimi zaman iç buran bir acıyla yüklü beyaz bulutlardı. Bu beyaz bulutlardan birinde, Carlos, Polonyalı şairin düşünceleriyle karşılaştı ve yaşamı denizde kaybolmuş bir yüzücünün hareketleriyle bir tutmak ona da akılcı göründü, onun başına gelen de tam olarak buydu zaten: yirmi yıl önce bir dalga onu tutuklanmanın eşiğine götürmüştü, sonra da örgüte kadar sürüklemişti. Bir işadınının kaçırılması sırasında işlerin sarpa sarmasının ve o adamı öldürmek için örgüt tarafından seçilen kişinin kendisi olmasının nedeni de bir dalgaydı. Bir başka dalga da erkek kardeşini uzaklara götürmüştü. Son olarak, Jon ve Jone’u otele getiren de bir dalgaydı. Kendi iradesi bu çizgiyi değiştirmek için ne yapabilirdi ki? Yapabileceği şeylerin çok az olduğundan emindi. Onun hiçbir suçu yoktu. Bilincinin, Farenin sesi aracılığıyla kendisiyle konuşan o bildik bölümünün bunun tersini söyleyeceği kesindi, ama yakınmalarında hiçbir gerçek payı yoktu, yalnızca zayıflık, kendi zayıflığı söz konusuydu. Eğer başka bir çocukluk yaşamış ve başka bir eğitim almış olsaydı, o sesin kendisini duyuracak kadar mecali olmazdı zaten.

Henüz kendisine gelememişti ki firmanın penceresinin önündeki Marlboro paketini fark etti. Kimindi acaba? Otelde o sigarayı içen iki kişi vardı, Danuta ve Jone. Gerçekten de bir rastlantıydı bu; erkek kardeşi Kropotky'ye manidar görünen rastlantılardan biri. Bununla birlikte, bu durum onu ilgilendirmiyordu. Paketteki sigaralardan birini yaktı ve yeniden düşüncelere daldı, o anda kafasında gezinen bulutu düşünmeye başladı.

Rosa Luxemburg'un Danuta'dan duyduğu tümcesini anımsıyordu –*sevinç yaratan her şey beni ilgilendirir*– ve doğru tavrın bu olduğunu, kendisinin Barselona'ya geldiğinde benimsediği tutumun doğru olmadığını düşündü. Sanki kapalı yerde kalmaya alışmış da geniş mekânlarda hareket etmesini beceremiyormuş gibi, oteli ikinci bir hapishaneye çevirmişti. Tüm dünyaya sırt çevirip onun içinde kendi bildiği gibi yaşamayı tercih ederdi. “Tümüyle Basklılara özgü bir davranış. Denizciler hakkında size anlattıklarımı hatırla,” dedi Sabino, kurslarına ilk kez katılan militanlara anlattığı kıssayı kastederek.

“Her şeyden önce, sizi çok cesaretlendirecek bir şey anlatacağım,” diyordu Sabino, ciddiymiş gibi görünerek. “Büyük gemilerde çalışan denizcilerle ilgili bir araştırma yapılmış ve başka birçok şeyle birlikte, bir limana gelindiğinde gemicilerin nasıl davrandığı da incelenmiş. Ne denli ilginç ve Endülüslü, Galiçyah, Basklı denizcilerin birbirinden ne denli farklı olduğuna dikkat edin. Endülüslüler, görünüşe bakılırsa, yaklaşık bir ay denizde kaldıktan sonra bir limana geldiklerinde; gemiden ilk inenlermiş. Gemi-den indiklerinde limandan olabildiğince uzaklaşıp şehirde kaybolurlarmış. Galiçyalılar ise, tam tersine, gemiden inip limanda kalırlar ve yakınlarda gezinirlermiş. Ya Basklılar? Görünüşe göre, onlar güvertede kalıp hiç dışarı çıkmazlarmış. Kimisi elbiselerini diker, kimisi özel yemekler yapar, kimisi de iskambil oynarmış... Ama ne yaparlarsa yapsınlar, hepsi gemide kalmış. Peki bu ne demek oluyor?

Bence Basklılar küçük mekânlara çok iyi uyum gösteriyorlar, yüz metre kare, gezinmeleri için yeterli. Kısacası bu, ha ha, sizi yakından ilgilendiriyor, biz Basklılar hapse girmek için yaratılmışız.”

Carlos, Sabino'nun kelimelerini anımsayınca gülümse-di ve bu kıssanın haklı bir yönü olduğunu, kendisinin sıradan ve soyutlanmış yaşamıyla bir ilgisi olduğunu düşündü. Bununla birlikte, kendisini soyutlamasının bir başka nedenini daha kavramak için erkek kardeşinin yazdığı bir mektubu anımsaması ona yetti. O da, gerçek dostlarının olmadığı ve aşağıdaki efsanenin canlandığı sınırı, kardeşinin teatral tavrından hiç aşağı kalmadan, aşmıştı bile: *Siz, buraya kadar gelenler, hayallerinizden kurtulun. Şimdiye kadar annenizi, babanızı, kardeşlerinizi, dostlarınızı, sevgililerinizi tanıdınız ve onların çoğu sizi dinliyorlar, sizin için endişeleniyorlar, sizin endişelerinizi ve sorunlarınızı çözerek geçirdikleri zamana hayıflanmıyorlardı. Şimdi ise, Dostların Olmadığı Bir Dünyaya girdiniz ve bundan sonra önemli sözlerinizi kendinize saklayınız, sorun ya da endişelerinizle kimsenin canını sıkmayın, çevrenizdeki kayıtsızlık sizi rahatlatıyorsa, buna şükredin.*

Evet, o bu sınırı geçmiş ve Dostların Olmadığı Bir Dünyaya girmişti. Onunla saatlerini paylaştığı erkek kardeşi şimdi neredeydi? Bir psikiyatri sanatoryumundaydı ve iki yıldır konuşmayı reddediyordu; o ki eşsiz bir hitabet gücü vardı. Ya Sabino? Sabino –hocası, dostu– ölmüştü. Ya Guiomar? Guiomar onunla aynı dairede kalıyordu ve kelimenin tam anlamıyla hâlâ dostu olmayı sürdürüyordu; ama Guiomar'ın öyle büyük tutkuları yoktu, yaşamdan çok şey beklemiyordu; ne zaman ona bir sorununu anlatsa, *canın yaşamını zora sokmak istiyor herhalde* yanıtını alıyordu. Ya Doro? Otelin aşçısı olmak onun hoşuna gidiyordu ama o adam, yalnızca yaşından dolayı değilse de, başka bir dünyadandı sanki. María Teresa için de benzer şeyler söyle-nebilirdi, yaşamda ilerleyebilmek için çok çalışmak zorunda kalan bir göçmendi, üstelik duldu ve yeterince büyük

olan bir çocuğunu da hesaba katınca kendisiyle çok az ortak yanı vardı. Ya Ugarte? Ugarte yaptığı her şeyden pişman olmuş biriydi. Peki Beatriz? Birkaç ay öncesine kadar onun peşinde koşuyordu ve otel resepsiyonunun önünden geçmek ve *beyaz takımını* –bu söz Guiomar’ındı– yani her zaman beyaz olan gömleğinin altında nasıl bir sutyen olduğunu, hatlarının ne kadar belli olduğunu, daha doğrusu, iç çamaşırının hatlarını ne kadar ortaya çıkardığını görmek için bahaneler yaratıyordu. Ama fırında aldığı yanıttan sonra –*eğer günün birinde kocamı aldatmak istersem, onu aldatacağım kişi sen olmayacaksın*– onu kendisinden çok uzakta görüyordu; öyle uzakta ki cinsel fantezilerine bile katamıyordu onu.

Carlos –sigarasını içmişti ve hâlâ hamurla uğraşıyordu– kendi kendisine bu duruma bir son vermesi gerektiğini söyleyerek mermer masanın üstüne eğildi. Evet, Rosa Luxemburg’un tutumunu benimseyecekti, ona neşe verebilecek şeylerle ilgilenecekti, sistematik bir biçimde ve bir yol yöntem izleyen birinin özeniyle. Uygulamada planının tek bir sonucu olabilirdi: yaşamını değiştirmek.

Mermer masanın üstünde unla çevrelenmiş bir parça su vardı ve bir süre tüm dikkatini bu ikisini karıştırmaya verdi. Ama hemen yeni yaşam biçimini neyin oluşturacağını hayal etmeye başladı. İlk olarak –bu kaçınılmazdı– şehre daha sık inmeye başlayacaktı, belki de daha iyisi Barselona’nın merkezinde bir daire kiralayacaktı; ya yalnızca kendisi için ya da Guiomar ile birlikte, bunu düşünmesi gerekiyordu. Bir kez Barselona’ya yerleşti mi, neden olmasın, gerçek adını yeniden kullanmaya başlayabilirdi ve sonunda Sabino’nun koyduğu takma isimden, annesiyle babasının ölümünden sonra herkesin kendisini tanıdığı tek isim olan *Carlos*’tan kurtulabilirdi. Yapacağı ikinci iş ise yeniden sinemaya gitmeye başlamak olacaktı. Daha sonra, belki de, Katalanca öğrenmeye başlayabilirdi, çünkü bir kez bu dili öğrendi mi, başka çevreleri ve insanları tanımak daha kolay olacaktı. Ayrıca bu yeni yaşam biçimine

en kısa zamanda başlamalıydı, Jon ve Jone sorunu çözümlenir çözümlenmez...

“Bu ne heyecan!” diye seslendi Fare, içinden. “Ne de hoş bir sütçü kadın hikâyesi! Belki de ateşin vardır, ha?”

Carlos hamuru bıraktı ve başını geriye attı. Ateşi yoktu ama benzer bir hisse kapıldı. Düşünceler, anılar, arzular, hepsi kafasında birbirine karışmıştı ve bu karışıklık onu güçten düşürüyordu. Kalbi de, bir süre koşmuş gibi, hızlı hızlı çarpıyordu. Ciğerlerinin tüm gücüyle nefes alarak fırının bir köşesinden öbür köşesine gidip gelmeye başladı. “Sakin ol Carlos,” dedi ona Sabino. “Aslında mesele şu: son zamanlarda insanlarla çok az konuşuyorsun ve bugünkü konuşma da bir miktar aklını başından aldı. Üstelik Jone ve arkadaşı geldiğinden beri de çok fazla baskı altındasın.”

Fırının içinde gidip gelmek onu biraz rahatlattı, ama düşünceleri hep Sabino etrafında dönüp duruyordu. Birçok kez olduğu gibi, ilk önce kurslar sırasındaki hali ve derslerden birinde arkadaşının yaptığı nükteli açıklama geldi gözlerinin önüne:

“Bazı durumlarda, ayaklar akıldan daha iyi ve daha hızlı düşünür. Beklenmedik bir tehlikeyle karşılaşıldığında, akıl daha kuşku içindeyken, ayaklar hemen kaçmaya başlar. Hemen hemen her zaman yere yapışık olduklarından daha gerçekçidirler.”

İkinci bir imgede –belleği çalışmayı sürdürüyordu– Sabino’nun bir başka adı vardı, *Hemingway*, eğitim görevini bırakıp askeri cepheye yeniden katıldığında onu vaftiz ettikleri takma addı bu ve bir gazetede çıkan, bir sokağın tam ortasında yüzükoyun uzanmış haldeki bir fotoğrafıyla belirmişti hayalinde. *Hemingway Bir Pusuda Öldürüldü*. On yıldan fazla bir süre sonra, Carlos, o anı tüm ayrıntılarıyla yeniden yaşayabiliyor ve kendisini bir kaçırma eylemini tertip etmek üzere gittiği bir kayak merkezinde, bir gazetenin başına oturmuş, parlak kıyafetler kuşanmış çiftler

tarafından çevrelenmiş bir halde, hoparlörlerden ona sövgü gibi gelen çok revaçta bir şarkıyı çaresiz dinlerken –*tombe la neige, et tu ne viendras pas ce soir*– görüyordu.

Carlos, onu yeni yeni avcuna alan bu heyecan yüzünden biraz şaşkın, başını salladı ve kendisini toparlaması, biraz önce aklına gelen nüktedan kuralı –neden olmasın ki– uygulaması gerektiğine karar verdi. Kendisini ayaklarının kılavuzluğuna bırakacaktı. Onların her istediğini yerine getirecekti. Hiç kuşkusuz –saatine bakarken bir taraftan da düşünüyordu– Neptuno’nun peşine düşmek, örgütün Jon ve Jone sorunuyla ilgili nasıl bir karar aldığını duymak, ayaklarının işine gelirdi. Saat altı olmuştu ve bir saatten daha az bir zaman sonra, Neptuno’nun balık yüklü kamyoneti Barselona karayolundan sapıp otele çıkan yola dönecekti. En tedbirli davranış, anayoldaki o sapağa çıkıp –zira otelde Ugarte onları görebilirdi– Neptuno ile orada buluşmak olacaktı.

Ayakları, önce Pascal’ın yerde bıraktığı çift katlı kayışa takıldı, daha sonra, onu Belle ve Greta’yı görmek üzere depoya doğru sürükledi. Sonrasında, hep aceleyle hareket ederek, anayolu filan unutup zeytin ve badem ağaçlarının arasındaki açıklık alana girdiler. Son olarak, yaklaşık yarım kilometre kadar yol aldıktan sonra, hafifçe yön değiştirerek, karayolu ile otel yolunu ayıran kavşaktaki taş bir duvara doğru yöneldiler. Tam o anda, henüz bir şeylerin ayır-dına varamamıştı ki, ayakları –kot pantolonun altında beyaz spor ayakkabıları– fren yaptı ve Belle ile Greta havlamaya başladı. Taş duvarın –alçak bir duvardı, yüksekliği bir metreden fazla değildi– arkasında bir polis belirdi. Elinde, göğüs hizasına kadar kaldırdığı ve oyuncakmış gibi görünen bir makineli tüfek tutuyordu.

“Sus Belle! Sus Greta!” diye bağırdı. Ama köpekler üniformaya aşina olmadıklarından emri uygulamakta geciktirler. Havlamayı kestiler ama tehditkâr biçimde homurdandılar ve gergin halleri süregitti. “Ben otelden geli-

yorum, otelin sahiplerinden biriyim,” dedi Carlos polise, sesini ölçüp tartarak.

Polis –dolgun dudaklı, cüsseli bir adamdı– olumlarca-sına başını salladı; ne ki, söylediklerini onayladığı için değil, tersine, zaman kazanmak ve durumu daha iyi algılamak için. Gözlerini birkaç kez spor ayakkabıları ve koyu pantolonu üzerinde gezdirdi. Hayır, bu kıyafet bir otel sahibinininkine uymuyordu. Üstelik yoldan gelmek varken neden tepenin yamacından geliyordu ki?

Duvara doğru birkaç adım atarak, “Un almak için köye kadar gitnem gerekiyor ve bu yürüyüş bahanesiyle köpekleri de gezdirebilirim diye düşündüm. Otelin ekmeğini ben yapıyorum,” diye açıkladı Carlos. Akli ve ayakları aynı yerde buluşmuşlardı.

Polis, mekanik bir hareketle tüfeğine davrandı ve tüfeği Carlos’a doğru çevirdi. Daha sonra, boynunda asılı olan metal düdüğü aldı ve çalmaya başladı.

Hayvan sızlanmaya başladığında, “Sus Belle! Bu domuz, aptalın biri!” diye köpeğe fısıldadı Carlos. Daha sonra, beklemek için yere oturdu. “Beni tanımadınız mı? Laura ve Ugarte’nin ortaklarından biriyim. Dün otelde karşılaşmıştık, maçtan sonraki programı izlerken,” dedi Carlos, ayağa kalkıp yeni gelen devriye sorumlusuna doğru giderek. Laura ile konuşan komiserdi bu.

“Aa, evet, doğru! Ortağınızla sonunda anlaşmaya vardınız mı? Bana tartışıyordunuz gibi geldi,” dedi komiser, duvarın öteki yanından elini uzatarak. Bu konuşmaya karşın, koca dudaklı polis ve komiserle birlikte gelen iki polis daha tüfeklerini ona doğru tutuyorlardı. Carlos onlara güvenmiyordu. Bir futbol takımını korumak için görevlendirilmiş sıradan polislerden çok, özel bir timin üyesine benziyorlardı.

Carlos yürümeye koyularak, “On beş yıldır tartışırız biz,” dedi. Aralarında bir sohbet olsun istemiyordu.

Bu olup bitenden sonra balık kamyonetini o kavşakta beklemek doğru olmazdı, bu yüzden, Belle ve Greta’nın

kayışını tutup kamyon şoförlerinin uğrak yeri olan bir restorana gelinceye kadar karayolunda yürümeyi sürdürdü. İyi bir yerdi. Orada sonlanan bir yokuş vardı –Barselona’dan ya da otoyoldan gelenlerin kullandığı yokuş– ve yolun kenarı genişlemeye başlıyordu.

“Sakin olun!” dedi köpeklere. Trafığın yoğun olduğu bir saatti, çünkü insanlar şehirdeki işlerinden dönüyorlardı ve motorların gürültüsü hayvanları korkutuyordu. Carlos günün üçüncü sigarasını yaktı ve kamyoneti beklemeye koyuldu, beyaz renkli bir Volkswagen’di. Gelmek üzere olmalıydı.

Neptuno, bir taksi şoförünün doğallığıyla yolun kenarına çıktı ve Carlos’un yanına kadar yaklaştı. Kamyoneti durdurmadan önce sağ elinin işaret parmağını araba sileceği gibi bir o yana bir bu yana oynattı: yani yanıt hayırdı; örgüt, Jon ve Jone’u otelden çıkarması için izin vermemişti.

“Ne demek hayır?” diye sesini yükseltti Carlos, sövmeye başlayarak. Kötü bir haberdi bu. “Benzin istasyonuna kadar devam et!” diye emretti sonra, kamyonetin kapısını açıp Belle ve Greta’nın binmesine yardım ederek.

Neptuno, yüzüne göre aşırı küçük olan gözlüklerin ardından ona tedirginlikle baktı. Kısa sürede şişmanlayan birçok insanın başına geldiği gibi, biraz şişkin bir yüzü vardı.

“Neler oluyor? Otelde polisler mi var?” diye sordu.

“Her zamankiler, futbolcuları korumaya gelenler,” diye yanıtladı Carlos, bir yandan da Belle ve Greta’nın başını okşuyordu. Köpeklerin sinirli tavırları, kamyonetteki yoğun balık kokusu yüzünden gittikçe artıyordu.

Benzin istasyonunun arka bölümünde bir kat asfalt dökülmüş bir düzlük vardı. Neptuno, o düzlükte, iki tırın arasına park etti. Hımbıl görüntüsüne karşın direksiyonu büyük bir enerjiyle çeviriyordu. Elleri çok güçlüydü.

Carlos köpeklere kapıyı açarken, “Saklanmamızı gerektirecek bir durum yok, Mikel. Tam bu boşluğa park

etmen gerekmiyordu,” diye güldü. Mikel, Neptuno’ndan önceki takma adıydı. Neptuno birkaç yıl öncesinde konmuştu ve Ugarte’nin bir buluşuydu.

“Kamyonların gölgesinden yararlanayım diye buraya bıraktım, Carlos,” diye itiraz etti Mikel. “Tüm yol boyunca güneş altındaydım ve eğer dikkat etmezsem balıkların buzu erir. Sudan çıkmış buzsuz balık!”

Mikel, yaptığı nükteye güldü. Carlos’un sakin tavrı onu cesaretlendiriyor ve keyiflendiriyordu.

“Bizim de başımıza aynı şey gelecek,” diye yorumladı Carlos, şakayı sürdürerek. Onun gülümsemesi de sakindi.

Mikel şakayı daha da ileri götürüp yeniden kamyonete biniyormuş gibi yaparak, “Neler olup bitiyor? İşler bu kadar kötü mü? Çünkü eğer kötüyse ben hemen buradan tüyüyorum,” diye bağırdı. Sert bir hareket yapınca aracın anahtarları elinden kayarak yere düştü. Bir süre sonra da Greta’nın ağzındaydı.

“Hey! Sen, köpek!” diye bağırdı ona Mikel, boynundan yakalayıp anahtarları geri alarak. Greta onun koca ellerini üstünde hissedince biraz korktu ve, boynu bükük, oradan uzaklaştı.

Carlos gölge bir yer bulmak için düzlüğün arkasındaki çam ormanına gitti. Sıcaklık otuz derece civarındaydı. Öte yandan, bu yerin özelliğinden dolayı, yani benzin kokusu yüzünden, sıcaklık daha bir çekilmez oluyordu.

“Yani, şimdi sen, yarın eli boş döneceksin ve dostlarımızı burada bırakacaksın, öyle mi?” dedi Carlos, bir çamın altına oturup ses tonunu değiştirerek. Uzaklarda gökyüzü hâlâ maviydi, ama aşağı yukarı Bask Ülkesi yönüne doğru kalan bir bölgede, altı ya da yedi bulut görülüyordu. Bulutlardan biri, toparlak kısmındaki üç kesik çizgiyle, geleneksel tarzda yapılan bir ekmeği andırıyordu.

“Ben onları giderken götürmek istiyorum ama yapamam,” dedi Mikel, kollarını açarak. “Bunu anlamalısın, Carlos. Senin için o ikisini burada tutmanın ne demek

olduğunu biliyorum, ama şu örgütteki adam bunun olanaksız olduğunu ve operasyonun biraz beklemesi gerektiğini söylüyor. Haklı da, bombanın o küçük çocuğun yanında patlamasından sonra işler her zamankinden de kötü. Dediklerine göre, daha dün kırktan fazla kişiyi tutuklamışlar. Üstelik Jon ve Jone'un fotoğrafları her yerde yayınlandı, televizyonda bile. Aslına bakarsan, Carlos, o ikisi Boniek'ten bile daha çok tanınıyorlar ve üç milyon papel için çoğu insan annesini bile satar, biliyorsun..."

Carlos, Mikel'in telaşla kendisine anlatmakta olduğu şeyi unuttu ve benzin almak için duran arabalara daldı, iki Renault ve bir Citroën. Onlara bakmaktan sıkılınca da, bakışını, ekmek biçimindeki buluta doğru kaldırdı. Üç kesik çizgiden biri bozuluyordu.

Mikel'in artık sustuğunu görünce, "Şimdi bırak da biraz ben konuşayım," dedi sonunda. Sonra da, kısaca, son günlerde olanları anlattı, Ugarte hakkındaki tüm endişelerini dile getirdi. Evet, en büyük sorun Ugarte idi, çünkü bir şeylerin kokusunu almıştı ve tetikteydi. "Bir şeylerden kuşkulaniyor. Ugarte günde üç ya da dört gazete okur, bilirsin; Jon ile Jone olayını da en ince ayrıntısına kadar biliyor. Basın, belli ki, ikisinin de Barselona'da olabileceğini yazıyor. Belki de bu yüzden, ya da belki de bizim davranışlarımızın eskisi gibi olmadığını fark ettiği için, ipuçlarını birleştirmeye başladı. Ugarte çünkü çocuk değil elbette. Bu işin eskilerinden ve her şeyin nasıl işlediğini gayet iyi bilir. Aslında bu fikir onun hiç hoşuna gitmiyor. Bana dün bunu açıkça söyledi. Eğer o ikisinin bu otelde saklandığından emin olsaydı ne yapardı hiç bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Carlos'un son kelimelerine kattığı vurgu, '*ne yapardı hiç bilmiyorum*' için olası birkaç yanıt akla getiriyor ve bu yanıtlar çeşitlemesinin içinde ihanetin kokusu da seziliyordu. Evet, Ugarte, Jon ve Jone'u ele verebilirdi ve bunu birçok nedenden dolayı yapabiliirdi, yalnızca ailesini ve oteli koru-

mak ya da polisin vereceği üç milyonu almak için değil, sırf huysuzluğu yüzünden de yapabilirdi bunu. Aslında, eylemcileri saklama kararını grubun geri kalan üyelerine danışmadan almışlardı ve bu da, geçmişte onları birleştiren ve bir ölçüde hâlâ onları bağlayan ilişkiler hesaba katılırsa, yersiz ve kabul edilemez bir karardı.

Bu, insanın içine kurt düşüren bir mesajdı ve Ugarte gibi birini de hainlikle suçlamış oluyordu, ama meseleyi böyle dile getirmese, ona göre, Mikel'e o iki tekinsiz gelişmeyi anlatmak zorunda kalacaktı: akşam yemeğinde kullanılan tepsiler yüzünden mutfakta Nuria ile yaptığı tartışma ve Jon ile Jone'un Pascal'la karşılaşmaları. Güvenlik açısından, bu ikinci seçenekten uzak durulmalıydı. Yapılması gereken, Mikel'in o kalın kafasına ciddi bir tehlikenin var olduğunu sokmaktır. Durum hassastı ve bir an önce önlem almak gerekiyordu. Diğer ayrıntıların onun kalın kafasının dışında kalması daha hayırlıydı.

“Ugarte'den bıktım, tam anlamıyla bıktım!” diye patladı Mikel, ellerini ve kollarını öyle bir savurdu ki köpekleri de ürküttü, bilhassa Greta'yı. “Ugarte'ye ne olduğunu biliyor musun? O acı çekiyor, Laura ile olan ilişkisinin kötü gitmesinden dolayı çok acı çekiyor. İşte ona olan bu! Bu yüzden de acaba kime kötülük edebilirim diye düşünüp duruyor! Ama adımlarını dikkatli atsın! Özellikle böyle bir durumda çok dikkat etsin! Eğer dikkat etmezse ton balığı gibi kafasını koparırım!”

“Saçmalama Mikel,” dedi Carlos, çamın altına iyice yerleşerek. “Ugarte herkesin istediği bir şeyi istiyor. Gazeteleriyle birlikte, viskisini yudumlayarak huzur içinde yaşamak. Kim evinde gizlice iki eylemciyi barındırmak ister sanıyorsun? Bu şartlar altında hiç kimse. Ugarte bizden daha zeki.”

“Eğer daha zeki olsaydı bölge sorumlusu sen olmazdın, o olurdu. Ben zeki olduğunu sanmıyorum. Yalnızca çok sivridilli,” dedi Mikel, kaşlarını çatarak. Daha sonra, sırtını

bir çam ağacının gövdesine dayadı ve kollarını kavuşturarak öylece kaldı.

“Bence burada yapmamız gereken iki şey var,” diye konuşmasını sürdürdü Carlos, yeniden konuya dönerek. “Ben birincisini yapacağım, sen de ikincisini.”

Çamın gövdesinden destek alıp yarı uzanmış halde kendini yere bırakırken, “Önce benim ne yapmam gerektiğini söyle,” diye ısrar etti Mikel. Yol yorgunluğundan yakınmaya başlamıştı.

“Örgüttekilerle konuşmalısın. Barselona’dakilerin bu kadar çok gecikmeden dolayı rahatsız olduklarını söylemelisin ve...”

Carlos konuşmasını yarıda kesmek zorunda kaldı, çünkü karayolundan gelen gürültü sesini bastırıyordu. Arabalar şaşmaz biçimde düzenli dalgalar halinde geçmekteydi ve gürültü, geçiş hızlarına göre, belirli aralıklarla artıyor ya da azalıyordu. Gürültü yok olduğunda ise, her şeyden çok Belle ve Greta’nın soluğunun duyulduğu anlamsız bir sessizlik havaya siniyor, hem karayolu hem de benzin istasyonu terk edilmiş yerlerden farksız bir hal alıyordu.

“Onlara bu duruma bozulduğumuzu ve Jon ile Jone’u uzun süre saklayamayacağımızı söylemelisin,” diye konuşmasını sürdürdü Carlos, dalganın ve gürültünün ardından gelen sessizlik içinde. “Eğer onları senin kamyonetinde çıkarmamızı isterlerse senin kamyonetinde; yok başka bir biçimde derlerse başka bir biçimde. Ama yedi gün içinde o ikisinin otelden uzaklaşması gerekiyor. Onlara bu kadar süre tanıdığımızı söyle, tam bir hafta. Eğer o zamana kadar bir şey yapmazlarsa, sorumluluk onlara ait olacak. Ben ne yapacağıma karar verdim. Onları kaldıkları delikten bir biçimde çıkarıp Pireneler’deki Fransız sınırına yakın herhangi bir kamp yerine götüreceğim. Ordan sonrası kendi sorunları.”

“Örgüttekine bunu mu söyleyeceğim? Onları bir kamp yerine bırakacağını...”

“Otelde üç haftadan fazla kalamazlar, iki haftadır kalıyorlar zaten. Her açıdan çok tehlikeli. Hele Ugarte’nin bizden kuşkulandığı şu ara daha da tehlikeli. Ugarte demişken...”

Trafik onu yeniden susmaya zorladı. Bu kez sıra kamyonlardaydı, o anda karayolunun her iki yanında yalnızca kamyonlar vardı. Mikel ve Carlos yere bakıyorlardı, Belle ve Greta ise Carlos’a bakıyordu. Çam ormanına gitmek için sabırsızlanıyorlardı ve sahiplerinin her susuşunu toplantının bittiğine dair bir işaret olarak yorumluyorlardı.

“Ugarte’yi etkisiz hale getirmek gerekiyor,” diye sözünü sürdürdü Carlos, köpekleri hayal kırıklığına uğratarak. “Bence en iyisi, ona küçük bir yalan söylemek. Ona haklı olduğunu, Jon ve Jone’un otelde kaldıklarını, ama kaçınmayı başardıklarını ve artık otelde olmadıklarını söyleyeceğim. Başlangıçta kızacaktır sanırım, ama daha sonra sakinleşecektir.”

“Bence çok iyi. Ama ya Ugarte inanmayı reddederse?” dedi Mikel, bakışlarını yerden kaldırmadan.

“Bunu bekleyip göreceğiz. Ama ben yine de...”

Mikel daha fazla konuşmak istiyormuş gibi görünmüyordu ve Carlos, Mikel’e biraz önce önerdiği planı gözden geçirmek için trafiğin tekrar çoğalmasının yarattığı aradan yararlandı. Örgüte tanıdığı süre gerçekten de oldukça uzundu, ama başka çaresi de yoktu. Eğer örgüt görüldüğü kadar zayıfsa acele etmek uygun olmazdı. Ugarte’ye gelince, her şey ona yalan söylerkenki maharetine bağlıydı. Eğer yalanma inanmasını sağlayabilirse, Nuria ile Pascal’ın anlatacaklarının önemi yoktu. Ugarte’ye eski hikâyeler ya da çoktan aşılmış bir sorunun anıları olarak görüneceklerdi.

“Sen hep Ugarte’den daha iyi olduğunu düşündün,” dediğini duydu içindeki sesin. Fareydi bu. “Ama Ugarte sana hiçbir zaman ihanet etmedi. Bildik güveninizi, biraz önce senin yaptığın gibi asla zedeledi. Aslında fikrini değiştirmen gerektiğine inanıyorum.”

“Ne yapıyoruz? Gidiyor muyuz?” dedi Mikel, ellerini saçlarının arasına götürerek. “Halim kalmadı. Sabahın beşinde kalkmak zorunda kaldım, üstüne bir de otuz derece sıcakta otoyoldaki yolculuk.”

“Öyleyse fırıncılarla aynı saatte kalkıyorsun,” dedi Carlos, gülümseyip yerden kalkarak. “Ama sana dediklerimin hiçbirini unutma. Lütfen Mikel, otelde asık yüzle dolaşma. Eğer Ugarte seni endişeli görürse bu yalana inanmaz. Neşeli olmalısın, tıpkı iyi bir haber almış gibi. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Mikel. “Guiomar’dan bir şişe Küba romu alırım ve o andan sonra da hiçbir sorunum kalmaz.”

Belle ve Greta onların arkalarında zıplarken kamyonete kadar gittiler. Gökyüzündeki ekmeğe benzer bulut uçlarından ayrılmıştı ve yalnızca üç kesik çizgisinden bir tanesi kararlılıkla kendisini koruyordu. Diğer ikisi şişmişlerdi, sanki mayaları fazla gelmiş gibi.

“Hadi otele gidelim!” diye haykırdı Mikel, kamyoneti çalıştırarak. Carlos’un salık verdiği neşeli tavrı takınmıştı bile.

“Dikkatli ol!” dedi Carlos, karayoluna çıkmaya hazırlanırken. Ama trafiğin pek olmadığı bir sıraydı ve hemen otele doğru yola koyuldular.

Kavşağı dönüp otel yoluna girer girmez polis kontrolüyle karşılaştılar. Onlara durmalarını işaret eden polis, kırk beş dakika önce Carlos’un karşılaştığı polisin ta kendisiydi.

“Zahmet olmazsa kımılda biraz, koca dudak,” diye fısıldadı Mikel, kamyoneti polisin iki metre kadar ilerisinde durdurarak. Yaptığı bu şakayla çok eğleniyordu ve hemen hemen karşılaştığı tüm polis kontrollerinde bunu tekrar ediyordu. “Bağışlayın beni. Ayakkabım takıldı ve istediğim kadar çabuk frene basamadım,” dedi polise, cama geldiği sıra. Sonuçta, alçakgönüllülüğü göstermelikti.

“Arka kapağı açın, lütfen,” dedi polis, kalın dudaklarını olabildiğince az oynatarak.

“Taşıdığım tek şey balık,” diye açıkladı Mikel, yine aynı

sahte alçakgönüllü ses tonuyla. Daha sonra arka kapağı açtı ve kutu kutu taşıdıklarını sıraladı. “Görüyorsunuz burada olanları. Ton balığı, berlam balığı, dil balığı, deniz kurbağası, ıstakoz, biraz daha berlam balığı, biraz daha ıstakoz, midye, işte bunlar. Bu fosforun hepsi, Polonyalı oyuncularını iyi forma sokacak. Ne dersiniz? Bence öyle, gerçekten de.”

“Ya un?” diye sordu polis.

“Ne unu?” diye sordu Mikel, biraz şaşkın.

“Unu onlar bana getirecekler, markettekiler. Bugün yalnızca sipariş vermeye gittim,” dedi Carlos, kamyonetin penceresinden başını uzatarak.

“Daha önce bana un almaya gidiyorum demiştiniz,” diye inat etti polis, Carlos’a yaklaşılarak.

“Tüfeğin namlusunu başka yöne çeviriniz,” dedi Carlos, gözlerinin içine sabit bir biçimde bakarak. Polisin kolunun altında taşıdığı silah, doğrudan doğruya Carlos’un boynunu nişan almaktaydı. “Eğer un almaya gidiyorum dediysem yanlışmışım. Siz de kabul edersiniz ki, insanın burnunun dibinde bir silah varken istediği gibi konuşması biraz zor. Sakin ol Belle,” dedi, köpeğin kafasını okşayarak konuşmasını tamamladı.

Hayvan çok huzursuzdu.

“Belli ki silahlar onu huzursuz ediyor. Kimin aklına gelirdi ki bu!” diye güldü polis, bir an sessiz kaldıktan ve tüfeğinin namlusunu on beş derece eğdikten sonra. O kalın dudaklarının arkasındaki dişleri aşırı derecede büyüktü. Belki de bu yüzden olabildiğince az açıyor ağzını, diye düşündü Carlos. “Gerçekten de böyle bir şey beklemiyordum. Bu oteldeki insanlarla ilgili bize çok hoş hikâyeler anlattılar. Yerli hikâyeleri ve kovboy hikâyeleri,” diye sözü bağladı polis.

“Beş yıl önceki aftan yararlandık. Sanırım bunu da anlatmışlardır size. Artık otele gidebilir miyiz? Balığı boşaltmamız gerekiyor.”

“Doğru. Üstelik ben sabahın beşinde kalktım. Bütün gün burada kalamam,” diyerek kamyonetin öbür yanından onayladı Mikel.

Yanıtlarla ilgilenmeyen polis, bir adım geriye çekildi ve tüfeğinin bir hareketiyle devam etmelerini emretti.

“Görüşürüz domuz!” diye bağırdı Mikel, kontrol noktasından uzaklaştıklarında.

“Hem de en esashsından! Tam bir domuz!” diye bağırdı Carlos, biraz kendini kaybederek. O koca dudaklıyla karşılaştığı ilk andan beri içinde gittikçe büyüyen düğüm şimdi çözülmüştü.

Polislerden nefret ediyordu. Geçmişinde sahip olduğu düşüncelerden yalnızca birkaçı, çok azı, hâlâ içinde saklı duruyordu ve onlardan bir tanesi de buydu. Onlardan nefret ediyordu; onlar hakkındaki düşünceleri, on ya da on iki yıl öncekiyle aynıydı. İspanya’da demokrasinin çok yeni olduğu bahanesiyle gazeteler her fırsatta polisleri övüyordu ve o yaz, Dünya Futbol Şampiyonası vesilesiyle yaptıkları da tamamen buydu. Polisin demokrasiyi savunduğunu ve baskıcı diktatörlük rejimiyle hiçbir ilişkisi olmadığını, onların saf ve sıradan birer vatandaş olduklarını, yani diğer vatandaşların hizmetinde olan vatandaşlar olduklarını söylüyorlardı. Ama bu bir yalandı, polisler böyle betimlenemezdi, Mikel onları *domuz* diye adlandırarak daha iyi betimliyordu. Bunu herkes biliyordu, ama Mikel gibi davranmak başka bir şeydi. Bunun için insanın cesareti olması gerekirdi, ya da kendinde olmaması, bir deli olması lazımdı. Ya da beyninde korkuya karşı bir panzehir bulunmalıydı ki bu da aynı kapıya çıkar. Ama beyinlerin büyük bir çoğunluğunda bu panzehir yoktu ve insanlar polise karşı suskun, derin, sessiz bir korku duyuyordu, gazetelerde okunan övgüler de bu korkunun yağlı bir ifadesinden başka bir şey değildi. Korkularını gizlemeye çalışıyorlardı, tıpkı ahtapotun varlığını gizlemek için siyah mürekkepten bir bulutla kendisini çevrelemesi gibi. Ama bu

nasıl bir çelişkidir ki, bulut, gerçeği daha da görünür kılıyordu: kirli suyun dolayında ahtapot, insanların kalbinde korku.

Erkek kardeşi Kropotky'nin ona hapishaneye gönderdiği mektuptan aklına birkaç satır geldi: *Sizin bu büyük devriminiz asla başarıya ulaşmayacak, hele Avrupa'nın bu kesiminde iyice olanaksız. Tüm klasik devrimleri etkileyen temel bir unsur burada ortaya çıkmadı, umutsuzluktan söz ediyorum. Eski-den insanlar umutsuzdu, açtı ya da canı çıkıncaya kadar madenlerde çalışmaya mahkûmdu, veya bir tiran onları öldüresiye hor görüyordu, Somoza'nın yaptığı gibi örneğin. Managua depremi sırasında televizyonda yayınlanan görüntüleri anımsa, bir yanda sefil insanlar gecekondualarında ezilerek ölüyordu, öbür yanda ise Somoza, bir gölgeliğin altına oturmuş, salkımından tane tane üzüm yiyordu. İnsanlar umutsuz olduklarında ne polisi gözleri görür ne orduyu, ne de yaşamları için endişe ederler; ancak böyle bir durumda bir devrim sonuca ulaşabilir. Aksi halde, insanlar az çok iyi yaşarken sırf düşünceleri uğruna ayaklanacaksa, sizin sözünü ettiğiniz büyük devrim olanaksızlaşır. Biliyorum, sen ve arkadaşların bana gülüyorsunuz ama aslında ben sizden daha gerçekçiyim. Ben de devrim yapmak istiyorum ama kendi küçük topluluğum içinde. Göreceksin, ben kendiminkini yapacağım ama siz kendinizinkini yapamayacaksınız.*

"Hey! Uyudun mu?" diye sordu Mikel, omzunu dürtükleyerek. Otelin havuzunun önünden geçmekteydiler ve Belle ile Greta ön camdan bakarak iki ayaklarının üstünde duruyorlardı. Yeniden eve geldiklerinin farkındaydılar.

"Hayır, o polisi düşünüyordum. Sana özel bir timdenmiş gibi gelmedi mi? O her zamanki koca göbekli İspanyol polislerinden biri değildi," dedi Carlos.

"Ayrıca çok iyi bilgilendirilmişler. Koca dudak, bize geçmişimizi bildiğini göstermek istiyordu."

"O beni şaşırtmadı. Polonyalılar gelmeden önce çevrede dolaşarak soru sorup duruyorlardı zaten. Bana bir ölçüde normal göründü. Bana o kadar normal gelmeyen, görü-

nüşleri. Elit polislere benziyorlar. Koca dudaklının ellerine dikkat etmedin mi? Bir karatecinin ellerine benziyor.”

“En iyilerini buraya getirmiş olmalılar,” diye düşüncesi-ni belirtti Mikel, bir yandan da otelin arkasındaki mutfak servis kapısının yanına kamyonetini park ediyordu. “Bence futbol şampiyonasında büyük oynanıyor. Bir oyuncunun başına bir şey geldiğini farz et, tüm dünyanın önünde rezil oluruz. Barselona’da her milletten gazeteci var.”

“Belki de herkesten ve her şeyden çok ayrı yaşadığım için böyle düşünüyorumdur, polisin geçirdiği evrimin farkına varmamışımdır. Ama yine de o ikisini buradan çıkarma zamanı geldiğinde çok dikkatli olmamız gerekiyor.”

“Endişe etme, Carlos. Kamyonetin içinde güzel bir yer yapıp onları oraya saklarım. Koca dudağın beni tüm kutuları çıkarmaya zorlayacağını sanmıyorum. Eğer çıkarmamı isterse, ona iki ıstakoz rüşvet veririm ve sorun çözümlenir,” diye şaka yaptı Mikel.

“Bilemiyorum. Endişe etmiyorum ama bu konu üzerinde düşünmek gerekiyor. Neyse, bekleyip göreceğiz bakalım.”

Mikel kamyonetin motorunu durdurdu. Oturduğu yerin altından plastik bir torba çıkardı ve Carlos’a verdi.

“Arkadaşlarımız için Bask Ülkesi gazetelerinden birkaçını getirdim. Kaldıkları delikte durumları nasıl? Onları buraya getirdiğimde burada olmaktan pek mutluydular. Ekmek kokusunun çok hoşlarına gittiğini söylüyorlardı.”

“Şimdi o kadar mutlu değiller. Ama dayanıyorlar.”

Carlos torbadaki gazetelerden bir tanesini aldı.

“Şu çocuk meselesi nasıl meydana geldi?” diye sordu başlıklara bakarken.

“Görünüşe göre, bomba bir çantanın içinde sokağa bırakılmış ve çocuk tekme atınca da patlamış. Orada yazılanlara bakılırsa, çantanın oradan alınması için 091 on kez aranmış. Bombayı oraya bırakanlar tarafından demek istiyorum.”

“Öyle mi?”

“Doğrudur, çünkü sanırım polis çantayı incelemiş, hat-
ta ne olup bittiğini görmek için çantayı sulamış bile. Bir
şey olmayınca olduğu yerde bırakmışlar. Ondan birkaç
saat sonra da çocuğun üstünde patlamış. Örgüt, bombayı
koyanın kendileri olmadığını iddia ediyor.”

“Onlar değilse kim öyleyse?”

“Özerkler, Iraultzalar veya Sekizinci Meclis ya da
Bask-İspanyol Taburu. Görüyorsun, Bask Ülkesi silahlı
gruplarla dolu! Çok çeşitli bir mönümüz var,” dedi Mikel,
yaptığı yoruma gülerek.

“Jon ve Jone’un tartışacakları yeni bir konuları daha
var. Son zamanlarda pek iyi geçindiklerini sanmıyorum,
en ufak bir şey için bile tartışıyorlar.”

“O delikte iki hafta hiç de az değil doğrusu.”

Bir an sessiz kaldılar ve Belle ile Greta çıkmak için
sabırsızca yakınmaya başladı. Kamyonet durmuştu ve mo-
toru çalışmıyordu ama –farkına varmasalar da– kapılar
hâlâ kapalıydı.

“Güvenli bir yer, öyle değil mi?” diye sordu Mikel,
sesini alçaltarak.

Kapıları açıp köpeklerin inmesini sağlayarak, “Çok gü-
venli,” diye yanıtladı Carlos. Sonunda özgürlüklerine ka-
vuşan Belle ve Greta doğruca otelin arkasındaki fundalığa
yöneldiler. Mikel kamyonetin klaksonunu çaldı. “Bu ko-
nuyu bitirmeden önce bir şey daha,” diye ekledi Carlos,
araçtan inerek ve mutfağın içerisine doğru bakarak. İçeri-
de kimseler yoktu, Doro bile.

“Tamam, unutmadım. Endişelenme, tüm sorunları-
mın hepsi bir anda çözümlenmiş gibi dolaşacağım otelde.”

“Eğer abartmazsan her şey yolunda gidecektir. Ama
ben sana başka bir şey söylemek istiyordum. Bizim hikâ-
yemize göre, o ikisi otelden dün ayrıldılar, Belçika-Polon-
ya karşılaşması sırasında. Ben karşılaşmayı izlemeye git-
medim, o yüzden buna kolaylıkla inanabilirler.”

“Guiomar’a da söyleyecek misin?”

“Bakalım. Ugarte’ye ne zaman söyleyeceğime de henüz karar vermedim.”

Konuşmayı bitirip birilerinin gelmesi için mutfak kapısında beklemeye koyuldular. Ama kimse gelmedi. Otelin o bölümünün tamamı –toprak kapların ve tabakların çarpışma sesleriyle orada çalışanların konuşmaları duyulmayınca– hüzünlü bir yere benziyordu. Doro’nun oğullarının kullandıkları garajın da sessiz olması bu izlenimi güçlendiriyordu.

“Peki, nerede bu insanlar? Kutuları bir an önce boşaltmak istiyorum,” dedi Mikel, sabrı tükenmek üzereydi. Daha sonra sol elinin işaret ve yüzük parmaklarını ağzına sokup uzun bir ıslık çaldı. Ama elde ettiği tek şey, Belle ve Greta’nın garajın arkasından koşarak gelmeleri oldu.

Carlos, “Ben sana yardım ederim,” diye öneride bulundu.

Kutuların büyük bir bölümünü indirdiler ve içeri taşıdılar. Ama Mikel sürekli sabahın beşinde kalktığını yineleyerek çalışmayı sürdürmemek için ayak diremeye yelteniyordu. Sonunda buzhanedeki bölmelerden birine balıkları yerleştirme zamanı geldiğinde, mutfakla yemek salonunu birleştiren kapıyı bir yumrukla açıp terasa doğru yöneldi. Başkalarının vazifesi olan bir işi sürdürmeye hiç niyeti yoktu. Carlos da onun arkasından gitti.

Yemek salonunun üç büyük penceresi vardı ve ortadakinin –öte yanındaki terasa bakanından– kendi görev yerlerinde durmayan insanlar görölüyordu. Laura, Doro, iki oğlu ve Beatriz, hepsi pembe yelekli genç bir adamın çevresini sarmışlardı. Carlos bir ara telaşlansa da, çevreyi izleyip her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Daha sonra arkası dönük olan Beatriz’e bakakaldı. Sırtı beyaz saten bir yüzeyle kaplıydı ve daha da beyaz olan sutyeninin askısı sırtının yarısını çevreliyordu.

Mikel, yemek salonu ile terası birleştiren döner kapıdan sendeleyerek çıktı ve grubun bulunduğu masaya doğru

el kol hareketleri yaparak yürüdü. Ne olduğunu öğrenebilir miydi acaba? Sabahın beşinde kalkıp sonrasında da yakıcı güneşin altında altı saat yolculuğun ardından balığı buzhaneye götüren kişi kendisi mi olmalıydı? Yoksa onlar tatil mi yapmaktaydılar? Her soruya birkaç da küfür ekliyordu. Laura ve pembe yelekli adam durumu protesto etmeye başladılar ve adam havaya bir teyp fırlattı. Mikel, yanıt olarak poposunu gösterdi ve teybi örasına sokmasını işaret etti. Laura, Beatriz ve grubun büyük bir çoğunluğunun yeni protestoları karşısında, Mikel, aynı hareketi öncekinden daha belirgin bir biçimde yineledi.

Carlos, içeriden, Mikel'in hareketine güldü. Okul görmemiş bir insandı ve bazen ayrımcı fıkralardaki köylüler gibi davranıyordu, ama bireysel özgürlük anlayışı imrenilecek bir boyuttaydı. Hakkında başkalarının ne düşündüğünün kesinlikle hiçbir önemi yoktu onun için. Nezaket-sizliği karşısında birisi ona aşırı kibar bir biçimde yanıt verdiğinde –*ne biçim konuşuyorsun*, der gibi– bu fırsatı daha da bayağı bir yanıt vermek için kullanıyordu. Terasta olup bitenler, Carlos'u çok eğlendirmekteydi. Son derece nazik olan Beatriz ne düşünüyordu acaba?

Terastaki kargaşa gittikçe büyüyordu. Gruptakilerin hepsi –yelekli adam, Laura, Beatriz, Doro ve iki oğlu– Mikel'i şiddetle azarlıyor ve kollarıyla parmaklarını uzatarak ona döner kapıyı işaret ediyorlardı. Carlos bu tartışmanın Mikel'in sinirleri için yararlı olacağını düşündü ve köpeklere bir parça yemek hazırlamak için mutfağa döndü. İlk önce bir tencerenin yarısını pirinçle doldurdu, daha sonra kıyıda köşede kalan et parçalarını topladı ve hepsini karıştırdı.

“Meğer bir mülakat yapıyorlarmış! Ne güzel!” diye bağırdı Mikel, mutfağa girer girmez. Kendisini hakarete uğramış hissediyordu. “Yelekli adam, Polonya takımının nasıl yaşadığıyla ilgili bir röportaj yapıyor galiba ve otelde çalışanların hepsinden bilgi alıyor. Bu yüzden şu anda çalı-

şamıyorlar ve balıkları yerleştirmek de bana düşüyor. Ne diyorsun bu işe?”

Carlos omuz silkti; Mikel, mülakata alınanların tavırlarını taklit etmeye çalışarak, bir taraftan da el kol hareketleri yaparak homurdanmayı sürdürdü. Evet, hepsi de birer kendini beğenmişti ve nasıl böbürlendiklerini bir görmeliydi, özellikle de Laura’yı; o yelekliye Polonyalı oyuncuların gastronomik tercihlerini ne de saçma bir ciddiyetle açıklıyordu; ya Doro, çocuklarına şunu söylerken nasıl da bir hanımefendi edası takınmıştı: “Hayır, hayır, siz burada kalacaksınız, çünkü ben böyle diyorum, mutfakta benim dediğim olur, Neptuno’nun değil.” Carlos onu dinlerken gülümsüyordu. Bir şey olduğu yoktu. Öfkesini boşalttıktan sonra, birkaç saniye içinde, her zamanki haline geri dönecekti.

“Bekleyin bir dakika da size yardım edeyim,” dedi Doro, mutfığa girip balıkları buzhanenin tepsilerine ve kap kacaklarına yerleştirmeye başlayarak. Elli beş yaşlarında bir adamdı, zayıf ve kemikliydi, Amerika’da Jai-Alai* oyuncusu olmuştu ve otelde çalışmaya başlamadan önce, Barselona Limanı yakınlarında bir restoranı vardı. Az konuşuyordu. “Çünkü onun başına da benim başıma gelen şey geldi, dul kaldı. Ama onu daha fazla etkiledi. Anlatılanlara göre, karısı ondan on beş yaş daha gençmiş,” demişti María Teresa.

“Gelmek zorunda değildin, Doroteo. Bağırıp çağırdıktan sonra Mikel oldukça rahatladı. Şimdi ne kadar gerekiyorsa o kadar çalışmaya hazır,” diye söze girdi Carlos.

Birlikteyken, Carlos onu hep tam adıyla çağırırdı: Doroteo. Karşılıklı bir sevgi vardı aralarında.

“Bu balıkçı bize karşı gittikçe eşekleşiyor,” dedi aşçı, Mikel’e bakarak. Ciddi konuşuyordu ama sanki bir çocuktan söz eder gibiydi.

* Topu fırlatmak ve yakalamak için bileğe bağlanan ve sazdan yapılmış küçük bir sepetle iki ya da dört kişi arasında oynanan, yaklaşık olarak dört yüzyıl önce Bask bölgesinde oynanmaya başlamış ve hentbolu andıran bir top oyunu. Jai-Alai kelimesi, Baskça ‘kutlu bayram’ anlamına gelmektedir.

“Eğer bir eşek gibi çalıştığımı söylemek istiyorsan, sana hak veriyorum,” diye yanıtladı Mikel, aynı anda yerden bir ıstakoz kutusu alıp buzhaneye yerleştirdi.

Aşçı, Mikel’in dediklerini dikkate almadan, “Artık hiçbir şeyin farkında değil,” diye sürdürdü konuşmasını. “Gençlerin televizyona çıkmaktan çok hoşlandığını ve o gençlerin biraz keyiflenmesi için yirmi dakika beklemeye değerini anlamıyor.”

“Yelekli adam televizyondan mı?” dedi Carlos.

“Görünüşe göre programın yöneticisi o ve kameralar gelmeden önce çevreyi düzenlemesi gerek. Ben de bunu demek istiyordum, Carlos, bu tarz fırsatlar insanın her zaman eline geçmiyor. Üstelik Polonyalılar’la ilgili bu program otelin propagandasını yapmış olacak. Ama eşekler bunu anlamıyor.”

Juan Manuel yemek salonunun kapısından başını uzatarak, “Kalabilir miyiz baba?” diye sordu.

“Ne yapmalıyım? Geri mi çevirmeliyim?”

“Elbette ki hayır, Doroteo, bırak gazeteciyle kalsınlar,” dedi Carlos. Eliyle çocuğa terasa dönmesini işaret etti. “Sen de öyle, artık gidebilirsin. Gördüğün gibi, Mikel balıkları yerleştirme işini bitiriyor.”

“Öyleyse ben de üzerimi değiştireyim. Akşam yemeğini hazırlamaya başlamam gerekiyor. Akşam yemeği için ineceksin, öyle değil mi? Bana geleceğini söylediler.”

“Kararsızdım ama evet, ineceğim sanırım.”

“Güzel bir yemek olacak. Belki biraz gürültülü, ama güzel.”

“Niye gürültülü?”

“Boniek Juventus ile bir anlaşmaya varmışa benziyor. Zmuda da bir başka takımla anlaşmış. Bu insanları bilirsin. Bunu kutlamadan gitmeyeceklerdir. Sonuçta otuz kadar kişi terasta yemek yiyeceksiniz.”

“Buna ben de dahilim herhalde,” diye bağırdı Mikel, buzhanenin kapısından.

“Yani terasta ağzından çıkan tüm o saçmalıklardan sonra bir de yemek yemek niyetinde misin? Niye ben sana yemek hazırlamak zorundayım? Çocuklarıma kötü örnek oldun diye mi?” diyerek yanıtladı Doro. Hâlâ ona bir çocukmuş gibi davranıyordu.

“Şimdi söyle bakalım, yemeği hak ediyor muyum etmiyor muyum?” diye meydan okudu Mikel, ellerini gösterek. Balıkların kanına bulanmış elleri soğuktan morarmıştı.

“Evet, sana bir şeyler vermek zorundayım. Bir parça samana ne dersin?” dedi Doro, Carlos’a göz kırparak. Daha sonra mutfağın üçüncü kapısına, dairesine çıkan merdivenlere bakan kapıya doğru yöneldi. O ve oğulları, tam Guiomar ve Carlos’un altında, ikinci katta yaşıyorlardı.

“Ayrıca, sen kendini ne sanıyorsun?” diye çıkıştı Mikel, kapıya varmadan önce. “Çocuklarının senden öğrenecek bir şeyi olduğunu mu? Cehalet içinde yaşıyorsun, Doro. Git sor bakalım onlara, o iki oğluna sor, neler biliyorlar ve neyi bilmek umurlarında değil. Ya sen ne sanıyorsun? Onların motorlardan başka bir şey düşünmediğini mi?”

“Böyle konuşmaya devam et de yemeksiz kal,” dedi Doro, kapıdan. Sonra da Carlos’a yönelerek ekledi, “Guiomar Barselona’dan dönmüş müdür? Merdivenler için ampul getirmesi gerekiyordu. Bu öğlen hepsi birden söndü, neden bilmiyorum.”

“Onu görmedim. Eğer görürsem sorarım.”

Doro, kapıyı kapatmadan önce, “Eğer karanlıkta kalmak istemiyorsak, en kısa zamanda yenilerini takmamız gerekli,” diye sözünü tamamladı.

Mikel, kolu doksan derece döndürerek buzhanenin kapısını kapattı ve daha sonra ellerini yıkamak için musluğun başına gitti. Musluktan çıkan suyun sesi bir an için tüm mutfağı sardı; ama hemen ardından, Mikel ellerini yıkamayı bitirir bitirmez, ortalık yeniden sessizliğe büründü. Yine de, kamyonetten indiklerinde karşılaştıkları sessizliğe hiç benzemiyordu bu. Şimdi mutfaktaki bütün nes-

neler tetikte ve çalışmaya hazır görünüyordular: Steiner marka fırının pembeliğinden yayılacak olan alevler şimdi-den hissediliyor, gömme dolap ve çekmeceler açılmak üzere gibi duruyor, toprak kaplar ve çelik tepsiler üstle-rinde tütecek olan dumanı düşündürüyordu insana. Koca mutfakta sadece buzhanenin önünde kalan balık kutuları yerli yerinde değildi. Görüntüyü bozuyorlardı ve içlerinde kalan buz parçacıkları, yerde hemen bir su birikintisi oluş-turarak erimeye başlamıştı.

“Kutuları Juan Manuel ve kardeşi kaldırsın,” dedi Mikel, Carlos’a yaklaşıp. “Akşam yemeği için inmeden önce bir duş almak ve biraz uzanmak istiyorum. Herhalde odam hazırdır.”

Hemen hemen her salı ve cuma günü –balık getirdiği günler– Mikel otelde kalırdı.

“Elbette hazır,” diye yanıtladı Carlos, köpekler için olan tencereyi alarak. “Ben de gidiyorum. Fırına gitmem ve daha sonra da köpeklere yemeklerini vermem gerekiyor. Sonra görüşürüz.”

“Onlar da seni bekliyorlar,” dedi Mikel. Belle ve Greta mutfağın servis kapısının yanında, boyunlarını içeriye doğ-ru uzatıyorlardı.

“Biraz önceki o ateşli ses tonuyla devam etsen hiç fena olmayacak, Mikel. Eğer Ugarte seni böyle görürse her zamanki sen olduğunu düşünecek ve hiçbir sorun kalma-yacak,” dedi Carlos, sırtına vurarak. Yaptığı şaka, duyduğu arzuyu dile getiriyordu. Mikel’in oynayabileceği en iyi roldü bu.

Servis kapısında, Belle ve Greta kararsız bir biçimde gidip geliyordu. Bir yandan Carlos’un iki eliyle tuttuğu tencereyi gözden kaçırmak istemiyorlar, öte yandan da kendilerini ıslıkla çağırmakta olanı birine dikkat kesilmek zorunda hissediyorlardı.

Carlos dışarı çıkıp köpekleri çağıran kişinin María Teresa olduğunu gördüğünde, “Eve mi gidiyorsun? Televizyon-

dan gelen gazeteciyle konuşmayacak mısın?” diye sordu. Kadının üzerinde bir kot pantolon ve mavi beyaz çizgili yazlık bir gömlek vardı.

“Arabaya gidiyordum ve mutfağın kapısında köpekleri gördüm. İçeride olabileceğini düşündüm,” dedi María Teresa. “Ya sen? O gazeteciyle konuşmaya gidecek misin?”

“Önce ben sordum,” dedi Carlos, kadının arabasına doğru yürürlerken. Araba beyaz bir Mini’ydi ve Belle ile Greta da arabanın çevresinde koşuşturup duruyorlardı.

“O adam beni de aradı ama gitmek istemedim,” dedi María Teresa, dudaklarında bir küçümsemeyle. “Ama Polonyalılar hakkında oteldeki herkesin hepsinden çok daha fazla şey biliyorum.”

“Öyle mi? Neden peki?” Carlos’un şaşkınlığı içtendi.

“Çünkü onların oteldeki odalarını düzelden benim. Öyle olmasa nereden bilebilirim ki?” María Teresa ona belirgin bir büyüklenmeyle baktı, sanki sorusunun nedeni kıskançlıkmiş gibi. “Odalarını düzenlerken birçok şey görüyorum. Ama onları anlatmak için koşa koşa kimseye gitmiyorum. Bu tip şeyleri dedikoduculara bırakıyorum.”

“Çok doğru söyledin, María Teresa.”

“Bak, Belle ve Greta bizi nasıl da karşılıyorlar,” dedi María Teresa, ses tonunu değiştirerek. “En azından onlarla ilişkimiz resmi.”

Arabanın yanına gelmişlerdi ve köpekler Carlos’un taşıdığı tencereye bakarak öfkeyle kıpırdanmaya başlamışlardı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Carlos.

María Teresa’nın yüzüne bir gölgenin gelip yerleştiğini sezindi sanki. Aklından bir düşünce geçti, bu kez çok hızlı, bir taş parçası gibi: ona iyi davranmıyordu. Onun tüm ümitlerini kırıyor ve onu yalnızca yatakta bir oyuncak bebek gibi kullanıyordu.

“Danuta, Laura ve diğerleri, bu öğleden sonra hep senden söz ettiler. Danuta sana bir dolu övgü yağdırdı ve bu

gece terasta birlikte yemek yiyeceğinizi söyledi. Hepsi bu kadar.”

“İnanmayacaksın,” dedi Carlos, “ama bunu bana söylemeden önce, seninle birlikte La Masía’da bir akşam yemeği yemek için plan yapmıştım.”

La Masía, Montserrat Dağı’nın eteğindeki köyde, tanınmış bir restorandı; bölgedeki yerleşim birimlerinde yaşayan ve hafta sonunu geçirmeye gelen insanlar için düşünülmüştü. Birkaç ay önce oteldeki herkes, Doro’nun doğumgünü partisini orada kutlamışlardı.

“Sana inanmıyorum,” dedi María Teresa. Ama az önce yüzünde görülen o umutsuz ifade kaybolmuştu.

“İnanmazsan inanma, ama gerçek. Bak, yarın, Guiomar’ın düzenlediği masa tenisi şampiyonası yüzünden uygun değil. Ama eğer istersen ertesi gün gidebiliriz, benim açımdan bir sakıncası yok.”

“Son zamanlarda yalnızca yalan söylemek için ağzını açıyorsun,” dedi içindeki Fare. Ama Carlos, bu azarlamayı işittiği denli çabuk unuttu. Bilincinin kötü yanının sesi bazen az bazen çok çıkıyordu; tam o anda ise hiç olmadığı kadar cılızdı.

“Ciddi mi söylüyorsun?”

Carlos başıyla onayladığında María Teresa parmak uçlarında yükseldi ve yanağından öptü onu.

“Elbette ciddi söylüyorum,” dedi Carlos. Bir öpücükle ona karşılık verdi.

“Bugün ne kadar nazıksın. Sanki başka birisi gibisin,” dedi María Teresa, biraz şaşkın.

Hemen ardından, biraz önce söylediğini düzeltti:

“Diğer zamanlarda hoş olmadığımı söylemiyorum, demem o değil. Yalnızca seni biraz değişmiş görüyorum, daha sevecensin. Anlıyorsun, değil mi?”

Carlos arabanın üstünden tencereyi alarak, “Elbette anlıyorum. Öyleyse anlaştık. Perşembe günü saat sekiz buçukta La Masía’da. Sakın unutma,” diye bitirdi sözlerini.

“Altı aydan beri yaptığın ilk teklifi mi unutacağım?” diye bağırdı, direksiyonun başına geçerek. Sonra da, doğruca arkadan çıkmak yerine, arabasını otelin ana girişindeki düzlüğe sürdü. “Zira işim bittiğinde, ben de müşteriler gibi bir insanım,” derdi hep.

Depo yolunda, Belle ve Greta topuklarına yapışmış olduğu halde, Carlos, María Teresa’nın haklı olduğunu düşündü, o da kendisini biraz değişmiş buluyordu, ruh hali daha olumluydu. İyi de, bu değişikliği neye borçluydu? Onu harekete geçiren neydi? Danuta’nın kendisine okuduğu deniz ve yaşamla ilgili pasaj mı? Yeni bir yaşama başlama planı mı? Koca dudakla karşılaşması mı?

Köpeklerle yemeğini verirken ve ekmek hamurunu yoğurarak –o gün üçüncü kez yapıyordu bunu– geçen süre içinde, bir yandan da bu sorulara yanıt bulmaya çalıştı. Sonunda otele dönme zamanı geldiğinde ve kimi sonuçlar çıkarmaya başladığında, tüm bunlar olumlayıcı bir sonuca varıyormuş gibi geldi ona. Aslında Cyprian Kusto’nun kitabındaki düşünceler, tıpkı çocukluğunda okula giderken öğrendiği fabllar gibi onu etkilemiş ve sorununun kesinlikli bir imgesini yaratmıştı... Fablları okuduktan ve sınıftaki kiskancın, dedikoducunun, korkağın ya da yalancının suretlerini fabllarda gördükten sonra ne kadar rahatlamıştı! Ne büyük bir avunmaydı o! Boğaza saplanan balık kılçığını çıkarmak gibi bir şeydi. Şu anki deniz benzetmesinin yaptığı da buydu, onun yıllardır tanımlayamadığını, bir çocuğun bile anlayabileceği biçimde ona anlatmaktaydı. Ama diğer yandan –huyunun değişmesine neden olan diğer iki etken bunlardı– Barselona’da bir daire tutma düşüncesinin onu heveslendirdiği bir gerçektir, koca dudakla karşılaşmasının ona esenlik kattığıysa daha bir gerçektir. O karşılaşma onu gençleştirmiş ve üstelik kendisini sınanıyormuş gibi hissetmesini sağlamıştı. Eğer bu sınavı geçmeyi başarırsa, işte o zaman yeni bir yaşama girişebilirdi.

Bir taraftan düşünerek ama aceleyle fırınla otel arasındaki yolu yürüdü. Hesaplarına göre, terastaki akşam yemeğinin başlamasına yalnızca yarım saat kalmıştı. Otele girdi ve dairesine yöneldi.

“Boşuna çabalama, Carlos,” diye bir ses duydu elektrik düğmesine basarken. Ugarte’nin sesi birinci merdiven sahanlığından gelmekteydi. “Işıklar bozuldu ve bu kulede yaşayan herkes karanlıkta yolunu bulmaya mahkûm. Aslında şu ya da bu nedenden dolayı her zaman mahkûmuz.”

“Guiomar yeni ampulleri getirmedi mi?” diye sordu Carlos, parmaklıklara tutunarak merdivenleri çıkarken. İçeride dışarıdakinden çok daha az ışık vardı ve hiçbir şey seçilmiyordu.

“Ben de aynı şeyi söylüyorum, ampulleri getirse de tüm merdiven aydınlansa, zira ne kadar etkileyici olduğumu görmelisin. Ama bekle, dairenin kapısını açayım da sen de beni gör...”

Carlos onunla aynı basamağa gelmişti ama Ugarte kolundan tutarak merdivenlerden yukarı çıkmasını engelliyordu. Kapıyı açıp dairesinin ışığı ortalığı aydınlatana kadar onu öylece tuttu. Kendisine bol gelen koyu kahverengi bir takım elbise giymişti ve içinde de sarı bir tişört vardı.

“Ne diyorsun, Carlos? İyi görünüyorum, değil mi? Bilirsin, pek süslenmeye alışık değilimdir, ama bir röportaj yapmak üzere televizyoncuların burada olduğunu ve ne olur ne olmaz diye biraz üstüme başıma çeki düzen vermemi söylemek için öğleden sonra Laura ve Nuria geldiler. Açıkçası ben de çok duygulandım...”

“Evet, doğru, elbette. Ama sakın ol, beni sürüklemene gerek yok, seni sonuna kadar dinleyeceğim,” diye yanıtladı Carlos, Ugarte’nin sıktığı kolunu bir hareketle ondan kurtararak.

“İyiliğin için çok teşekkürler, Carlos. Beni dinlediğin için gerçekten sana çok teşekkür ederim. Çünkü bugün başıma gelenler her gün olmuyor. Evet, çok duygulandım,

çünkü bu iki kadın hâlâ beni ilginç bir erkek olarak görüyorlar diye düşündüm. Aslında çok da şaşırdım. Düşün bir, neredeyse 40 yaşındayım, 60 kiloyum, aşırı uzun bir burunum var... tüm bunlara karşın, bu iki kadın beni hâlâ ilginç buluyor. Bunu, kahverengi takım elbisemi giyeceğim der demez anladım. 'Aa, evet,' dedi Laura, 'aa, evet, o elbise sana çok yakışıyor, o elbiseyle İtalyanlara benziyorsun.' Nuria da çok ölçülü bir biçimde şöyle dedi: 'Aa evet, o elbisenin sana çok yakışacağından eminim.' *Sana yakışacak,* anlıyor musun? Sanki nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi. Böylece, televizyoncular burada olduğu sürece, ben de bundan başka bir şey giymemeye karar verdim..."

"Çabuk ol lütfen. Yukarı gidip duş almam gerekiyor. İki ayağım bir pabuca girmeden duş almaktan hoşlanırım, bilirsin," dedi Carlos, iki basamak çıkarak.

"Peki ya üstün başın? Şık bir şeyler giymeyecek misin? Çünkü sen iyi giyindiğinde tıpkı bir aktöre benziyorsun. İşin aslı bu."

"Evet, ben de giyeceğim bir şeyler."

"Evet Carlos, giy. Eğer iyi giyimli bir halde televizyona çıkarsak insanlar şöyle der: iyi de, bu kadar şık giyimli insanların, son iki ay içinde yediden fazla suikast düzenleyen komandolarla nasıl bir ilişkisi olabilir? Kimin aklına böyle bir şey gelir ki! Gerçekten de bu tip yorumlar hepimiz için büyük bir teselli olacaktır, özellikle ailelerimiz için. Bunun için ben diyorum ki, Carlos, iyi giyin ve sen de bir kalem görün şu televizyonda."

"Madem ki söz açtın," dedi Carlos, belirgin bir umursamazlıkla, "Jon ve Jone gittiler. Burada bir süre kaldılar, ama dün, siz maçı izlerken, ben onları otelden çıkardım. İstisnai bir durumdu, bir daha olmayacak."

Ugarte bir an için sustu.

"Niye bana yalan söylüyorsun? Dün gece yalnızca şüphelerim vardı, ama bugün eminim," dedi sonunda. Birden yorgun gibi göründü.

“Emin olman olanaksız. Eğer eminsen tümüyle yanılıyorsun demektir.”

“Bilgi kaynaklarım var,” dedi Ugarte, sesini alçaltarak.

“Kesin olan, benim sana şimdi söylediklerim. Lütfen konuyu daha fazla kurcalama.”

Carlos, herhangi bir yanıt beklemeksizin, dairesine doğru yoluna devam etti. Ugarte’nin ne tür bir bilgiyi ima ettiğini anlamamıştı, bu bilgiyi ona veren Nuria ya da Pascal mıydı yoksa hesaplarında olmayan bir başkası mı; ama Sabino’nun hep yinelediği gibi, az da olsa ilerlemeyen eylemci hiçbir zaman ilerlemezdi. İşin Ugarte ile ilgili bölümüne gelince, kararlaştırılan ilk adım atılmıştı ve henüz diğer adımları atma zamanı gelmemişti. Çok da dert etmiyordu, o adımları da atabilirdi. Buna ikna olmuştu.

Elinde anahtarıyla, ışığın yardımı olmaksızın, anahtar deliğini bulup bulamayacağını kendi kendisine sorarak kapağa yaklaştı. Eliyle bir hareket yaptı ve anahtarın delikten içeri girdiğini belirgin bir biçimde hissetti. Bu önemsiz başarısı onu sevindirdi. Sınavı geçmeyi bir başarabilse, her şey yoluna girecekti.

Duş aldıktan sonra, salonun penceresinin önünde kurulanırken, ekmek biçimindeki bulutu aradı. Ama bulutların hepsi tamamen ufalanmışlardı ve şarap lekesi rengindeydiler. Bununla birlikte, gökyüzünde gördüğü değişiklik yalnızca bir istisnaydı, çünkü diğer şeylerin hepsi yerli yerindeydi: fundalıkta ya da ağaçların arasında yaşayan böceklerin vızıltısı aynı biçimde süregeliyordu; benzin istasyonunun mavi ve kırmızı ışıkları her zamanki yoğunluğuyla parılıyordu; Montserrat Dağı’nın eteklerindeki kilise aydınlanmıştı ve dağ gri bir duvar gibiydi. İçeriye biraz hava girsin diye pencereyi açtığında bu kanısı gerçek oldu: evet, her şey yerli yerindeydi. Her zamanki çevikliğiyle sokak lambasının çevresinde dönen küçük yarasa bile. Evet, bir başka biçimde yeniden yaşama başlayabilirdi,

ne pahasına olursa olsun. Yeni bir açıklığa ulaşana kadar aşmak zorunda olduğu yabancı otlar onu korkutmuyordu.

Odasına döndüğünde, komodinin üzerindeki saat, do-kuza beş dakika kaldığını gösteriyordu. Acele etmesi gere-kiyordu. Yemek masasına geç giderse belki de Danuta'nın yanına oturamazdı, ya da daha kötüsü, Ugarte veya Mikel'in karşısına oturmak zorunda kalabilirdi. Aceleyle dolabını açtı ve ilk önce açık mavi renkli bir kot pantolon ve siyah yünlü bir ceket, ardından da çekmecedен kısa kollu mor bir gömlekle bir çift siyah çorap çıkardı.

Bir yandan giyinirken, öbür yandan da belleği geçmiş-ten imgeler getiriyordu gözünün önüne ve kendisini grup-taki arkadaşları –Guiomar, Ugarte, Laura ve Mikel– ve Bask Ülkesi'nden onları ziyaret etmeye gelen başka insan-larla çevrili bir halde, otelin bahçesindeki oval masada otu-rurken gördü, herkes hapishanenin acı dolu günlerinden kurtulma isteğiyle yiyip içiyordu ve herkes iyi giyimliydi, Ugarte ile Guiomar'da bile papyon vardı, Guiomar konuş-malar yapıyor, kadehini hapishane görevlileriyle ispiyoncu-lar için kaldırıyor: “Bir kurbağaya dönüşsün ve kurbağa-ya dönüştüğünde de yolda onu bir kamyon ezsin diye Jimenez için, bir sonraki haberi uçuramadan önce inme insin diye de Luisillo için kadeh kaldıralım.”

Hayır, o, televizyondaki röportaj için giyinmiyordu, tersine, dört ya da beş yıl önceki yemeklerdeki gibi hisse-di-yordu kendisini. Bu öyle bir duyguydu ki erkek kardeşi Kropotky'nin tanımlarından birine tıpa tıp denk düşüy-or-du: *shâanti*. Kardeşine göre, bu terim, enerjik ve dengeli bir ruh halini tanımlıyordu. “Ama sen ona hiçbir zaman erişemeyeceksin, Carlos. Sen hiçbir zaman bu sessizliğe erişemeyeceksin. Zira sözü edilen, gürültünün olmama-ması değil, ruhsal bütünlük.” Geçmişte olduğu gibi şu anda da kardeşinin düşünce yapısı ona gülünç geliyordu; yine de, belki en son görüştüklerinden bu yana geçen bunca zaman nedeniyle, artık ona eskisi kadar sevimsiz görünmü-

yordu. *Shâanti* gibi bir kelimeyi kolaylıkla benimseyebilirdi. Bunca olup bitenden sonra, elinde daha iyisi yoktu zaten.

Saatin akrep ve yelkovanı dokuzu geçmişti; Carlos, aynadaki görüntüsünü gözden geçirdikten sonra, duş alıp giyindiği gibi aceleyle yemeğe gitmek için çıktı. Dairesinin kapısını kapatıp karanlıkta kalır kalmaz merdiven boşluğunda bir gariplik sezinledi, bazı fısıltılar ve belli belirsiz bir ışık; ama yeni ruh hali onu tetikte olması için uyarmıyordu, parmaklıkların kılavuzluğunda aşağıya doğru yoluna devam etti. Ne ki, ikinci katın merdiven sahanlığına gelip arkada kalan basamaklara bakmak için döndüğünde, belirtiler birden keskinleşti ve Carlos, kendisini odaklayarak yaklaşan ışıktan bir göz gördü, yalnızca bir el feneriydi bu, ama başlangıçta durumu garipseyip ne olduğunu anlamadığı için biraz korktu ve tedirgin oldu. Tam o anda, ışıktan göz ona iki ya da üç metre uzaktayken, yukarı çıkmakta olan biriyle çarpıştı.

“Dikkat etsene!”

Guiomar’ın çığlığı onu birden rahatlattı. O anda ayakları nereye gittiğini bilmeden boşlukta yalpa vuruyordu. İlkinden sonra, öylece durakoydukları için, ikinci kez çarpıştılar.

“Dikkat et,” diye bağırdı Carlos, el fenerini tam karşısında görünce. Daha sonra, Pascal haykırarak ağlamaya başladığında, yanlamasına duvara çarpıp merdiven sahanlığındaki taş döşemenin üzerine düştü. “Bir yerine bir şey oldu mu?” diye sordu Carlos, yerde dizlerinin üstünde doğrulup ellerini çocuğa uzatarak. Ama çocuk tekme atarak Carlos’u geri çevirdi ve daha da fazla ağlamaya başladı.

Guiomar daireye kadar çıkıp antrenin tüm ışıklarını yakarak, “Sakin ol Pascal. Şimdi geliyorum!” diye bağırdı.

Daha sonra çocuğun yanına geldi.

“Bir yerin acıyor mu, Pascal?” diye sordu.

Guiomar çocuğu yoklamak için kollarını ve bacaklarını bükmeye başladığında, “Git yanımdan!” diye çıkıştı Pascal. Çığlıkları iğne gibiydi ve sanki insanın beynini deliyordu.

Ama hiçbir haklı yanı yoktu, belki de biraz önce duyduğu korkuya gösterdiği ikincil bir tepkiydi. Hiçbir yeri sıyrılmamıştı.

“Niye başı bu kadar ıslak? İlk önce aklıma kan olabileceği geldi,” diye sordu Carlos Guiomar’a, hepsi birden daireden içeri girdiklerinde. Saçından başka boynu ve tişörtünün göğüs kısmı da ıslaktı.

“Sudan başka bir şey değil. Her zamanki gibi çeşmede oynuyordu,” diye yanıtladı Guiomar, dairenin kapısından ayrılmaksızın. Çocuğun ağlamaklı bakışları arasında, el fenerinin pilini yerleştirmeye çalışıyordu. “Seni aramak için firma gittim,” diye sürdürdü Guiomar, olanlardan dolayı bir parça rahatsız olmuşçasına. “Hâlâ orada olabileceğini düşündüm ve bu arada ufaklıkla karşılaştım. Sonrasını da biliyorsun zaten. Çarpışmış olmamız ne kötü şans!”

Guiomar el fenerinin çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için kısa bir an durakladı ve çalıştığını görünce feneri çocuğa verip anlatmasını sürdürdü.

“İşte böyle, merdivenin ışıklarının bozuk olduğunu ve senin de daireden çıkmakta olduğunu gördüm, Pascal’ı da alıp seninle yakalamaca oynamak geldi aklıma. *Detektif ve Köpek Carlos’un Peşinde*. Kısacası, üzgünüm.”

“Detektif benim,” diye araya girdi Pascal, el fenerini yakıp daireyi incelemeye başlayarak. Birkaç saniye önceki umutsuzluğundan eser kalmamıştı.

“Kulağını çarpmışsın,” dedi Guiomar Carlos’a.

Doğruydu. Banyodaki aynada da göreceği gibi, duvara sürttüğü kulağı kızarmış ve bir parça da şişmişti. Önemli bir şey değildi ama yemeğe katılanların hepsi ne olduğunu soracaktı. Pascal duymasın diye alçak bir sesle ama akşamüstü ulaştığı esenlikli ruh halini –şu adına *shâanti* deneni– biraz örselemeye yetecek kadar kuvvetli bir tonda sövmeye başladı.

“Bak Carlos, belki bunu görünce keyfin yerine gelir,” dedi Guiomar, banyoya kadar yaklaşarak. Barselona’dan aldığı kitabı gösteriyordu, Rosa Luxemburg’un Louise

Kautsky'ye yazdığı mektupların bir derlemesiydi. "Yayınlanmış iki kitabı daha varmış ama tükenmiş. Danuta'nın bize okuduğu bölümler bu kitapta var sanırım. Ben hazırlanırken sen de buna bir göz at."

"Şimdi de seni mi beklemek zorundayım?" dedi Carlos, kitabı bitkin bir ifadeyle alırken. "Kitabı getirdiğin için sana iyilik borçluyum, biliyorum, ama yemeğe geç kalmak hiç hoşuma gitmez."

"Yalnızca üç dakika Carlos. Salona git ve Rosetta'nın mektuplarından birini oku. Danuta böyle demişti, değil mi? Sanki Rosetta bir yakınıymış gibi."

Danuta'nın taklidinde çok başarılı olmuştu Guiomar ve dişlerinin arasından gülerek banyonun kapısını kapattı. Carlos elindeki kitaba verdi dikkatini. Kitabın kapağında genç bir kadın doğruca ona bakıyordu ve bakışları dingindi: dingin, zeki ve cesur. *Shâanti* durumundayken fotoğrafı çekilmiş bir insanın bakışlarıydı bunlar.

"Eğer okumak istemiyorsan Pascal ile detektifçilik oynayabilirsin." Guiomar banyonun kapısından kafasını uzattı. Yüzünün yarısı tıraş köpüğüyle kaplıydı.

"Tamam Foxi. Başka çaremiz yoksa biz de geç gideriz, ne yapalım," dedi Carlos, salona girmeden önce.

Pascal'ın oyalanmak için kimseye ihtiyacı yoktu. El feneriyle masaların ve koltukların altını araştırarak yerde emekliyor ve iyice kendini kaptırmış görünüyordu. Carlos pencereye doğru gidip küçük bir lambayı yakınca yerde emeklemeyi bıraktı ve lambanın arkasındaki bir dolabın çekmecelerini birer birer araştırmaya başladı.

Carlos kitabı eline aldı ve rastgele bir sayfasını açtı.

*Ne zaman Max Schippel'den söz etsek, dudaklarıma melan-
kolik bir gülümseme gelip yerleşir,* diye okudu Carlos. Rosa Luxemburg'un Zwickau Hapishanesi'nden 1904 yılında gönderdiği bir mektubun başlangıcıydı bu. *Nemesis, bir başka yerde olduğu gibi bizler arasında da, en suçlu ya da en tehlikeli olanı değil, tersine, hep en zayıfı yaralar.*

Farkında olmadan kitaba bir göz atmaya dalan Carlos, o sayfayı geçip bir diğerini açtı. Orada da kaçıışlarından biri sırasında devrimci kadının yazdığı bir kartpostal yer alıyordu:

Baltık Denizi bir yalak ve Kolberg şehri bir döküntü yatağı. Ama ben buradaki en iyi yeri buldum, parka ve plaja yakın, sakın bir otel. Bir yerden bir başka yere savrulup durmaktan biraz yorgun düştüm.

İkinci parçayı okumayı bitirdikten sonra birincisini hatırladı ve onu aramaya başladı. Ama kitapta birçok mektup vardı ve o satırlar arasında yeniden onu bulmak biraz zordu. Anımsamaya çalıştı. Nemesis gerçekten hak edene değil, tam tersine, zayıf olana vuruyordu darbesini, Rosa Luxemburg mektubunda bunu diyordu. Şans eseri gözü-nün önüne gelen bu sözcüklerin, yakında girişeceği sınav için bir ileti taşıdığını düşündü, bu ileti ona zekice ve cesurca hareket etmesini öneriyordu. Bir an için –merdiven-deki kazadan sonra *shâanti* durumu artık eskisi gibi değildi– Fare, Rosetta’nın sözcüklerinin onun geleceğiyle ilgili bir ileti taşımadığını, tersine, geçmişte meydana gelen bir olaya, özellikle de kardeşi Kropotky ile aralarında geçenlere ışık tuttuğunu söyleyerek içinin derinliklerinde bir yerde yeniden belirdi. Ama Carlos, daha bilincinin yüzeyine çıkmadan geri püskürttü bu yorumu.

Guiomar’ın banyodan çıkmakta olduğunu duyunca kitabı kanapenin üzerine bıraktı ve Pascal’a yaklaştı. Çocuk, çekmeceleri araştırmayı sürdürüyordu.

“Ne arıyorsun orada, Pascal?” diye sordu Carlos.

“Kadının tabancasını,” diye yanıtladı çocuk, büyük bir doğallıkla.

“Nasıl yani?” diyebildi Carlos, bir an duraksadıktan sonra.

“Kadın gazeteci olduğu için onu ilk bulanın kendisi olduğunu, bu yüzden, yani gazeteci olduğu için, ona ihtiyacı olmadığını ve onu bir yerlerde toprağın altına saklayacağını

söyledi. Ama ben toprağın altına baktım ve bulamadım,” diye açıkladı Pascal, başını kaldırarak.

“Toprağın altına mı? İyi de neredeki toprağın altında aradın onu?” diye sordu Carlos. Sorunu nasıl çözeceğini düşünüyordu. Guiomar giyinmek için genellikle fazla zaman harcamazdı ve salona girmesi an meselesiydi.

“Çeşmenin orada,” diye yanıtladı Pascal.

“Çeşmede mi? Bence çok iyi. Evet, çeşmenin orada aramak gerçekten de bana iyi bir fikir gibi göründü,” dedi Carlos, ikna olmuş görünmek için büyük çaba göstererek. Çocuğun silahı belirli bir yerde araması, araştırmasını tüm otele yaymasından çok daha iyiydi. “Ama doğru,” diye sözünü sürdürdü, “çeşmenin orada geniş bir alan var ve sen bu işi sabırla sürdürmelisin. İyi bir detektifte olması gereken iki şarttan birisidir bu. Sabır, bu iki şarttan birisidir.”

“Ya öteki?” diye sordu Pascal, Carlos’un gösterdiği iki parmağa bakarak.

“Öteki ise sır saklamayı bilmektir. Sır saklamayı bilmeyen, iyi bir detektif olamaz, Pascal. Gerçekten de bu çok önemli bir özelliktir. Sen silahla ilgili olarak kimseye bir şey söyledin mi?”

Carlos merdivende Ugarte ile yaptığı konuşmayı anımsamıştı. Pascal omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum. Anımsamıyorum.”

“Neyse, bundan sonra kimseye söylemezsin. Hiç kimseye. Böylece çok yakında seçkin bir detektif olacaksın.”

“Ne zaman?”

“Gelecek yıl, belki de daha önce,” diye yanıtladı Carlos. “Tamam mı?” dedi sonra, Guiomar’ın odasından çıktığını duyunca.

“Tamam,” diye onayladı çocuk.

Carlos derin bir nefes aldı. Çocukların sırları açıklamaktan hoşlanmadıklarını bir yerde okumuştı. Belki de doğrudu bu.

“Tutup ton balığı mı yiyeceğiz şimdi?” diye sordu Guiomar, paravanın arkasından. “Doro bana Mikel’in harika bir ton balığı getirdiğini ve köyündeki balıkçıların hazırladığı türden bir yemek yapacağını söyledi. Yemeği televizyona çıkacağı için kendisini göstermek istiyor olmalı.”

“Televizyoncular yemeği çekecekler mi?” diye şaşkınlıkla sordu Carlos. “Ben birkaç röportaj yapacaklar ve başkaca bir şey olmayacak sanıyordum.”

“Bana aldırma sen. Çok emin değilim. Ben yalnızca herkesin çok iyi giyindiğini, ya da daha doğrusu, hepinizin çok iyi giyindiğini ve *la nostra bellissima Beatriu*’nun bir güneş gibi parladığını biliyorum,” dedi Guiomar, bir yandan da elini Pascal’a uzattı. Yeşil ve gri kareleri olan bir gömlekle siyah bir kot pantolon vardı üzerinde.

Carlos, Beatriz’in yemekte olacağını öğrenince bir kez daha şaşırdı, ama Danuta’nın tertip ettiği yemeğin içinde fazladan bir sürü insan ve başka amaçların iç içe geçtiği bir yemek daha olduğunu anımsadı birden. Bununla birlikte, televizyoncuların yemek sırasında sohbet etmelerini engelleyeceğini sanmıyordu. Aklında bu düşünceyle daire-sinden çıktı ve Pascal’ın el fenerinin ışığı eşliğinde merdivenlerden inmeye başladı.

Terasta hiç boş masa kalmamıştı ve yemek masası olarak hazırlananların çoğunda Polonya takımı ve ona eşlik edenler oturuyordu. Diğer masalardaki insanlara oranla, sayısal çoğunluğa takımın olduğu masa sahipti ve kopardıkları yaygara yüzünden sayıları daha da çokmuş gibi görünüyordu. Bağırıp çağırıyorlar, alkışlıyorlar, şampanya kadehlerini tokuşturuyorlar –*Nazdrawie! Nazdrawie!*– ve flaşlı kamerayla birbirlerinin fotoğrafını çekiyorlardı. Arada sırada da, sanki birisi onları yönetiyormuş gibi, hep bir ağızdan *Boniek! Boniek!* ya da *Zmuda! Zmuda!* diye bağırıyorlardı. Boniek ve Zmuda –tıpkı Doro’nun Carlos’a söylediği gibi– milyonluk sözleşmelerini o öğleden sonra imzalamışlardı; Boniek Juventus ile, Zmuda ise Verona kulübüyle anlaşmıştı.

“Bu geceki yemeğin Boniek ve Zmuda şerefine olduğu belli,” diye yorum yaptı Guiomar, terasın merdivenlerine geldiklerinde. Daha sonra Pascal’a yönelerek, “Görüyor musun? Ne parti ama!” dedi.

“Ne kadar çok böcek var, öyle değil mi?” diye yanıtladı çocuk, masaları aydınlatan lambaların üzerinde uçuşan kelebekleri göstererek. Işığın etkisiyle, hepsi ya beyaz ya da gri görünüyordu ve kararsız uçuşları sanki kar yağıyormuş izlenimi uyandırıyordu insanda.

“Onları selamlayalım mı?” diye sordu Guiomar, Pascal’a. Çocuk tüm bu gürültüden biraz ürkerek, utangaç bir biçimde kabul etti.

“Öyleyse gidelim hadi. Onlara bir şey söylemek istiyorum.”

Pascal el fenerini öyle bir yakalamıştı ki sanki onu Polonyalıların çığlıklarından –*Boniek! Boniek! Boniek!*– korumak istiyor gibiydi.

“Yarın masa tenisinde onları yeneceğimizi söyleyeceğim,” dedi Guiomar, bir yandan da masanın kenarında oturan masörleri selamlıyordu eliyle.

Ama grubun o anda çıkardığı patırtı –*Boniek! Zmuda! Boniek! Zmuda!*– öyle çoğalmıştı ki işaretle bile anlaşmak olanaksızlaşmıştı. Guiomar kararından vazgeçti ve Carlos ile beraber yoluna devam etti.

Polonyalıların oturmadığı iki masa, terasın arka bölümünde, yemek salonuna bakan pencerelerin yanındaydı. Köşeye yerleştirilmiş olan birinci masada üç adam oturuyordu, görünüşlerine bakılırsa, özellikle kameralarından ve ışıklarından anlaşıldığı kadarıyla, televizyon için çalışıyorlardı; ikincisinde, döner kapının yanına yerleştirilmiş olan oval masada, Danuta hararetli bir biçimde Beatriz’le konuşuyordu ve ikisinin arasında oturan Ugarte, pembe yekekli gazetecinin kendisine ne demek istediğini anlamak için çabalıyordu. Ne ki, insanların birbirini duymaları hâlâ güçlü, çünkü şampanyayla aşka gelen Polonyalılar şarkı

söylemeye başlamışlardı. Şarkının nakarat bölümüne gelindiğinde, uzun masada oturan otuz erkek, *ho-ho-ho ha-ha-ha he-he-he* diye tempo tutarak koro yapıyorlar ve o zaman zarfında, gazetecilerin masası gibi, Danuta ve arkadaşları da konuşmalarını kesmek zorunda kalıyorlardı.

Konuklarını abartılı hareketlerle buyur edip vatandaşlarının şarkısını bastırmak için sesini yükselterek, “İyi geceler! Neredeydiniz?” diye selamladı onları Danuta.

Masadan kalktı ve Pascal’ı öptü.

“Ama, buranıza ne oldu?” dedi daha sonra, Carlos’a kulağını işaret ederek. “Hep sizin bir yerlerinizi yaralı görüyorum, Carlos. Ya kollarınız ya kulağınız.”

“Önemli değil,” diye kaçamak bir yanıt verdi Carlos.

Her zaman olduğu gibi –en azından başlangıçta– Beatriz’in varlığı onu utandırıyordu. Üstelik bu duygusu hükümünü yitirdikçe, onun yerini saldırganlık alıyordu. Bir tokatla o kadının büyüsunü niye yok etmiyordu ki? Elbette çok saçma bir düşünceydi bu.

“Merdivenlerde düştük,” diye açıkladı Guiomar, bir sigara yakarak. “Ama Pascal size bunu daha iyi anlatır, çünkü olayı en iyi bilen o. Öyle değil mi, Pascal? Merdivenlerdeki olayın detektifi sen değil miydin?”

Çocuk başıyla onayladı ve güçlükle duyulan bir dizi açıklamaya girişti. Bu arada, Carlos pembe yelekli gazeteciyi selamladı. Tam Ugarte’nin karşısında oturuyordu. Adı Stefano idi.

“Tüm ailem İtalyan’dır. Ama ben Barselona’da doğdum,” diye açıkladı, dostça görünen bir gülümsemeyle.

Bununla birlikte Latin tipi yoktu. Gözleri küçük ve masmaviydi, saçının rengi –saçı çok azdı ve tıpkı palyaçoların ya da hokkabazları gibi kulaklarının yanları oyulmuşa benziyordu– bakıra çalıyordu, yeleğinin rengiyle uyum içindeydi. Yakından bakınca, birkaç saat öncesine göre daha yaşlı göründü ona. Her ne kadar otuz yaşındaki bir insan gibi giyinse de, yaşı ellisinden fazla olmalıydı. Carlos –Po-

lonyalıların şarkısının sonundaki *ho-ho-ho ha-ha-ha he-he-he* nakaratının dağılıp gitmesinin verdiği aradan yaralanarak— onu Doro ile karşılaştırdı. İkisinin de aynı kuşaktan olması ona inanılmaz geliyordu.

Adamın iç bayıltıcı konuşma tarzı fazla hoşuna gitmese de, onunla Danuta arasında bir sandalye boş bırakarak gazetecinin sağına oturmaya karar verdi. Oradan tüm teras görülebiliyordu. *Bir eylemcinin hiçbir şey için bir sandalyeye ihtiyacı yoktur* sözlerini anımsadı o an. Sabino'nun sesi, tüm gürültüleri aşarak, apaçık bir biçimde ulaşıyordu kendisine. “Dolaşarak düşünmeli, toplantıları yürüyerek yapmalı, muhataplarını ayakta beklemelidir. Oturması gerektiğinde ise, olabildiğince geniş bir alanı kontrol edebilecek biçimde, sırtını güvenceye alarak oturmalıdır. Sırtını dönen ve saklanan bir genç, her zaman için şüphelidir. En azından diktatörlük varken.” Bu öğüt geçmişe aitti ama, bedensel bir anı olarak, refleks sistemindeki köklerini hâlâ koruyordu. İnsan yüzmeyi bir kere öğrendi mi unutmaz, silahlı mücadele yıllarında öğrendiklerini de unutmaz. “Kahramanca bir açıklama,” diyen Farenin sesini duydu bir anda. “Ama oturduğun yerden bakınca Beatriz’in senin çaprazında kalması ve apaçık bir biçimde görülmesiyle bir ilgisi yok mu, ne dersin?”

Guiomar eline bir bira tutuşturdu, Carlos teşekkür etmek için bakışlarını kaldırdı ve çevresine bakındı. Danuta ile sıkı bir sohbet etme düşüncesini, hiç kuşku yok ki, ertelemesi gerekiyordu, en azından o gece için, zira terastaki hava —ellerinde şampanya kadehleriyle Polonyalılar yeniden *Nazdrowie! Nazdrowie!* diye koro yapmaya başlamışlardı— La Banyera’da yaşadıklarından çok farklıydı. Üstelik kendi masalarındaki hava da, Stefano’nun orada olmasından ve özellikle de Beatriz’in tutumundan dolayı buna pek uygun değildi. Danuta’nın tüm dikkatini üzerinde toplamış, ona Pascal, Guiomar ve Ugarte’nin önünde denemek için Balenciaga çantasından çıkardığı küpelerle

ilgili önemsiz bir şeyler anlatıyordu. Danuta siyah ipekli bir bluz giymekteydi; Beatriz'in giysisi ise iki saat öncekinin aynısı değildi, beyaz bir gömleğin üstüne sarı renkli bir ceket giymişti.

“İnanmayacaksınız, Stefano, ama siz televizyoncular gerçekten zor olan bir şeyi başardınız,” diye araya girdi Ugarte, masanın öbür yanından. “Doğru söylüyorum. Carlos yıllardır yalnızca tişört giyerdi, ama ne tişörtler, konserlerdeki teknik elemanların giydiği türden, şu önünde grubun adının yazdığı ya da kulağa tuhaf gelen kelimelerin olduğu tişörtlerden. Oysa şimdi bakın ne kadar şık. Bence bu, sizin ve televizyonun bir mucizesi, gerçekten.”

“Akşam yemeği başlıyor,” dedi Doro, tam o anda döner kapıdan başını uzatarak. Elinde büyük bir tepsi taşıyordu.

“Bu doğru değil,” dedi Carlos Stefano'ya, bir yandan da Doro'ya ezmeleri masaya koyması için yardım ediyordu. “Burada şık olanlar, yalnızca masanın öteki yanındakiler. Siz de bunu gözlemleyebilirsiniz.”

Gazeteci bunu onayladı ve bir parça ekmeğin üzerine ezme sürmeye başladı. Carlos'un bir bakışı, ekmeğin olması gerektiği gibi yumuşak olmadığını fark etmesi için yetti. Jon ve Jone geldiğinden beri fırıncılık işinden eskisi gibi zevk almıyordu.

Danuta, beklenmedik bir biçimde, “Ama nasıl oldu da oraya oturdunuz, Carlos? Yoksa benim yanıma oturmak istemiyor musunuz?” diye sordu, sanki ayrı ayrı oturduklarının yeni farkına varmış gibi.

Carlos, onları ayıran sandalyenin arkalığındaki mor kazağı gördü –yerini sağlama almak için büyük bir olasılıkla Laura tarafından bırakılmıştı– ve zaten dolu olan bir sandalyeye oturamayacağını bahane etmeyi düşündü. Ama başlangıçta yaşadığı güvensizlik duygusundan kendini kurtarmıştı ve cevabı yapıştırdı:

“Eğer o sandalyeye otursam Beatriz tam karşımda kalır ki bu mümkün değil. Son zamanlarda Beatriz ve ben

iyi anlaşıyoruz. Beni bağışla Danuta. Eğer orada sen olsaydın yerimi değiştirirdim, inan.”

Guiomar, masada yaratılan gerginliği yatıştırmak için, “Çok önemli bir sır söz konusu, Danuta. Sakın bir şey sorma,” diye şakayla araya girdi. Yanında oturan Pascal ona dikkatle bakıyordu. Dudaklarının kenarına ezme bulaşmıştı.

“Sırları açıklamamak gerek!” diye bağırdı çocuk.

Büyük masada iki ya da üç Polonyalı, fazlaca yankı yaratmayı başaramadan *Boniek! Boniek! Boniek!* diye bağırma-ya başladı. Artık yorulmuşlardı ve şampanyanın köpükleri neşelerini tazelemeye yetmiyordu.

“Siz de bilirsiniz. Patronlar her zaman kaba görünmek isterler. Ama onlara fazla aldırmamak gerek,” diye açıkladı Beatriz Danuta’ya. Bir erkeğe pabuç bırakacak kadınlardan değildi.

“Patronlardan biri, Beatriz, patronlardan biri,” dedi Ugarte.

Danuta ve Stefano bu durumdan biraz endişelenerek birbirlerine baktı. Masada yalnızca ikisi yabancıydı ve yanlarında oturanların şaka mı yaptıklarını yoksa ciddi mi olduklarını bir türlü kestiremiyorlardı. Belki de bu yüzden, Mikel’in gelişini neşeyle karşıladılar.

“Herkes sussun ve yemeğe başlasın!” diye emretti Mikel, ızgarada pişmiş istakoz ve midye tepsisini masaya bırakarak. Onun ardından Laura ikinci bir tepsiyle göründü.

“Doro burası için elzem, bu kadar basit,” dedi Guiomar, Pascal’ın tabağına bir istakoz koyarak.

“Diğerlerinden çok daha fazla,” diye ekledi Laura, kazağın olduğu sandalyeye oturup. Omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan siyah askılı bir bluz giymişti. Carlos, Laura ve Jone’un aynı tarz giyindiğini ve göğüslerinin de aynı büyüklükte olduğunu düşündü. Tıpkı Jone’un fırındayken olduğu gibi, Laura’nın da öfkeli olduğunu fark etti.

“Laura, lütfen, arkadaşlarımızın huzuruna ve oğlumuzun masumiyetine saygılı olalım,” dedi Ugarte.

Danuta ve Stefano yeniden huzursuz oldular. Bu söz alışverişi yeni bir tartışmanın habercisiydi.

“Ağır ol, Ugarte,” diye gözdağı verdi Laura, masadaki diğerlerinin sessizliği karşısında. “Bana şantaj yapma. Anlaman gerekeni anlarsan, Pascal’ı bahane etmezsin.”

Çocuk adını duyunca başını kaldırdı, ama hemen tabağına geri döndü. Istakozun kabuğunu çıkarmaya çalışıyordu.

“Beni iş pişirirken yakaladı, ya da en azından o öyle olduğunu sanıyor,” diye konuya açıklık getirdi Ugarte, Stefano’ya bakarak. “Yaklaşık bir saat önceydi. Karım yüzmek için havuza gidiyor ve havuza girmeden önce ne görüyor dersiniz? Yola park etmiş bir araba. Arabanın içinde de ben ve başka bir kadın.”

“Sözüm ona mutfakta bana yardım etmesi için işe aldığı o koca popolu kadınla,” diye açıkladı Laura. Masadakilerin hepsi tümüyle önlerindeki tabağa odaklanmış gibi görünüyordu. “Ne diyorsunuz bu işe? Doro ve diğerleri akşam yemeğini hazırlarken, o ve Nuria arabanın içinde...”

Laura sözünü tamamlamadı ve Guiomar’a baktı.

“Bana olsa ben de öfkelenirdim,” diye araya girdi Mikel. Laura’dan taraftı.

“Sevgili dostlarım, bu hikâyeyi büyük bir sabırla dinliyorsunuz, ama izin verin, size olup biteni açıklayayım,” dedi Ugarte, bir elinde bira bardağı, her zamanki abartılı tarzıyla. Bununla birlikte, her zamankinden daha huzursuz görünüyordu. “Mesele şu, Nuria ehliyet almak istiyor ve ben de onu çalıştırıyorum; burada, otel alanı içinde, ne Montserrat Dağı’nın karanlık bir mağarasında ne de çalılıklar arasında gizli bir yerde. Bugün de aynı şeyi yapıyorduk. Tam o anda, hemen hemen herkesin de bildiği gibi, Lenin hayranı karım göründü ve bana ilk andan itibaren zina yapan biriymişim gibi davrandı. Lenin’in kızından çok, İncil’deki bir kahramanı andırıyordu. Elbette bu konu,” doğrudan doğruya gazeteciye baktı, “sizi pek ilgilendiremeyebilir, Stefano; zira siz, günümüz evliliklerinin içler acısı

durumu hakkında röportaj yapmak istemiyorsunuz, tersine, futbol ve futbolcuların yaşam biçimi hakkında röportaj yapmak istiyorsunuz. Öyleyse, niye sadede gelmiyoruz?”

Stefano başıyla onayladı ve televizyoncu arkadaşlarını çağırmak için kolunu kaldırdı. Ama Laura engel oldu.

“Burada İncil’den fırlamışa benzeyen biri varsa o da sensin Ugarte. Hayır diyorsan, Nuh’un o bildik iptilasını anımsa. Ayrıca davranışımın da garip olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Garip değil,” dedi Ugarte, sıkkın bir yüz ifadesiyle. “Herhangi bir İspanyol ev kadınınınki gibiydi. Ama bu hiç de şaşırtıcı değil, Danuta,” diye ekledi, çevirmene dönerek, “İspanya’da ev kadınından bol ne var ki? Polonya gibi değil burası.”

“Artık yeter, değil mi ama?” dedi Beatriz. Tartışmadan dolayı masanın havası bozulmuştu. Herkes tabağına bakmaktaydı. Mikel tepsiden birkaç ıstakoz daha aldı ve kendi tabağına midye servisi yaptı.

“Bir ev kadınının tepkisi değildi benimki,” diye ısrar etti Laura. “Ben, diğerlerinin yaptığı gibi, düşüncelerimi değiştirmedim. Lenin yandaşlarının böyle bir durumda ne yazmış olduklarını da unutmuş değilim. Eğer bana inanmıyorsan, Alexandra Kollontai’nin kadın ve erkek ilişkileri hakkında ne yazdığını sana hemen şu anda anımsatabilirim.”

“Hayır, lütfen!” diye yalvardı Ugarte, rol yapar gibi kollarını kaldırarak. Karısının tutumu onu çok endişelendiriyormuş gibi görünmüyordu.

“Evet, lütfen. Alexandra’nın ne yazdığını söyle. Öğrenmek için fırsat fırsattır,” diye takıldı Guiomar. Bu tavrı, hapisneden çıktıktan sonra, tüm grubun Fransa’da olduğu sıralarda, ikisi arasında yaşanan eski bir ilişkiyi su yüzüne çıkarıyordu. İlişki resmiyete dökülmemiş ve sonunda Laura, Ugarte ile evlenmişti. Ama bazen Guiomar, Laura’dan hâlâ bir şeyler bekliyormuş gibiydi ve bu duygu

onun birçok davranışını açıklıyordu: cinsellik –bilindik hiçbir kız arkadaşı yoktu– ve ileriye yönelik planlar –sürekli ertelenen şu Küba’ya gidip bir süre kalma tasarısı– gibi somut şeylerle ilgili olanlarını.

“Sana çok teşekkür ederim, Guiomar,” dedi Laura, elini onun elinin üstüne koyarak. “Demek ki her iki tarafta da hareketlenme var,” diye düşündü Carlos. “Ama eğer istersen onu sana yemekten sonra açıklayayım. Eğer öyle yaparsak daha rahat konuşuruz sanıyorum.”

“Hiç kuşkusuz,” diye onayladı Guiomar.

“Hiç kuşkusuz, çünkü eğer kuşkulandırmaya başlarsak, bugün burada hiçbir röportaj yapamayız, Stefano,” diye ekledi Ugarte.

“Ben bir şey söylemek istiyorum,” diye araya girdi Danuta, tartışma sırasındaki bir anlık sessizlikten yararlanarak. “Aşçıya biraz haksızlık ediyoruz sanıyorum. Bize çok lezzetli bir yemek hazırladı, oysa biz saçma sapan şeyler yüzünden birbirimize öfkelenmekten başka bir şey yapmıyoruz.”

“Bu doğru, sizinle aynı fikirdeyim, saçmalıkları bizi kenara bıakmalıyız ve aşçıya kavşısı saygılı davranmalıyız,” diye yanıt verdi Ugarte, Danuta’nın aksanını abartarak.

“Ne kadar şakacısınız, Ugarte,” diye güldü Danuta.

“Bakın Danuta, bence o istediğini yapabilir,” dedi Laura, Ugarte’yi işaret ederek. “Ama benim evimde, beni gülünç duruma sokarak değil. Bu bir saçmalık değil, Danuta, bir onur meselesi.”

Carlos, Guiomar’a baktı. Yoksa onun sırrı bu muydu? O ve Laura yeniden birlikte miydiler? Laura’nın davranışı bu varsayıma uyuyordu.

“Her durumda...” diye söze girdi televizyondan gelen gazeteci, Carlos’u şaşırtan bir rahip sesiyle, “her durumda, Danuta haklı. Doğru, Laura, her evlilikte sorun yaşandığı çok doğru, ama bence senin anlattığın çok küçük bir sorun. Eğer benim de sizinki gibi bir oğlum olsaydı...” Pascal’ın

nerede olduğunu görmek için duraksadı, “eğer benim de böyle bir oğlum olsaydı, diğer tüm endişelerim ikinci planda kalırdı,” diye ekledi, çocuğun Polonyalıların masasına yaklaşmakta olduğunu görünce.

“Ben bitirdim,” dedi Mikel birden, boş tabağını göstererek.

Ugarte, sesine daha ciddi bir hava katarak, “Oh, Neptuno, Neptuno! Krallığının hiçbir sakinine acımadan yuttun tabağındakileri!” diye haykırdı. Biraz önceki tartışmayı hiç anımsamıyormuş gibiydi.

Ugarte’nin çıkagelmesinin grup içinde yarattığı bayram havasına Carlos katılmadı ve kendi kendine, o gece, onun için yemeğin artık bitmiş olduğunu söyledi. Katıldığı için pişman değildi, çünkü Laura’nın davranışı Guiomar’ı daha iyi anlamasına yardımcı olmuştu ve Beatriz’i görebilmişti; ama gürültülü ve çığrından çıkmış toplantılar canını sıkıyordu, hele de içinde bulunduğu durum. Bakışını Pascal’a doğru çevirdi: hâlâ Polonyalıların masasının yanındaydı, Boniek’in arkasında sessizce oturmuş, anlayamadığı bir konuşmaya kulak kabartmıştı. Evet, gerçek sorun oydu. Nuria bildiklerini Ugarte’ye anlatsa bile sonuçta çok önemi yoktu. Kötü bir niyeti olmaksızın mutfaktan yemek çıkarmıştı, ya da en azından Nuria’nın kendisini gördüğü iki durumda da bu böyle olmuştu. Dairesinde yemek yemesi garip değildi, ya da fırında veya La Banyera’da; Nuria’nın ileri süreceği ipuçları dayanaksızdı. Ayrıca otelde kalacağı saatler sayılıydı, çünkü Laura onun orada daha fazla oyalanmasına göz yummazdı. Oysa Pascal çok etkili bir bilgi kaynağına dönüşebilirdi. Jon ve Jone hakkında epey şey anlatabilirdi, hatta saklandıkları yeri bile tam olarak söyleyebilirdi; kısaca, zorunlu olarak, ya fırında ya da depoda olabilirlerdi, eğer orada değillerse otelin içinde de olabilirlerdi ya da –başlangıçta kendisinin ve Mikel’in de düşündüğü gibi– La Banyera civarındaki mağaralardan birinde. Tüm bunların en kötüsü ise, çocuğun kontrol edilememe-

siydi: silahla ilgili gördüklerini kimseye anlatmayacağına dair verdiği sözü tutar mıydı acaba? Sözüünü tutmak istese bile, uygulamada bu olabilecek miydi? Evet, bir çocuğun eline düşmüş olmak, kaderin eline düşmüş olmak gibi bir şeydi. Bu şartlar altında örgüte tanımayı düşündüğü bir haftalık süre ona sonsuz gibi gelebilirdi.

Yemeğin hayhuyu kadar, Mikel ile Ugarte arasındaki konuşma da belli belirsiz ulaşıyordu ona, sanki La Banyera'da suya dalmış ve kulakları suyla dolmuş gibiydi. Onu kuşatan çevreden kendisini soyutlamış, Polonyalıların masasının üzerinde uçuşan kelebeklere vermişti dikkatini: gecenin karanlığından geliyorlar ve lambaların çevresinde dönmeye başlıyorlardı; bazıları belli bir hızla, diğerleri ise –küçük parmak büyüklüğünde bir gövdesi olan azman gibi kelebekler– sanki rüzgâr onları sürüklüyormuş gibi yavaşça dönüyorlardı. Bazen, Doro'nun oğullarından biri masaya yaklaştığında ya da Polonyalıların *Boniek! Zmuda!* diye coştığı anlarda korkup telaşla uçuşuyorlar ve bu sırada terasa kar yağıyormuş yanılsaması gittikçe çoğalıyordu.

Tombe la neige et tu ne viendras pas ce soir diyen şarkının anısı yeniden aklına geldi, ama bu kez dingin bir biçimde, geçmişten değil ama çok uzaklardan; Sabino'nun ölüm haberini aldığı kayak merkezinden değil de başka bir dünyadan geliyordu sanki. Birden, o birincil anı biçim değiştirdi ve Sabino'yu elinde bir şarap kadehi ve sözcüklere bastırmadan kendisiyle konuşurken gördü: “Geçen gün, Satrústegi'nin oldukça dikkatimi çeken bir makalesini okudum. Japonya'nın kuzey köylerindeki bir geleneği anlatıyordu. Anlaşılan, Japonya'nın kuzeyindeki o bölgede kışları çok kar yağıyormuş ve orada yaşayanlar yiyecek bulamıyorlarmış, hatta bazen açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorlarmış. Kurtuluşları aylara, yani yiyecek bulmak için vadilere inen ayları avlamaya bağlıymış. Arada sırada ayı yavruklarını da yakaladıkları oluyormuş ve onları bir sonraki yıl için saklıyorlarmış. Bakıp büyüttükleri aylar onlardan

biri oluyor ve halk da onlara sevgi besliyormuş. Ertesi kış gelip de erzaklar tükenince, onu da öldürmekten başka çare kalmıyormuş. Bu işin en ilginç yanı, Carlos, ayıyı nasıl öldürdükleri. Anlaşılan bir eğlence düzenleniyormuş, müzik ve serpantinler arasında ayıyı defileye çıkartıyorlarmış ve eğlence sırasında köyün çocukları ona oyuncak mızraklar fırlatıyormuş. Ayı, başlangıçta mızraklardan korkuyor ama sonra yavaş yavaş bu işe alışıyormuş. Ayıyı sakın ve mutlu gördükleri anda da, yalnızca bu iş için eğitilmiş biri ona zehirli bir mızrak fırlatıyormuş ve hayvan hiçbir şey hissetmeksizin ölüyormuş. Ne diyorsun? Harika bir sistem değil mi? Onu öldürüyorlar, evet, ama hiçbir fiziksel ve zihinsel acı çekirtmeden. Bence çok iyi bir fikir, kurslarda bu konudan söz etmek isterim. Ama bu olanaksız, çünkü –Sabino elindeki şarap kadehine baktı– bundan sonra kurs olmayacak. Geçenlerde neyim olduğunu, depresyona girip girmediğimi sormuştun. Bunun nedeni kurslar. Yönetimdeki insanlar romantik bir mücadele anlayışım olduğunu ve bunun modasının geçtiğini söylediler. Yeni katılan Marksist üniversiteli gençlerden birisi, benim bir sinema artisti olduğumu söylemeye cüret etti. Aslında şu anda başka işlerle ilgileniyorum. Ama bunların ne olduğunu elbette sana söyleyemem. Biliyorsun, bazı dersleri anımsasana, ha ha, bu okulun romantikleri hâlâ tedavülde.”

Sabino’nun gülümsemesi belleğinden silinirken, Carlos, büyük keleklerden birini Polonyalıların masasından kameramanların masasına doğru uçarken, dahası sürüklenirken, Pascal’ı da onun ardından zıplarken ve yolunu el fenerinin ışığıyla aydınlatmaya çalışırken gördü. Ne yazık ki bu uçuş, böcek için iyi bitmedi. İkinci masaya geldiğinde belki yorgunluktan, belki de kokunun kendisini çekmesinden olacak, geniş ağızlı bir bardağın içine girdi ve birkaç saniye sonra da kameramanlardan biri bardağı ters çevirince bardak onun mezarı oldu. Carlos dikkatle böceğin car çekişmesini izledi: İlk hareketleri camdan hapisanesinin

sınırlarını araştırmak oldu; sonra yukarıdan ve aşağıdan bir çıkış yolu bulma çabaları; havasız kalarak yere dūřmeler ve masa örtüsünün kıvrımlarına takılması, sonuçta boğı-larak ölmesi. Evet, Rosa Luxemburg haklıydı, Nemesis tehlikeli olanlara değıl, tersine, zayıf olanlara vuruyordu darbesini. “Ama yalnızca zayıflara değıl,” diye belirtti Sabino, bir gülümsemeyle yeniden belirip ona göz kırparak. Hayır, yalnızca zayıflara vurmadığını kabul etti Carlos, ünkü Sabino’nun ölümünün zayıflıkla bir ilgisi yoktu, tersine, kursları askıya almaya karar verip onu, gururu yüzünden, en tehlikeli eylemlere gitmeye itenlerin buda-lalılığıyla bir ilgisi vardı.

“Lütfen!” diye bir ses duydu o anda. Danuta ayaktaıydı ve kameramanların olduğı masaya doğıru bakıyordu. “Bu-nu neden yaptınız? Üstelik Pascal’ın önünde! O kelebeğı boğıduğunuzu görmek gerçekten yüreğimi burdu!”

Kameraman, Danuta’nın azarlamasından dolayı utan-mış görünüyordu. Ona yaklaştı ve özür diledi: bu işi yal-nızca canı öyle istediğı için yapmamıştı, kız kardeşlerinden birisi biyoloji öğrencisiydi ve sınav yerine geçecek bir ödev hazırlaması gerekiyordu.

“Bir böceğın incelenmesi yoluyla bir dersten geçmek nerede görülmüş dediğınızı duydum,” diye devam etti, ellerini göğşüne koyarak ve neredeyse Stefano kadar iç bayıltıcı bir ses tonuyla. “Bu yüzden onu elimle öldürme-yip böyle yakaladım. Bir bütün halinde.”

Otuzunda yoktu ve –Stefano gibi– yelek giıiyordu. Ama onunki safari tarzındaydı, kendisine biraz büyük geliyordu.

“Onu bir başka yerde yakalayamaz mıydınız?” diye bir hışımla araya girdi Laura. “Bu sıcakta böcekler hiç eksik olmuyor. Onları her yerde bulabilirsiniz. Hatta dikkat etmezseniz odanızda bile.”

“Kendisi otelde kalmadığı için böyle konuşuyor. Oteli-mizdeki odalara küçücük bir sivrisinek bile giremez,” diye ekledi Ugarte, işaret parmağını kaldırarak.

“Özür dilerim, sizi bu kadar rahatsız edeceğini düşünemedim. Bana garip ve çok büyük bir kelebek olarak göründü ve fazla düşünmeden onu yakaladım. Yine de, can çekişmesi çok kısa sürdü.”

Genç adam, Stefano’ya baktı. İki kadının azarlaması karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

“Ne olursa olsun, Alfredo,” diye araya girdi Stefano, ayağa kalkarak, “uygun bir zaman değildi. İnsanın ailesini düşünmesi güzel bir şey ve biyoloji okuyan kardeşini hatırlaması da. Ama otele bir röportaj çekmek için geldik.”

Carlos kulağına gelen seslere dikkat kesildi. Stefano’nun rahiplere benzer ses tonu, astını azarlarken iyice belirginleşiyordu. Şöyle bir düşününce, televizyoncu iki adamın aynı tarzda konuşmaları, hem de o aynı iç bayıltıcı tarzda, garipti doğrusu. Öte yandan, cümleye aynı şekilde başlıyorlardı, *–ne olursa olsun* ve buna benzer şeyler– sanki uzun süre ikisi de aynı tarikatın üyesi olmuşlar ve karşılıklı olarak birbirlerine kendi alışkanlıklarını geçirmişler gibi görünüyordu. Bu, gerçekte, az çok kapalı olan topluluklarda rastlanan bir durumdu; özellikle tarikatlar söz konusu olunca, belli bir süre sonra bireysel özellikler yoğunluğunu yitiriyor, davranışlar daha tektipleşiyordu, bu topluluklar katı kurallarla yönetilirdi. Evet, bu böyleydi, dinle aşırı derecede haşır neşir olanların hemen hemen hepsinde bir iz ya da bir damga oluyordu. Aynı şey kollukçu kuvvetler ve *–Carlos bu düşüncenin sonunu getirir getirmez irkildi–* poliste de vardı.

“İşte, Carlos, işte yine polisler,” dedi Sabino, anılarında yeniden belirterek. Bu kez onunla gerçek bir öğretmen gibi, tümüyle tanımsız bir sesle konuşuyordu.

Carlos haşın bir biçimde başını öne eğdi ve sanki bir şey araştırıyormuş gibi önündeki masayı didik didik gözlemeye başladı. Masa örtüsü beyaz ketendendi ve o beyazlığın içinde *–tabakları, çatal ve bıçakları toplamışlardı–* iki eli, birayla dolu bir bardağı sarmalamıştı. Biranın rengi

sapsarıydı ve içinde kum taneciği büyüklüğündeki kabarcıklar tek bir çizgi halinde yükseliyorlardı; ellerine gelince, iki terli et parçasına benziyorlardı. Üstelik onları bileklerinden ayrılmış gibi hissediyordu, sanki sinir sistemiyle olan bağlarını koparmışlardı. Carlos bardağı masa örtüsünden kaldırdı ve dudaklarına götürerek –o anda elinin her devinimi özgün bir kendiliğe sahip oluyordu– birayı ağzından içeri azar azar boşalttı. Yüzünü Stefano’dan saklamak istiyordu, dalgınlığını sezinlemesini istemiyordu. Eğer varsayımı doğruysa, o yanında oturan adam –bir palyaço ya da hokkabaz görünümünün uyandırdığı izlenime karşın– onun için çok tehlikeli biri, bir av köpeği, bir yılan ya da anti-terör tugayının sorumlularından biri olabilirdi.

Stefano, kısmen Carlos’un temkinli davranması, ama özellikle de Polonyalılar yüzünden herhangi bir şey sezinleyemedi. Eğlenceleri sona ermişti ve oval masada oturanların hepsi, Stefano’dan başlayıp Ugarte’ye kadar herkes, grup terastan çekilinceye kadar onların veda törenine katılmak zorunda kaldılar – *Dobry Wiecor! Dobry Wiecor!* Bu süre, sakinleşmesi için Carlos’a yetti.

“Alfredo,” diye arkadaşına seslendi Stefano. “Işıkları ve diğer şeyleri hazırlamaya başla. Tatlılarla birlikte çekime başlayacağız.”

Mikel, Laura’nın biraz evvelki haşın ses tonunu taklit ederek, “Yemeği bitirmemizi bekleyemez misiniz? Ben sakın yemek yemekten hoşlanırım,” dedi.

“Bence hazırlıklara şimdi başlamamız iyi olacak. Yoksa çok uzayacak. Ama elbette kararı sizler vereceksiniz. Eğer daha geç başlamak isterseniz, daha geç başlarız,” dedi Stefano, Ugarte’ye bakarak.

“Evet, ne kadar erken olup biterse o kadar iyi. Çok geç kalmak istemiyorum. Eşime saat bir gibi evde olacağımı söylemiştim,” dedi Beatriz, göz ucuyla önce Carlos’a, ardından da Stefano’ya bakarak. “Üstelik yarın çalışmamız

gerekiyor,” diye ekledi, Carlos’a ikinci bir bakış yöneltirken. Ne ki, bu kez de Carlos’un ifadesinde herhangi bir değişiklik göremedi.

“Olabilirdi erken başlamak benim de işime gelir. Boniek ve Zmuda’nın yeni anlaşmaları yüzünden, kim bilir yarın sabah kaç tane röportaj tercüme etmek zorunda kalacağım,” dedi Danuta.

“Nasıl isterseniz,” diye onayladı Mikel. “Ama sonradan ülser olursanız bu sizin suçunuz. Hey, Laura, ikinci yemekleri getirmek için mutfağa gidelim mi? Doro’nun oğulları Polonyalıların masasını toplamakla yeterince meşgul,” diye ekledi, Juan Manuel ve kardeşi Doro’yu göstererek. Hiç olmadığı kadar nazik ve sevimliydi.

Carlos, Stefano ve arkadaşlarına karşı beslediği kuşkuları Mikel’e anlatmak için mutfağa gitmeyi düşündü. Ama sonra bundan vazgeçti. Belki de benzin istasyonunda verdiği öğütten dolayı olacak, Mikel mutlu görünüyordu ve bu haberin yıkıcı bir etkisi olabilirdi. Ugarte’nin dediği gibi, polisin önünde gerçek yüzünü saklayamayacak kadar kötü bir aktördü.

“Çok doğru, çocuklar çok çalıştılar,” dedi Guiomar, bir anlık duraksamadan sonra. “Eğer yanlış saymadıysam, masaya yirmi beş şişe şampanya götürmek zorunda kaldılar. Bilemiyorum, Danuta, Piechniczek’i pek iyi anlamıyorum. Önlerinde gelecek pazar günkü gibi zor bir karşılaşma varken nasıl oluyor da oyuncularının sarhoş olmasına izin veriyor.”

Dalga geçmiyordu. Guiomar, oyuncuların içki içmelerine iyi gözle bakmıyordu, bu davranış ona hiç de profesyonelce gelmemişti.

“Şampanya sarhoş yapmaz, Guiomar. Şampanya hayat verir,” diye yanıtladı onu Danuta.

“Hey! Kimse tabakları almaya gelmiyor mu? İki kişinin yardımına ihtiyacım var,” dedi Mikel, döner kapının yanından. Guiomar hemen onun yanına gitti.

“Diğerleri yerinden kalkamayacağına göre, iş bana düşüyor,” diye peşlerinden gitti Laura.

“Görüyorsunuz, Stefano, bu otelde ne kadar iyi insanlar var. Hepsi harika insanlar,” diyerek sesini yükseltti Ugarte.

Daha sonra da kelebeği yakalayan kameramana ve onun iki arkadaşına dönerek seslendi:

“Hey! Çekim hazırlıklarına başlamıyor musunuz?”

Stefano’nun bir işaretiyle, üç adam, ışıkları deneyip terasın parmaklıkları yanına spotları ve gümüş renkli bir tabakayla kaplıymış gibi görünen ve ışığı yaymak için kullanılan levhaları yerleştirdiler. Sonra, masadakiler Doro’nun özel yemeğini tadarlarken –ton balığıyla pişirilmiş bir yemek– sırik bir mikrofonla sofradakilerin birer birer sesleri kayıt edilerek ses denemelerine başlandı. Stefano ve üç arkadaşı, Carlos’un düşündüğü gibi, bu işte hiç de acemi değillerdi, hatta bu işi çok iyi bildikleri izlenimini uyandırıyorlardı; özellikle de içlerinde en şişman olanı, gömleğinin üzerine bir şey giymeyeni. Diğer ikisi –kelebeği boğan ve sigara tiryakisine benzeyen– yelek giyiyorlardı. “Orada, sırtın tam bitiminde,” diye temrin yaptırıyordu Sabino, “genellikle kış başlar. Ama polislerden söz ettiğimize göre, orada, sırtın tam bitiminde, genellikle Astra marka küçük bir tabanca olur.” Buna göre, bu grupta, Stefano dahil olmak üzere, üç silah olabilirdi. Şişman olanı da polisti belki, ama müfettişe değil de daha çok bir uzmana benziyordu.

Mikrofonu başının hemen üzerine doğru tuttuklarında, “Özür dilerim, ama benim sesimi kayıt etmemenizi rica edeceğim,” dedi Carlos, en asil sesiyle. “Futbolcularla hiçbir ilgim olmadı. Gerçekten herhangi bir şey söylemek istemiyorum.”

“Ben de herhangi bir şey söylemek istemiyorum. Televizyon beni ishal yapıyor,” diye açıkladı Mikel, cümlenin en tatsız kelimesini vurgulayarak.

“İshal!” diye yineledi Pascal, Guiomar’ın dizlerinin üstünden. Yarı uykuluydu ve annesinin önüne koyduğu tabağı karıştırıyordu.

“Neptuno, lütfen,” diye araya girdi Ugarte. “Denizler kralının bu tarzda konuşabileceğini hiç ummazdım. Neyse ki denize girmek Pascal’ın pek hoşuna gitmiyor. Yoksa evde ne haller takınacağını Tanrı bilir.”

“Lütfen, lütfen,” diye rica etti Stefano, öfkeli bir yüz ifadesiyle sandalyesinden kalkarak. “Başka bir tartışmayla birbirimize düşmeyelim. Açıkçası tartışmayı bu kadar çok seven başka bir grup daha görmedim.”

Daha sonra Carlos ile Mikel’e baktı ve yorum yapmalarını engellemek istercesine kollarını kaldırdı.

“Lütfen, lütfen sakın olalım. Bazılarınızın herhangi bir açıklama yapmak istememesini gayet iyi anlıyorum,” dedi.

“Eğer futbolcularla bir ilgim olsaydı konuşurdum,” dedi Carlos. “Üstelik kulağım biraz şiş. Ekranda pek iyi görünmeyebilir.”

Merdivenlerden düşerken duvara çarptığı kulağı bir parça ağrıyordu. Kahve içmeye kalmadan dairesine dönmek için bunu bahane etmeye karar verdi.

“Hadi, oraya gidelim,” dedi Stefano, terasın parmaklıklarına kadar Danuta’ya yol göstererek. Daha sonra, şişman adamın ışıkları denedikten sonra gösterdiği yere onu yerleştirdi. “Şunu aklınızda tutmanız gerekir ki, gerçi Danuta’ya anımsatmama gerek yok, zira sık sık kamera karşısında konuşmak durumunda kaldı...”

“Ama başrolde değil,” diye yanıtladı Danuta, bir gülümsemeyle. Biraz heyecanlıydı ve Beatriz’in yardımıyla son bir kez makyajını tazeliyordu. “Nasıl görünüyorum? İyi miyim?” diye sordu, kendisini çevreleyen insanlara. Carlos, Ugarte ve Mikel hariç herkes oradaydı, hatta Doro’nun oğulları bile.

“Tamam, işte böyle, az ve öz konuşulması gerektiğini anımsayın. Televizyonda zaman saattekinden daha çabuk geçer.”

“Televizyonda çalışmaya başladığınızdan beri kaç kez bunu söylediniz?” diye bağırdı Mikel. Tabağında kalanları büyük bir ekmek parçasıyla sıyrıyordu. Ama Stefano onu duymadı ya da duymazlıktan geldi.

“Sakin ol Mikel, heyecanlanma,” diye tembihledi Carlos, alçak sesle. Bir önceki cümlenin Mikel’de yarattığı güvensizlik duygusunu silmek için, “Ekmek nasıl olmuş?” diye sordu hemen ardından.

“Bence iyi olmuş,” dedi Mikel, kuşkulu bir biçimde. Carlos’un uyarısından sonra nasıl hareket edeceğini bilemiyordu.

“Ben çok iyi olduğunu sanmıyorum,” dedi Carlos. Tatmasına gerek kalmadan, o ekmek parçasının aşırı tuzlu olduğunu biliyordu.

“Baylar ve bayanlar! Ben tuvalete gidiyorum!” dedi Ugarte, yüksek sesle. Yeterince içmiş gibiydi. “Televizyonda konuşmadan önce tuvalete gitmenin iyi olacağını söylediler bana. Baştan işini görmezsen, yüzünden okunmuş bu. Öğlen haberlerini veren tipin yüzünün ne kadar garip olduğunu fark etmediniz mi hiç?” Ugarte, insanların kendisiyle ilgilenip ilgilenmediğini anlamak için sözlerine ara verdi. Ama o anda herkes Danuta’ya bakıyordu ve hiçbir yanıt alamadı. “Bakın işte, Carlos’un yüzü de tıpkı öyle, çünkü kameranın karşısına geçmeden önce tuvalete gitmiyor,” diye tamamladı konuşmasını, Carlos’a doğru birkaç adım atarak.

“Gelecek sefere dikkat ederiz,” dedi Mikel.

“Evet, dikkat etmekte fayda var,” diye onayladı Ugarte, Carlos’u omuzlarından tutup masaya doğru eğilerek. Daha sonra fısıldarcasına sesini alçalttı. “Yeri gelmişken, gazetecilere dikkat etmediniz mi? Özel gibiler, ha?”

“Özel mi? Bu da ne demek?” diye söze girdi Mikel, sesini yükselterek.

“Sus, Neptuno,” diyerek sesini kesti Ugarte. “Sen kendini ne sanıyorsun? Her yerin denizlerdeki derin mağaralar

kadar sessiz olduğunu mu? Eğer öyleyse, çok yanılıyorsun. Bu yüzden biraz dikkatli ol.”

Hiç de sarhoşa benzemiyordu. Yalnızca çok endişeli gibiydi.

“Peki ne onlar? Polis mi?” diye sordu Carlos, Ugarte’nin fısıltısından daha da alçak bir sesle. Şişman olanı Danuta’nın önünde duruyordu ve terasta çıt çıkmıyordu.

“Elbette ki öyleler. Röportaj bahanesiyle her şeyi soracaklar, her şeye burunlarını sokacaklar ve sonunda dostlarımızın saklandığı deliği bulacaklar. Bu durumda da hepimiz boku yiyeceğiz ve Pascal, yani *el hereu*, öyle değil mi Carlos, bu dünyada dımdızlak kalacak. Tüm bunlar senin ikircikli bir kararın yüzünden. Gerçekten de, Carlos, gruptan hiç kimseye danışmadan çok ikircikli bir karar aldın. Ama dert etme, kendini de suçlama. Hapishanede pek masrafım olmaz. Harcamadığım paranın hepsini Pascal’a gönderirim.”

Ugarte birkaç kez onun sırtına vurdu ve döner kapıya doğru yöneldi. Terastakiler sessiz olunmasını istediler. Danuta’nın konuşması başlamak üzereydi.

“Sen bir şey söylemezsen her şey yoluna girer,” diye sesini yükseltti Mikel, sert bir bakışla.

“Bak Neptuno,” dedi Ugarte ve yeniden masaya dönüp Mikel’e doğru eğildi. Yarım yamalak konuşuyordu. “Senin şu üç dişli yabayı alıp uygun bir yerine sokmam yakındır. Ne dersin?”

Mikel, Ugarte’ye daha fazla bakamadı ve bakışlarını masa örtüsüne çevirdi. Yine de, yanıtı gözdağı veriyordu:

“Sen de dikkat et, derim.”

“Bu bilgiyi nereden aldın?” diye sordu Carlos.

Stefano konuşmalarına son vermelerini isteyen bir harekette bulundu onlara, çekim birkaç dakika içinde başlayacaktı. Şişman olanın yanındaydı ve arada sırada kameranın merceğine bakıyordu.

“Sana özetleyeyim, Carlos. Aşağı indiğimde bizim tom-bul Nuria’yı korkudan dilini yutmuş halde buldum.” Ugarte,

Carlos'un kulağına çok yakın konuşuyordu ama parmaklıkların yakınındaki gruptan da gözlerini ayırmıyordu. "Ona ne olduğunu sordum, o da bana adamların tuvalette ne bok yediğini anlattı..."

Ugarte, ağzından çıkıveren bu latife yüzünden dişlerinin arasından gülümsedi. Ama Stefano onlara göz ucuyla bakıyordu, bu yüzden fazla oyalanmak istemedi.

"Anlattığına bakılırsa, tuvaletlerden birini temizliyormuş ve o anda birkaç adam içeri girmiş ama hacet görmek için değil, bir toplantı yapmaya başlamışlar... Yok silah taşıyalım mı taşımayalım mı, yok oteldeki güvenlik güçleriyle bağlantıyı kim üstlenecek, falan filan; ve Stefano'nun bunlara verdiği yanıtlar. Neredeyse kalpten gidecekmiş. Nuria canım, Stefano değil..."

"Demek bildiklerin bunlar," dedi Carlos, Mikel'e bakarak. Alnı ve şakakları terden sırılsıklamdı.

"Evet, bir kalp krizi," diye devam etti Ugarte, Carlos'un yorumunu dikkate almaksızın. "Özellikle bu yüzden arabada onun yanında olmak zorunda kaldım, biraz sakinleşsin diye, yoksa işi pişirmek için değil. Ben de o haltı yedim, tamam, ama evinin karşısındaki havuzun önüne park eder etmez donunu indirmeye başlayanlardan değilim."

"Çok iyi, Ugarte. Ama konuyu yeterince kurcaladın. Eğer bir hafta boyunca bu konudan söz etmezsen hepimiz için çok daha iyi olacak. Her şey bittikten sonra sana gerekli açıklamaları yapacağım," dedi Carlos.

"Elbette, ne zaman istersen. Bir bu eksikti," diye dalga geçti Ugarte, yeniden döner kapıya doğru giderek.

Oraya vardığında, Danuta, tam konuşmak üzereyken gruba döndü ve bağırdı:

"Hepiniz tuvalette işinizi gördünüz mü? Eğer görmediyseniz şıp diye yüzünüzden anlaşılır!"

Gruptaki herkes onun bu yersiz davranışını kınadı ve Ugarte yemek salonun içinde gözden kayboldu.

Grubu bırakıp masaya doğru yaklaşarak, "Siz de kahve ister misiniz?" diye sordu genç Doro.

Hepsi evet dedi ve o da Ugarte'nin adımlarını takip ederek döner kapının orada gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra da kardeşi Juan Manuel aynı şeyi yaptı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Mikel, masanın o bölümü sessizliğe bürününce. Korkmuştu.

“Şimdilik dostlarımızın ne diyeceğine bakacağız. Yarın saat sekizde konuşup bir plan yapacağız. Ama bu arada sakın ol.”

“Sabah saat sekizde, nerede?”

“Sen garajda bekle, biz benzin istasyonunda kahvaltı edeceğiz.”

Carlos masadan kalktı ve çekimin yapıldığı yerden uzaklaşıp terastaki bir basamağa oturdu. Mikel ise grubun yanına gitti ve Laura ile Guiomar'ın arasına yerleşti.

Carlos, Danuta'nın kameraya yaptığı açıklamaları izlemek istedi ama aklındaki sesler durmaksızın birbirine karışıyor, dikkatini dağıtıyordu. “Buraya kadar, Carlos. Birkaç gün daha sık dişini, sonra kendini komiserlikte bulacaksın,” diyordu Fare. “Sakin ol Carlos, durum hiç de umutsuz değil,” diye yanıtlıyordu Sabino. “Bütün mesele, öngörülerimizden birinin gerçek olması, ama bu olanlarla ilgili olarak senin için hiçbir tehlike yok, çünkü Ugarte güçlü bir insan ve asla bir ispiyoncu değil. Kendisi susacak, Nuria'yı da susturacaktır.” Kropotky ise şöyle diyordu: “Kendinle uzlaşamıyorsun, Carlos, bu yüzden dünyayla da uzlaşamıyorsun. Olumsuzlayıcı bir *karma** seni eline geçirmiş. Bu yüzden böylesi vahim sorunların içine düşüyorsun.” Ardından, İngiliz görünümlü, kırk yaşlarında bir kadın konuşuyordu: “Kocamı öldürmek için kaçırın sendin. Seni affetmediğimi bilmeni isterim ve çocuklarım da seni affetmiyorlar. Eğer seni bir haşarat gibi öldürürlerse, biz bunu şampanyayla kutlayacağız; katilsin, iğrenç

* Farklı evrenlere has gerçekliklerden oluşmuş bir varlığı niteleyen Platoncu öğretisi.

bir katilden başka bir şey değilsin. Sana bunu gazeteler aracılığıyla söyledim, her istediğinde de bunu tekrar edirim.” Yeniden Fare: “Ben olsam, Ugarte’nin sessiz kalacağından bu kadar emin olmazdım. Sonuçta, bütün bu yıllar boyunca kazandığını savunmak zorunda, yalnızca Pascal için olsa bile. Ama tersini varsayalım, diyelim ki hiçbir şey söylemedi. Bu durumda Stefano ve arkadaşları ne olacak? Onlar otele belli bir amaçla geldiler ve aradıklarını bulmadan da bundan vazgeçmeyeceklerdir. Faydasız, Carlos, çok vahim bir şey yaptın ve bunu postu deldirerek ödeyeceksin. Bu kesin.” Yeniden Sabino: “Aklını karıştırma, Carlos, Ugarte ile ilgili kuşkularını bir kenara bırak. Bir şey yapmaya kalkışırsa, bu senin yararına olacaktır. Sana acıdığı için ya da diğer fizikötesi nedenlerden dolayı değil, kendi çıkarı için yapacaktır bunu. Eğer Jon ve Jone’u bulurlarsa, otelin kâğıtlarını incelemeye başlar, paranızın kaynağını keşfedebilirler. Onu korkutan da bu, pazartesi günü maçtan sonra sana ne dediğini hatırlasana. Demek ki hiçbir endişeye yer yok. Bu konuyu tamamen unut ve tüm gücünü Stefano ile mücadeleye yoğunlaştır, ama dingin bir biçimde, kontrolünü kaybetmeksizin. Nihayetinde, işin aslını bilmiyorlar ve bu yüzden bu kumpası akıl ettiler, çünkü Jon ve Jone’un tam olarak nerede saklandıklarını henüz bilmiyorlar. Onları saklayan kişi o ikisini herhangi bir yere götürmüş olabilir, ayrıca örgüte kimin yardım etmekte olduğunu da bilmiyorlar. Sen olabilirsin, Guiomar olabilir, Ugarte’nin kendisi olabilir, ya da Doro’nun oğulları... Bildikleri çok az şey var, Carlos. Birileri otelin yakınlığında olduklarını ya da bu civarda görüldüklerini söylemiştir, bu yüzden de Stefano’yu buraya gönderdiler ve belki de bu yüzden, emin değilim ama, Polonya takımını korumak için böylesine iyi eğitilmiş polisleri getirdiler. Ama buradan sonra, Carlos, nereden başlayacaklarını bile bilmiyorlar.” “Saçmalık,” dedi Fare, küçümseyerek. “Burada açık olan iki şey var. Birincisi, biri polise haber verdi.

İkincisi, yeniden hapse gireceksin. Bu da olasılıkların içinde en iyisi.”

Bir alkış yağmuru, Danuta’nın kamera karşısındaki konuşmasını noktaladı ve aynı anda, sanki gürültüden ürkmüşler gibi, Carlos’un belleğindeki tüm sesler de sustu. Bakışlarını kaldırdı ve birkaç saniye önce Danuta’nın olduğu yerde Guiomar’ı gördü. Belki de boyunun uzun oluştundan ötürü onu oturtmuşlardı ve dizlerinde de Pascal vardı.

Arkadaşının söylediklerine de kulak vermek istiyor ama o anda düşüncelerine söz geçiremiyordu, aklını meşgul eden meseleyi bir kenara itmeyi başaramadı. Sonunda, hem Farenin hem de Sabino’nun dediklerini düşündükten sonra, tüm endişelerinin tek bir soruda bağlandığı kanısına vardı. Soru şuydu: Ne kadar zamanım var? Jon ve Jone’u otelden çıkarmak için kaç gün ya da kaç saatim var? Sığınak oldukça güvenliydi ve yalnızca Guiomar ve María Teresa içerisini görmüşlerdi; oteldeki diğer insanlar ya varlığından bile haberdar değillerdi ya da orasının un çuvallarıyla fırın için toplanan odunun saklandığı pis bir bodrum katı olduğunu –birkaç kez fırına yardıma gelen Juan Manuel ve kardeşi Doro gibi– sanıyorlardı. Ama her durumda, örgüte tanımayı düşündüğü bir haftalık süre, emin bir mühlet olmaktan çıkıyordu.

Zamanla ilgili olarak yalnızca iki seçenekleri olduğunu düşünüyordu, ikisi de Mikel’in gidiş gelişlerine bağlıydı: Jon ile Jone’u hemen ertesi sabah çıkarmak ya da üç gün sonra cuma günü çıkarmak. Ertesi sabah çok mu erken olurdu acaba? Kendisi, Jon ve Jone’u önce La Banyera’ya, ardından da eski patika yoldan benzin istasyonuna kadar kontrol noktasından uzaklaştırabilirdi. Eğer Mikel onları orada beklerse operasyon başarılı olabilirdi. Bununla birlikte –saatine baktı– çok az zamanı vardı. Saat on bir buçuktu. Yemeğin bitmesi ve Mikel’le sözleşmesi yaklaşık olarak biri bulurdu. Aynı şeyi Jon ve Jone ile yapması

saatin iki olması demekti. Eğer Mikel saat sekizde yola çıkarsa, polislerin nerede olabileceklerini ve fırının çevresinin boş olup olmadığını kontrol etmesi için altı saati vardı. Evet, fazla acele bir davranış olurdu bu. Beklenmedik bir durum operasyonu başarısızlığa sürüklerdi. Cuma gününe kadar beklemek daha iyi olacaktı.

Yeni bir alkış fırtınası, Guiomar konuşmasını bitirir bitirmez tüm terası sarmıştı ve Carlos, biraz önce aldığı kararı alkışlıyorlarmış gibi saçma bir izlenime kapıldı. Başını salladı ve ışıkların olduğu yere doğru baktı. Ugarte'nin sırası gelmişti. Çok ciddiydi ama herkesi güldürüyordu: Polonyalıların aldığı sonucun alkolün faziletlerini kanıtlandığını, kendisi de çok içen biri olmasına karşın, iş içki içmeye geldi mi Polonyalı oyuncularla aşık atamayacağını, bunun da Calo-Cao'nun bir yalan olduğunu gösterdiğini açıkladı. Evet, doğrudu, bir sporcuya enerji veren şey alkoldü, kakao değil. Ailelerinde bir sporcu olmasını isteyen tüm anne babaların bunu bir an önce öğrenmeleri gerekirdi.

“Elbette bu röportajın hiçbir zaman yayınlanmayacağını biliyor,” dedi Sabino içinden, Ugarte'ye karşı belli bir yakınlık duyarak. Böyle bakıldığında, Carlos da onun kendisine kötü bir oyun oynayacağını düşünmüyordu. Hayır, onları ihbar etmezdi. Ne yeisten ne de İçişleri Bakanlığı'nın Jon ve Jone'a biçtiği üç milyonluk ödül için, hiçbir şey için bunu yapmazdı. Operasyonun kötü sonuçlanmasının onu sürükleyeceği sorunlardan yakasını sıyırmak için bile yapmazdı bunu. Olan bitenle ilgili hiçbir şey bilmeyi istememek bir şey, muhbir olmak başka bir şeydi. Buna karşılık, onlara gerçekten zararı dokunacak birisi varsa, o da gerçek ispiyoncuydu, yani Stefano'yu otele getirenin ta kendisi. Böyle bir kişi varsa elbette, çünkü polisin orada olma nedeni hepsinin ortak geçmişi ya da Jon ve Jone'un işbirlikçilerinden birinin tutuklanması olabilirdi. Yine de, o anda en az önemli olan şey, muhbirin adıydı. Önemli

olan, Stefano ve arkadaşlarının orada olmasıydı ve evlerine elleri boş dönmelerini sağlaması gerekiyordu.

Stefano konuşmaya başlamasını işaret ettiğinde, “Kamuoyu şunu bilmeli ki, onlar komünist bir devletin oyuncular,” dedi Laura kameraya. “Bunu söylüyorum çünkü televizyondaki programların büyük çoğunluğunu izlerken veya basını takip ederken, futbolcuların Solidarnosc üyesi olduğu ve onları buraya Walesa’nın ya da daha doğrusu Papa’nın –Wotela mı Wotila mı, her neyse işte– gönderdiği izlenimi yaratılıyor ve bu tam bir aldatmaca. Bu ekibi harekete geçiren komünizmdir ve biz, bu devletin tüm komünistleri, onların zaferinden dolayı çok sevinçliyiz.”

“Harika,” diye alkışladı Ugarte. “En çok hoşuma giden, papanın adını şaşırması oldu. Katoliklikten ne kadar uzak yaşadığımız ortaya çıktı.”

Ugarte’nin yanındaki Danuta sessizce başını salladı. Söylediklerini onaylıyordu. Guiomar’a gelince, –şişman adam, Beatriz’e yeni bir ses denemesi yaptırdığı için alçak sesle konuşarak– ona söylediklerinin hoşuna gittiğini, ama ne yazık ki durumun onun düşündüğü gibi olmadığını, Boniek’in otele gelir gelmez Montserrat Azizesi’ne yaptığı ziyareti anımsamasının yeterli olacağını söyledi.

“Ama bunlar saçmalık,” diye sürdürdü Guiomar. “Burada doğru olan, senin söylediklerin. İspanyol basınının davranışı utanç verici. Sanki İspanya son iki yüzyıldır demokratik bir ülkeydi de, Polonyalılara ders vermeye kalkıyorlar. Daha on yıl öncesine kadar büyük çoğunluk su katılmamış birer faşistti. Yani gazetecilerin büyük çoğunluğu demek istiyorum.”

Spot ışıkları Beatriz’i aydınlattı ve şişman adam çekime başladı. Yeni gömleği her zamankinden daha donuktu ve iç çamaşırı seçilmiyordu, yine de bıraktığı açıklık öyle cüretkârdı ki göğüslerinin üst kısmı görünmekteydi. Beatriz her zaman böyle açılıp saçılmazdı; Carlos’un fark ettiği kadarıyla, terastaki tüm erkeklerin gözü bir giysisinin de-

koltesinde bir gözlerindeydi. *La nostra bellissima Beatriu...* İnsanın ellerini, hem de iki elini birden, o aralıktan içeri sokamaması ne kötüydü. Ama acele ettiği için kabahat kendisindeydi. Sabino bin kez tekrarlamıştı bunu. Azar azar ilerlemeyi bilmeyen asla ilerleyemez.

“Gelip giden bir politikacı oldu mu?” diyordu Beatriz o anda, Stefano’nun ikinci sorusunu yanıtlarken. “Doğrusu, politikacıdan çok kiliseden insanlar geldi. Geçen gün, örneğin, İtalyan bir piskopos geldi ve futbolculara papanın bir mesajını ilettiler.”

Laura ve Guiomar muzipçe bakıştı. Daha sonra, Doro’nun oğullarının getirdiği kahve tepsilerini alıp terastaki herkese dağıtmaya başladılar.

“Harika görünüyorsun, Juan Manuel. César’ın dediği gibi, bir garsonun yalnızca iyi olması yetmez, aynı zamanda öyle görünmeli,” dedi Ugarte, gencin giydiği bembeyaz gömleği ve pantolonu kastederek.

“Babam televizyona çıkmak için iyi giyinmem gerektiğini söyledi,” diye yanıtladı Juan Manuel, gülümseyerek.

Carlos iki yudumda kahveyi içti. Daha sonra basamaktan kalktı ve bir el işaretiyle tüm grupla vedalaştı.

“Seni izlemek için kalamıyorum, kusura bakma,” dedi Juan Manuel’e, “ama artık geç oldu. Yatmam gerekiyor.”

“Önemli değil, Carlos. Zaten aklı başında bir şey söyleyeceğini pek sanmıyorum,” diye araya girdi genç Doro. Juan Manuel de koluna bir yumruk attı ve iki genç kahkahayı koyverdi.

“Gidiyor musunuz? Bu kadar çabuk mu? Çekimler bittikten sonra biraz konuşuruz sanmıştım!” diye sitem etti Danuta, kırılgan bir yüzle.

“Hemen bitiriyoruz, Juan Manuel’den başka kimse kalmadı,” diye açıkladı Stefano, onlara yaklaşarak. “Ama yorgunsanız erken yatmanız iyi olur, ben de aynı şeyi yapardım,” diye ekledi, elini ona uzatırken. Mavi ve yuvarlak gözleri sabit bir biçimde bakıyordu.

“Yorgun değilim, ama kulağım ağrıyor, ağız tadıyla sohbet edemeyeceğim,” diye yanıtladı Carlos, bakışlarını ondan ayırmadan. Sanki elini uzattığını görmemiş gibi elleri cebindeydi.

“Demek ki kulağınız yüzünden,” diye araya girdi Danuta, bir iç çekişle. “Bu yüzden tüm yemek boyunca öyle suskun ve ciddiydiniz demek. Bu, içime su serpti, Carlos. Ben de bana kızdınız sanmıştım.”

“Size değil, aslında bana kızgın,” dedi Beatriz, yaklaşarak. Terastaki ışıklar yüzünden cildi pürüzsüz görünüyordu. Evet, onu tümüyle çıplak görememek gerçekten çok yazıktı. “Başını oyluklarının arasına sokamamak daha büyük yazık,” diye belirtti Sabino, içinden.

“Hayır! O, bana kızgın!” diye bağırdı Pascal, Guiomar’ın omuzlarının üzerinden. Yarı uykuluydu.

“Hiç kimseye kızgın değil,” diye araya girdi Ugarte. “Annemim uzun zaman önce bana söylediği şey şu anda Carlos’un başında. Vaktinde uyumazsa ertesi gün ruh gibi dolaşıyor. Bence bu yüzden otelin fırınında çalışmayı tercih etti, uygunsuz saatlerde ortalıkta dolaşabilmek için bahanesi olsun diye. Örneğin şu anda saat bir, tam da Beatriz’in kocasına dönmesi gereken saat...”

“Çok doğru,” diye sözünü kesti Beatriz. “Şimdi gidiyorum. Arabamın anahtarlarını bulur bulmaz.”

Danuta hemen elini kulaklarına götürerek, “Küpelerinizi geri vermem gerek!” diye seslendi.

“Yarın verirsiniz,” dedi Beatriz.

“Hayır, şimdi vermeyi tercih ediyorum. Bir kez daha çok teşekkür ederim. Bunlarla televizyonda çok iyi çıktığımı sanıyorum,” dedi Danuta.

“Önceki konuya dönersek,” dedi Ugarte, bu arada Danuta küpeleri çıkartıyordu. “Şu anda saat bir. Söylesene Carlos, yarın saat kaçta kalkman gerekiyor?”

“Beşte,” dedi Guiomar.

“Beşte,” dedi Pascal.

Yorumlara hafif bir gülümsemeyle karşılık veren Carlos, gruptan uzaklaşmaya başladı. Otelin ana giriş kapısını tam açacakken Stefano terastan ona seslendi.

“Afedersiniz, Carlos, aklıma bir fikir geldi,” dedi, iki elini parmaklıklara yaslamış bir biçimde.

Carlos başını çevirdi ve beklemeye başladı. Kelebekler şimdi de spot ışıklarının çevresinde uçuşuyorlardı ve yaratıkları kar yağıyormuş yanılsaması, Stefano’yu –palyaço gibi taranmış saçı ve pembe ceketiyile– bir düş kahramanı gibi gösteriyordu. Ne ki, bir düş kahramanı değildi; orada, sırtının bittiği yerde, Astra marka silah taşıyan bir polisti.

“Bilmiyorum, belki de iyi bir fikir değildir...” diye duraksadı Stefano.

“Söyleyin.”

“Bakın, birkaç görüntünüzü almak ilginç olabilir diye düşündüm. Ekmek yaparken demek istiyorum. Yalnızca on dakikalık bir şey olacak. Hayır derseniz, bunu anlarım elbette. Bana fırının sizin özel araziniz olduğunu söylediler.”

“Hayır, kötü bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye konuştu Carlos, sesine tümüyle olağan bir ton vererek. “Benim için en uygun gün cumartesi,” diye devam etti, Stefano’nun konuşmasına fırsat vermeden. “Cumartesi günleri sabahтан genel temizlik yapıyorum ve fırın o zaman bir şeye benziyor. Cumartesiye ne dersiniz?”

Stefano yeniden duraksadı. Bir an kollarını kavuşturdu, bakışları yerde öylece kalakaldı.

“Biraz geç...” dedi.

“Geç mi? Ama röportaj yapıyorsunuz, öyle değil mi? Röportajın ne acelesi olabilir ki? Bilemiyorum, yaşamımda bir kez televizyona çıkacağım, onda da iyi görünmek isterim. Daha çok dostlar ve ailem için. Ama, elbette, eğer çok geç olacaksa...”

Carlos, fazla uzatmanın tehlikeli olabileceğini düşündü.

“Masa tenisi şampiyonasına gidecek misiniz?” diye sordu Stefano.

“Kim Guiomar’a hayır diyebilir ki,” diye yanıtladı Carlos, sesinin tonu kendisinininkinden çok, genç Doro’nunki-ni andırıyordu.

“Öyleyse yarın görüşürüz,” diye bitirdi Stefano, eliyle allahaismarladık deyip parmaklıklardan uzaklaşarak.

Bir yaz gecesi, saatler önce kanapede bıraktığı, Rosa Luxemburg’un mektuplarından oluşan kitabı dalgın bir biçimde açıp okudu Carlos. Dairesine kadar yavaş yavaş çıkmıştı ve şimdi canı doğruca yatağa gitmek istemiyordu, salonun açık penceresinin yanına oturmuştu. Yeşil lamba siperliğini yavaşça sallayan hafif bir rüzgâr, çatı penceresinden içeri girip Schiller’in açık sayfalarını uçuruyor. Dışarıdan, hapishanenin önünden, yavaşça içeri aldıkları bir at geçiyor ve atın toynakları gecenin sessizliğinde ağır ağır ve ahenkle kaldırım taşlarını dövüyor. Uzaklardan, yorgun argın yürürken bir yandan da vals çalan ayakkabıcı çırağının çıkardığı belli belirsiz, harika bir armonika sesi geliyor. Nerede olduğunu anımsamadığım, ama yakınlarda okuduğum bir dörtlük aklımda dönüp duruyor: “Güllerin ve karanfillerin nicedir sevgilerini beklediği, küçük ve dingin bahçesi tepeler arasında büzüşmüş. Büzüşmüş tepeler arasında, küçük ve dingin bahçesi.” Bu sözcüklerin tam olarak ne anlama geldiğini anlamıyorum, bir anlamı olup olmadığını bile bilmiyorum, yine de...

Carlos okumaya devam etmedi. Düşünceleri, artık mektuptaki olay örgüsünü takip etmiyordu, tersine, sanki bir olta iğnesine takılmış gibi öylece kalmıştı, üçüncü satırda, dışarıdan, hapishanenin önünden tümcesinde. Diğer hapishaneler ve diğer mektuplar, görmüş olduğu hapishaneler ve yazmış olduğu mektuplarla ilgili anılar aklına üşüşmekte gecikmedi. Özellikle erkek kardeşi Kropotky’ye on yıl önce gönderdiği ve birbirlerine küstükten sonra kardeşinin ona geri yolladığı eşyalar arasında yer alan ve masasındaki eski mavi dosyasında sakladığı o mektubu anımsadı.

Mektubu aramak için yerinden kalkmakla kitabı okumak arasında karasızdı. Sonunda odasına gitti ve mavi dosyayı karıştırdıktan sonra salona elinde mektupla geri geldi.

Şimdi biliyorum hapishanede olmanın ne demek olduğunu, diye okudu. On yıl önceki el yazısı ona şimdikinden daha güzel görünmüştü. Dışarıda kalanlar değil mesele, bir futbol maçını yerinde görme fırsatını ya da, hani hep dersin ya, bir kızla ilk kez buluşma fırsatını yitirmek de değil. Bunlar, düşüncelerini iyi özümsemiş bir militan için hiçbir anlama gelmiyor, üstelik bunların yerini doldurabilecek zevkler her an bulunabilir. Açlık grevi yaptığımızda örneğin, grevi bıraktığımızda yiyeceğim o lezzetli ton balığı konservesini hayal etmek bende inanılmaz bir mutluluk yarattı, gerçekten inanılmaz. Bununla birlikte, sorun yiten şeyler değil, en azından bence öyle. Hatta sana bir şey daha söyleyeyim: sorun fizikötesi değil, tersine, kesinlikle fiziksel. Yalnızca fiziksel. Örneğin bizim çektiğimiz gerçek ıstırapın kaynağı, mekânın darlığı ve bu darlıktan dolayı bedenimizin karşı karşıya kaldığı ağır ama korkunç tükeniş. Çünkü bedenimiz durmadan hareket etmek için yaratılmış. Mekân darlığı, bence, Çinlilerin uyguladığı söylenen su işkencesi kadar büyük bir işkence. Hangi işkenceyi kastettiğimi biliyorsun: sen bir kazığa bağlısın ve başına bir damla düşüyor, ilk damla; bir dakika sonra ikinci damla düşüyor ve sonra üçüncü, dördüncü, beşinci... Tek tek düşünülürse günde damlaların bir şey yaptığı yok elbette, ama bir gün geçtikten ve bin dört yüz kırkinci damla başına düştükten sonra, ya da bir hafta sonra on bin sekseninci damlayı beklerken, işte o zaman bunun insanı çılgına çeviren bir işkence olduğunu anlıyorsun ve bin kez ölümü tercih ediyorsun. Yer darlığı da hemen hemen buna benzer bir şey. Bu hapishanede en uzun yol, avlunun bir duvarından öbür duvarına kadar olan yüz altmış adımlık mesafe ve hücrelerde bize kalan boş yer dört metre kareyi geçmez. Tabii genelde bunu pek hissetmiyorsun. Ama bazen, işler boka sarıyor ve bunun farkına varıp başının üstündeki damlaları hissetmeye başlıyorsun. Geçen hafta bir gece, örneğin, yanımdaki hücrede kalan Txori isimli biri öksürmeye başladı. İki saat sonra hâlâ öksürü-

yordu. Beş saat sonra aynı öhö, öhö, öhö. Üstelik öksürükler dam-lalar gibi, dakikada bir geliyordu. Bir dakika ve öhö, öhö, öhö. Bir dakika sonra yine öhö, öhö, öhö. Başlangıçta kulaklarımı tıkadım, ama yararsızdı... Kulaklarım ağrımaya başlayınca par-maklarımı kulaklarımdan çektim ve öhö, öhö, öhö. Daha sonra, Txori'ye, eğer susmazsa ertesi sabah onu avluda öldüreceğimi hay-kırdım. Bunu laf olsun diye söylediğimi sanma, tümüyle kafama koymuştum. Daha sonra başımı duvara vurmaya başladım, tama-men kendimi kaybetmiştim. Buna alışabilecek miyim, bilemiyo-rum, ama alışamazsam burada yaşamak çok zor olacak. Bu beni son kez hapishaneye getirişleri olacak diye birçok kez düşünüyorum. Şimdi bunun ne demek olduğunu biliyorum ve başka herhangi bir şeyi burada olmaya tercih ederim...

Mektubu okuduktan sonra canı sigara içmek istedi ve fırındayken aldığı Marlboro paketini anımsayarak odasına, o gün giydiği gömleğin cebine bakmaya gitti. Ama eline sigara paketinden başka bir şey daha çarptı. Cebinde bir de kâğıt vardı. Franco diktatörlüğünden sonra ortaya çıkan siyasal sistemin demokrasi olduğunu öne sürüyorlar, diye okudu. Ama halk, bunun yalan olduğunu biliyor. Diktatörlüğün parayla tutul-muş eski katilleri tarafından kurulmuş bir parlamento demokratik olabilir mi? İşkenceyi sürdüren bir polis demokratik midir? Krala gelince, onu tahta oturtan diktatörün kendisi değil miydi?

Jone'un tepsiye bıraktığı bildiriydi bu. "Bildiriyi tama-men unutmuştun," dedi Sabino, sesinde ciddi bir hava vardı. "İki eylemciyi saklayan bir insan, gömleğinin cebin-de örgütün broşürünü taşıyamaz. Tüm kurallara karşı gel-mektir bu."

"Biraz antrenmansızım da," dedi Carlos fısıltıyla, Sabi-no'ya yönelerek, Biarritz Mezarlığı'nda değil de sanki ora-daymış, dairenin bir köşesindeymiş gibi. Daha sonra mut-fağa gitti ve bildiriyi çöp torbasına atmadan önce küçük parçalar halinde yırttı.

Yeniden salona girdi ve açık pencerenin önünde sigara içmeye başladı. Dışarıda her şey kendi çevriminde süregi-

diyordu. Her gece yanan ışıklar yerli yerindeydi: benzin istasyonunun kırmızı ve mavi ışıkları, yerleşim merkezlerinin portakal renkli ışıkları ve köyün kilisesinin sarı ışığı. Ne ki, Carlos hiçbirini görmüyordu. Tıpkı gökyüzündeki ayı –iyice azalmıştı– ve yıldızları –gümrah gibiydi– göremediği gibi, pencereden giren meltemi de hissetmiyordu; şimdi Rosetta olsaydı, karıştırdığı kitabın yapraklarının uçtuğunu söylerdi. O anda, yemek boyunca olup bitenlerden sonra, otel ve onu çevreleyen hiçbir şey artık onun dünyasının bir parçası değildi. Artık başka bir yerdeydi o, yaşamları ya da yaşamlarının bir bölümü tehlikede olan insanların ülkesinde. Guiomar, María Teresa ve Doro artık onun dostları değildi, hastanelerin özel odalarında yalnız uyuyanlar, intihara kalkışanlar, alkolikler ya da tam o anda bir silahlı soyguna kalkışmaya hazır bekleyenlerdi onun dostları. Aynı şekilde, birisinin üzerine çullanmak üzere olan suçlu, o suçlunun kurbanı veya suçlularla saldırganların peşinden sokağa fırlayacak olan polisti Carlos'un dostları. Stefano, Mikel, Jon ve Jone da onun dostlarıydılar. O dünyada –sıradan insanların varlığından haberdar olmadıkları o azametli dünyada– yalnızca Sabino'nun *Bay Korku* diye adlandırdığı tek bir düşman vardı; soğukkanlı ve sinsi bir düşmandı ve varlığıyla Carlos'un mücadelesine bir soyluluk katıyordu. Bu yüzden, mücadeleye katılanların hepsi, o sınırların dışında kalan topraklarda barınanların hepsi alabildiğine kibirliydi, zira ne zaman korkuyla yüzleşecek cesareten yoksun olsalar, diğerleri de –sınırın öte yanındakiler– bu cesareten o derece yoksun olurdu. Kendilerini fabrikaları ve işyerlerine dar atanlar, yirmi yaşından itibaren yalnızca memur olma hevesiyle yaşayanlar, eve sığınmak için bir bahaneleri olsun diye kışın yolunu gözleyenler, tüm bunlar ve daha fazlası, korkak, sefil ve sıradandılar. Bu yüzden, daha yeniyetme bir gençken silahlı bir örgüte katılmıştı, sırf o bayağı kalabalığın bir parçası olmamak için. Arkadaşları keşişlerle kamp yapmaya

giderken, onlar –görünüşte öğrenci yaşamı sürdürmelerine karşın, o ayrıksı dünyaya ait dört beş kişi– bir tepede atış talimi yapıyor veya hipodromun ofisinde gerçekleştirecekleri silahlı soyguna hazırlanmak için Sabino’nun *derslerine* gidiyorlardı. Farklı olduklarına inanmaları, bedenlerini ve kalplerini harekete geçiriyordu...

O dünyada hiçbir şey aynı değildi. Bilhassa da zaman. Stefano, televizyonda zamanın saattekinden farklı ilerlediğini söylüyordu, aynı şeyin on kat daha fazlası Korku Ülkesi için söylenebilirdi. Kendisini tehlikeye atan mücadele adamı, zamanın, tıpkı nehri geçen bir hayvanın bir taştan öbür taşa sıçraması gibi, eylemeden eyleme sıçramalar biçiminde ilerlediği izlenimine kapılır. Bu yüzden, tüm zaman aralıkları değerini yitirir ve bir ölü zamana dönüşür; iki taş ya da iki eylem arasındaki çamura.

Carlos odasına gitti ve yazı masasına oturarak kalan zamanla ilgili bir grafik çizmeye başladı. Önce, kâğıdın sol kenarına şu anı –salı sabahının ilk saatlerini– simgeleyen kalın ve yuvarlak bir nokta koydu, ardından, o noktadan çıkıp yaprağın diğer ucuna giden bir çizgi çekti. Daha sonra da üç yıldız işareti ekledi: ilk ikisi çıkış noktasının çok yakınında, kâğıdın aynı santimetresinde yer alıyor, gece bitmeden önce Jone ve Mikel ile yapması gereken iki konuşmayı simgeliyordu, üçüncüsü ve sonuncusu ise diğer ikisinden oldukça uzakta, on beş santimetre kadar ötedeydi.

Yeniden salona geldi ve telefonu alarak on yediyi çevirdi. Kapattı ve yeniden çevirdi. Beş ya da altı kez çaldıktan sonra, Jone, uykulu bir sesle yanıt verdi.

“Sabah yedide çalışıyor olacağım,” dedi Carlos, merhaba demeden.

“Hangi sabahın yedisi?” diye sordu Jone, henüz uyana-mamıştı.

“Bugün sabah yedide, altı saat sonra,” diye açıkladı Carlos, sabırla. “Konuşmamız gerekiyor. Ama sakın ol, bir sorun yok.”

“Sahi mi?”

Jone’un sesi kesik kesik çıkıyordu, sanki iyi bir haber aldığı anda sevinçten soluğu kesilen biri gibi. Ama bu kez sevinç değildi söz konusu olan, tersine, güvensizlik ve korkuydu. Onu kandırmak zordu. Durumun kötüleştiğini anlamak için Carlos’un teskin eden tümcesini duyması yetti ona. Hiçbir sorun olmadığını söylemek için kimse gecenin birinde aramazdı.

“Sahi. Buradan ne zaman ayrılacağınıza karar verildi,” diye yanıtladı Carlos, bir yandan da grafiğin içindeki üçüncü yıldız işaretini gazlı kalemle boyuyordu. Özellikle bu yıldız işaretiyle ilgili olarak Jone’la konuşmak istiyordu, yani cuma öğleden sonra mı yoksa gece mi olsun diye. Yemekte olanları gözden geçirdikten sonra, Korku Ülkesine yapacağı yolculuğun orada son bulması gerektiğini düşündü Carlos. Jon ve Jone’u cuma günü otelden çıkarmaları gerekiyordu.

“Tamam, yedide konuşuruz,” dedi Jone, telefonu kapatmadan önce.

Carlos tekrar masasına oturmuş çeyrek kâğıda çizdiklerini gözden geçiriyordu. Çizginin başladığı yerde sorun yoktu, en azından görünürde yoktu, ama iki yıldızdan üçüncüsünü ayıran on beş santimetre –yaklaşık iki buçuk günlük bir ölü zaman demekti– çok dikkatli yapılması gereken zor bir sıçrayışı gerektiriyordu. En iyisi, bu aranın her saatini Stefano ve arkadaşlarından uzakta geçirmekti, dairesinde, orada değilse La Banyera civarında; uyuyabildiğince uyuyarak, çünkü bu, hareketsiz kalmanın ve bir avcının karşısında sinirlerine hâkim olmanın en iyi yoluydu. “Bir militan hiçbir zaman yalnız kalmaz. Her zaman Morpheus’a güvenebilir,” derdi Sabino hep.

Yine de, ne olursa olsun, bu sistemi aralıklarla uygulayabilirdi. Tüm zamanını La Banyera civarında ya da dairesinde geçiremezdi, zorunlu olarak birtakım sorumlulukları yerine getirmesi gerekmekteydi. Her şeyden önce –çarşamba

öğleden sonrasıyla ilgili olarak kâğıttaki çizgiye bir im koydu— Guiomar'ın düzenlediği masa tenisi şampiyonası vardı; bu, tehlike demekti, tehlike demekti çünkü Stefano röportaj bahanesiyle orada olacaktı. Hem sonra perşembe günü, María Teresa ile akşam yemeği yiyecekti, ama otelin dışında, bir nebze güvende sayılırdı. Son olarak, Stefano'nun fırında yapmak istediği tarihi saptanmamış çekim vardı.

Carlos bir an şüpheye düştü. Çekimle ilgili imi nereye koyacağını bilemiyordu. Eğer Stefano onun önerisini kabul eder de cumartesi sabahı fırında olursa, hiçbir sorun yoktu, çünkü cumartesi ve onu izleyen tüm günler kâğıttaki çizimin dışında kalıyorlardı ve bu yüzden ortak ve güvenli zaman kesitine dahildi. Ama eğer şansı yaver gitmez de Stefano röportajın geciktiğini söyleyerek karşı çıkmaya kalkarsa, o zaman, Jon ve Jone hâlâ orada saklanırlarken, perşembe sabahı oraya gitmelerini önerecekti. O gün olabileceklerden korkuyordu ama başka çaresi de yoktu. Ha bu ziyaretin tehlikesi ha fırın üzerinde yaratacağı kuşku. İki seçenekten birincisi daha az tehlikeliydi.

Perşembe sabahıyla ilgili imi düştükten sonra, Carlos, yıldız işaretlerinin altına Jone ile konuşurken dikkat etmesi gereken noktaları, önce ona, sonra da Mikel'e ne söylemesi gerektiğini not ediyordu; yaprağın sol yanındaki iki sütunu notla doldurana kadar bu işle uğraştı. Daha sonra, kâğıdın öbür yanına, üçüncü yıldız işaretinin çevresine beş dikdörtgen çizdi ve her birine cuma günü kaçışla ilgili notlar düştü; o gün ne yapmasının uygun olacağı, operasyonun başarılı olabilmesi için nelere dikkat etmesi gerektiği gibi. En büyük dikdörtgeni, Koca Dudaktan ve diğer polislerden kurtulmak için en uygun olan güzergâhı betimlemeye ayırdı. Bazen, bir şeyleri düşünmek için durduğunda, dikdörtgenlerin orasını burasını süsleyen çizgiler çiziyordu; böylece, gece ilerledikçe, beş dikdörtgen de bacaları ve seren direkleriyle birer gemi biçimini almaya başladılar. Sonunda —belki de operasyonla ilgili olarak aklı-

na başka bir şey gelmediği için– kendisini yalnızca çizime verdi ve kâğıdın sağ yanını denize, yıldız işaretlerinin çevrelerini limana ve yıldız işaretini de iskele babalarına döndürdü. Gemiler ve iskele babaları arasına beş kalın çizgi çizdikten sonra resmi bitirdiğine karar verdi ve kâğıdı yazı masasının çekmecesine sakladı.

Bir süre yazı masasının üstünde duran ve Kropotky'nin mektuplarıyla geçmişe ait başka kâğıtları sakladığı mavi dosyaya bakakaldı. Sonra, kararlı bir hareketle ikinci bir kâğıt aldı ve Guiomar'a hitaben bir mektup yazmaya başladı. *Guiomar, farzedelim ki başıma bir şey geldi ve yıllar boyunca otele gelemedim. Ya da, daha iyisi, farzedelim ki başıma bir şey geldi ve öbür dünyaya gittim,* diye yazdı, üst tarafa tarih attıktan sonra. "Öteki dünyaya değil, Carlos. Benim dünyama, benim dünyama," dedi Sabino, içinden.

Böyle bir şey olursa, diye devam etti Carlos, senin, benim vasım olmanı ve tüm mal varlığımıyla ilgilenmeni istiyorum. Bu mal varlığını nasıl işleteceğini büyük ölçüde sana bırakıyorum. Sence ne iyi olacaksa onu yap. Küba'nın yararına kullanacaksan kullan, ben razıyım. Oraya yaptığımız yolculuk sırasında aynı düşünceleri paylaşmadığımızı biliyorum, ama belki de doğru olan senin bakış açındı. Her durumda, mal varlığımın bir bölümünü kardeşim için ayırmalısın. Onun bir miras edinecek yasal yeterliliği olmadığını biliyorsun, ama ne olursa olsun, onun tüm masrafları karşılanmalı, şimdiye kadar olduğu gibi özenle bakılmalı. Sana şart koştuğum tek şey bu. Bir şey daha: eğer Küba'ya yerleşmeye karar verirsen, Kropotky'nin ihtiyaçlarıyla ilgilenecek aklılı başında birini bulmadan sakın gitme. (Aslında seni bugün yemekte gördüm, daha doğrusu sizi gördüm ve Laura senin Küba'ya gitmene izin vereceğe hiç benzemiyor...) Odamdaki bu yazı masasında belgeleri ve diğer tüm kâğıtları bulacaksın. Şimdilik bu kadar. Sevgiler.

Carlos mektubu imzaladı ve mektuba daha başka ne ekleyebileceğini düşünmeye başladı. Mirastan yararlanacak olanların listesini içeren bir notu niye yazmasıydı? Gerçekten de, bir zamanki yerli halk gibi davranabilir ve yüzme

havuzunu elden geçirmeleri ya da nehir kenarına tenis kortu inşa etmeleri için doğduğu köye bir miktar para miras bırakabilirdi; bunu yapmasa da, çocukluk arkadaşlarına ya da hapiste birlikte olduğu insanlara güzel bir şeyler hediye edebilirdi. Ama hayır, tüm bu olasılıklar kısmen hoş görünse de, geçmişindeki yarıkları gözlemek için bir fırsat olsa da, sahteydi ve yalandı. 1982'nin yeni Obaba'sının, onun çocukluğunda tanıdığı köyle kardeşi Kropotky'yi hor görüp ona kötü davranan köyün uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hayır, yeni Obaba'ya hiçbir borcu yoktu; hatta doğduğu köy onu iğrendiriyordu ve bu yüzden de parasının bir bölümünü oraya göndermesi saçma olurdu. Kardeşini dövenler ya da onların çocukları, her yaz, masraflarını kendisinin karşıladığı bir havuzun tadını çıkaracaklar ha, bir bu eksikti. Peki ya gençlik arkadaşları? Evet, onlara bir hediye göndermek iyi bir fikir olabilirdi, ama tüm olanlardan sonra, Guiomar hariç, onlarla ne bağı kalmıştı ki? Hiç. Ona hapishaneye mektup yazan iki kız arkadaşı örneğin, Anita ve Esther, ikisi de evlenmişti ve çocukları vardı; ayrıca, dürüst olmak gerekirse, *—seven kişi ne anlar aşktan, aşk uçup gittikten sonra?*— ne yaptıkları onu hiç ilgilendirmiyordu.

Carlos, geçmişini gözden geçirirken vardığı sefil sonuç yüzünden, gülümsemekten kendini alamadı, sanki bu hesaplaşma, taşıdığı tüm anlamıyla —Korku Ülkesine giden bir geçiş olan mantık ve bildik dünyanın dışında geçirdiği süre— içindeki acı alayı harekete geçirmişti. Hemen ardından, odasının kapısına birkaç kez hafifçe vurulduğunu duydu. Mektubu, daha biraz evvel üzerine koca harflerle *Guiomar* yazdığı zarfın içine aceleyle soktu.

“Gel,” dedi Carlos, mektubu yazı masasının çekmece-sine saklayarak.

“Hâlâ uyanık mısın?” diye sordu Guiomar, odaya girip saate bakarak. Yorgun görünüyordu ama gözlüklerinin ardındaki gözleri parıltıyordu.

“Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum,” diye yanıtladı Carlos, saatine bakarak. Saat sabahın dört buçuğuydu.

“Sigara ister misin?”

Her zaman içtiği siyah tütün yerine, Guiomar’ın yanında Laura’nın içtiği marka olan Winston paketi vardı. Carlos bir sigara alıp yaktı.

“Görünüşe bakılırsa,” diye devam etti Guiomar, yatağın bir kenarına yavaşça oturarak, “Alexandra Kollontai iki tip Eros olduğunu söylüyor, kanatlı Eros ve kanatsız Eros. Ona göre, proleter ideoloji kanatsız olanı olumlayamaz, yani tek amacı cinsel zevk olan bir ilişkiyi.”

“Sahi mi? Peki neden?” diye sordu Carlos. Yazı masasına arkasını dönmüştü ve ağır ağır sigarasını içiyordu.

“Çünkü bu tip bir ilişki bağımlılığa dayanır, yani kadının erkeğe boyun eğmesine, zira bu şartlar altında gerçek bir dostluk kurulmaz. Laura bana açıkladığı zaman bunu apaçık bir biçimde gördüm, ama şimdi kendimi buna inandırmakta zorlanıyorum. Tükenmiş durumdayım. Gerçek şu ki, kafayı buldum bulacağım. Neyse ki hâlâ sigara içebiliyorum ve duman beni ayakta tutuyor.”

“Bu saate kadar kiminleydin? Yemektekilerle mi beraberdin yoksa yalnızca Laura ile mi?”

“Hayır, yalnızca Laura ile. *C’est l’amour, mon ami*. Beş yıl önce birbirimize hissettiklerimizi yeniden hissetmeye başladığımızı sanıyorum. Belli ki, bu tip şeyler olabiliyor.”

“Fena değil,” dedi Carlos. Bununla birlikte, neredeyse kırk yaşındaki bir insanın böyle konuşması ona biraz komik gelmişti. Ama kim bilebilirdi ki, böylesi bir şey yapmaya cesareti olmadığı için belki de komik olan kendisiydi. “Ugarte ile konuştunuz mu?”

“Biliyorsun, bizler İngiliz değiliz ve böyle şeyler bizi incitiyor. Ama günün birinde konuşacağız. Bir bakıma, sorun çıkacağını zannetmiyorum. Zaten o da Nuria ile çıkıyor ya da en azından Laura öyle olduğunu sanıyor.”

Bir an durdu ve sigarasından bir nefes çekti.

“Öyleyse sırrın buydu,” dedi Carlos.

“Hayır, bu değildi,” dedi Guiomar, sağ elinin işaret parmağıyla olumsuzlayarak. “Gerçek sırrımı öğrenmek için yarına kadar beklemelisin.”

“Tamam, anlaştık. Yarın, masa tenisi oynadıktan sonra.”

“Ya sen? Ne yazıyordun masada?”

Carlos, aklında olası yanıtları tarttı ve en önemsiz ve sıradan olanı döküldü dudaklarından. Bununla birlikte, son anda, Guiomar’la olabildiğince dürüst bir biçimde konuşma ihtiyacı duydu ve ona gerçeğin bir bölümünü anlattı: bir veda mektubu yazmıştı, onun sırrı da buydu işte. Bunu zamanından önce itiraf ettiği için onu bağışlamalıydı. “Yalanlar, hep yalanlar, Carlos,” dediğini duydu içindeki sesin. “Gerçeği söylemeye niyetleniyorsun ama daha o an yeniden yalana başlıyorsun.” Ölü zamanlarda daha gür çıkıyordu Farenin sesi.

“Neler oluyor? Neden bir veda mektubu yazma gereksinimi duydun? Doğrusu, son zamanlarda hiçbir şey anlamıyorum,” diye yakındı Guiomar. Carlos’un beklenmedik itirafına uygun bir karşılık vermeye uğraşıyor ama başaramıyordu. Çok yorgundu ve zihinsel refleksleri çalışmıyordu. Sonunda yataktan kalktı ve sigarasını yazı masasındaki kül tablasında söndürdü.

“Bak, işte mektup bu,” dedi Carlos.

“Gördüğüm kadarıyla bana hitaben yazılmış.”

“Sana yazmayacağım da kime yazacağım. Lütfen Guiomar, uyan biraz. Özellikle mektubun bu çekmecede olduğunu unutma. Bunu anımsayabilecek misin yoksa yarın yeniden söyleyeyim mi?”

“İyi de, neler oluyor?” diye yeniden sordu Guiomar, bunu anımsayacağım, talimatları yinelemesinin gereği olmadığını başıyla işaret edip onayladıktan sonra. Daha sonra, sanki Carlos’a bir yanıt bulması için zaman tanımak istermiş gibi, odanın penceresine doğru gitti ve çerçeveye yaslandı.

“Geçen gün bir düş gördüm,” dedi Carlos, sigarasını söndürüp izmaritini Guiomar’inkinin yanına bırakırken. “Beyaz bir çöle benzeyen buzullaşmış bir deniz gördüm düşümde ve ben bu buzullaşmış denizi yukarıdan seyrediyordum; sanki ilk başta bir göktaşıydım, daha sonra dev bir yarasa oldum. Her iki durumda da denizin beni içine çekmek istediği izlenimine kapıldım, sanki beni derinliklerine inmeye çağırıyordu. Aklım yatıyordu bu çağrıya, o denize düşmek ve sularında sonsuza dek gözden yitmek istiyordum. Üstelik, o buzul yüzeyin altındaki suyun ılık olduğunu düşünüyordum.”

“Ee, sonra?” dedi Guiomar, ona kuşkuyla bakarak.

İlk Marksist okumalarından beri, bu düş meselesi hiç hoşuna gitmez olmuştu.

“Pek yakında öleceğimden emin bir halde uyandım. Bu yüzden o mektubu yazdım. Ne olur ne olmaz diye.”

“Ölmek mi?” dedi Guiomar, pencereye iyice yaslanıp geceye doğru bakarak. Dostunun itirafından dolayı nutku tutulmuşu benziyordu.

“Evet, öyle,” dedi Carlos.

Yalan söylüyordu, ama bu doğaçlanmış açıklamanın bir iç mantığı olduğu sanısına kapıldı. Anlattığı hikâyeye yalan olabiliirdi, ama ya son bölümü? Hayır, son bölümü büyük bir olasılıkla yalan değildi. Bu yeni ülkeden –bir yıldız işaretinden diğerine giden o tehlikeli yürüyüşün sonunda– sağ salım çıkma olasılığı çok azdı. Antrenmanlı değildi, yıllardır eline silah almamıştı. Oysa Stefano ve arkadaşları oldukça zorlu, son derece profesyonel ve gençliğinde karşılaştığı kompleksli polislerden çok farklı olmalıydılar. Üstelik, artık bir teröristin yaşamasına izin verilmiyordu. Söylentilere bakılırsa, polis, demokrasi gelir gelmez hükümetin çıkardığı affı onaylamamıştı, tarihin tekrar etmesini istemiyordu.

Aklından bunları geçiren Carlos, kendisini daha iyi hissetti. Gerçeği kendisine itiraf etmişti ve bu sayede, yani bu itirafın kendisine verdiği esenlik sayesinde, Korkuyla

yüzleşebilirdi. “Ölmek benim için önemli değil,” diye düşündü ve sırtını saran hoş bir ürperti cümlesinin altını çizdi sanki. Yorgunluğun ve o an tüm gücünü tüketen uykunun –saat sabahın beşiydi– doğurduğu bir yanılsama, bir yalandı söz konusu olan; ama Carlos, para canlısı biri gibi sakındı sözünü ve belleğinde alıkoydu.

“Seni anlamıyorum, Carlos. Kardeşin gibi konuştun,” dedi Guiomar, ketumluğunu yenmeyi başardığında. “Kehanetlere inandığını söylemeyeceksin bana herhalde. Hakikatli bir kehanette bulunan son kişinin Nabukadnezar olduğuna inanıyorum ben.”

Guiomar kollarını kaldırdı ve odanın bir yanından öbür yanına yürümeye başladı. Konuyu hangi açıdan ele alacağın kestiremiyordu. Kendisini bir ölçüde huzursuz hissediyordu. Carlos’un sürprizi, onun sürprizinin tadını kaçırmıştı. Ama aynı zamanda endişeliydi de.

“Kim bilir! Belki de kanımızda taşıyoruzdur. Fizikötesine olan ilgimizi yani,” diye yanıtladı Carlos, yalandan bir gülümsemeyle.

Guiomar ısrar etmedi ve ikisi de sessiz kaldılar. Canda Carlos’un aklı fırındaki televizyona takıldı: alet, fırının cumbalarından biri olan her zamanki yerinde değil, Jor ve Jone’un sığındığı yerdeydi. Bu işi çözümlemesi gerekiyordu. Stefano çatıya yerleşmiş olan küçük anteni fark edebilir ve şöyle sorabilirdi: “Televizyonunuz burada değil mi? Ne yazık, çünkü siz geleneksel tarzda ekmek yaparken, yanında da televizyonu çekmek isterdim; hoş bir karşıtlık oluştururdu, anteni görünce aklıma geldi. Ama görüyorum ki televizyonu bir başka yere götürmüşsünüz ve bunu yapamayacağız. Neyse, olmazsa olmaz.” Evet, her şey yerli yerinde olmalıydı. Bunu Jone ile konuşmalıydı.

“Sana bunu söyleyecek kişi ben değilim, ama yaşantını değiştirmelisin. Gerçekten...” dedi sonunda Guiomar, bir başka sigara daha yakarak. Oteli devraldığımızdan beri kaç kez buradan dışarı çıktın? Barselona’ya on kez bile

gittiğini sanmıyorum. Bask Ülkesi'ne ise yalnızca bir kez, kardeşini ziyaret etmek için..."

"İki kez," diye düzeltti Carlos.

"Neyse, hiç yoktan iyidir. Kardeşinin yanına daha sık gitmelisin. Eylülde birlikte gidebiliriz, eğer istersen. Epeydir Pascal'ı Bask Ülkesi'ne götürmeyi düşünüyorum ve bence Eylül tam zamanı."

"Ama Laura onu iki ay önce götürdü, öyle değil mi?"

"Evet, ama çocuklar hemen unutuyorlar. Ayrıca sonbahar bayramlarına onu yeğenlerimle birlikte götürmek istiyorum. Çocuklarla birlikte olması ona iyi gelecek."

"Evet, burada tek başına," dedi Carlos. Yeniden çocuğun Jon ve Jone ile karşılaşmasını anımsadı.

"Öyleyse, cevabın nedir? Eylülde gidiyor muyuz?"

Carlos, evet, belki anlamına gelen ikircikli bir işaret yaptı. Nihayetinde, Eylül ayı kâğıttaki çizimde işaretli olan zamanın dışında kalıyordu. Guiomar'ın söyledikleri onu sevindirmişti elbet. Ugarte'nin dediği gibi, grubun en iyisiydi o. En kötü durumda bile kardeşinin geleceği güvence altındaydı. Hele Laura ile olan ilişkisi güçlenirse daha da iyi olacaktı.

"Geçen gün Barselona'da bir daire satın alabileceğimiz aklıma geldi," dedi Carlos, pencereyi açarken. Sigara dumanı tavanda birikmişti.

"Doğrusu, ben de bugün aynı şeyi düşündüm," dedi Guiomar. "Eğer Laura ile olan ilişkim sürerse, ki bu büyük bir olasılık, şehirde bir daireye ihtiyacımız olacak. Bazı şeyleri daha ihtiyatlı yapabilmek için, anlıyorsun ya? Madem istediğin bu, iyi bir emlakçı tanıyorum, onları arayabilirim."

Guiomar yeniden kapının yanında, odasına gitmek için hazırды. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyor ve sürekli gözlerini kırptırıyordu.

"Rosa Luxemburg'un kitabını bana yarına kadar verir misin?" diye sordu Carlos'a. "Uyumadan önce bir göz atmak istiyorum."

“Salonda, kanapenin üstünde. Ama bana kalırsa göz atman pek kısa sürecek.”

“Bence de öyle,” diye yanıtladı Guiomar, gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkararak. “Ya sen ne yapacaksın? Saat beşi geçiyor.”

“Birazdan ekmek yapmaya gideceğim. Fırındaki işimi bitirince de La Banyera civarına uyumaya gideceğim.”

Otelin önünden geçen arabaların motor gürültüsünü ve hemen ardından da öfkeyle çıkışan birinin haykırışını –*svinie!* gibi bir ses– duyduklarında vedalaşmak üzereydiler. Bu gürültü patırtı diğer bütün gürültüleri zincirlerinden çözecekti sanki, sanki ağustosböcekleri yeniden cır cır ötmeye koyulacak, karayolunda trafik artacak, oteldeki 60 odanın da ışıkları yanıp içeride uyuyanların hepsi haykırarak yerinden uğrayacaktı. Ne ki, gece, o ana dek nasılsa öyle devam etti ve haykırışlar –*svinie! svinie!*– gittikçe belirsizleşip sonunda sessizliğin içinde kayboldu.

“Boniek miydi?” diye sordu Guiomar.

“Bilmiyorum. Ama şimdi anlarız,” dedi Carlos, salonun penceresine yönelerek.

Boniek değildi, bir savunma oyuncusu olan Masakiewicz'di. O ve Banat –takımın yedek kalecisi– otelin giriş kapısının önünde, elleri havada, polislerle çevriliydiler. Grubun birkaç metre uzağında ise takımın çalıştırıcısı Piechniczek, Peugeot 505 marka bir arabanın içindeki birine sanki bir açıklama yapar gibi, elleri ve kollarını hareket ettirerek bir şeyler anlatıyordu.

“Arabadaki, telsizle konuşuyor, öyle değil mi?” dedi Carlos, pencereyi aralayarak. Mikrofonun sesi geldi hemen kulaklarına. Evet, Peugeot 505, kamufle edilmiş bir polis arabasıydı.

“Ne olduğunu anladım,” dedi Guiomar bir iç çekişle, sanki anladığına üzülmüş gibi.

“Evet, partiyi biraz fazla abartmışlar,” diye yorumladı Carlos, düşünceliydi. Gözlerinin önünde olup bitenler,

otelin nasıl bir gözaltında tutulduğunu açıkça gösteriyordu. Sıkı bir gözaltıydı ve futbolcuların izleniyor olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Eğer gerçek amaç futbolculara nezaret etmek olsaydı, Banat ve Masakiewicz –çiğnedikleri kural ne olursa olsun– iki suçlu gibi polislerle çevrili olmazlardı.

“Kesin içkiyi biraz fazla kaçırmış ve bir saçmalık yapmışlardır. Polonyalı oyuncular bu tür bir sorunla ilk kez karşılaşmıyor olsa gerek. Yıllar önce Mlynarczyk’in de başına aynı şey gelmişti,” dedi Guiomar, sigarasını söndürerek. “Doğrusu, anlamıyorum. Pazar öğleden sonra Rusya ile çok önemli bir karşılaşmaları var. Rusya’yı yenmeyi başarırlarsa final kapısını açmış olacaklar.”

“Bu durumda, Danuta’ya hakkını teslim etmen gerekecek,” dedi Carlos, şakayla karışık. “Danuta’nın dediği gibi, bu futbolcularda ruh yok. Bunu kabul etmelisin, Foxi.”

“Bu dediğine sen bile inanmıyorsun,” diye yanıtladı Guiomar, büyük bir ciddiyetle. Carlos’un şakacı tavrını fark edemeyecek kadar yorgundu.

“Demek pazar günü oynuyorlar,” dedi Carlos, arkadaşının söylediklerine aldırmaksızın. “Ya cuma günü kimler oynuyor?”

“Saat beşte mi dokuzda mı?”

“Dokuzda.”

“İspanya ile Almanya. Ama saat beşteki, Brezilya ile Arjantin arasındaki maç daha iyi olacak. Ne maç ama. Maradona, Zico ve arkadaşları. Gitmeyi çok isterdim. Hem de çok.”

“Evet, olağanüstü bir maç,” diye onayladı Carlos. Şansının yaver gittiğini düşündü. Cuma günü saat dokuzda oynanacak olan İspanya-Almanya maçı, yıldız işaretlerinin olduğu kâğıda çizilen planı kolaylaştırabilirdi.

“Biletler epey önceden tükendi.”

“Bak, belki de bu yüzden onları tutukladılar,” dedi Carlos, konuyu değiştirerek. O anda Peugeot’dan çıkmakta olan iki kıızı işaret ediyordu. Arabadan iner inmez hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladılar.

“Çok gençler, öyle değil mi?”

“Evet, çok gençler.”

İki kız –mini etekleri ve topuklu ayakkabılarıyla– yenisinden arabaya döndüler ve adamın oturduğu taraftaki pencereye doğru eğildiler.

Arabadaki adam kimliklerini iade ettiğinde, “Ama her durumda on sekiz yaşından büyükler,” diye belirtti Carlos. Kızlardan birinin saçları çok kısaydı ve ona Jone’u anımsattı.

Sanki bir locadan izledikleri bu sahne son perdesine girdi. Adam Peugeot’dan çıktı ve arada sırada futbolculara dönüp *bir daha olmasın* ya da benzer bir şey yollu el kol hareketleri yaparak Piechniczek ile konuşmaya başladı. Daha sonra, oyuncular ve çalıştırıcı, otele yöneldiler; diğerleri ise –polisler ve iki kız– karayoluna giden yoldan aşağı yürümeye başladı.

“Bu da bitti,” dedi Guiomar.

“Tam olarak değil. Bence Piechniczek çok öfkeli. Acısını çıkaracaktır.”

Carlos haklıydı. Piechniczek, daha otele girmeden futbolculardan hesap sormaya başladı ve bağırışları –belki odalarından çıkan diğer Polonyalı futbolcularınkiyle karışarak– koridorda birkaç dakika boyunca yankılanıp durdu. Sonra da, nihayet, otel sessizliğe büründü.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi Guiomar paravanın yanından, esneyerek.

“Okumayacak mısın?” diye sordu Carlos, kanapeden Rosa Luxemburg’un kitabını eline alıp.

“Gözlerim kapanıyor. Sen oku. Yaşamlarımızı değiştirmeyi düşündüğümüz şu anda, belki sana esin kaynağı olur. Sahi, ev bakmaya ne zaman gidiyoruz Barselona’ya? Hemen yarın gitmek ister misin?”

“Sonra konuşuruz. Şu anda bir şey diyemem. Yarın olmaz, bu kesin.”

Guiomar, paravanın ardından onaylayan bir işaret yaptı. Barselona’ya ne zaman gidileceğine onun karar vermesini

söyledi. Sonra da yüksek sesle esneyerek odasına doğru yöneldi.

“İyi uykular,” dedi Carlos, pencereden uzaklaşırken. Tulumunu giymesi için odasına gitmesi gerekiyordu.

Yine de, paravana kadar üç adım attı ve yeniden pence-reye döndü. Otelin etrafını saran gece –nemli gece, esintili gece, birçok yıldızla çevrelenmiş azalan ayın görüldüğü sessiz gece– tıpkı La Banyera’nın suyu ya da, daha doğrusu, düşündeki buzul denizin yaptığı gibi, onu kendisine çekiyordu. Gerçekte, onu üzerinde uzanıp yorgunluk atmaya davet eden sıvı bir kütle gibi duyumsuyordu o geceyi. Carlos gözlerini kapatıp pencerenin kenarına yaslandı. Kendini tümüyle bu duyguya bırakmak istiyordu.

Gözlerini açtığı anda, uyuyakaldığından kuşkulandı ve hem saat –altıya çeyrek vardı– hem de halının üzerine düşen Rosa Luxemburg’un kitabı bu kuşkusunu doğruluyordu. Bir süre sonra tamamen uyandı ve yeniden camdan dışarı bakmaya başladı. Gün ışımak üzereydi. Penceresinin karşısındaki küçük yarasa otelin önündeki düzlükte bir lambadan ötekine uçmayı sürdürüyordu; bazen iyice yükseğe çıkıyor, gökyüzünün aydınlanan ve iki pembemsi leke olan bir kesitinden geçiyordu.

Carlos bu seyre bir son vermesi gerektiğini hissetti. Bedeninde bir ağırlık hissediyordu ve ayakta öylece durmaya çalışmak onu yoruyordu. Halının üzerinden kitabı aldı ve odasına gitti. Etrafı seyretmeyi bırakmalı ve daha fazla gecikmeksizin fırına gitmeliydi.

Bütün bunlardan sonra, acele etmesine karşın, kitaba son bir kez göz atma isteğine engel olamadı. Kitabı masaya koydu ve rastgele bir sayfasını açtı.

Gündoğumunun soylu ve kudretli dinginliği, sokaktaki özensiz parke taşları üzerinde uzanıyor, diye okudu. Zwickau Hapishanesi’nden gönderilmiş bir mektubun bir paragrafıydı bu. Daha yukarıda, camlarda, yeni güneşin ilk altın ışıkları parıldamakta, daha yukarıda ise, pembeye boyanmış, duman yayan birkaç küçük bulut,

şehrin gri gökyüzünde yüzyüyor. Gençlik yıllarım geldi aklıma. O yıllarda, gerçek yaşamın başka bir yerde, çok uzaklarda, şehrin çatılarının öte yanında olduğuna inanırdım. O zamandan beri bu yaşamın peşinde koşuyorum. Ama o hep bir çatının ardında benden saklanıyor.

Rosa Luxemburg'la kendisinin gördüğü gündeğümü iki kardeşti ve bu rastlantı gülümsetti Carlos'u. Bunu iyiye yordu. İş elbisesini –yıpranmış bir kot pantolon, pamuklu kumaştan bir ceket ve beyaz spor ayakkabıları– giydikten sonra kitabı yanında götürmeye karar verdi ve cebine koydu. Evet, tüm yolculara bir tılsım iyi gelirdi ve Rosetta'nın yazdığı mektup öbeğı –bir yıldız işaretinden ötekine, bir tehlikeden bir başka tehlikeye– yeni bir yaşamın eşığıne ulaşincaya dek onun tılsımı olabilirdi.

Odayı terk etmeden önce yazı masasının önünde durdu, Guiomar'a hitaben yazdığı mektubu eline alarak zarfından çıkardı ve ona bir not ekledi: *Benim mal varlığıımı üleştirme- nin ya da yönetmenin vakti geldiğinde Pascal'ı unutma*. Hemen ardından da, yıldız işaretlerinin olduğu kâğıdı çekmecedan çıkardı ve pantolonunun ceplerinden birine koydu.

“Mikel'in, Jon ve Jone için getirdiğı gazeteleri nereye bıraktın?” diye sordu kendi kendisine. Yemekten önce onları fırına götürdüğünü anımsayınca –saati altıyı gösteriyordu– dairesinin hâlâ yanan tüm ışıklarını kapattı ve merdivenlerden aşağıya seğırtti. İki kat inmişti ki, birden, canı hiç ekmek yapmak istemediğı için, o gün kendisine izin vermek esti aklına. Dahası, Korku Ülkesinden çıkıp yeniden normal yaşama dönünceye kadar izin yapacaktı.

Dairesine döndü, telefonu eline aldı ve cihaza yapıştı- rılmış bir etikette yazılı olan numarayı çevirdi. Barselona'daki bir fırının numarasıydı bu.

“Nasıl gidiyor işler?” diye sordu, karşı taraf yanıt verdiğinde.

“Ne oldu? Polonyalılar senin ekmeğı yemekten bıktılar mı?” diye sordu hattın öbür ucundaki adam, şakasını ciddi bir sesle örtbas ederek.

“Tam tersine. Şu ana kadar yedikleri ekmekten dolayı bana bir madalya verecekler. Ama önümüzdeki birkaç gün çalışamayacağım ve benim yerime bakmalısınız. Polonyalılar farkı anlayacaktır, ama başka çarem yok.”

“Bence de anlayacaktır. Bizimkini tattıktan sonra sana bir değil, üç madalya verecekler.”

Hattın öbür ucundaki adam güldü. Mikel gibi bir adamdı, kendi şakalarına kendisi gülüyordu.

“Bu kez kaç ekmek istiyorsun? Her zamanki gibi mi?” diye ekledi.

“Daha az. Şu anda otelde yalnızca Polonyalılar var. Yüz yirmi tane yeterli olur. Saat kaçta getirirsiniz?”

“Dokuz iyi mi?”

“Hayır, sekiz buçuk daha iyi. Oyuncular dokuzda kahvaltı ediyor, dokuzda ekmeğin masada olması gerek.”

“Tamam, sekiz buçukta getiririz. Polonyalıların bize kızmasını istemeyiz.”

“Sen Polonyalıları boş ver. Esas Doro’yu düşün. Biliyorsun, çok ciddi bir adamdır.”

“Kimseyi düşünmemize gerek yok. Biz de ciddiyiz. Sabah saat sekiz buçukta siparişiniz orada olacak.”

“Çok iyi. Bakalım dediğin gibi olacak mı?”

Telefonu kapattıktan sonra bir kâğıt parçası aldı ve otelin aşçısı için bir not yazdı: *Doro, bugünden başlayarak birkaç gün boyunca ekmeği Barselona’dakiler getirecek, çünkü kendimi biraz yorgun hissediyorum ve dinlenmek istiyorum. Onlara saat sekiz buçuk için yüz yirmi ekmek getirmelerini söyledim. Eğer gecikirlerse onları ara. Bir şey daha: yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gidiyorum, meyve filan. Juan Manuel’den bilme.*

Bir an, üzerini değiştirmekle iş kıyafetleriyle dolaşmak arasında kararsız kaldı; sonunda, pamuklu ceketle yıpranmış pantolonunun ona sağlayacağı doğal korumadan vazgeçmemeyi tercih etti. Eğer fırının çevresinde dolaşacaksa, bunu fırıncı kıyafetiyle yapması daha uygundu. Böyle düşünerek dairesinden çıktı ve –Doro için yazdığı

notu ikinci katın kapısının altından attıktan sonra– çizimdeki ilk yıldız işaretinin karşılığı olan görevi yerine getirmek için harekete geçti.

Buzluktaki kirazlar iyi soğumuştı; Carlos, meyvelere dokunmanın onda uyandırdığı hazla, fırına götürmeyi düşündüğü plastik torbayı doldurana kadar azar azar, bazen birer birer, toplamaya başladı kirazları. Sadece onlara dokunmak değildi hoşuna giden, çünkü –parmaklarının arasına aldıklarını gözlemlerken bu sonuca vardı– hepsi birbirinden farklıydı, hepsinin kendisine has bir yuvarlaklığı vardı, hepsi kırmızıydı, ama kimin tonu daha açık kiminki daha koyuydu, kısacası, görünüşleri de oldukça lezzetli. Torbaya atmak üzere olduğu kiraza takıldı bir an gözleri: pembemsi ve küçücüktü, ayrıca iki ufak lobunun arasında bir yarığı vardı.

Kiraz, kadın cinsel organını düşündürdü ona; bu benzetme, şaşırtıcı bir biçimde onu mutlu etti ve düşüncelerine sevimli bir yön kattı. Uykusuzluk, kaslarının ve hislerinin dermansızlığı bu izlenimi güçlendiriyordu ama, buna karşın, fiziksel koşullar her şeyi açıklamıyordu. Kendi gerçekliği içindeki insanlar bunu anlama fırsatını kullanamasa da, aslında dünya kirazların ona düşündürdüğü gibiydi, özgül taraflarla dolu ve sonsuz. Peki ya o? Neden ancak parmaklarıyla meyveye değdiğinde akıl edebilmişti bunu? Nereden peyda olmuştu bu fırsat? Yorgunluğu ve o anda –raflardaki toprak kap ve tabakların rahatça soluduğu hissini uyandıracak denli düzenli ve mikroptan arındırılmış– mutfığa egemen olan sessizlik yardımcı olmuştu ona; ama yine de, asıl neden başka bir yerde yatıyordu: tehlikenin kendisinde. Korku krallığına girenler ve saatleri sayılı olanlar, dünyaya başka bir biçimde bakıyorlardı. Her şeyi kaybetme riski karşısında, bir yolunu bulup hiçbir şeyi kaybetmemek istiyorlardı, en değersiz şeyi bile; gözlerinin önünde en küçük ayrıntılar dahi olağanüstü ve hatırı

sayılır birer kişilik kazanıyordu. Bunu hastalar iyi bilirdi. Ya da sürgüne gitmek zorunda kalanlar. Ya da ölen arkadaşları – Sabino, Otaegui, Beraxa. Kropotky de iyi bilirdi bunu. “Kliniğe gitmeden önce yapmak istediğin bir şey var mı?” diye sormuştu ona. Kardeşinin yanıtı şu olmuştu: “Şu pencereden dışarı bakmak istiyorum, hepsi bu.”

Fırın yolundayken –gündoğumunu haber veren kuşlar tatsız bir biçimde ötüşmekteydi– Carlos, kardeşinin sık sık kullandığı bir kelimeyi anımsadı, *tefekkür*.^{*} Sonunda bu kelimeyi anladığını düşünüyordu ve bu sayede kardeşine bir adım daha yaklaşmıştı. Gerçekte, tefekkür, her nesneyi –en küçük ve en önemsiz olanı bile– biricik ve ayrıksıymış gibi algılayarak, soyutlamalara girişmeksizin, onun her özelliğine dikkat kesilmekten başka bir şey değildi; öyle büyük, öyle sınırsız bir uğraştı ki bu, yalnızca bir torba kirazı gözlemlemek bile koca bir yaşam galesi olabilirdi.

Carlos, birkaç tanesini eline alarak, düşüncelere dalmasına neden olan kiraz torbasını fırındaki masanın üzerine bıraktı ve daha sonra Guiomar’ın bir sözünü düşünerek depoya doğru yöneldi: “Kardeşin gibi konuştun.” Evet, fizikötesine duyduğu bu eğilim kanına işlemişti belki, belki de Kropotky’ye sandığından daha fazla benziyordu; zira bakış açısı değişmekteydi. Kardeşinin bazı fikirleri artık ona şaklabanlık gibi gelmiyordu.

Beklenmedik bir saatte kendilerini özgür bulan Belle ve Greta, her zamankinden daha abartılı hareketlerle, onu selamladı; sonra da fırlattığı kiraz çekirdeklerinin gittiğini sandıkları yere doğru bir koşu tutturdu.

“Hadi, çeşmeye gidelim, Belle. Biraz serinlemem gerek.”

Belle, hiç tereddüt etmeksizin, bayır aşağı koşmaya başladı ve Greta da topuklarına basıp kulaklarını ısırarak onu izlemeye koyuldu. Köpekler yorgunluklarını atmıştı, zeytin ve badem ağaçlarının gövdelerini kılı kılına sıyıra-

^{*} Özgün merinde *contemplación*.

rak, yerdeki çukurları gerekenden daha uzun sıçrayışlarla geçerek, neşeyle ve çevik bir biçimde koşuyorlardı. Carlos, onların devinimlerini gözleriyle izliyordu. Birkaç kiraz tanesi tefekküre dalmaya değecek nesnelerse, peki ya Belle ve Greta'ya ne demeliydi? Böylesi kimi hayvanlar üzerine koca bir asır boyunca tefekküre dalabilirdi insan.

“Dikkat et, Carlos, fazla düş görüyorsun. Şu anda aklını kurcalayan düşünceler, her şey olup bittikten sonra iyi, ama şimdi sırası değil. Başka şeyleri düşünmen gerekiyor,” dediğini duydu içindeki sesin. Sanki Sabino dairesinden beri ona eşlik ediyormuş ve orada bir yerde, bir ağacın arkasında saklanıyormuş gibi. “Biliyorum, Sabino, bu yüzden çeşmeye gidiyorum,” diye yanıtladı onu.

Çeşmenin soğuk suyunun altına başını henüz sokmuştu ki, Sabino'nun öğüdüne uydu ve Jon ile Jone'u otelden çıkarmanın yollarını düşünmeye daldı. Odasında yaptığı hesaplara göre, ikisi önce La Banyera civarına gitmeli, ardından da eski patika yoldan otelle karayolu arasındaki yamacı tırmanmalıydı. Öyleyse, önce bu yolu bir gözden geçirmesi gerekmez miydi? Eski patika yolun ne durumda olduğuna niye bakmıyordu? Aylardır oraya adımını atmamıştı ve yolun yalnızca o bölümü sorun çıkarabilirdi. Üstelik saat de çok uygundu. Jone ile saat yedideki randevusuna daha kırk dakika vardı. Evet, gidip bir bakacaktı. Randevuya biraz gecikse de, işleri yoluna koymaya değerdı.

Depoya dönüp de La Banyera'ya doğru yürümeye başladığında, gökyüzü neredeyse tümüyle ikiye bölünmüştü; bir taraf aydınlık, bir taraf karanlıktı: karanlık taraf, saf ve dümdüz bir karanlık yüzeyden oluşuyordu, aydınlık taraf ise, pembe ve kırmızı şeritlerle süslü, büyük ve se-defli bir levha gibiydi. Bu sırada gündoğumu da, gökyüzündekinden daha büyük bir zarafetle, yer yüzeyine yayılmaktaydı; kayalar, ağaçlar ve köpekler karanlıktan çıkıp seçilmeye başlamıştı: zeytin ve badem ağaçlarındaki yapraklar ve dallar da tek tek seçiliyordu; kayaların üzerinde

liken lekeleri görölüyordu; ayrıca köpeklerin tüyleri, beyaz ve diğer renkler –kırmızımsı Belle ve gri inci Greta– gittikçe daha belirgin bir kontrast oluşturunuyordu.

La Banyera sahilinde son bulacak olan yokuştan inerlerken, Belle, aksırığa benzeyen, olağandışı bir sesle havladı. Kuyruğunu kararsızca sallayarak ısrarlı bir biçimde Carlos’a bakıyordu. O ana kadarki neşesinden eser yoktu.

“Ne oluyor Belle? Seni anlamıyorum,” dedi Carlos, arkasından yaklaşarak.

Belle kararsızdı. Kokusunu aldığı ya da gördüğü bir şey onu kuvvetle havlamaya itiyor ama o bu dürtüye uymaya cesaret edemiyordu. Carlos’un koyduğu ve belleğine kazınmış yasaklardan biri de sabah yürüyüşlerindeki sessizliği bozmamaktı. Sonunda, durumu açıklığı kavuşturan Greta oldu. Belle gibi çekinceye kapılmadan –ondan çok daha gençti ve belleği pek kuvvetli değildi– fundalığın on metre kadar içine daldı ve beyzbolcularınkine benzer bir şapkası olan birini ısırmaya kalkıştı.

“Greta!” diye bağırdı Carlos.

Çalılıklar arasında saklanan kişi, köpeği ürküten bir tekme savurdu ve Carlos’un yanına yaklaştı. Mikel’in Koca Dudak adını taktığı polisti bu.

“Gördüğüm kadarıyla, görev bölgenizi değiştirmişler,” dedi Carlos, yürümeye devam ederek ve işine giden bir çiftçinin doğallığıyla. “Belle! Greta!” diye bağırdı köpekleri susturmak için. Havlamaları La Banyera’nın içbükey yapısında yankılanıyor ve neredeyse otele kadar ulaşıyordu.

“Sakin ol,” dedi Koca Dudak, yumuşak bir biçimde. Tüfeği de aynı yumuşaklıkla şakladı. “Siz de görev yerinizi değiştirmişsiniz. Bu saatte burada ne yapıyorsunuz?”

Dişlerinin arasından konuşmaya devam ediyor, arada bir de bedenini hafifçe sallıyordu. Arkasındaki çalılıklar da rüzgârın etkisiyle salınmaktaydı.

“Ben çok gezerim. Köpeklerin formda kalmaları için dolaşmaları gerek.”

Carlos, ona sıradan bir sesle hitap etmek istedi. Bununla birlikte, belki de yorgun olduğu için, kelimeler ağzından isteksizce ve abartılı bir kayıtsızlıkla çıkmıştı.

“Köpeklerinizin canı cehenneme!” dedi Koca Dudak, sonunu getirmediği bir gülümsemeyle.

“Kabalığa devam, öyle mi, amirinizle konuşacağım. Eğer bu da yeterli olmazsa Barselona Valisi ile konuşurum. Size daha önce de söyledim, ben bu otelin sahiplerinden biriyim,” dedi Carlos, sesini yükselterek. Böyle bir hödüğün karşısında nezaketin fazla kaçtığını düşündü. Hatta tehlikeli bile olabilirdi. Boğazını temizledi. “Beni duydunuz mu, yoksa tekrar etmem gerekiyor mu?” dedi sonra, kesin bir vurguyla.

“Siz beni hasta ediyorsunuz,” dedi Koca Dudak, öfke-den kızarak. Daha sonra lanet eder gibi bir şeyler geveledi ve yeniden çalıların arasına girdi.

“Polislerin büyük bir çoğunluğunun hizmetkârlar gibi olduğunu unutmamalısınız,” derdi hep Sabino onlara. “Eğer iliklerine kadar işlemiş bir şey varsa, o da sınıf ayrımıdır. Onlarla konuşmak zorunda kaldığınız her zaman, onlardan daha üstün olduğunuzu açıkça belirtin, zenginmiş ya da soylu bir aileden geliyormuşsunuz gibi. Hiyerarşi anlayışları, devamını getirecektir.” Evet, doğru olabilirdi, ama Koca Dudak gibi hizmetkârlara dikkat etmek gerekiyordu.

Carlos, La Banyera’ya doğru yoluna devam etti ve polisle karşılaşmasının anlamını çözmeye çalıştı. Bir bakıma, oteli farklı bir biçimde gözaltında tuttukları kesindi. İş iyice sıkılaşmışlardı ve bu yalnızca otelin girişi ve yakın çevresiyle sınırlı değildi. Öte yandan, adamlar da değişmişti, Koca Dudak ve arkadaşlarının üst düzey polis olduklarına artık hiç kuşku yoktu. Tüm bu değişiklikler, Stefano’nun gelişiyiyle gerçekleşmişti. Evet, polis –muhtemelen Pascal’ın gördüğü silahla ilgili– somut bir bilgiye sahipti, bundan dolayı Stefano gelmiş ve otelin gözetlenmesinde tutulan yol akşamdan sabaha değişmişti. Başından

beri zayıf bir olasılık olan, bunun ihtiyati bir araştırma olduğu yollu varsayımı bir kenara bırakmalıydı. Polisin, oteldekilerin geçmişini dikkate alarak bir göz atmak için geldiğini düşünmek yanlış olurdu, tam tersine, Stefano ve arkadaşları son adımı atmak, iki eylemciyi saklandıkları delikte yakalamak için oradaydılar. Durum böyle olunca, Jon ile Jone'un otelden çıkmak için başka bir yol izlemeleri gerekiyordu.

“Başka bir yol ne olabilir?” dendiğini duydu içinden. La Banyera'ya gelmişti ve sahilde bir taşın üzerine oturuyordu.

“Amazonya'dan çıkıp dosdoğru karayoluna ulaşmak,” diye yanıtladı Carlos. Sabino hâlâ yanındaydı.

Çeşmeden –gerçekteyse La Riera Blanca'nın yatağın-
dan– karayoluna kadar uzanan yamaca Guiomar *Amazonya* adını vermişti. Bu nükteden de anlaşılacağı gibi, kötü otlarla dolu, patikası ya da adım atacak yeri olmayan, aşılması zor bir yerdi. Stefano, polisleri otele ya da karayoluna yerleştirebilirdi, yamaca değil. Bu anlamda, bölge çok güvenliydi, bilhassa yolu bir boya spreyiyle işaretlerse. İşaretlenmiş bir güzergâhtan, geceleyin bile, çok kısa sürede karayoluna ulaşabilirlerdi.

Koca Dudağın da dinlenmeye ihtiyacı olacağını düşünerek, La Banyera sahilinde, yıldız işaretli çizimini gözden geçirip plana son halini vererek bir süre oturup bekledi. Spreyi edinmesi sorun olmayacaktı zira depoda beyaz renkli bir tane vardı, ama işaretleme işi için hangi zamanın uygun olacağı konusunda kuşkuluydu. Bu öğleden sonra, masa tenisi şampiyonasından önce mi? Ertesi gün María Teresa ile akşam yemeğine çıkmadan önce mi? Aina Stefano'nun yaklaşan ziyareti yüzünden yıldız işaretlerinin olduğu bölgeye yeni bir not düşmek hiç de kolay değildi. Sonunda bu sorunu bir kenara bırakarak çizgideki son yıldız işaretinin üstüne bir ay çizdi. Cuma gecesi neredeyse yarım ay olacaktı ve Jon ile Jone, az da olsa aydınlıkta kat edeceklerdi Amazonya'yı.

Kâğıdı yeniden pantolonun cebine soktu ve ayağa kalktı. Jone'u fazla bekletmek istemiyordu.

“Evet, Greta, gidiyoruz,” dedi hayvana, havlamaya başlar başlamaz. “Neyin var? Acelen mi var?”

Evet, acelesi vardı ve Carlos'un yola koyulmak üzere olduğunu görür görmez koşmaya başladı. Her zamankinden farklı bir saatte yola çıkmaları, her zamankinden farklı bir saatte yemek yiyebileceği anlamına geliyordu onun için.

“Sen ne diyorsun? Yemek yiyecek misin yoksa yemeyecek misin?” diye sordu yanında yürüyen Belle'ye. Saati ne baktı ve adımlarını sıklaştırdı. O da acele ediyordu, saat yediye beş vardı.

Daha önce Koca Dudağı gördükleri yerde ne Belle ne de Greta havladı, dönüş yolculuğu sakın geçti. Gökyüzü tümüyle ortaya çıkmış ve yarım saat öncesinin süslü şeritleri çoğalmıştı. Şu anda on beş, yirmi ya da yirmi beş tane, hepsi de kırmızı renkli şerit vardı. Az sonra ufukta güneş belirdi; bir kiraza, dünyanın en büyük, en kırmızı ve en parlak kirazına benzeyen güneş. Zwickau Hapishanesi'nden Rosa Luxemburg'un izlediği o narin gündoğumuna benzemiyordu, ama taptazeydi ve bu da onu avutuyordu.

“Bu yakınlarda kal, Belle. Greta'nın uzaklaşmasına da izin verme,” dedi Carlos, depoya geldiğinde fırına yönelerek. İki köpek de yolun ortasına uzandılar.

Fırının kapısı ilk itişte açılmadı. İkincisinde yarıya kadar açıldı. *Benim başıboş ruhum, huzur bulmak için yakararak, bir aşağı bir yukarı yürür,* diye bir ses duydu o anda. Jone kapının öbür yanında şiiri okuyordu. *Nasıl ki yaralı geyik de...*

“Şiir güzel mi?” diye sordu Jone, girmesine izin vererek ve herhangi bir fikri kabul etmeye hazır birinin ses tonuyla. Bir eli kiraz doluydu ve ağır bir biçimde kirazları ağzına götürüyordu. “Bir uyurgezer gibi,” diye düşündü Carlos.

“Hapisteyken kardeşim gönderdi. Bu yüzden onu saklıyorum. Kardeşimin çok hoşuna giderdi,” dedi Carlos, fırından içeri girerek.

“Ne zaman öldü?” diye sordu Jone, yumuşak bir sesle, sanki içkiliymiş de dili ağırlaşmış gibi. Bir kirazı sapından tutmuş, üstdudağının bir yanından öbür yanına sallayarak onunla oynuyordu. “Çok tatlı ve çok soğuklar, getirdiğin için teşekkürler,” dedi Carlos’a, bir taraftan da kirazı yiyerek.

Kadının son söylediklerine dikkat etmeksizin, “Ne zaman öldü de ne demek?” diye şaşkınca sordu Carlos.

“Kardeşin ölmedi mi? Ondan ölmüş gibi söz ediyorsun sandım,” dedi Jone, umursamazca. Ardından da aynı ses tonuyla ekledi: “Ciddi söylüyorum! Kirazlar bir harika! Bir dolu konserveden sonra bana çok iyi geldi!”

Carlos ona bakakaldı. Şu çocuk meselesindeki kabahati yüzünden onunla tartışan kadın o değildi sanki. Çocuksu bir havası vardı ve tasasız görünüyordu. Öte yandan, örgütün ne karar verdiğini sormamıştı ve bu da olağan değildi.

“Eğer ölmediyse nerede peki?” diye sordu Jone, yanından geçip masadan biraz daha kiraz alarak. Bedeni hâlâ ter kokuyordu.

Onu huzursuz eden bu anıdan uzaklaşmak niyetiyle, “Neden bizim meseleyi konuşmaya başlamıyoruz?” dedi Carlos, kuru kuruya.

Ama çabası sonuçsuz kaldı, karşıdaki beyaz duvar yerine –beyaz ama güneşin ilk ışıklarıyla pembeleşmiş– psikiyatri kliniğinin bahçesinin hayali belirdi gözlerinin önünde. “Beni burada mı bırakacaksın?” diyordu kardeşi o bahçede, gülerken dişsiz ağzını göstererek. “Eğer beni buraya yatırırsan, herkes benim öldüğümü sanacak. Ama, yo, sorun değil, beni buraya yatırdığın için kendini kötü hissetme. Ben de dinlenirim. Sana hiç Dostsuz Dünyadan söz ettim mi?” Evet diye yanıt vermişti. “Bu dünyada yaşadığımdan beri kendimi çok yorgun hissediyorum ve canım sürekli uyumak istiyor.” O anda bir doktor, kardeşine yaklaştı ve kolunu ona uzattı. “Doktor, siz Dostsuz Dünyayı biliyor musunuz?” diye sordu kardeşi ona, kendisine uzatılan kolu kabul ederek.

Jone elini torbaya sokmayı başarmadan önce iki kez zorladı. Sonunda elini kirazlarla dolu olarak çıkardı, bazıları da parmaklarına asılı kalmıştı. Carlos, kadının gözlerinin şiş olduğunu fark etti.

“Uyumak için hap mı alıyorsunuz?” diye sordu. Masaya kadar yaklaştı ve su dolu bidona doğru eğildi.

“Evet, kendimi bir parça ruh gibi hissediyorum,” diye yanıtladı.

Hiç kuşkusuz uyku hapları Korku Ülkesinden geçişi kolaylaştırıyordu; özellikle de saatler ve günler boyunca dışarı çıkmaksızın bir delikte kalmak zorunda olan Jon ve Jone’un durumunda. Buna karşın, aşırı bir iyimserlik, uyuşukluğa yol açan bir tür sarhoşluk yaratıyordu.

Carlos bu etkilerden yalnızca ikincisini gözlemliyordu. Jone’a yaklaşarak başından aşağı bir bidon suyu boşalttı.

“Ne yapıyorsun?” dedi kadın, bir çığlık atarak.

“Sus! Otelden duyacaklar!”

“Sen de şu bidondan uzak dur! Kadınları ıslatmaktan hoşlandığın anlaşıldı!” diye yanıtladı Jone, çeşmenin yanında birlikte duş aldıklarını anımsayarak. Hâlâ kızgındı ama konuşması normale dönmüştü.

“Hiç değilse uyanmış oldun. Şimdi kim olduğunu ve neye bulaşmış olduğunu anımsayabilirsin artık. Ya da daha doğrusu, hep birlikte neye bulaşmış olduğumuzu.”

Buyurgan bir biçimde konuşuyordu ama sesine hâkim değildi. Bir dermansızlık vardı sesinde. Gördüğü düştten dolayı mıydı acaba? Yoksa Koca Dudakla karşılaşmasından dolayı mı? Bilemiyordu, ama konuşmasındaki bu ayrıntıya dikkat etmesi gerektiğini düşündü. Bu sesle Stefano ile konuşamazdı.

“Tamam,” dedi Jone, belki de aklından geçen diğer yanıtları kendisine saklayarak. Daha sonra elindeki kirazları masaya bıraktı ve kollarını kavuşturarak Carlos’a baktı. Siyah tişörtü ıslanmış ve vücuduna yapışmıştı, göğüslerinin tüm yuvarlaklığı da ortaya çıkmıştı. “Örgüt ne dedi?” diye ekledi. Tekrar eskisi gibiydi.

“Henüz bir karara bağlanmadı. Ama ters bir durum olmazsa, yarın değil öbür gün, yani cuma günü buradan çıkacaksınız. Geç saatlerde.”

“Sahi mi? Demek işler biraz hareketlendi. Nihayet!” diye içini çekti kadın. Sonra pencereye doğru gitti ve dışarıya bakarak bir süre orada kaldı. Dışarıda, güneş artık her yerdeydi; ağaçların yapraklarında, lambaların çelik siperliklerinde, otelin cam kaplamasında. Jone, yüzünü Carlos’a dönmeden, aklından geçeni söyledi. “Polis çok yakınımızda, öyle değil mi?”

Bir kez daha, Carlos, kadının ne kadar keskin bir zekâsı olduğunu düşündü. Evet, birinin sözlerinden bir ayrıntıyı sezinlemek söz konusu olduğunda, beyni, tıpkı bir yüzeyi yoklayan parmak uçları gibi duyarlı hale geliyordu. Herhangi bir devinimi, bakışı, sesteki bitkinliği nasıl yorumlayacağını biliyordu. Bu konuda da –Jone’un açmakta olduğu Marlboro paketinin ona anımsattığı– Danuta Wyca’ya benziyordu. Aralarındaki fark, bu ikisinin farklı denizlere doğru yol almaları ve yaşamlarına farklı dalga ve akıntıların yön vermesiydi. Bunun dışında, birbirlerine çok benzeyen iki kişi, iki kardeştiler.

Carlos, fırındaki tek sandalyeye oturarak, “Cuma günü çıkarsak sorun olmaz. Çok yakınımızda değiller,” dedi.

“Sana inanıyorum, benim için sorun yok,” dedi Jone, kollarını kavuşturarak. Fırında tam bir sessizlik vardı ve kadın çok yumuşak konuşuyordu, sanki beyaz bir duvarın önünde olup da üzerinde iz bırakmak istemeyen biri gibi.

“Her şeyi olabildiğince iyi yapmaya çalışıyorum,” dedi Carlos, aynı ses tonuyla. Yıldızlarla işaretli çizimin olduğu kâğıt parçasını çıkardı cebinden.

“Demek istediğim, belki Jon’un buna akli yatmaz,” dedi kadın, yeni yaktığı sigarasından bir nefes çekip diğer elinin işaret parmağıyla fırının zeminini göstererek. “Çok genç ve korkunç derecede paranoyak. Örgütün şu anki yönetiminin bizim başımızı yakmaya karar verdiğini ve

bizi buradan çıkarmak için hiçbir şey yapmayacaklarını söylüyor. Aptallık elbette, ama insanı sinirlendirmeye yetiyor. Uyku hapi almamın bir nedeni de bu. Açıkçası, onunla yapamıyorum. Ağzını her açtığında beni zıvanadan çıkarıyor.”

“Hapisteyken benim başıma da aynı şey gelmişti,” dedi Carlos, aynı anda ilk yıldız işaretinin altında yazılı olan notları gözden geçiriyordu. “Yan hücredeki adam öksürmeye başladığında ben çılgına dönüyordum. Ama bu tip şeyler olağandır. Mekânın darlığı yüzünden. Farelerin hi-kâyesini hiç duymadın mı sen?”

“Hikâyelere senin kadar düşkün değilim,” diye gülümsedi Jone, belirgin bir buruklukla. Dinlemek üzere duvara yaslandı.

“Anlatıldığı kadarıyla, bir kutuda tek başına bırakılan fare sıkıntıdan ölmüş. Kutuya iki tane fare bırakıldığında birbirleriyle arkadaşlık edip hayatta kalmışlar. Ama yirmi tane bırakıldığında, birbirlerini ısırmaya başlamışlar ve birbirlerini öldürünceye kadar da bundan vazgeçmemişler.”

“Biraz maksatlı bir hikâye değil mi? İki farenin bu kutuya konup da birbirleriyle iyi anlaşmaları bir evlilik propagandası gibi geldi bana. Dahası, Jon ve ben de iki kişiyiz ve hiç iyi anlaşamıyoruz.”

“Bence hikâye kötü bir hikâye değil ve en azından son kısmı gerçeği söylüyor.”

“Birinci bölümü de fena değil.”

“Her neyse, altı üstü fare işte,” diye bitirdi Carlos, isim benzerliğinden dolayı bilincinin istenmeyen bölümünü anımsadı bir an için. Fare, bedeninin derinliklerine gömülüp kalmıştı sanki, hiç ses seda yoktu. Ama yanlış bir izlenimdi bu, o da bunu biliyordu.

“Onu basın bizim için söylüyordu, yani korkak birer fare olduğumuzu,” dedi Jone, yapınacık bir gülümsemeyle.

“Kim bilir hangi beyinsiz yazmıştır,” dedi Carlos, Mikel’in getirdiği gazeteleri anımsayarak. Torbanın rafın üs-

tünde olduğunu görür görmez alıp Jone'a verdi. Ama saat yedi buçuk olmuştu ve her şeyden önce kaçış operasyonunun ayrıntılarını kesinleştirmek gerektiğini düşündü.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu Jone, niyetini sezerek.

"Her şeyle ben ilgileneceğim. Bu yeri iyi tanıyorum ve sizi karayoluna kadar götürmek benim için pek zor olmayacak. Futbolcuları korumak için bir dolu polis getirip koydular, ama her şeye karşın..."

"Otelde yaklaşık kaç polis vardır?" diye sözünü kesti kadın.

"Sanırım otuz kadar."

"Çok fazla," dedi Jone, bir ıslık çalarak. Sigarasını söndürüp düşünceye daldı.

"Siz dert etmeyin. Oteli çepeçevre sarmak için daha yüz kadar polis ister. Yine de, bazı şeylere çok dikkat etmeliyiz."

Carlos, kâğıt parçasında yazılı olanlara yeniden bakmak için konuşmasına ara verdi.

"Yanında kâğıt taşıman güvenli mi?" diye sordu kadın, bu aradan yararlanarak. "Geçen gün çok soru sorup güvenlik kurallarına uymadığım için beni suçladın. Ama biri üzerini arar da bu şemayı ele geçirirse, ayıkla pirincin taşını."

Bu sözlere rağmen, Jone'un ses tonu sevecendi. Tekrar kiraz yemeye başladı, oteldeki polislerin sayısından endişe ediyormuş gibi bir hali yoktu.

"Ben aktif olarak çahşırken, ki bu oldukça uzun sürdü, yanımda hep kâğıt parçaları taşırdım. Hatta bir dönem, beni *kâğıtçıbaşı* takma adıyla çağırdılar. Hiçbir sorunla karşılaşmadım. Not almakta çok kendime has bir sistemim var."

Carlos kâğıt parçasını ona uzattı.

"Bakalım bir şey anlayabilecek misin?"

Son yıldız işaretine demirlemiş gemilere bakarak, "Ne hoş bir çizim!" diye haykırdı Jone.

Daha sonra gözlerini kısıp içlerinde yazılı olan mesajları çözmeye çalıştı.

"Hiçbir şey anlamadım."

“Ne sen anlayabilirsin ne de bir başkası. Hepsi şifreli. Basit bir şifre ama mesajlar çok kısa olduğu için polisin bunu çözmesi bir ay sürer.”

“Buna benzer bir şey hiç görmemiştim. Aslında sen tam bir filmcisin. Benzemiyorsun ama öylesin,” diye güldü Jone.

Bu tanımlama –Sabino’ya da aynısını yakıştırmışlardı– hoşuna gitmese de, Carlos gülümseyerek karşılık verdi. Hal böyleyken, ikisinin arasındaki ilişki yumuşamıştı. Birbirlerinden çok uzaktaydılar; adam tünelin bir ucunda, kadın öbür ucundaydı; bunun kanıtı ise, kadının –*İspanya’daki demokrasi yalnızca bir gösteriş türünden*– bildirileri ciddiye alması, kendisinin ise bunu bir saflık ve bir siyasal çözümleme karikatürü gibi görmesiydi; bunu bir kenara bırakırsak, ikisinin arasında hâlâ belirgin bir kardeşlik vardı, en azından yıldız işaretli çizimdeki zamanın dışına çıkana dek. İkisi de sınırın öbür yanındaydılar, Korku Ülkesinde. Dahası, bir militan olarak Jone hakkında gittikçe daha olumlu düşünüyordu. Pascal’la yaşadığı tatsız karşılaşmanın sonucu olarak başlangıçta ona görüldüğü kadar akıllı havada ve kötü yetiştirilmiş biri değildi.

“Bundan sonra çok dikkat etmeniz gerekiyor,” dedi Carlos, yeniden konuya dönerek. “Fırında bazı ziyaretçilerim olacak. Birkaç gazeteci görüntü almaya gelecek ve şu gürültü meselesi son derece tehlikeli olabilir. Bir şey daha. Aşağıdaki televizyonu yukarı çıkarmak gerekiyor. Birisi şu penceredeki anteni görüp de soru sormaya başlarsa...”

“O gazeteciler polis, öyle değil mi?” diye sözünü kesti Jone, elindeki kiraza bakarak.

“Öyle olduğuna eminim diyebilirim.”

“Bu beni biraz korkutuyor. Bu kadar yakında olduklarını sanmıyordum.”

Kirazı masaya bıraktı ve pencereye gitti. Dışarıda dünya uykudan uyanmaktaydı. Böceklerin ve kuşların ötüşlerin-

den başka, karayolundan ya da otelin önünden geçen arabaların klakson sesleri de duyuluyordu.

“Somut bir şey bildikleri yok. Yalnızca koklayarak iz sürüyorlar. Bilirsin, polisler hep koklayarak iz sürer.”

“Somut bir şey bilmiyorlar, ama çok şey biliyorlar. Eğer buraya kadar geldilerse, çok şey biliyorlar demektir. Eğer çok şey biliyorlarsa, birisi bizi ihbar ettiği içindir. Eminim çocuk bir şey söylemiştir. Bunu hissetmiştim ve sonunda oldu işte. Silahı görmesi talihsizlik, gerçekten de tam bir talihsizlik.”

Jone alçak sesle küfredip duvarları yumruklayarak fırının içinde dolaşmaya başladı. Carlos ellerinden tutup zapt ederek sakinleşmesini söyledi.

“Bunun için daha fazla endişelenme. Senin dediğin gibi olabilir, belki de polis kayıtlara bakmıştır ve bu oteldeki hemen hemen herkesin eski eylemci olduğunu görmüştür.”

Varsayımının yanlış olduğundan emindi, ama Jone’un dengesiz ruh halinin kötüye gitmesini istemiyordu.

“Sahiden mi? Doğru mu bu? Kaçınız örgütteydiniz?” diye sordu Jone, neden sonra.

“Unut gitsin. İhbar olayını da unut. Şu anda tek derdimiz otelden nasıl çıkacağımız.”

Carlos bir an yılgınlığa kapıldı. Korku Ülkesinde hep aynı şey olurdu: ne kadar ihtiyatlı hareket etmek için uğraşılırsa, o kadar vahim hatalar sökün ederdi. Artık Jone daha fazla şey biliyordu: bir otelde olduğunu ve sahiplerinin hepsinin eski eylemci olduklarını. Polisin eline geçtiğinde, bu bilgi, eliyle koymuş gibi bulmaya cşdeğerdi. O da Jone’a güvenmeliydi. Polis, Jone’u yakalayamayacaktı, Jone onu ihbar etmeyecekti ve her şey yolunda gidecekti.

“Televizyonu çıkarayım mı?” dedi Jone.

“Evet, çıkar. Daha sonra da odunluğu dolduracağım ve cuma gecesine kadar vedalaşacağız.”

“Çok büyük odunlar koyma,” dedi Jone, odunluğa girip yerdeki kapağı kaldırarak. “İstediğin kadar odun koy, ama

çıkışı itince açılacak biçimde bırak. Doğrusu, tamamen kapalı kaldığımı düşünmek bile beni boğuyor. Bu günlerde bana en çok acı veren şey, bu delikten çıkmanın güçlüğü. Sanki bu yakınlarda bir yangın çıkacakmış da biz de bu delikte kavrulacakmışız hissine kapılıyorum.”

Jone kapağı kaldırdı ve basamakları inmeye başladı. Ama üçüncü basamağa adımını attığında geri döndü ve doğruca Carlos’a baktı.

“Bir soru sorabilir miyim? Son bir soru. Biraz özel.” Carlos saatine baktı.

“Nasıl istersen, ama fazla zamanım yok.”

“Bu duldayı niye yaptın? Daha doğrusu, niye böyle yaptın?”

“Yalnızca bir oda. Bir dulda yapmak niyetim yoktu.”

“Bu yüzden soruyorum ya. Bir oda, ama çok özel bir oda, öyle değil mi? Bildik bir kapısı yok, yatak yerine halılar ve minderler var, her yer taş duvar... Aslında, bu merdivenleri ilk indiğim andan beri bunu düşündüm.”

“Benim saçmalıklarımından biri işte, hepsi bu.”

“Biraz bekle lütfen, televizyonu getirdiğimde anlatırsın,” dedi kadın, sığınağın karanlığında gözden kaybolarak. Carlos, Jon’un uyuduğunu ve bu yüzden içeride ışık olmadığını düşündü.

“Öyle yadırganacak bir şey değil,” diye devam etti Carlos, bir yandan da ocağın çıkıntısına Jone’un yukarı çıkardığı televizyonu yerleştiriyordu. “Ben buraya geldiğimde bu oyuk vardı, çünkü daha önceki fırıncı otel için burayı depo olarak kullanıyordu. Benim tek yaptığım, biraz düzenlemek oldu. Bu kapakçıktan geçirmek zor olduğu için orada bir yatak yok. Bu yüzden halı ve minder koydum.”

“Bak sen,” diye içini çekti Jone, sanki gücü tükenmiş gibi. Daha sonra fırının penceresine doğru yöneldi ve bir süre camın öte yanını izledi. Ağaçlar, iki av köpeği, ötüşerek otelin çatısının üstünden geçen kırlangıçlar vardı. Ama tüm bunlar öteki dünyaya aitti.

“Ne demek istediğini bilmiyorum,” dedi Carlos, biraz

rahatsız olmuş gibiydi. Jone'un tepkisine şaşırmıştı. Fırının içinde bunalımlı bir yeniyetme gibi dolaşıyordu.

"Aşağıdaki odanın bir kalenin yeraltı zindanına benzediğini söylemek istiyorum; ve eğer öyleyse, sen öyle olmasını istediğin için, bir rastlantı sonucu değil. Ama sen bana herhangi bir şey söylemeyeceksin. İkimizin arasında bir şeyler var ve büyük olasılıkla bu baş başa son konuşmamız. Ama senin için bunun bir önemi yok. Sen hiçbir zaman, hiçbir şey söylemeyen insanlardansın."

"Madem öyle istiyorsun, söyleyeceğim," diye kabullendi Carlos sonunda. Çok yorgundu ve canı uyumak istiyordu. "Bir kadınla herhangi bir yerde yatamam, daha doğrusu, bundan hoşlanmam. Yani beni heyecanlandırmaz. Bilmecenin cevabı bu."

Jone gülümsedi ve yüzündeki tüm kaslar, damarlar ve kırışıklıklar yerli yerini buldu.

"Çeşmenin oradaki çimlere uzanmaya gittiğimizde böyle bir şey hissetmiştim," dedi. "Peki asıl fantezin nedir? Bir tecavüzcü olmak mı? Yeraltı zindanında tutulan kızlara sahip olan bir derebeyi olmak mı?"

"Ne de ilginç bir sohbet oluyor, Carlos. Kadınlara ne kadar içten itiraflarda bulunuyorsun. Gerçekten de seni gençleşmiş görüyorum," diyen sesi duydu içinin derinliklerinden. Fare hâlâ tetikteydi.

"Yeterince konuştuk. Artık gitmem gerekiyor," dedi Carlos. Saat sekize on vardı ve sabahın ikinci yıldız işaretine doğru hemen yola koyulmalıydı. Eğer zamanında gitmezse Mikel endişelenebilirdi.

"Fantezilerinden söz etmek niye sana bu kadar zor geliyor, bilmiyorum. Sana kendiminkini anlatmamı ister misin?" dedi Jone. Ağzını açmasına fırsat vermeden ekledi: "Hayır, istemiyorsun, ama ben yine de sana anlatacağım. Benim hoşuma giden, sinemaların en arka koltuğu."

Carlos'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. Veda etme zamanının geldiğinin farkındaydı.

“Belki günün birinde o en arka koltukta karşılaşırız,” dedi Jone’a, içinin derinliklerinden bulup çıkararak sözcükleri. “Ama cuma günü nasılsa görüşeceğiz. Herhangi bir terslik olmazsa, benzin istasyonuna kadar sizinle geleceğim.”

Jone ayaklarının ucunda yükselip ona bir öpücük verdi. Daha sonra masanın üzerindeki kiraz torbasını aldı ve odunluğa girdi.

Carlos raflardan birine uzandı.

“Bu torba sizin için,” dedi.

Jone sığınak girişinin kapağını kaldırdı.

“Nedir, gazeteler mi?”

“Evet, Bask Ülkesi’nin gazeteleri. Örgüt, çocuğun yanında patlayan bombanın sorumluluğunu reddetmiş. Kendilerinin koymadığını söylemişler.”

“İyi, çok iyi bir haber,” dedi kadın.

“Cumaya görüşürüz öyleyse. Saat dokuz gibi burada olacağımı sanıyorum ve birkaç dakika içinde hepimiz benzin istasyonunda olacağız.”

“Dokuzda mı? Daha geç çıkacağımızı sanıyordum. İki ya da üç saat sonra çıksak daha güvenli olmaz mı? Yani gecenin ilerleyen saatlerinde demek istiyorum.”

“Hayır, sanmıyorum. Dünya Futbol Şampiyonası maçları beşte ya da dokuzda başlıyor ve cuma günü saat dokuzda İspanya ile Almanya oynuyor. Bana kalırsa oteldeki polisler her zamankinden daha meşgul olacaklardır. Üstelik, Martín için de o saat daha uygun.”

Bu operasyonda Mikel’in takma adı *Martín*’di.

“Tamam, anlaştık,” dedi Jone. “Sen durumun ne olduğunu daha iyi biliyorsun. Sen neye karar verirsen onu yapacağız.”

“Cuma günü uyku hapi almaym. Delikten dışarı çıktığınızda çabuk hareket etmeniz gerekiyor,” dedi.

“Sen de bizim tek çıkışımızın üzerine çok odun dolurma,” diye yanıtladı Jone. Daha sonra başının üzerindeki kapağı kapattı ve gözden kayboldu.

Carlos mermer masaya yaklaştı ve ekmek hamurunun üzerindeki beyaz bezi kaldırdı. Taşlaşmıştı ama ne kokuyordu ne de küf tutmuştu. Aceleyle –Mikel’e yetişmek için koşmak zorundaydı– ellerini sertleşmiş hamurun içine daldırdı ve hamuru yoğurmaya başladı. Başlamasıyla durması bir oldu. Bu çaba anlamsızdı. Er ya da geç bu hamur bozulacaktı. Sonunda, masanın üzerinde ne var ne yoksa aldı ve plastik bir çöp torbasına attı.

Fırının kapısında görünür görünmez, Belle ve Greta yanına geldiler, yavaşça ve dilleri dışarıda. Güneş ısıtmaya başlamıştı.

“Benimle gelecek misiniz? Otele gidiyorum,” dedi Carlos.

Köpeklerin tercih ettiği bir yol değildi bu –çalılık onların daha çok hoşuna gidiyordu– ve onu izlemeye gönülsüz gibiydiler. Sonunda Belle, ölçülü hareketlerle, deponun girişine döndü, Greta ise bir zeytin ağacının gölgesine yöneldi.

“Evinize iyi göz kulak olun,” dedi Carlos, gözden yitmeden önce.

Mikel kamyonetin içinde oturmaktaydı ve direksiyonun üzerinde katladığı bir gazeteyi okuyordu. Güneş arabanın ön camından yansıyordu.

“Bugünün gazetesini nasıl bu kadar erken edinebildin?” diye sordu Carlos, başını pencereden içeri sokup ne okuduğuna dikkat kesilerek. Gazeteyi getiren, genellikle, María Teresa olurdu. Ama o da dokuzdan önce asla otele gelmezdi.

“Bunu bana o herifçi verdi,” diye yanıtladı Mikel. Küçük gözlüklerinin ardındaki gözleri biraz kızarmıştı. “Daha sonra, Doro’nun oğullarına motosikletleriyle bir tur atıp atamayacağını sordu ve üçü birlikte gittiler. Anlaşılan motosiklete binmekten hoşlanıyor.”

“Kimden söz ediyorsun?” dedi Carlos, kuşkuyla.

“Şu televizyoncu, biliyorsun ya canım...”

Mikel konuşmayı kesip kamyonetten çıkmak için yerinden davrandı.

“Stefano mu?” dedi Carlos, yerinde oturması ve aşağı inmemesi için omzuna elini koyarak. Ardından da diğer taraftaki kapıdan içeri girdi ve Mikel’in yanına oturdu. “Beni köye götür, lütfen. La Masía’da yer ayırtmam gerekiyor. Yarın María Teresa ile orada akşam yemeği yiyeceğim.”

Konuşurken işaret parmağını dudağına götürdü. Daha sonra, ikinci bir hareketle, olabildiğince çabuk hareket etmesini rica etti.

“María Teresa ile mi? Neyi kutluyorsunuz?” diye sordu Mikel, kamyoneti çalıştırıp yola doğru sürerek. Başka çaresi yoktu: henüz öğrendiği bu sırla ilgili bir şaka yapmak yerine, televizyon sunucusuna özgü bir soruyla durumu idare etti. Hayır, Mikel aktör olmak için doğmamıştı.

“Özel bir şey değil,” dedi Carlos, radyoyu açarak.

“Bugün de sıcaklık 35 derecenin üzerine çıkacak,” diye belirtti radyodaki haber spikeri, hava durumunu vermeye başlarken.

Carlos, Stefano’nun etrafta olup olmadığını anlamak istercesine, arabanın camından dışarı bakındı. Ama hiçbir yerde görünmüyordu, Doro’nun oğulları da ortalıkta yoktu. Üçü, büyük olasılıkla, Montserrat Dağı’nın çevresinde motosikletleriyle eğlenerek dolaşıyorlardı. Sonra, Stefano onlara bira ısmarlar ve o sırada da birkaç soru sorar, özellikle de Juan Manuel’e ve Juan Manuel de safça tüm soruları yanıtlar. Fırınla ilgili bir soru sorar mıydı acaba Stefano? Belki ilk buluşmada değil, ama bunu yapmakta gecikmeyeceği kesindi. Juan Manuel’in un ve odun için kullanılan eski bodrumu ne kadar anımsadığı ya da kardeşinin onun konuşmasına ne kadar izin vereceği bilinmese de, bu tehlikeli olabilirdi. Babası gibi genç Doro da iletişime açık değildi. Hele yabancılarla hiç. Üstelik ona çok değer verirdi ve Stefano’nun davranışında garip bir şey sezer

sezmez onu mutlaka uyarırdı: “Carlos, burada birisi gerektiğinden fazla soru soruyor,” derdi genç Doro, doğduğu köyün dağlarında yaşayan delikanlılar gibi konuşarak. Yine de önlemlerini artırmalıydı. Stefano hızlı hareket ediyordu ve, görüldüğü kadarıyla, bir yıldız işaretinden diğerine süregiden yarışmada onun önüne geçmişti. Carlos, dilinin ucuna kadar gelen bir ilenci son anda bastırdı.

Havuzu geçtikten sonra, yolun sağında ve solunda ikişer ikişer sıralanmış polisleri görmeye başladılar. Son ikisi kamyonete durmasını söyledi.

Mikel hemen durdu.

“Bugün canın şaka yapmak istemiyor anlaşılan,” dedi Carlos, dişlerinin arasından. Arkadaşının gerginliğini azaltmak istiyordu.

“Arkaya bakmak istiyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu Mikel, arabanın camını indirerek. Polisler tek kelime etmeksizin başlarıyla evet dediler. Az konuşuyor olmaları profesyonelceydi, anti-terör tugayında aldıkları eğitimin bir parçasıydı bu.

“Şimdi de spor haberlerine başlıyoruz. Dünya Şampiyonası başladığından beri, her gün olduğu gibi bugün de zamanımızın büyük bölümünü futbol alacak,” diyordu radyo o sırada. Mikel kamyonetin arka kapısını açmaya gitti. “Dinleyicilerimizin büyük çoğunluğu, bu hafta sözünü etmeye değer birçok şey olduğunu biliyor. İlk sırada İspanya ile Almanya’nın Madrid’de oynayacağı karşılaşma var. Öte yandan, yine cuma günü Brezilya ile Arjantin arasındaki çok önemli karşılaşmaya geçeceğiz; çok önemli derken abarttığımızı sanmıyoruz, zira Barselona’daki Sarriá Stadyumu’nda oynanacak karşılaşmanın galibi pekâlâ dünya şampiyonu olabilir. Bununla birlikte, programımıza gelecek pazar günü Polonya ile Rusya’nın oynayacağı bir diğer maçla ilgili yorumları vererek başlıyoruz...”

“Tamam mı?” diye sordu Mikel, boş balık kutularını kurcaladıktan sonra. Ardından kapıyı kapattı ve direksiyon-

nun başına oturdu. “Gidelim buradan!” diye alçak bir sesle haykırdı. Motorun gürültüsü sesini bastırmıştı.

“Sanırım önce benzin istasyonuna gitmemiz gerek. Ar-
dından da La Masía’ya gideriz,” dedi Carlos, ibre, deponun
yarıya kadar dolu olduğunu göstermesine karşın. Sonra
da Mikel’e ses çıkarmamasını tembihleyen o işareti yaptı
yine. Stefano’nun kamyonete bir mikrofon yerleştirmiş
olmasından korkuyordu, belki Mikel’e gazeteyi verirken,
belki de daha önce. İspanyol Polisi’nin gelişmiş yöntemler
kullanıp kullanmadığını bilmiyordu ama olabilirdi. Şu anki
polis teşkilatı, onun diktatörlük döneminde tanıdığı teşki-
lattan çok daha gelişmiş olmalıydı. Basının dediğine göre,
Alman Polisi ile işbirliği yaparak terörizmle savaşıyorlardı
ve Alman Polisi de mikrofon ve bilgisayar kullanıyordu.
“Basına göre, basına göre...” diye alay eder gibi yineledi
Fare. “Bu çok saçma bir mücadele biçimi. Kabul et, Carlos,
bugün artık üçüncü sınıf bir eylemcisin.”

“Dünya Futbol Şampiyonası’ndan bize türlü türlü ha-
berin ulaştığını kabul etmek gerek,” diyordu radyo, Mikel
benzin istasyonuna doğru sürerken. “İşte bize son gelen
haber. Polonya takımının oyuncularını Masakiewicz ve Banat,
Belçika zaferini kutlarken aşırıya kaçıp etil alkol zehirlen-
mesi belirtileri gösterince polis tarafından yakalandı. Dün
gece otellerine dönerken...”

Benzin istasyonunun arkasındaki düzlüğe girmektey-
diler ve Carlos radyoyu kapattı.

“Belçika zaferini kutlamıyorlardı, Boniek ve Zmuda’nın
sözleşmelerini kutluyorlardı,” dedi Carlos, spikere
hitaben. “Bir de kendini adam yerine koyuyorsun.”

“Bu doğru mu?” diye şaşırdı Mikel, gözlerini faltaşı
gibi açarak. Artık kızarıklığı geçmişti ve korneası beyazlaş-
mıştı.

“Evet, doğru. Dün geceki tartışmayı duymadın mı?
Guiomar ve ben her şeyi gördük. Masakiewicz deli gibi
bağırıyordu.”

“Saat kaçta?” dedi Mikel, aracın motorunu sustururken. Henüz şaşkınlıktan kurtulamamıştı.

“Saat sabahın dördü gibiydi.”

“Sabahın dördü mü?” Mikel ön paneldeki hız göstergesinin saatine baktı. “Şu anda saat sekizi yirmi geçiyor! Haberler bu kadar çabuk mu yayılıyor?”

“Burada her şey hızlı geliyor,” diye yanıtladı Carlos, kapıyı açıp kamyonetten inerek.

Barselona'ya doğru araba ve kamyon trafiği yoğundu ama benzin istasyonunda fazla hareketlilik yoktu, çalışanlar yeri süpürüyorlar ve bir bezle benzin pompalarını temizliyorlardı.

Gökyüzünde ise güneş gittikçe yükselmekte ve ısını artırmaktaydı. Saat dokuz olduğunda termometre yirmi beşi gösterecekti.

“Limonlu soğuk çay ister misin?” diye sordu Carlos Mikel'e, düzlüğün kenarındaki çam ormanına doğru giderlerken. Benzin istasyonunun bir kenarında duran otomatik içecek makinesini gösteriyordu eliyle. “Şimdilerde bira gibi onları da teneke kutuda satıyorlar.”

“Burada konuşabiliriz, öyle değil mi?” diye sordu Mikel, her tarafı kolaçan ederek. Küçük gözlükleri yüzünden ter kaşlarında birikmişti.

“Elbette. Büyük olasılıkla kamyonetin içinde de. Sakin ol, şimdi sana her şeyi açıklayacağım. Önce sana bir kutu çay alayım.”

Carlos bir yandan bozuk paraları içecek makinesine atarken, bir yandan da göz ucuyla benzin istasyonunda çalışanlara baktı. Üç kişiydiler ve üçü de çok gençti. Canla başla çalıştıklarına bakılırsa polise pek benzemiyorlardı, gerçek çalışanlardı ve büyük bir olasılıkla geçici sözleşmeliydiler. “Sakin ol, Carlos. Polisi küçümsemek kötüdür, ama onu her şeyi yapabilmeye muktedir görmek de aynı derecede sakıncalı,” dediğini duydu içindeki sesin. “Biliyorum Sabino, ama kendimi ilk eylemimi yapmaya gidiyor-muş gibi hissediyorum. Her yer tehlike dolu sanki.”

Teneke kutular o kadar soğuktu ki ellerini sızlatıyordu. Hızlı adımlarla çam ormanına döndü.

“Sanırım makine ayarında çalışmıyor. Nasıl da soğutmuş,” dedi Mikel’e, teneke kutuları güneşe bırakarak.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Mikel, dediklerini duymazlıktan gelerek.

“Planımızı biraz değiştirmemiz gerekiyor. Ama sakın ol, durum çok ciddi değil.”

Carlos, onunla değişmez bir tonda ve donuk bir sesle konuşuyordu. Çay kutularında oluşan damlacıklara dalgın bir biçimde bakarak, kollarını kavuşturmuş, hareketsiz duruyordu.

“Her şeyi biliyorlar mı?” dedi Mikel. Onun alnında da damlacıklar vardı ama onunkiler ter damlacıklarıydı.

“Eğer her şeyi biliyor olsalardı, Stefano elinde gazeteyle seni görmeye gelmezdi. Gazete yerine sana başka bir şey verirdi.”

“İşkembeme bir kurşun.”

“Abartmayalım, Mikel. Ciddi konuşalım. Ama önce şuraya oturalım. Böyle ayakta, bir dümen çeviren iki suçluya benziyoruz,” dedi Carlos, kararlı bir ses tonuyla.

Bir çam ağacının verev gölgesinin tam ortasına oturdu ve Mikel de onun tam karşısında, yaklaşık olarak bir metre kadar ötesinde aynı şeyi yaptı. İkisinin arasında duran çay kutularında artık damlacık filan kalmamıştı, onun yerine bir tür buharla kaplıydılar.

“Böylesi daha iyi. Eğer kız olsaydın bizi âşık bir çifte benzetebilirlerdi,” diye takıldı Carlos.

“Erkek olarak da daha biraz evvel iş tutmuş bir çifte benziyoruz,” dedi Mikel, şakayı sürdürerek. Her zamanki ruh haline geri dönüyordu.

“Sence kamyonete bir mikrofon yerleştirmiş olabilir mi? Stefano yani.”

“Bence hayır. Bana gazeteyi onunla konuşurken, kamyonete binmeden önce verdi,” diye yanıtladı Mikel. Daha sonra bir küfür savurdu. “Doğrusu, anlamıyorum. Nasıl

olur da bu kadar yakınımıza gelirler? Gerçekten anlamıyorum.”

Mikel, yakınmasına bir başka küfürle son verdi.

“Birisi ele verdi, bu kesin. Ama bana bunun kim olduğunu sorma, çünkü hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu kişinin Ugarte olmadığı. Dün bize nasıl da yardımcı olduğunu gördün.”

“Evet, ama daha sonra fırın meselesini ortaya attı ve Stefano da fırsatı kaçırmadı. Eğer yanılmıyorsam, sana bir ziyaret yapacağını söyledi,” dedi Mikel, öfkeli bir halde.

“Şimdiye kadar böyle düşünmemiştim. Doğru. Ama yine de, sanmıyorum ki...”

Carlos gözlerini yere dikip bir süre öylece kaldı.

“Hayır, sanmıyorum. Bu benim varsayımım. Aslında şu an için bir önemi de yok. Stefano ve diğerlerinin çok yakınımızda olması da oldukça görece bir durum. Eğer Jon ve Jone’un saklandığı deliği bulurlarsa, çok yakındalar demektir, aksi halde çok uzakta. Onları bulamadıktan sonra, ha burada olmuşlar ha Çin’de, aynı şey.”

Carlos hafifçe başını kaldırdı ve karayolunun öbür yanındaki yükseltilere baktı. Onlardan birinde otelin beyaz duvarları görünüyordu. Güçlükle de olsa, fırının çatısı da seçilebiliyordu.

“Yani mikrofonlarla ya da benzeri aletlerle mi çalıştıklarını düşünüyorsun?” diye sordu Mikel. Kamyonete bakıyordu.

“Bilmiyorum. Aslında hiçbir fikrim yok. Peki, Stefano sana ne sordu?”

“Sormak mı?”

“Yani, ne hakkında konuştunuz?”

“Daha çok o konuştu. Her yer ana baba günü olmadan, Barselona’dan erkenden ayrılmak niyetindeymiş...”

Mikel, polisle yaptığı konuşmayı en ince ayrıntısına kadar anlatmaya hazır gibiydi. Ama Carlos, bir hareketle, ona susmasını söyledi. Üzerine yeniden yorgunluk çök-

müştü ve bir an önce La Banyera'ya gitmeyi istiyordu. Oraya gidip akşama kadar uyuyabilirdi.

“Sana sormak istediğim, doğrudan bizim meseleyle ilgili bir şey söyledi mi sana?”

“Evet, elbette,” dedi Mikel. Sonra da düşünceye daldı.

İki teneke kutuda da nemden eser kalmamıştı ve kırmızı çay rengindeki yüzeyi parıltıyordu. Carlos kutulardan birini aldı ve açmak için tutacını çekti.

“Amma da basınçlı!” diye bağırdı, kutudaki gazın gürültüsü kulaklarında çınlayıp dikkatini dağıtınca. Yeniden karayolundaki trafiğin gürültüsünü duydu, sanki birden uykudan uyanmış gibiydi.

“Bana Jon ve Jone’un o fotoğraflarını gösterdi,” diye konuştu Mikel, düşünceli halini üzerinden atamamıştı. “Biliyorsun, onlar hakkında bir ipucu verene üç milyon ödeneceğini bildiren şu ilan. Çok kötü durumda olmaları gerektiğinden söz etti ve bir Basklı olarak benim bu duruma üzülüp üzülmediğimi sordu. Eğer o bir Basklı olsaymış çok üzülürmüş.”

“Jon ve Jone’u iki insan olarak düşünürsen, elbette,” diye güldü Carlos, kutudaki çaydan bir yudum içerek.

Mikel de kutusunu açtı ve iri bir yudum aldı. Susamıştı.

“Daha sonra işimden mutlu olup olmadığımı, Barselona ile Bask Ülkesi arasında bu kadar sık gidip gelmenin sıkıcı olup olmadığını ve haftada kaç yolculuk yaptığımı sordu. İşin kötüsü, hepsini de yanıtladım. Salı ve cuma günleri olmak üzere iki kez gidip geldiğimi söyledim.”

Carlos bu kez daha çekincesiz biçimde güldü. Stefano'ya beraberlik golünü atmış gibiydi. Varsayımının ne olabileceğini bulmaya çalıştı.

“Sakin ol, Mikel. Ne yapacaktın yani? Bu kadar olağan bir soruyu yanıtsız mı bırakacaktın? Asıl bu şüphe uyandırırdı. Onunla konuşurken çok heyecanlandın mı?”

“Evet, ama ona gözlerim yüzünden böyle olduğunu söyledim. Gözlerim çok batıyor ve beni rahatsız ediyordu.”

“Çok iyi. Odada sigara içme alışkanlığının güzel bir yanı olduğunu görmek beni sevindirdi. Ama yatmadan önce havalandırmazsan, günün birinde kör olacaksın,” dedi Carlos, cebinden yıldız işaretli kâğıdı çıkararak. “Şimdi de plan üzerine konuşmamız gerekiyor.”

“İyi,” dedi Mikel, kollarını kavuşturdu.

“Daha önce de söylediğim gibi, işleri başka bir yolla halledeceğiz. Sana kısaca açıklayayım.”

Mikel kutudaki çayından küçük yudumlar alırken, bir yandan da onu dinliyordu. Evet, Jon ve Jone cuma gecesi otelden çıkacaklardı ve ilk görevi bu durumdan örgütü haberdar etmektir. Bunu bir an önce yapması gerekiyordu, Bask Ülkesi’ne varır varmaz. Eğer örgüt bunu kabul eder de işbirliği yapmak isterse, ne âlâ. Aksi halde, bir gün önce söylediği gibi, Jon ve Jone’u bir kamp yerine götürecekti.

“Bir hafta bekleyemeyiz. Şu an içinde bulunduğumuz durumda, öbür güne kadar beklemek bile bana fazla görünüyor.”

“Bu kez işe el atıp bana yardım edeceklerini sanıyorum. Bağlantıda olduğum adamla hemen bugün konuşacağım. Ona Stefano meselesini anlatacağım.”

“Altyapılarının o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. Henüz kül olmamış bir daireleri vardır herhalde.”

“Eğer olmazsa bir kamp yerine giderler.”

“Hiç kuşkun olmasın,” dedi Carlos, bir yandan da ikinci yıldız işaretinin altındaki notları gözden geçiriyordu. “Şimdi bir şey daha var, Mikel. O ikisini buraya getirmeye karar verdim. Daha önce düşündüğümüz gibi onları otelden alamazsın. Otelden çıkarken ne çok kontrol noktası olduğunu gördün.”

“Benzin istasyonuna mı getireceğim?”

“Bu çam ormanına. Biz buraya geleceğiz.”

“Ya saat? Saati kararlaştırdın mı?”

“Bekle bir dakika,” diye sözünü kesti Carlos. “Aklıma bir fikir geldi. Bakalım sen ne diyeceksin. Faslı gibi giyinsek,

bunun bir faydası olur mu? Deneyimlerime dayanarak, kıyafet değiştirmenin her zaman işe yaradığını söyleyebilirim. Çok eski bir yöntem, ama işe yarayacağını sanıyorum.”

“Bence çok iyi fikir. Bu mevsimde tüm yollar Faslılarla dolu.”

Bir kez daha düşününce, Carlos, bu fikri uygulamaya karar verdi. Evet, kıyafet değişikliği kaçış sırasında onlara yardımcı olabilirdi. Üstelik operasyonun bu yönü uygulamada hiçbir sorun yaratmıyordu, çünkü fırındaki sığmakta cellaba* yerine geçebilecek birkaç tunik vardı; bunun nedeni, cinsel fantezilerinin Ortaçağ’da geçmesi ve yeraltı zindanlarındaki esir kadınların –tıpkı Jone’un tahmin ettiği gibi– etrafında dönmesi değil, ergenlik yıllarında gördüğü bir filmde Romalı askerlerin yanında rastladığı Arap ve Afrikalı genç kızlardan esinlenmiş olmasıydı.

“Saati de konuşmamız gerekiyor, Carlos. Beni asıl ilgilendiren şey saat,” dedi Mikel, kutuda kalan çayın hepsini içtikten sonra.

Carlos ona kendisinininkini uzattı.

“Ben doydum,” dedi.

Daha sonra, Jone’a bildirdiği saati yineledi. İspanya ile Almanya arasındaki maçı çıkış noktası olarak almaları ve kaçışın cuma gecesi saat dokuzda ya da dokuzu çeyrek geçe başlaması gerekiyordu.

“Öyleyse, saat yedide otobandaki gişelerde olacaksın, sekizde otelde balığı boşaltacaksın ve dokuzda benzin istasyonuna park edeceksin. Anlaşıldı, değil mi?” diye sözünü tamamladı Carlos.

“Anlaşıldı. Benden yana için rahat olsun.”

“Başka bir kamyonet bulabilir misin? Seninkinin yerine yani,” diye sordu Carlos, benzin istasyonunun arkasında park etmiş olan kamyoneti göstererek.

* Daha çok Kuzey Afrika ülkelerinde giyilen, kukuletalı, geniş kollu ve ayaklara kadar uzanan bir harmani.

“Eğer atölyeye bakım için götürürsem bana bir başkasını verebilirler. Neden? İçinde mikrofon olabileceği için mi?”

“Hayır, onun için değil. Stefano seni izleme emri vermiş olabilir. Belki de bu yüzden sana o kadar çok soru sormuştur. Eğer kamyonu değiştirirsen, onun için bir sorun daha...”

“Ben de Faslı gibi giyinebilirim, öyle değil mi? Eğer bir türban takarsam, kesinlikle tüm polisleri şaşırtırım,” diye güldü Mikel.

Carlos şöyle bir gülümsedi ve saatine baktı.

“Artık gitmeliyiz. Geç oluyor ve benim uyumam gerek,” diye ayağa kalktı.

“Evet, bugünlük yeterince konuştuk. Bakalım şansımız yaver gidecek mi?”

“Hiç kuşkun olmasın. Şansımız var. Faslı göçmenlerin büyük çoğunluğundan daha fazla şansımız var.”

Carlos, kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Sonra ikisi de kamyonete yöneldiler.

Barselona yönüne doğru giden sürücüler için, yol, benzin istasyonunu geçer geçmez yokuş aşağı akıyor ve arabaların çoğu da hızını artırıp sanki bir yarıştaymış gibi kendilerini bu eğime bırakıyorlardı. Otobana girmek için acele ediyorlardı. Sonra da Barselona’ya varmak için acele edeceklerdi. Barselona’ya vardıklarında ise, koştura koştura ofislerine ve iş yerlerine gideceklerdi.

Trafiğin yoğunluğu, tüm o arabaların hızlı bir su akıntısına kapılıp hiçbir yere varamadıkları düşüncesini çağrıştırdı Carlos’a; bir sele kapılmış moloz ya da tahta parçaları gibi, bir duvara çarpana ya da bir uçurumdan aşağıya yuvarlanıncaya kadar ilerleyeceklerdi – gittikçe daha hızlı, gittikçe daha gem vurulmaz biçimde. Oysa, –Montserrat Dağı’na bakarak düşünmeyi sürdürüyordu Carlos– şu dağa biçimini veren su ne kadar da yavaş akmıştı! Tek bir taş parçasını yontmak için bin yıl harcayan şu su ne kadar da dingindi!..

“Sanırım kendini felsefeye verdin, Carlos. Gerçekten de. Hapse girdiğin zaman da kendini istediğin kadar okumaya verebilirsin umarım,” dediğini duydu içindeki sesin. Fare onunla alay ediyordu.

Çam ormanından çıkar çıkmaz La Banyera civarında uyuma isteği sardı Carlos’u. Kendisini çok yorgun –birkaç dakika ayakta kalınca fark etti bunu– hissediyordu. Bununla birlikte, yıldız işaretlerinin olduğu kâğıt parçası ceketinin cebinde duruyordu ve o kâğıdın ağırlığı, henüz belirsiz de olsa, onu vazgeçmemeye zorluyordu. La Banyera’ya uyumaya gidecekti, evet, ama önce operasyonun tüm uçlarını birbirine bağlamalıydı.

“Örgüttekilerle konuştuktan sonra oteli ara,” dedi Mikel’e. İkisi de kamyonetin yanındaydılar.

“Tamam. Anlaştık,” dedi Mikel. Daha sonra, park yerinin çöp bidonuna doğru birkaç adım attı ve boş teneke kutuyu bidonun içine bıraktı. Öteki kutuyu, yani Carlos’un kutusunu kamyonetin içinde bırakmıştı.

“Ama beni arama sakın. Otelin telefonlarının dinleniyor olması büyük bir olasılık. Doro ile genellikle ne zamanları konuşuyorsun? Balık işi için yani.”

“Belli bir günü yok. Sık sık konuşuyoruz. Haftada en azından üç ya da dört kez.”

Carlos kollarını kavuşturdu ve kamyonetin tekerleklerinden birine bakakaldı. Yorgunluk, düşünmesini güçleştiriyordu. Cılız düşünceler belirliyordu zihninde, öbek öbek sis gibi, üstelik onları sezinleyemiyordu bile. Aralıksız geçen arabaların gürültüsü düşüncelerini bastırıyordu.

“Sen bu işe ne diyorsun? Otelin iç hatlarını dinleyebilirler mi dinleyemezler mi? Dairemden fırınla yaptığım bir konuşmayı, örneğin,” demeyi başarabilirdi.

“Bence hayır. Eğer dışarıyı aramıyorsan...”

“Hayır, elbette, dışarıdan bunu kontrol edemezler. Ama içeriden, otelin santralinden kontrol ettiklerinde...”

Santral, otelin girişindeydi ve onun işleyişinden sorumlu olan kişi de Beatriz'di, *la nostra bellissima Beatriu*. Onun işbirliği olmaksızın polis telefon işini çekip çeviremezdi. Beatriz polisle bir anlaşmaya varabilir miydi acaba? Carlos onu düşünmeye başladı ve onun iş aramaya geldiği günkü hali belirdi belleğinde. Otuz yaşlarında bir kadın, ilanda belirtilen *iyi görünümlü olma* özelliğinin yanına bir de olağanüstü iki mavi göz eklemişti. “Hiçbir şeyiniz eksik değil. İyi bir görünümünüz var, birkaç dil biliyorsunuz, halkla ilişkilerden mezunsunuz. Bizim açımızdan hiçbir sorun yok, eğer isterseniz bu iş sizin. Garip olan, bu işin sizi ilgilendirmesi. Otelin resepsiyonunda çalışan biri olarak bir hostesten çok daha az kazanacaksınız.” O da şöyle yanıtlamıştı: “Bu işi istiyorum, çünkü uçmaktan sıkıldım artık. Bekârken hoşuma gidiyordu, ama şimdi evlendim ve eğer hostes olmayı sürdürürsem eşim ve ben birbirimizi çok az göreceğiz. İşinden dolayı onun da birçok yolculuğa çıkması gerekiyor.” Belleğinde canlanan görüntüde, Beatriz, ciddi görünümlü gri bir takım elbise giyiyordu, daha çok Katolik bir banka yöneticisine uygun bir kıyafet; bununla birlikte, elbisenin altına hiçbir şey giymediği –sutyen bile– izlenimini uyandırıyordu.

Carlos öyle olduğunu düşünmüyordu; her ne kadar, Guiomar’a göre, pahalı zevklerin kadını olsa ve yalnızca tırnaklarının bakımı için bile bir servete gereksinim duysa da, Beatriz’in polise bulaşacağını sanmıyordu. Hayır, bunun için aşırı nitelikliydi. “Ama sorun bu değil ki, dostum,” dediğini duydu içindeki sesin. Bilincinin arzulanmayan bölümü tarzını hiç değiştirmiyordu. “Sorun, Beatriz’in gammazlaması ya da Jon ve Jone’un yakalanmasında üç milyon karşılığı işbirliği yapması olasılığı değil; sorun, polisin ondan yardım isteyip istemediği. Eğer istediye, sen bittin. Neden mi? Bir kere, polis şakaya gelmez ve onları reddetmek çok zordur. İkinci olarak ise, Beatriz ve María Teresa birbirinden farklı iki insan. María Teresa polisin

söylediklerinden hemen seni haberdar ederdi. Ama Beatriz etmez, çünkü sana ne olup ne olmayacağı, yo, Beatriz'i hiç ilgilendirmiyor...”

“Lütfen Carlos, sakın ol,” diye araya girdi Sabino. “Eğer telefonun iç hatlarını kontrol edip senin 17 numara ile yaptığın konuşmayı dinlemiş olsalardı, parti bitmiş olurdu ve şu anda benzin istasyonunda olmak yerine bir sorgulamada olurdun. Git uyu ve dinlen. Yoksa düşüncelerinin denetimini yitireceksin.”

“Ne düşünüyordun?” diye sordu Mikel.

“Senin burayı telefonla aramanı, örgütün yanıtını bana nasıl ulaştıracağını,” dedi Carlos, kamyonetin yanında bir ileri bir geri giderek. Uykudan uyanması gerekiyordu.

“Bunu Doro aracılığıyla yapmak bence gayet iyi.”

“Evet, bence de. Bilmem ki, ona şöyle de...”

Carlos yere bakıyordu. Trafiğin gürültüsü, onu, eskisine oranla daha çok rahatsız etmeye başlamıştı.

“Ona ahtapotu bulduğunu söyle. Büyük bir ahtapot, tam benim istediğim gibi,” diye karar verdi sonunda. “Bu, örgütün benim mesajımı aldığı ve onayladığı anlamına gelecek. Doro mesajı bana iletmeyi unutmayacaktır. Unutsa da fark etmez. Ben ona sorarım.”

“Ya eğer ahtapot yoksa? Ya örgüt hayır derse? O zaman ne yapacağım? Kamp işini söyleyeyim mi onlara?”

Mikel de yere bakıyordu.

“Elbette! Her şeyin anlaşıldığını sanıyordum!” dedi Carlos, lanet okuyarak. “Ne yapmam gerekiyor? Söylediklerimin hepsini sana tekrar mı etmeliyim?”

“Ya onları yakalarlarsa? Bu bizim suçumuz olacak,” dedi Mikel, kaygıyla ve bakışlarını yerden ayırmadan.

“Bu bizim suçumuz olmayacak!” diye patladı Carlos. Her sövgüyü kollarını sallayarak katmerlendirip lanet okumayı sürdürdü. “İyi de Mikel, lütfen, durumu hâlâ anlamadın mı? Eğer onları bu cuma buradan çıkarmazsak, hiçbir zaman çıkaramayacağımızı sana söylemedim mi?”

Jone ve diğeri, eğer daha önceden kararlaştırılan süre kadar otelde kalsalardı, şimdi hiçbir sorunumuz olmayacaktı, bunu unutmamalısın!”

Carlos kamyonetten iki ya da üç metre kadar uzaklaştı ve çam ormanına doğru bakmaya başladı. Dudakları titriyordu.

“Böyle yapma, Carlos,” diye rica etti Mikel. Duruşunu değiştirdi ve kamyonetin kapısına sırtını yasladı. Ama bakışını hâlâ yerden kaldırmamıştı. “Belki de bunların hepsi benim yüzümden oldu. Şimdiye kadar onlara çok yumuşak davrandım. Örgütün bir hizmetkârı gibi davrandım. Onlar efendi, ben hizmetkâr...”

“Bu suç hepimizin. Bu konuyu unutalım,” diye tamamladı Carlos, yeniden araca yaklaşarak. Çizimindeki ikinci yıldız işaretine, yani toplantıya son vermeyi istiyordu.

“Bana ne olduğunu biliyor musun?” diye sürdürdü Mikel, sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Militanlığı bırakınca komplekse kapıldım. Sanırım burjuvalaştım, para kazandım ve bir konformist olup çıktım. Oysa şimdi meşaleyi taşıyan savaşçılar onlar. Bilmiyorum, belki sana çocuksu geliyordur, ama şu anda böyle hissediyorum.”

“Unut bunları. Sana kızgın değilim. İçten olmam gerekirse, aslında her şeye kızgıyım,” dedi Carlos, onu bir omzundan yakalayarak. Daha sonra, konuşmanın gidişatını değiştirme çabasıyla, “Senin endişelerin son derece garip, Mikel. Ciddi söylüyorum. İnsanların genelde daha sıradan endişeleri vardır. Bizimkilerin de. Dün geceki yemekte hiçbir şey sezinlemedin mi?” diye ekledi.

“Stefano’nun davranışlarında mı demek istiyorsun?”

“Hayır, şu bizim meseleden söz etmiyorum. Benim söylediğim başka bir şey.”

Carlos’un gülümsediğini görünce Mikel de gülümsedi ama ne olduğunun farkında değildi.

“Anlaşılan, oteldeki duygusal ilişkilerde bir hareketlenme var ya da olmak üzere.”

Mikel, Carlos'un açıklamalarını şaşkın bir yüz ifadesiyle izledi. Evet, Guiomar ile Laura arasındaki aşkın yeniden canlandığına kesin gözüyle bakılabilirdi. Öte yandan, Ugarte'nin Nuria'ya olan ziyaretleri gittikçe artmaktaydı.

"Otelde olup biten tek şey bu değil üstelik. Geçen gün Guiomar bana bir sırrı olduğunu ve belki de bu öğleden sonraki masa tenisi şampiyonası sırasında bana bu sırrını açıklayacağını söyledi," diye bitirdi sözlerini.

"Sandığımdan daha da aptalmışım. Hiçbir şeyden haberim yok," dedi Mikel, başını kaşıyarak.

Güneş gökyüzünde yükselmeye devam ediyor ve hava gittikçe daha da ısınıyordu. Uzaklarda bir sis bulutu ağaçların ve fundalığın yeşilini örtmekteydi. Carlos saatine baktı.

"Saat dokuz," dedi. Hemen sonra köyün kilisesinin çanları dokuzu vurmaya başladı. Ama neredeyse tüm çan sesleri trafiğin gürültüsünde kayboluyordu.

"Seni kavşağa kadar götürmemi ister misin?" diye sordu Mikel.

"Hayır, yürümeyi tercih ederim. Bir deneme yapmalıyım."

"Peki Carlos, ama bir an önce uyumaya git. Hiçbir şeyi de merak etme. Ahtapotu bulacağım, denizin bir ucuna gitmem gerekse de," dedi Mikel, kamyonete binerken. Sözüünü tutmaya kararlıydı.

"Sana söylediklerimin hepsini iyi belle."

"Saat yedide gişelerde, sekizde otelde balıkları boşaltırken ve dokuzda burada," dedi. Park yerinden çıkmak için manevra yapmaya başladı. "Öbür gün görüşürüz," diye veda etti, pencereden başını uzatarak. Ardından, Barselona yönüne giden karayoluna çıkmak için, ağır seyreden bir kamyonun bıraktığı boşluktan yararlandı.

"Ne ki, o, Barselona'ya gitmiyor," diye düşündü Carlos, kamyonet yokuş aşağı gözden kaybolurken. Doğruydu. Otobana geldiğinde, Mikel, o yoldan sapıp Atlantik'e doğru dönecek, altı saat sonra Bask Ülkesi'nin yeşil ve mavi

tepeleri görünmeye başlayacaktı. O ise, bir yıldan fazla zamandır bunun tadını çıkaramıyordu. Haziran ayının şu son günlerinde doğduğu köy kim bilir nasıldı? *Ibargailerin* evindeki elma ağaçlarının meyveleri bol muydu acaba? Ya *Laribiteguilerin* kirazları nasıldı? Şu aralar köyün bayramı yaklaştığına göre, acaba meydanın duvarlarını beyaza boyamışlar mıydı? Bilmiyordu, bilemezdi de; o buradaydı, altı yüz kilometre ötede, çıplak güneşin altında, Akdeniz esintilerinin olmadığı garip bir karayolunun kenarında ve havada benzin kokusundan başka bir koku duymaksızın; ailesi, gerçek bir dostu ve gerçek bir yaşam arkadaşı olmaksızın. Sürgünden daha kötü başka bir yer olabilir miydi? Hapishane ve belki de ölüm dışında, bundan daha kötü bir başka yer olamazdı.

Ayaklarının altındaki toprağın yarıldığı ve kendisinin de toprağın içine gömüldüğü hissine kapıldı. Ama bunun bir dayanağı yoktu. Kendisine gelmesi için başını sallayıp yürümeye koyulması yetti.

Kaçış için düşündüğü yeni yolu izleyerek dosdoğru fırına doğru yöneldi: ilk önce engebesiz bir bölgeden geçip Amazonya diye adlandırılan yamaçtan aşağıya indi ve sonra da La Riera Blanca'nın kuru yatağından çeşmenin olduğu bölgeye kadar yürüdü. Seçtiği yolun uygun olduğuna hükmetti. Çok dolambaçlı yerleri olduğu ve tırmanmak için inmekten daha çok zamana gereksinim duyulacağı açıktı ama yol tam anlamıyla güvenli görünüyordu ve düşündüğü kadar da zorlu değildi; en azından, Guiomar'ın taktığı adla, Amazonya'nın çağrıştırdığı kadar zorlu değildi.

Çeşmeden otele kadar olan yokuş, biraz önce indiği yokuştan çok daha az eğimliydi ve Carlos hemen depoya ulaştı.

“Belle! Greta!” diye bağırdı, içeriye girdikten ve beyaz spreyin raflardan birinde olduğunu kontrol ettikten sonra.

O, otelin ana giriş kapısının yakınlarındayken köpekler geldiler. Sanki çok uzaktan koşarak gelmişler gibi nefes

nefese kalmışlardı. Ağzlarının salyası akıyordu, özellikle Greta'nın.

“Neredeydiniz?” dedi Carlos. “Size fırının yanında kalmanızı söylüyorum, oysa siz avlanmaya gidiyorsunuz. Oldu mu şimdi bu?”

Belle başını önüne eğdi.

Greta ne yapması gerektiğini bilemez bir biçimde yolun ortasında kaldı.

“Şimdi bir parça yemek almak için mutfağa gidiyorum. Beni beklemenizin iyi olup olmayacağına siz karar verin,” dedi onlara, yapmacık bir ciddiyetle.

Bununla birlikte, köpekler mesajı gayet iyi aldı ve hareket edip kuyruklarını sallamaya başladılar.

“Burada kalın. Birazdan La Banyera'ya gideceğiz,” dedi onlara.

Kapıyı açıp lobiye geçtiğinde, mutfağa yönelmeden önce Beatriz'i görebileceği ve santrale birilerinin musallat olup olmadığını denetleyebileceği geldi aklına. Ama o yöne doğru ilk adımını atar atmaz bu düşünceden vazgeçti. Kendisini böyle kandıramazdı. Onu resepsiyona gitmeye iten nedenlerin ne güvenlikle ne de Jon ve Jone'un kaçış operasyonu ile ilgisi vardı, tam tersine, çok sıradan nedenlerdi bunlar: güzel bir kadına yaklaşmak için bir bahane bulan ilk erkek kendisi değildi.

Carlos hızla başını salladı ve yanlış yöne doğru attığı adımı geri aldı. Ardından, gerisin geriye dönüp mutfağın kapısına doğru yöneldi.

“Hâlâ ekmeği getirmedi mi, Doroteo? Bana bu sabah sekiz buçukta getireceklerine söz verdiler,” dedi aşçıya, içeri girer girmez. Barselona'daki fırına sipariş verdiği yüz yirmi ekmek mutfakta yoktu.

“Getireceklerdir, Carlos. O kadar acil değil,” dedi aşçı. Tepeden tırnağa bembeyaz giyinmişti ve elinde dumanı tüten bir kahve fincanı vardı. Son derece temiz pak ve zarif görünüyordu, öyle incelikle giyinip kuşanmıştı ki masum

bir taraf vardı görünüşünde, banyodan yeni çıkmış ve be-
şiğine konmuş bir bebek gibiydi. Hayır, Doro sıradan
bir insan değildi. Yetişkin olduktan sonra da çocuksu bir
hal ve tavra sahip birçok insan vardı, buna karşılık, doğduğu
günkü masumiyeti taşıyan insan nadir bulunurdu. Do-
ro'nun etkisiyle mutfak da apayrı bir yere dönüşmüştü.

“Polonyalılar henüz inmediler mi? Dokuzda kahvaltı
ettiklerini sanıyordum,” dedi Carlos.

“Başka alışkanlıkları da var, en azından futbolcuların.
Saat ona doğru geliyorlar.”

“İyi ediyorlar,” dedi Carlos, aşçıya yaklaşıp.

“Elbette iyi ediyorlar. Diğerleri gibi değil,” dedi Doro,
fincandan çıkan duman huzmelerini izleyerek.

“Benden mi söz ediyorsun? Ne kabahat işledim ben
şimdi?”

Kahvenin kokusuyla birlikte, Carlos, bir tıraş losyonu
kokusu da duydu. Bask Ülkesi'nin kırsal kesimde çok
kullanılan, bildik bir losyondur bu. Wilkinson muydu aca-
ba? Olabilirdi. Hiç değilse, Obaba'daki berber dükkânın-
dan hatırında kalan bir ayrıttı: iki aynası, bir dolabı, spor
gazeteleriyle dolu tahta bir bankı ve küçük şişelerle dolu
bir rafı olan dar bir oda. O küçük şişelerden birinde, emin-
di bundan, Wilkinson yazıyordu.

“Hareketli insanlardan hoşlandığımı bilirsin, Carlos,”
dedi Doro, içten bir ses tonuyla. “Ama senin durumun
biraz aşırıya kaçıyor. Örneğin, bugün tatil yapacaktın. Şu
haline bak. Üzerinde iş kıyafeti var ve yüzün bitkin görü-
nüyor.”

“Gerçeği söylemem gerekirse, bugün tatil yapmaya son
anda karar verdim, giyindikten sonra. Daha sonra da üze-
rimi değiştirmeye üşendim.”

“Çok az dinleniyorsun,” diye devam etti Doro, sabit
bir biçimde fincana bakıyordu, sanki kelimeler kahvenin
dibindeymiş gibi. “Güçlü bir insan olduğumu biliyorum,
ama böyle olsa bile bunu yapmamalıydın. Vücudun dinlen-

meve gereksinimi var. Bu, Florida *frontonda** öğrendiğim derslerden biri.”

“Yakında tatile çıkacağım, Doroteo,” dedi Carlos, gülümseyerek. Daha sonra eline plastik bir torba aldı ve buzhaneye doğru yöneldi.

“Kendine birkaç ay izin vermelisin,” dedi aşçı, fincanı bırakıp torbayı kendisine vermesini isteyerek. “Evimin boş olduğunu sana birçok kez söyledim. Oraya gitmeli ve uzun uzun denizi seyrederek hoşça vakit geçirmelisin.”

Carlos’un eline verdiği torbayla buzhaneye yaklaştı.

“Ne koymamı istersin?” diye sordu, kapının önünde durarak.

“Öncelikle kiraz. Bu sabah erkenden aldıklarım çok lezzetliydi.”

“İnsanlar Akdeniz’in bu bölgesini çok övüyorlar,” diye sürdürdü Doro, buzhanenin içinde gözden yitip Carlos’un duyabilmesi için sesini yükselterek. “Florida’nın plajlarını da çok övüyorlar. Ama bizim sahilimizle kıyaslanırsa esamesi okunmaz.”

Doro yüksek sesle içini çekti ve Carlos’un belleğinde yeni bir imge belirdi. Doro’nun doğduğu evi gördü, evin önünde bir plaj ve plajda beyaz dalgaların kabardığı masmavi bir deniz. Bir süre tatil yapmak için ideal bir yerdi.

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum,” dedi Carlos, aynı anda buzdolabını açıp Belle ve Greta için et parçaları ararken. Doro geleneksel bir şarkının ezgisini ıslıkla çalmaya başlarken, o da torbayı yeni doldurmaya başlamıştı: *güzel beyaz gemi limanda, güzel beyaz gemi suların üstünde, güzel beyaz gemi öylesine sessiz, öylesine suskun...* Buzdolabı bir yankı kutusu gibi işi görüyor, uzun erimli notalar mutfığa ulaşıyordu.

Carlos bir an hareketsiz kaldı. Ezgi, bağrının önce bir yerini sonra diğerini tutuşturarak bir alev gibi içinde yayılmış ve benzin istasyonundayken hissettiği özlemi iyiden

* Jai-Alai oyununun oynandığı kapalı alan.

iyiye çoğaltmıştı. Yalım bir alevdi kuşkusuz, ardında zamanın izi ve kaybolmuş bir yaşamdan başka bir şey bırakmıyordu. *İstemiyorum, istemiyorum, ağlamak istemiyorum. Denizin üstünde, bir yıldız var gökyüzünde.*

Yorgunluk ve uyku ona iyi gelmeye başlamıştı. Vücuduna hoş, hatta tatlı bir ağrı yayılıyordu; oradan oraya savrulan ve her zaman belleğinin en iyi korunan limanlarında sakladığı o en gizli anılarına yer açarak belleğindeki ipleri çözüyordu: *Güzel beyaz anı limanda, güzel beyaz anı suların üstünde.* Güzel bir anı: Wilkinson losyonunun kokusu ve spor gazeteleriyle tıka basa dolu tahta bankıyla, doğduğu köydeki berber dükkânı; o bankta oturmuş Pele ya da Garrincha ile ilgili bir söyleşiyi okurken köylülerin şaka-laştığını duyması. Bir başka güzel anı: çok yağmurlu bir günde köyünün ana caddesi ve çamurlu suyla taşmış cad-denin iki yanındaki kanallar; kayık yarıştırmak için akıntıya renkli çubuklar koyan birkaç çocuk – kendisi, kardeşi ve arkadaşları. Başka bir anı: pencerenin camında yağmur damlacıkları ve Teyzesi Miren, evin avlusunda kestane közleyerek bir yandan da şarkı söylüyor: *Güzel beyaz gemi limanda, güzel beyaz gemi suların üstünde...*

Yine de, her zaman bu anıların bağıını çözmesi olası değildi, çünkü ruh halini ters yüz ediyor, bilemediği bir nedenden dolayı şimdiki zamana karşı içinde bir isteksizlik peyda oluyordu; sanki gerçek yaşamı o geçmiş zamanda, caddelerdeki kanalları taşıran o yağmurun altında ya da Pele ile Garrincha hakkındaki makaleleri okuduğu o berber dükkânında kalakalmıştı ve o eski günlere, o geçmişe iğreti bir yama gibi eklenen şimdiki zamanın hiçbir önemi yoktu. Evet, o anılar tıpkı yılanın salyası gibi zehirliydi neredeyse.

“Juan Manuel ve Doro döndüler mi? Bu sabah onları gazeteci Stefano ile giderlerken gördüm,” diye sordu Doro’ya, buzhaneden çıktığında.

“Evet, döndüler. Ama pek mutlu değiller.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Doro o adamın bir düzenbaz olduğunu söylüyor. Sanırım onlardan motosikleti istediği için. Doro’nun en az hoşuna giden şey, motosikletlerinden birini ödünç vermektir. Ama biliyorsun...” diye içini çekti, “Juan Manuel hayır demesini bilmiyor.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum, Stefano bir düzenbaz,” dedi Carlos. Biraz önce duydukları, onun için iyi bir haberdi. Genç Doro, Stefano’nun garajda dolaşmasına iyi gözle bakmayacaktı ve kardeşini sorguya çekmesine de izin vermeyecekti.

“Jambon, peynir, kiraz, birkaç bira ve bir şeyler daha. Bak bakalım bunlar yetecek mi sana,” dedi Doro, plastik torbayı ona uzatarak.

“Elbette yeter. Neyse ki tost ekmeği varmış,” diye karşılık verdi Carlos, torbanın içine bakarak.

“Endişelenme. Ekmeği getireceklerdir. Getirmeseler bile hallederiz,” diye yanıtladı Doro.

“Ben de senin kadar sakın olmayı isterdim, Doroteo. Ben şimdiye kadar birkaç kez onları telefonda haşlamıştım.”

“Bir süre Bask Ülkesi’ne git, sen de sakınleşirsin. Plajdaki dalgaların sesiyle benim evde ne kadar iyi uyunuyor bilemezsin.”

“Şimdilik La Banyera ile yetiniyorum. Ama bunu daha sonra konuşuruz.”

“Görüşürüz öyleyse,” diyerek onunla vedalaştı Doro, Carlos’u yavaşça kapıya doğru iterek. Carlos elindeki iki torbayla (kendisinin ve köpeklerinin) terasa çıktı. Daha sonra da, yanında Belle ve Greta, fırın ve depoyla arasındaki iki yüz metrelik mesafeyi koşarak geçti. Uykusunu dağıtmak istiyordu. Uykuyla birlikte kafasında dönüp duran o nakaratı da: *güzel beyaz gemi limanda, güzel beyaz gemi suyun üstünde, güzel beyaz gemi öylesine sessiz, öylesine suskun...*

Sonunda, koştuğu için değil ama kapatılmayacaklarını anlayınca etrafında hoplayıp zıplamaya başlayan köpekler

yüzünden, ezgi aklından uçup gitti. Sevinçten deliye dönmüşlerdi, ne pahasına olursa olsun yüzünü yalamak istiyorlardı ve o da sırtını dönüp bundan sakınmaya uğraşıyordu. Dikkatini başka şeylere vermesi güç görünüyordu.

“Tamam! Evet, gidiyoruz!” dedi Carlos. “Sanki yüz yıldır La Banyera’da piknik yapmadık.”

Belle ve Greta, Carlos’u yalamaya çalışmaktan vazgeçip sorgulayan gözlerle ona baktılar. Bir yaşamdaki yüz binlerce ayrıntıyı içine alacak, bu anı, öncesini ve sonrasını kılı kırk yararcasına belleyecek kadar engin bir hafızaları yoktu. Onlar için herhangi bir zaman aralığı uzun ya da bitimsizdi: bir gece uzun, bir ay ise bitimsiz.

“Torbalar güzel kokuyor mu?” diye sordu Carlos, bu sırada çengelinde asılı olan hamağı alıyordu. Guiomar’ın bir hediyesiydi bu, gruptan uzaklaşıp günlerini La Banyera civarında geçirmeye başladığı dönemlerde hediye etmişti. “Uygarlığın bir harikası olan bu şeyi sana sunuyorum,” demişti ev arkadaşı. “Yabanileşmeden önce bu hamağın üzerinde biraz düşün.”

Köpekler burunlarını torbalardan ayırmıyorlardı ve Carlos çift katlı kayışı alıp havada salladı. Kayışı görür görmez, Belle, domatesleri şişelemek için kullanılan bir aletin arkasına saklanmaya koştu; Greta’ya gelince, dosdoğru deponun kapısına gitti ve güneşten rahatsız olan gözlerini kırparak yere uzandı.

Daha sakindi Carlos, ceketini çıkardı ve Polonyalı oyuncuların oteldeki herkese hediye ettikleri kırmızı bir tişört giydi. Daha sonra, büyük beyaz bir havluyu alıp boynuna doladı.

“Dikkat et, Carlos,” dendiğini duydu o anda. Sabino’ydu bu. “Yıldız işaretlerinin olduğu kâğıdı biraz önce çıkardığın ceketin cebinde bırakma. Rosa Luxemburg’un kitabını da orada bırakma, unutma, o senin tılsımın.”

“Ya kayış,” diye düşündü Carlos, yıldız işaretli çizimi ve Rosa Luxemburg’un kitabını alarak. Birincisini panto-

lonunun cebine, ikincisini katlı olan hamağın ayırım yerine koydu.

“Ben olsam yanımda götürürdüm,” diye yanıtladı hemen Sabino. “Eğer Belle ve Greta serbest kalırlarsa yeniden o Koca Dudağa saldıracaklardır. O polis zaten yeterince işkillendi. Bu kez onu rahat bıraksanız iyi olacak.”

“Tamam,” diye düşündü Carlos, kayışı eline çepeçevre sararak.

Saat neredeyse on olmuştu; güneş, çalıları ve ağaçları metalik tonda bir ışıqla yalıyordu. Işığın rengi ve sis bulutu, günün tadını kaçırmıştı.

Depodan çıkmaya korktuğunu görünce, “Belle! Burada mı kalacaksın?” dedi av köpeğine. Kayışa koşulmaktansa orada kalmayı tercih ediyormuş gibiydi.

Köpeklerin kayışını tutabilmesi için Carlos’un bir elinin boş olması gerekiyordu, La Banyera’ya götürmesi gereken şeyleri bir eliyle yükledi. Ne ki, böyle olunca da –ceket taşır gibi kolunda hamak, eline asılı yiyecek torbaları– rahat yürüyemiyordu, buna bir de boynundaki havlunun verdiği sıcaklık eklenince sonunda fikrini değıştirdi: Koca Dudağın mıntıkasına gelene kadar köpekleri bağlamayacaktı ve böylece yükleri iki koluyla taşıyabilecekti.

“Buraya gel Belle! Sen de Greta!” diye bağırdı. Köpekler ona kaygıyla yaklaştılar. “Bu söyleyeceklerimi iyi dinleyin,” dedi onlara yemek torbalarını göstererek. “Şimdi sizi bağlamayacağım. Ama sizi çağırdığımda yanıma gelmezseniz yemek yok, ona göre. Tamam mı? Anlaşıldı mı?”

İki köpek de yavaşça ve havaya kaldırmadan kuyruklarını salladılar.

“Öyleyse, gidiyoruz. Biraz koşun bakalım.”

Köpekler –önce Belle, ardından Greta– ona doğru neşyle seğırtti. Ama sonunu getiremeyecek kadar sabırsız olduklarından yarım bir dönüş yapıp bir koşuda zeytinliklerin içine daldılar. Carlos onları zevkle izledi, evet, tüm yürüyüş boyunca böyle davranacaklardı, hızla koşarak,

ağaçların oyukları ya da çalılarının arasındaki kuşları ürküterek, yoldan çıkıp yeniden yola girerek. Ama fazla uzaklaşmayacaklardı, bundan emindi. Onlara söylediklerini anımsayacaklardı, en azından Belle anımsayacaktı.

Torbalar kadar hamağın da verdiği rahatsızlık yüzünden yavaş yürüyordu ve gözetlendiğini düşündüğü bölgeye on beş dakikadan daha uzun bir sürede vardı. Oraya geldiğinde yükünü yere bıraktı ve ıslık çalmak için parmaklarını ağzına götürdü.

İkinci bir ıslık çalması gerekmedi. Belle ve Greta soluyarak ve tüylerine yapışmış birkaç otlarla birlikte hemen be-lirdiler.

“İşte hep böyle olmalı,” dedi onlara, bir yandan da kayışları bağlıyordu. Belle bir elini yaladı. Evet, bu av köpeği neredeyse Carlos’un dediği her şeyi anlıyordu. Yalnızca bu da değil. Hiçbir şey söylemeden onu anladığı zamanlar da olmuştu, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi.

Belle’nin kapasitesi hakkında fikir yürüterek La Banyera’ya doğru yoluna devam etti ve kardeşinin bir keresinde ona anlattığı bir şeyi, Kropotky’ye göre hayvanların telepatik gücünün kanıtlanabileceğini gösteren bir olayı anımsadı. Ajax isimli bir köpekten söz ediyordu.

“Bu köpeğin sahibiyile arasında bir telepati olduğu kanıtlandı,” demişti kardeşi ona, hapisten çıktıktan sonra yaptığı bir ziyaret sırasında. “Bu yüzden matematik alıştırmalarını çözebiliyordu. Ona iki ile üç toplandığında kaç ettiği sorulduğunda, beş kez ayağıyla yere vuruyordu. Haftanın kaç günü olduğu sorulduğunda yedi kez vuruyordu. Ondan on çıktığında kaç kalır diye sorulduğunda da yeri eşelemeye başlıyordu, çünkü sıfırı belirtmek için izlediği yol buydu. Elbette bunların hepsini ona sahibi söylüyordu. Yanıtları bulan sahibiydi ve sonra bunları telepati yoluyla köpeğe iletiyordu. Evet, yüzündeki gülümsemeyi görüyorum ama benim için fark etmez. Ben köpeklerimi iyi tanıyorum ve onların da Ajax gibi olduklarını

ve düşündüklerimi hissettiklerini biliyorum. Köpekler bendeki en ufak bir değişikliği hemen anlıyorlar, ne zaman alışlagelenden biraz daha üzgün ya da biraz daha neşeli olduğumu anlıyorlar. Yalnızca konuşmayı bilmiyorlar ve Ajax'ın sayılarda yaptığı gibi, duygularını ifade edemiyorlar. Ama bunu bir yapabilselerdi, o ağızlarından çıkacak şeylerle bizleri çok şaşırtırlardı.”

Carlos, Belle ve Greta'nın suretine uzun uzun baktı. Sıcaktan ve alışık olmadıkları için kayışlarla bağlıyken yürümeyi bilmiyorlardı, dilleri dışarıda, dudaklarında salyalar, ağızları tamamen açık yürüyorlardı. Hayır, bu ağızlarından pek de öyle inciler döküleceğe benzemiyordu. Kardeşinin düşünceleri gerçekten de gülünçtü. Onun bazı düşüncelerine kendisini yakın hissedebilirdi, hatta bazılarını kabul bile edebilirdi, ama genel olarak onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Kardeşinin ıstırap dolu evrimini anlamakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Başını salladı. Kardeşini düşünmek istemiyordu, aksi halde imgesi belleğine gelip yerleşiyordu.

Yol kenarındaki çalılıklara baktı. Olağandışı bir şey sezinlemedi: yekpare taşlar, dikenler, koyu yeşil yapraklar, beyazımsı çiçekler, mavi gökyüzü kesitleri; başka bir şey görülüyordu. Carlos, artık daha sakin bir biçimde, gölün serinliğinin hissedildiği yere gelinceye kadar, La Banyera'ya doğru yoluna devam etti. O sırada kendisini güvende hissederek yeniden köpekleri serbest bırakmaya karar verdi.

Belle'ye doğru eğildiğinde köpeğin gergin olduğunu sezinledi ve onu tasmaından yakaladı. Sanki havlamaya başlayacakmış gibi homurdanıyordu hayvan ve çalılıkların derinliğine doğru tedirgin bir bakış fırlattı. Carlos durumu kavradı: köpeğin bakışlarının doğrultusunda, on ya da on beş metre ötede, beyzbolcularinkine benzeyen bir şapka görünüyordu. Şapkanın siperinin altında da onun hareketlerini denetleyen iki göz. O iki gözün altında burun, kalın dudaklar, çene, boyun, göğüs. Göğüs hizasındaysa, kendi-

sine çevrilmiş, oyuncağa benzeyen bir tüfek vardı. Tüfeğin altında da bir erkeğin göbeği, cinsel organı, cinsel organının çevresinde terle ıslanmış kıllar; ayrıca iki etli ve beyaz kalça, izlerle dolu iki diz, baldırlar, ayak bilekleri, ayaklar ve ayak tırnakları. Ama Carlos'un hayalindeki Koca Dudak, çalılıktaki koyu yeşil yapraklarla beyazımsı çiçekler arasında ayakta değil, tersine, uzanmış olarak, ölülerin bekletildiği mermer masanın üzerindeydi. "Sakin ol, Carlos, sakin ol," diye buyurdu içinden Sabino. "Sana ateş edecek hali yok. Yine de, bu sabahki gibi onunla tartışma."

"Sus Belle! Git hadi!" dedi Carlos, boynundan tutarak ve bakışını köpeğin izleyeceği yola çevirerek. Gittikçe daha şiddetli homurdanarak, o gizlenmiş varlığın üzerine atılmak için kayışından kurtulmak istiyor gibiydi.

"Bu domuz ne istiyor? Niye beni bu kadar yakından gözetliyor?" diye sordu Sabino'ya, bir yandan da adımlarını hızlandırdı. Koca Dudağın davranışı basit bir karakter sorunu ya da kişisel bir sorun diye açıklanamazdı. Diğerlerinden daha kuşkucu ve saldırgan bir polis olabilirdi ama kuşkuculuğu ona hâlâ aşırı görünüyordu. Evet, Koca Dudak, Jon ve Jone'la bağlantıda olanın kendisi olduğunu biliyordu. Guiomar, Ugarte ya da bir başkası değil, Carlos.

"Hayır, böyle değil. Bu polis somut hiçbir şey bilmiyor," diye yeniden araya girdi Sabino. Çok kesin konuşuyordu. "Tehlikeyi abartma, Carlos. Çok şey bildikleri ve yakında oldukları doğru, ama korkunun seni düşündürttüğü kadar değil."

Göle kadar olan tüm yol boyunca polisin gözlerini sırtına saplanmış hissetti ve bu duygu, hamağı bir ağacın iki dalı arasına yerleştirip suya girmek için üzerini çıkardığında iyice arttı. Hemen ardından, tam suya girecekti ki bulunduğu yerin beş metre kadar uzağında ona garip gelen bir şey oldu: bir avuç kadar kum yerden havalandı ve tüm göl kıyısına saçıldı. "Neydi bu?" diye düşündü Carlos, bu arada köpekler dalgalarla oynuyorlardı. Birkaç saniye

sonra ne olduğunu anladı. Bir kurşun kumu yerden kaldırmış, yarıktan akan suyun gürültüsü ise kurşun sesinin duyulmasını engellemişti.

“Niye bana ateş etti?” diye düşündü Carlos, şaşkın bir halde; hamağa doğru koşmaya başladı. Ama durum eskisinden farklıydı. Hamağın üstündeki katlanmış elbisenin arasında silah yoktu. Orada yalnızca bir tılsım vardı, Rosa Luxemburg’un kitabı.

Bir süre ne yapacağını bilemeden öylece kaldı. Daha sonra, Sabino’nun söylediklerini anımsayarak –“Bu polis somut hiçbir şey bilmiyor”– yavaş yavaş gölün kıyısına döndü. Suyun çıkardığı sestən başka bir ses duyulmuyordu: yarıktan aşağı akarken gürlemesi ve kıyıdaki taşlara çarpınca çıkardığı ses. Sanki biraz önce havada uçan kurşun diğer tüm sesleri silmiş gibiydi.

“Eğer seni vurmak için ateş açısaydı böylesine ıskalamazdı, öyle değil mi?” dedi Sabino, içine bir parça kurt düşürerek. Bunu düşündükten sonra, su dizlerine gelinceye kadar iki adım attı. Suyun seslerine –gürleme ve şırıltı– bir de kalp atışları eklenmişti şimdi. Belle inlemeye başladı. Greta ise bir kez havladı.

“Aptallık etti,” dedi Sabino. “Senden huylanıyor ve seni çıplak görünce de bu saldırgan tepkiyi verdi. Ama bir daha sana ateş etmeyecektir, emin ol. Bu yaptığı başına yeterince iş açtı. Amirlerinin önünde bunu açıklaması gerekecek.”

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedi Carlos, biraz daha rahatlamıştı. Sonra iki adım daha attı ve suya daldı.

Carlos, Koca Dudağın davranışının çok da garip olmadığını düşündü. Hayır, bir polisin çılgınca bir davranışta bulunması hiç de şaşırtıcı değildi. Onlar da Korku Ülkesinde yaşıyorlardı; eften püften işlerle uğraşıp sıradan insanların yaşamlarını yöneten kurallara boyun eğmek onlara çok zor geliyordu. Polisler, bilhassa Koca Dudak gibi özel yetiştirilmiş olanlar –askeri eğitimden geçenler– doğru yolun tekdüzeliğinden sıkılıp günün birinde Rus ruleti oynamaya,

baskın düzenlemeye ya da gölde çıplak yüzen birine ateş etmeye yelteniyorlardı. Doğal olarak, bazen bunun hesabını vermeleri gerekiyordu, örneğin Koca Dudak, tüfeğinden eksilen kurşunu açıklamak zorunda kalabilirdi. Eğer bir gerekçe bulmazsa ya da operasyonun sorumlusu –Stefano veya her kimse– gerçekte ne olduğunu öğrenirse, belki bir ayı delikte geçirmek zorunda kalabilirdi: “Bir teröriste gereksiz yere ateş açarak operasyonun gizliliğini zedelemek yüzünden...” Yine de, ne Koca Dudağın ne de Korku Ülkesinde yaşayan diğerlerinin umurundaydı ödenmesi gereken bedel. Onun gibi insanlar için temkinli davranmak olanaksızdı. Tetikteki parmağını nasıl geri çekecekti? Bu olanaksızdı. Bir kere parmak oraya gitti mi, ateş etmek zorundaydı, bu akılcı bir hareket olsun olmasın.

Carlos yüzmeyi bıraktı; güneşin gücünü göz kapaklarında hissederek ve göldeki akıntının kendisini yarığa doğru sürüklemesine izin vererek suyun üstünde sırtüstü yatmaya başladı. “Eğer Koca Dudak bu gölün ne mene bir göl olduğunu, buradan çıkan suyun bir mağarada son bulduğunu ve şu anda bir kurşun atacak olsa başına hiçbir iş açılmayacağını, suda kan ya da başka bir izin kalmayacağını, tam tersine, bedenimin yeryüzünde bir daha görünmemek üzere yarıktan aşağıya yuvarlanacağını bilseydi, kesinlikle tetiğe davranırdı. Ne ki, bunu bilmediği için ona tehlikeli bir iş gibi geliyor,” diye düşündü.

Gölün akıntısı ağır ağır ama bedenini ileri geri sallayacak denli artıyordu. Yarığa kaç metre kalmıştı acaba? Suyun itiş gücüne bakılırsa on metre kadar. Eğer aynı konumda kalırsa su onu sürükleyip götürürdü. Gerçekte, bu kadar çok yaklaşmasına gerek yoktu. Akıntı, yarığa yaklaştıkça öyle bir artmıştı ki iyi bir yüzücünün bile oradan geri dönmesi olanaksız olabilirdi.

Belle kıyıdan ona havlamaya başladı. O bölgede yüzmenin tehlikeli olduğunu nasıl da biliyordu? Telepati sayesinde mi? Hayır, telepati sayesinde değil. Ama biliyor-

du ve havlayarak yarığa daha fazla yaklaşmasını engellemeye çalışıyordu. Carlos, ara sıra, oyunu son ana kadar uzatır ve köpek de onu bulmak için suya atlardı. Guiomar'ın dediği gibi: "Belle çok hassas ve bu dünyada çok acı çekecek."

Greta da havlamaya başlayınca gözlerini açtı ve yüzükoyun döndü.

"Sakin olun, geliyorum," diye bağırdı köpeklerle. Daha sonra başını suya daldırdı ve kıyıya kadar yüzdü. "Demek acıktınız! Ben de benim için endişeleniyorsunuz sanmıştım," dedi, bir yandan da kurulanırken. İki köpek de onun sudan çıktığını görür görmez yemek torbalarına doğru yönelmişlerdi. "Gerçekten de tehlikede olduğumu görüp beni kurtarmak için havladığınıza inanmıştım," diye tamamladı cümlesini, torbalardan birisini açıp et parçalarını iki öbeğe böldü.

Torbada getirdiği biraları soğutmak üzere suya bıraktı. Kıyıda çömelmişken gölün karşı tarafındaki fundalığı gözlemledi bir an. Kimseler yoktu etrafta. Evet, polis gitmişti. Sonunda her şey yerli yerini bulmuştu: çeyrek kâğıt parçasındaki çizimde yer alan ilk iki yıldız işaretinin üstesinden gelmişti ve şu anda ikinci yıldız işaretini üçüncüden ayıran ölü zamandaydı. Hamağa uzanıp uyuma vakti gelmişti.

Hamağa çıkıp havluyla örtündükten sonra, *Sevgilim, burada her şey yolunda gidiyor*, diye okudu. Rosa Luxemburg'un 1906 genel grevleri sırasında, Varşova'da yazdığı bir mektuptu bu. *Her gün şehirde iki ya da üç kişinin askerler tarafından başı vuruluyor ve tutuklamaların ardı arkası kesilmiyor; bunun dışında, burada neşe hâkim. Sokağa çıkma yasağına karşın, her gün, sokaklarda satılan bizim şu Sztandar'ı yayımlıyoruz. Sokağa çıkma yasağı kalktığında yasal gazete Trybuna çıkmaya başlayacak. Şimdilik, burjuva yayınevlerindeki zorlu savaşımız sayesinde –bazen elimizde silah– Sztandar'ın her gün çıkmasını sağlamak zorundayız...*

Carlos yeniden bakışlarını mektubun ilk satırına çevirdi. *Sevgilim, burada her şey yolunda gidiyor. Her gün şehirde iki ya*

da üç kişinin askerler tarafından başı vuruluyor ve sonradan engellenemez bir kahkahaya dönüşecek olan bir ürperti midesinden yukarı doğru yükselmeye başladı. *Burada her şey yolunda gidiyor. Her gün şehirde iki ya da üç kişinin askerler tarafından başı vuruluyor.* Cümleyi her okuyuşunda kahkahalara boğuluyor ve gülmekten kendini alamıyordu. Bu, uzun zamandan beri attığı ilk kahkahaydı. Evet, Rosetta'nın kitabını yanına aldığı için kendisini iyi hissediyordu. Bu kadının ruhu, Korku Ülkesinde dönüp dolaşanlar için iyi bir örnekti.

Şeritlerle süslü, yeni, güzel bir elbisenin düşünüy kuruyorum sürekli – ne kadar da kibirli olup çıktım diye düşünüyorum, diyordu Rosetta, Krakov'dan yazdığı bir başka mektubunda. *Bana burada Kosciuszko'nun höyüğünü, Polonyalı kralların mezarlarını, Krakov'un eski "Alma Mater"ini ve yurtlarına has başka şeyleri gösterdiler ama ben, içimin derinliklerinde, durmaksızın düşünüyorum: "Şuramda, buramda, her yerimde şeritler olmasını ne kadar çok isterdim..."* Mektup devam ediyordu ama sayfadaki harfler Carlos'a dans ediyormuş gibi görünüyordu, kitabı göğsüne bıraktı. Çevresindeki sesler yoğunlaştı birden. Yalnızca böceklerin düzenli ve madeni vızıltısını duyuyordu ve arka planda da yarığa akan suyun çağıltısını. Hemen ardından, bir gece öncenin ağırlığıyla uykusu geldi çattı ve derin bir uykuya daldı.

Uykusu kâbuslarla doluydu. En sonuncusunda, kardeşi, olayların geçtiği dönemde –1977 sonbaharı– kendi çevresinden beş ya da altı kişinin refakatinde onu bir dağ evinin kapısında bekliyordu. Evin çevresini dolaşırken, malikâneyi çevreleyen telli çitin öbür yanından bir sürü köpek ona havlıyordu. Köpeklerin çokluğu onu ürkütmüyordu ama tam karşısındaki iki doberman tehlikeli görünmüştü gözüne. Ona dişlerini gösteriyor ve telli çiti kırıp aşmaya yeltenerek ona doğru atlıyorlardı.

"Bu köpekleri çağır!" diye seslendi kardeşine, telli çite açılan kapıya vardığında.

Bulunduğu yerden evin kapı sundurmasına yaklaşık otuz metre vardı.

“Çağırsana!” diye yineledi. Kardeşinin onu duyduğundan kuşkuluydu.

Tüm bu gürültülere, aradaki uzaklığa ve köpek havlamalarına karşın, kardeşi onun ne dediğini hemen anladı. Bir ıslık çaldı ve tüm köpekler –yirmi-yirmi beş kadar– koşarak kapı sundurmasına gitti. Oraya varınca da, onun bulunduğu yerden bakışlarını ayırmadan havlamayı sürdürdüler.

“Tamam, geliyorum,” dedi Carlos, kardeşinin ve gruptaki diğerlerinin onu cesaretlendirdiklerini görünce. Kapıyı geçmeden önce, çimlerin arasından bir sopa aldı eline. Dobermanlara güven olmazdı.

Hiçbir şey olmadı. Çimlerin arasındaki patika yoldan sakın adımlarla yürüdü ve herhangi bir sorun olmadan kapı sundurmasına vardı. O sırada köpeklerin uğultusu öyle ürkütücüydü ki kardeşiyle birbirlerini duyamıyorlardı. Yine de, kimse onlara susmalarını söylemedi, tam tersine, gruptakilerin hepsi ve başta Kropotky, gülüyorlardı. Havlama korosu onların hoşuna gitmişe benziyordu.

Kardeşiyle konuşmaya başlayacağı anı beklerken, Carlos’un gözleri –hapisten yeni çıkmış, uyuşuk gözler– evin önünde uzanan vadide gezindi ve tam vadinin başladığı nokta olan Obaba köyünü, daha ileride, vadideki karayolunu geçince, özlem duyduğu, uzaktan mavi yakından ise yeşil görünen dağları gördü.

Carlos etrafı seyretmekten kendini alamıyordu. Öncelikle köpekler sustu ve kardeşi sanki bu işareti bekliyormuş gibi ona sarıldı, hoşgeldin dedi.

“Tebrikler, Carlos. Gruptaki herkes hapisten çıktığını öğrenince çok sevindi.”

“Demek şimdi de köpek bakıcılığı yapıyorsunuz,” dedi Carlos.

“Bilirsin, iyi yurttaşlar tatil yapmadan edemezler ve köpekler de onlara ayak bağı olur. Onların çöp gibi geride

bıaktıklarını biz topluyoruz. Bu konuda Chazal'ın izinden gidiyoruz: *Acı dayanılmaz olduğunda roller değişir. İnsanoğlu hayvanlar gibi bağıırır ve hayvanlar da insanoğluna benzer.* Bu da demek oluyor ki, hayvanlardan çok farklı değiliz. Öyleyse, onları delirip açlıktan ölsünler diye nasıl olur da dağda bırakırız? Elimizden geldiği sürece buna izin ver-meyeceğiz.”

Carlos, hapse girmeden önceki zamanlarda olduğu gibi, kardeşine karşı utanç ya da rahatsızlık değil, acıma duyuyordu. Kropotky'nin mağruriyetinden eser kalmamıştı, herkesi yukarıdan süzen o bakışlarından ve fiziksel güzelliğinden de. Dişlerinin birçoğu eksikti ve örümcek ipliğinden daha da inceye benzeyen bir sesle yavaş yavaş konuşuyordu. Yalnızca gözleri –mavi ve parlak– eskisinin aynı-sıydı.

“Hapisten yeni çıktığın için, şu anda negatif enerjiyle yüklüsündür,” diye devam etti Kropotky, arkadaşlarının ölçülü dikkatini çekerek. “Bu yüzden, insanlardan uzaklaşıp sakın bir yerde bir süre tamamen yalnız kalmak sana iyi gelecektir. Her zaman gittiğin yerlere gitme, çiçeği burnunda demokrasi ve diğer siyasal konulardan dem vurma. Böyle yapacak olursan, negatif enerjin ikiye katlanır, sonra da...”

Kropotky'nin söylevi bir köpeğin havlaması yüzünden yarıda kaldı. Ama havlayan köpek, dağ evindeki köpeklerden biri değil, Greta'ydı. Gözlerini açar açmaz onu gördü. Belle'yi de elbette. Bir de Danuta'yı. Tercüman kadın, beş metre kadar ötede, bir kayanın üzerine oturmuş kitap okuyordu.

“Belli ki, iyi bir uykuya ihtiyacınız varmış. Köpekler bana havladı durdu ama siz bir türlü uyanmak bilmediniz,” dedi Danuta, gülümseyerek ve kitabı kucağına bırakarak. Açık gri renkli, sade ama şık bir elbisesi vardı.

Carlos saatine baktı. Saat akşam üstü dört buçuktu. Rosa Luxemburg'un kitabı yerde duruyordu.

“Düşümde köpekleri görüyordum,” diyebildi, bir yandan da üzerini örten havluyu yerleştiriyordu. Belle ve Greta arka ayaklarının üzerinde dikilip kuyruklarıyla onu selamlayarak hamağa doğru yaklaştılar.

“Niçin bana bu kadar havladıklarını bilemiyorum Artık beni tanımış olmaları gerekir,” dedi Danuta, köpekleri göstererek ve yerinden kalkmaya çalışarak. Bu kelimeleri doğrularcasına, Belle ve Greta, onun hareketlenmesine yeni bir havlamayla karşılık verdiler.

“Çünkü karınları aç. Yemeklerini almak için geldiğinizi düşünüyorlar.”

Durumdan dolayı kendisini rahatsız hissediyor, haktan nasıl kalkacağını bilemiyordu. Danuta’nın karşısına çırılçıplak çıkmak istemezdi.

“Açıkkası bugün pek bir şey yemedim,” diye iç çekti Danuta, onu gençleştiren tavırlarından birini takınarak. “Ama karnım hiç aç değil. Sizler yemek yerken ben de bir suya dalıp çıkayım. Yüzdükten sonra da size her şeyi açıklaım, neden iştahımın kaçtığını ve yeniden buraya gelerek neden sizin güveninizi kötüye kullandığımı. Elbette, siz de isterseniz.”

“Tamam,” dedi Carlos.

Danuta elbisesini çıkardı ve ona tenisçi havası veren beyaz bir mayoyla göle doğru yöneldi. Bir ayağının parmaklarıyla suyun sıcaklığını yokladıktan sonra suya dalıp yüzmeye başladı. Büyük bir rahatlıkla kulaç atıyordu.

“Bence çok iyi, tamam,” diye fısıldadı Carlos. Kadının bu davranışı hoşuna gitmişti. Böylece rahat rahat giyinebilecekti. Üstelik, kimseye laf yetiştirmeden, huzur içinde yemek yemek istiyordu.

Elbiselerini giydi ve hızla hareket ederek köpeklerin torbasında kalan et parçalarını, Belle ve Greta yemeği ararken birbirleriyle çekişip eğlensinler diye, La Banyera kumsalının gerisindeki sazlık bölgeye dağıttı. Ardından da soğumaya bıraktığı biraları aldı, bacak bacak üstüne

atarak düz bir taşın üzerine oturdu; yemek yemek için hazırdu artık. Karnı açtı ve kendisine jambonlu bir sândviç hazırlamadan önce bir dilim ekmeği yuttu.

Danuta yüzmeyi bıraktı. En sığ yere kadar gitti ve sanki gerçek bir küvetin içindeymiş gibi dipteki taşlara uzandı. Güneş, çevresindeki dalgaların köpüğünü altın rengine boyuyordu ve havada, fundalıkta, böceklerin her zamanki düzenli ve madeni ezgisi duyulmaz olmuştu. Evet, bu bölge de dünyanın güvenli yerlerinden biriydi. Şaşırtıcıydı belki ama Danuta'nın varlığı onu rahatsız etmiyordu. Onunla sohbet etmekten hiçbir zarar gelmezdi, onun durumundaki birine bile. Hatta tam tersi olabilirdi, ikinci yıldız işaretiyle üçüncüsü arasındaki ölü zamanı daha hoş geçirebilirdi.

“Kahve termosunu getirmedi, ne yazık! Getirseydim kahve içerdik,” dedi Carlos, on beş dakika kadar sonra. Şu anda karşı karşıyaydılar, o kiraz yiyor, kadın ise yeşil küpelerini takıyordu. Belle ve Greta ise çok yakınlarda bir yerde, bir çalılığın gölgesinde uyuklamaktaydılar.

“Gerçekten de iyi olurdu. Ne yapalım, kahvesiz de idare ederiz. Eğer Guiomar otelde olsaydı belki bir şansımız olabilirdi, ama bu öğleden sonra otelde değil. Laura ve Pascal ile birlikte Barselona'ya gitti. Sanırım *Peter Pan*'ı görmeye gittiler.”

“Ailecek,” dedi Carlos, hafiften şakayla.

“Bu gülümseme niye?” diye sordu Danuta, ona sigara ikram ederken. O da gülümsüyordu.

“Belli ki, o da biliyor,” diye düşündü Carlos. “Laura kesinlikle ona bir şeyler anlatmıştır.” Daha sonra, kendisine sunulan sigarayı aldı ve ekledi: “Hiç. *Aile* kelimesi hoşuma gitti birden.”

“Alexandra Kollontai'yi okuyan bizler biliriz ki, geleneksel aile artık öldü,” dedi Danuta, bir önceki gülümsemesine ikincisini ekleyerek ve kendi Marlborosu ile Carlos'unkini yakarak. “Geleneksel aileyle birlikte kadının

esareti de öldü, bundan böyle evlilik birbirini seven ve birbirine inanan iki özgür insanın birlikteliği olacak. Ya böyle olacak ya da evlilik olmayacak.”

Otelde yaşanan duygusal etkileşimlerin farkında olduğuna hiç kuşku yoktu. Laura ve o epey birlikte olmuşlardı ve bunun üzerinden de çok zaman geçmemişti.

“Ne demiştiniz biraz evvel? Yemek yemedim mi demiştiniz?” dedi Carlos, sırtını bir kayaya dayayıp kumlara oturarak. Pek sigara içme alışkanlığı yoktu ve günün ilk sigarasının dumanı biraz başını döndürmüştü.

“Ah, evet! Suya girmek beni rahatlatmış ve unuttu verdim, ama doğru. Çok kötü bir sabah geçirdim. Dün gece ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Ne oldu?”

Danuta ona Masakiewicz ve Banat’ın başına gelenleri ve olayın sonuçlarını anlattı. Antrenör Piechniczek kendinden geçmiş ve iki oyuncuyu da Polonya’ya geri göndermekle tehdit etmişti. Bunun üzerine, tıpkı yıllar önce kaleci Mlynarczyk’in durumunda yaşananlar tekerrür etmiş, Boniek, eğer bu tehdit uygulanırsa Rusya’ya karşı oynamayacağını söyleyerek iki arkadaşının tarafını tutmuştu.

“Ama sorun bununla bitmiyor,” diye devam etti Danuta, sigaranın dumanına bakarak. “Zmuda ve Lato, Boniek’in Masakiewicz ve Banat’ı savunmasını kınadılar. Yakında önemli bir maç varken sarhoş olup dolaşanların takımla birlik içinde olmadığını ve bu yüzden de diğerlerinin desteğini hak etmediklerini söylediler. Sonunda, herkes birbirine öfkelenmiş.”

“Durum kötü öyleyse.”

“Çok kötü. Çünkü polisle yaşanan sorun da hâlâ sürüyor.”

“Ne sorunu?” dedi Carlos, teatral bir mimikle alnını kırıştırarak. Hikâye ona eğlenceli gelmişti.

“Anlaşılan, polislerden biri saldırıya uğradığı için şikâyetle bulunmak istiyor. Masakiewicz’in belgelerini istediğinde

kendisine bir tekme attığına yemin billah ediyor. Dün geceki patırtıyı duymadınız mı? Otelin önünde müthiş bir kavga oldu. Eğer Piechniczek araya girmeseydi Masakiewicz şu anda komiserlikte olurdu. Banat da elbette, onun eşlikçisi olduğu için.”

“Polise bir tekme attı ha!” diye haykırdı Carlos. Ardından bir kahkaha patlattı ve yüzüne renk geldi. “Ne kadar iyi, öyle değil mi? Gerçekten de Masakiewicz’i kutlamam gerek!”

“Ne zamandan beri bir eylemci gerçek düşüncelerini bir yabancıнын önünde açıklıyor?” diye bir ses duydu. Sabino’nun sesi geçmişe oranla daha ciddi idi.

Carlos, Sabino’nun azarlamasının yarattığı tedirginliği gizlemek amacıyla öksürdü.

“Pek alışkın değilim,” dedi, Danuta’ya sigarayı gösterip.

“Bana da eğlenceli göründü, ama yalnızca gazeteciler gelmeye başlayana kadar,” dedi Danuta, anlatmaya devam ederek. “Kaç kez, ‘Hayır, dün geceki olayın pazar günkü maçı etkileyeceğini sanmıyorum...’ dediğimi biliyor musunuz? En azından yirmi beş kez. Sonunda, Piechniczek’in bir işaretiyle, gazetecileri ezbere yanıtlar oldum.”

Arada sırada, Belle ve Greta, vücutlarını saran sıcağı dışarı vermek için gürültülü biçimde soluyorlardı. Susup sesleri kesilince, La Banyera’nın olağan sesleri –böceklerin vızıltısı ve yarığa akan suyun çağıldaması– yeniden duyuluyor ve her şey yerli yerini buluyordu. O atmosfer içinde Danuta’nın sesi daha da derinleşiyor, sözcükler, bir yere yetişmeye ne acelesi ne de niyeti varmış gibi, ağır ve dingin, bir tınlayıp bir sönüyordu. Danuta’nın sesi, açık havada bile, herhangi bir konuşmaya mahremiyet katıyordu.

“Bunu itiraf etmeliyim,” dedi Danuta bir süre sonra. Sigarasını söndürmüştü ve göle bakmaktaydı. “Sizin huzurunuzda ve kendi içimde bunu itiraf etmeliyim. Bu futbolculardan nefret ediyorum. Böyle olmasını istemezdim ama bunu engelleyemiyorum. Geçen gün tam burada aynı

şeyi söylemiştim. Bence onlar tüm ilerici düşüncelerin başarısızlığa uğradığının bir kanıtı.”

Danuta yeniden durdu, Carlos da bu fırsattan yararlanıp sigarasını söndürdü. Greta yine solumaya başladı.

“Guiomar bunu duysa bize kızardı ama geçen gün söylediklerimin doğru olduğuna inanıyorum,” diye devam etti Danuta. “Bu insanlarda ruh yok. Paradan başka hiçbir şey onları ilgilendirmiyor. Yalnızca para ve parayla alınabilecek her şey. Günümüz Polonya’sında bunların bir istisna olduklarını sanmayın. İnsanların büyük bir çoğunluğu bu oyuncular gibi hissediyor ve düşünüyor. Yanınızda Rosa Luxemburg’un kitabını getirdiğinizi gördüm... Şu anda Polonya’da Rosa Luxemburg okuyan biri olduğuna inanıyor musunuz? Hayır, yok, artık Rosetta okunmuyor, pembe romanlar okunuyor ve en büyük kahramanımız da Boniek. Eğer bu, ilerici düşüncelerin başarısızlığı değilse, peki ne o zaman?”

Susacak gibiydi. Ne ki, bir gülümsemenin ardından, öncekinden daha sert bir biçimde devam etti.

“Doğru söylüyorum! Bazen gençken nelere inandığımızı düşünüyorum da, gülesim geliyor. Size bir şey söyleyeyim mi? Polonya’dayken, Devrimci Kadınlar Merkezi’nde Rosa Luxemburg, Alexandra Kollontai ve diğer devrimci kadınların yazılarını okumak ve tartışmak için toplanırdık, nasıl da inanılmaz! Bu toplantılara katılanların hiçbiri, o kuramların olabilirliğinden kuşkuya düşmemiştir. ‘İyi de bu düşünceler tamamen gerçek dışı değil mi? Mücadelemizin erekları bir serap değil mi? Harikalar Diyarını arayan çocuklardan farkımız var mı?’ diye sormamıştır hiçbiri. İçimizden herhangi birinin aklına bu sorular geldi mi bilmiyorum, ama geldiyse bile kimse bunları tartışmaya açmaya cüret edemedi. Elbette, bu toplantıların budalalık oluşunu düşünenlerin diğerleri önünde kendi gerçeğini dile getirmeye cesaret edemedikleri olmuştur. Elbette, o toplantıların boş olduğunu düşünenler diğerlerinin önünde kendi

gerçeğini açıklamaya cesaret edememiş olabilir. Orada, paylaşılmayacağını bile bile kendi gerçeğini açıklamak oldukça güçtür. Ulakları boş yere öldürmüyorlar. Zira beraberinde yalın bir gerçeği getiriyor o, herkesin içten içe kuşku duyduğu halde kabul etmek istemediği bir gerçeği getiriyor. Mesele bu, insanlar uyanmayı ve yalandan vazgeçmeyi istemezler pek. Bir aptallık elbette, çünkü işin aslı, bir serabın peşinde koşanlar, onun yerinde yalnızca kum görenlerden daha fazla su içmez. Sonuç, bir yanda Boniek, öbür yanda Walesa ve hepsinin üzerinde Papa, kolunda da Chestozowa Azizesi.”

Danuta yeniden sessizliğe büründü ve sözcükleri Belle ile Greta’nın solumalarıyla birlikte havada kayboldu. Carlos, aklında dönüp dolaşan fikirleri bastırmaya çalışarak düşünceye dalmıştı. Ekmeği yoğururken aklına gelen fikirlerin –bulutların– aynılarıydı bunlar; ama şimdi sadece geçip gittiklerini görmekle yetinmeyip, Danuta’nın düşüncelerinden sonra, onları açıklamak da istiyordu.

“Kısa bir süre önce, televizyonda Paleolitik dönemi insanların alışkanlıklarıyla ilgili bir program izledim,” dedi, konuştuğu yavaş yavaş ilerleyip düşünceleri birbirine eklemleyerek. “Anlaşıldığı kadarıyla, kırk bin yıl önce sinin insanları, *Nassa reticulata* isimli yumuşakçaları elde etmek için büyük uğraşlar verirlermiş. Onlara ne için ihtiyaç duyuyorlarmış biliyor musunuz?”

“Yemek için mi?” dedi Danuta. Carlos’un söylediklerini dikkatle ama her zamanki dinginliğiyle dinliyordu.

“İşte hikâyedeki asıl mesele bu. Bu yumuşakçaları yemek için değil, kolye yapmak için topluyorlardı. Soğukta kalıyorlar, yorgunluktan tükeniyorlar ve büyük bir olasılıkla da yaşamlarını tehlikeye atıyorlardı ve bunların hepsi gelip geçici bir heves, bir uçarılık uğrunaydı, yani süslenmek için.”

Danuta’nın ciddi bakışı karşısında bu muhakemeyi nasıl sürdürmesi gerektiğini bilemeyen Carlos kekeledi. Ama

birden –anımsayamadığı bir sözcüğün aklına gelmesinin yarattığı bir şevkle– aklındaki üç dört sözcüğü bir araya getirip konuşmasını sürdürebildi:

“Yumuşakçalar hikâyesini duyar duymaz aklıma neyin geldiğini biliyor musunuz? Guiomar ile birlikte Küba’ya yaptığımız yolculuk.”

Danuta gözlerini kocaman açıp adanın nerelerine gittiklerini sordu. Ne ki, tam yanıtlayacakken, elleriyle bir işaret yapıp devam etmesini istedi.

“Aklınızdaki düşüncelerin ucunu bucağını kaçırmamanızı istemem.”

“Guiomar hapisten çıktığında benden daha sebatkârdı,” diye sürdürdü Carlos, kadının ricasına boyun eğerek. Aynı Danuta gibi, Belle ve Greta da onu ilgiyle izliyorlardı. “Yani hapisten çıktığında hâlâ eskisi gibi düşünüyordu. Tutumu Küba’da da aynıydı, aklındaki neyse o. Bir şeyi eleştirecek olsam, her yerde gizli polisin varlığını örneğin, hemen atılıyordu: ‘Evet, tamam ama, sahip oldukları şeylere bak. Burada kimsenin karnı aç değil, burada herkesin okula ya da üniversiteye gitme olanağı var, hastaneler herkesin elinin altında...’”

“Castro’nun söylevlerinde dediği gibi, sosyalizmin başarıları.”

“Doğru. Sorun şu ki, tüm yolculuk boyunca bu böyle sürdü. Ben laf arasında bir restorandaki kötü servisten mi söz ediyorum? Guiomar satır satır sosyalizmin başarı repertuvarını aktarmaya koyuluyordu hemen. O sıralar, bundan yaklaşık beş yıl önce, ikimiz de hapisten yeni çıkmıştık... İşte o sıralarda, ben onun söylediklerini onaylıyordum: Küba’da hatalar vardı, evet, ama sistem gerçekten önemli ihtiyaçları karşılıyordu. Oysa şimdi meseleyi çok farklı bir biçimde görüyorum. Sosyalizm ya da devrimci herhangi bir başka hareket, eğer sadece gerçekten önemli olan ihtiyaçlara cevap veriyorsa hiçbir şey yapmıyor demektir. Önemsiz olan şeyleri, gelgeç hevesleri ve diğer-

lerini de karşılaması gerekir. Eğer bunu yapamıyorsa yok olmuş demektir ve varlığını sürdüremez.”

“Nereye varmak istiyorsunuz? Paleolitik dönemi insanlarının kolyelerine mi?” diye sordu Danuta, kuşkuyla. Marlboro paketini aldı ve Carlos’a bir sigara ikram etti.

“Belki yanılıyorumdur,” dedi, sigarayı alarak. “Ama bence bu bir şeyi çok açık biçimde kanıtlıyor. nemsiz olanın taşıdığı nemi.”

Henüz bitirdiği cümle hafifçe gülümsetti onu. Sözlerini sürdürmeden önce Danuta’nın uzattığı akmağa sigarasını yaklaştırdı.

“Geçici heveslerin önemi büyük. Belki gereksiz ama nemliler. Guiomar Küba’dayken hastaneleri ve okulları görüyordu, ama restorandaki balık yemeklerinin acınacak düzeyini ve bir kot pantolon karşılığında sahip olduğu herhangi bir şeyi vermeye hazır olan gençleri görmüyor ya da görmezlikten geliyordu. Peki gerçek neredeydi yleyse? Geçici heveslerini tatmin edemeyen herkesin sosyalizmi küçük görmesinde mi?”

“Ama herkesin heveslerine karşılık verecek bir sistemin var olması olanaksız!” diye söze girdi Danuta, şevkle. Carlos ile aynı düşünceleri paylaşmıyormuş gibiydi. İki nedenden dolayı olanaksız. Birincisi, bu hevesler saymakla bitmez; ikincisi, çünkü birçok gelgeç heves kendi içinde çelişir. Açıkçası, sizi tam olarak anlayıp anlamadığımı bilemiyorum,” dedi Danuta, sigarasından kısa bir nefes çekerek. “Ama devam edin, devam edin lütfen. Burada kendimi Varşova’daki Devrimci Kadınlar Merkezi’nde gibi hissediyorum. Gerçekten de bu sohbet için size çok teşekkür ederim. Boniek ve diğerleriyle birlikte olduktan sonra, geçen gün de söylediğim gibi, buna hava kadar gereksinimim vardı.”

Carlos, Danuta’nın teşekkrnn yarattığı rahatsızlığın yükünü hafifletmek için yere bakmaya başladı ve pek sık rastlanmayan bu tip sohbetlerin iyi olduğunu ve kendisi-

nin de onun gibi bir konuşmacıyla birlikte olmaktan mutlu olduğunu belirten birkaç sözcük fısıldadı. Ardından, daha bir güvenle konuşarak, konuyu bağladı:

“Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Tüm heveslere karşılık verecek bir sistem yok. Bununla birlikte, bildirilerimizde öne sürdüğümüz planlar hikâyeden başka bir şey değildi. Hikâyeye ya da sizin dediğiniz gibi serap.”

“Tamamen farklı bir konuya geçebilir miyim?” diye sordu Danuta, birden yerinden kalkarak. Belle ve Greta da kalktılar.

“Elbette, bir şey mi oldu?” diye sordu Carlos, biraz şaşkın.

“Hayır, bir şey yok. Yalnızca *toilette*’e gitmem gerekiyor. Bu suyun gürültüsünün idrar sökücü bir etkisi var sanırım.”

Danuta ona tüm doğallıyla bakıyordu ama Carlos biraz şaşırmıştı. Onun tanıdığı yaşlı kadınlar böylesine rahat konuşamazlardı.

“Burası doğal tuvaletlerle dolu,” diyebilirdi, Danuta fundalığa doğru yöneldiğinde. Bir anda düşünceler birbirine eklendi ve doğduğu köyü, orada tanıdığı kadınları anımsadı. Eğer Miren Teyzesi şu anda burada olsaydı nasıl davranırdı acaba? “Ne demek istedi? Tuvalete mi gidiyorum dedi?” “Evet teyze, öyle dedi.” “Yelloza bak sen! Bunları da mı duyacaktık? Nine olacak yaştaki bir kadın apış arasından söz ederek ortalıkta dolaşsın, olacak şey mi?” Doğal olarak, teyzesiyle kendisi arasında farklar vardı, ama aldığı eğitim ağır basıyordu ve ruhu, tıpkı bağırsakların besin artıklarını saklaması gibi, yelloz ya da apış arası gibi sözcüklerin nahoş yankısını saklıyordu içinde.

“Belle! Greta! Buraya gelin!” diye bağırdı, köpeklerin Danuta’nın arkasından gittiklerini görünce.

Carlos’un bakışları Koca Dudağın kendisine ateş ettiği yamaca doğru yöneldi. Güneş artık her yerdeydi, özellikle böğürtlen yaprakları ve çalıların arasında daha da bir yoğun-

laşıyor ve altın rengine bürünüyordu. Gökyüzünde tek bir bulut görünmüyordu.

“Şu anda benim zihnim de bulutsuz,” diye düşündü Carlos. Daputa’ya anlattıklarından sonra, tartışmanın ucunu bucağını kaçırmış gibi, kendisini bomboş hissediyordu. Sigarasından bir nefes çekti ve gözlerini göle çevirdi. Su dalgalanıyor, güneş dalgaları altın rengine boyuyor, yarık ise tüm altın renkli dalgaları yutuyordu.

Geçmişteki devrimlerin çoğu bu adı hak etmiyordu, diye anımsadı birden. Bu cümle, kardeşinin hapishaneye gönderdiği bir başka mektubunda yer alıyor ve o dönemlerde kendisinin tümüyle yadsıdığı bir düşünce tarzının çekirdeğini oluşturuyordu. Başka ne diyordu Kropotky? Gözlerini sudan kaldırmadan mektubun satırlarını yeniden oluşturmaya çalıştı: Bir baba çocuklarını doyuramadığı zaman isyan edip patronuna baş kaldırıyor, buna ne diyeceğiz? Devrimci bir hareket mi bu? Yoksa şimdilerde yankilerin boyunduruğundan kurtulmaya çalışan Vietnamlılar da mı devrimci? Sizler tüm bunlara evet diyeceksiniz. Ben ise hayır diyorum. Sahibinin aç bırakıp eziyet ettiği bir köpek de baş kaldırır, ama bu, dünyaya devrimci bir Rin-tin-tin kazandırmazdı. Bence devrim temel gereksinimler düzeyinde somutlaştırılmamalı, tam tersine, bir sonraki düzeyde, yani temel gereksinimler karşılandıktan sonraki düzeyde ele alınmalı. Ancak o zaman farklı bir dünya adına bir iddia güdülebilir. O zaman insanların büyük bir çoğunluğu iddiaya tutuşmak istemeyecektir, çünkü eski dünyadan son derece memnundur ve burjuva değerlerini kendi değerleri olarak benimsemiştir. Çok büyük bir düş kırıklığına uğrayacaksınız, Carlos! Halkınızın şunu dediğini duyacaksınız: Devrim mi? Ne devrimi? Biz böyle çok mutluyuz.

Hemen hemen altı ya da yedi yıl önce kardeşinin dile getirdiği düşüncelerdi bunlar ve şu anda Carlos’a –hâlâ suya bakmaktaydı– hapisteyken okuduğundan çok daha anlamlı geliyordu. Bu düşüncelerin tüm içermemelerini o günden kestiremezdi belki, ama emin olduğu bir şey vardı: temel gereksinimlerin ötesindeki şeyler, geçici

hevesler ya da her neyse, devrimin anahtarını oluşturuyordu.

Belle ve Greta kendisinden on adım kadar uzaklaştılar ve daha sonra Danuta belirdi. Köpeklerle parmaklarını şıklatıyordu ama kendisine yaklaşmaları için değil, tersine, gri elbisesini sakınmak için yapıyordu bunu.

“Bir hevesinizi gidermek i i ne yapardınız, Danuta?” diye sordu Carlos, kadın yeniden karşısına oturduğunda. Aklını kurcalayan bu konuda konuşmaya devam etmek istiyordu. “Paleolitik dönemi insanların bir kolye elde edebilmek için neler yaptıklarını demin size söyledim. İyi bir çift küpe edinmek için siz ne yapardınız? Hakiki zümrütten söz ediyorum.”

Danuta iki elini de k pelerine götürdü ve sanki kendisine tokat atılmış gibi bir tepki gösterdi. Birden gözlerini kapattı ve hemen ardından da yüzünde küçük düşmüş birinin ifadesi belirdi. Yüzündeki tüm kaslar hareketsiz kalmışa benziyordu.

“Uygunsuz bir şey mi söyledim?” dedi Carlos, biraz şaşkın. Greta bir kez havladı. “Sus Greta!” diye bağırdı ona.

“Hayır, sorun o değil,” dedi Danuta, bir süre sessiz kaldıktan sonra. “Sorun şu ki, yoksulluğa bir türlü alışamıyorum ve bunu bana anımsattıklarında gücüme gidiyor.”

“Ama bir çift zümrüt küpe alamamak bir insanı yoksul yapmaz ki! İnsanların çoğu zümrüt olmadan da yaşıyor, öyle değil mi?” dedi Carlos, kontrol edemediği bir ses tonuyla. Kendisini rahatsız hissediyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Tam s vecekken tuttu kendini. Danuta’nın tepkisi neyle ilgiliydi? Kendisini küçük düşmüş m  hissediyordu yoksa bağırsaklarındaki kimyasal bir değişimden mi kaynaklanıyordu bu?

“İşemeye gittiğinde  detinin erken geldiğini fark etti ve bu da sinirlerini bozdu. Yok böyle değilse, o zaman menopoz yüzündendir,” dedi içindeki ses. Sabino’nun yo-

rumu tedirginliğini artırdı. *Âdet* sözcüğü, tıpkı demin yelloz ve apış arası sözcüklerinde olduğu gibi, aldığı eğitimin tortularını harekete geçirmişti.

“Polonya’da büyük bir yokluk içinde yaşıyoruz ve ben çok gururlu bir insanım,” dedi Danuta.

“Anlamıyorum. Geçici heveslerden söz etmiyor muyduk? Pekâlâ, ben yalnızca bu konuyu konuşmaya devam etmek istemiştım,” diye yanıtladı Carlos. Gereksiz tepkiler, onu çileden çıkarıyor ve öfkelenildiğini gizlemesi de güç oluyordu. “Ayrıca bu soruyu size sormak nereden aklıma geldi, şimdi anımsıyorum...” dedi Carlos. Cümlesini bitirmeden ayağa kalktı ve Rosa Luxemburg’un mektuplarının yer aldığı kitabı bulmak için hamağa doğru gitti. Kitap hâlâ yerdeydi ve yanında da –görür görmez Carlos’un benzi attı– meşe palamudu biçiminde ve altına benzeyen bir şey vardı. Bir tüfek mermisiydi bu.

“Artık gevezeliği bırakıp kendi işlerinle ilgilenme vakti geldi sanıyorum. Niçin Jon ve Jone’un kaçış yolunu beyaz boyayla işaretlemiyorsun?” Sabino da biraz huzursuz görünüyordu. Carlos önce mermiyi, sonra kitabı aldı ve Danuta’nın yanına döndü.

Şeritlerle süslü, yeni, güzel bir elbisenin düşünüy kuruyorum sürekli – ne kadar da kibirli olup çıktım diye düşünüyorum, diye okudu, ama ayaktaydı ve oturmaya niyeti yok gibiydi. Belle ve Greta, otele dönme emrini bekleyerek, onun tavırlarını dikkatle izliyorlardı. “*Bana burada Kosciuszko’nun höyüğünü, Polonyalı kralların mezarlarını, Krakov’un eski “Alma Mater”ini ve yurtlarına has başka şeyleri gösterdiler ama ben, içimin derinliklerinde, durmaksızın düşünüyorum: ‘Şuramda, buramda, her yerimde şeritler olmasını ne kadar çok isterdim...’* Görüyor musunuz? Rosa Luxemburg’un bile gelgeç hevesleri vardı. Bir çift gerçek zümrüt arzu ettiğiniz için utanmamalısınız.”

“Doğru söylüyorsunuz,” dedi Danuta, kendisini gülümsemeye zorlayarak. “Bir aptal gibi davrandım. Bu sa-
bahki bitmek bilmez röportajların beni biraz fazla yordu-

ğunu sanıyorum. Bu yüzden histerik bir biçimde tepki verdim, çünkü yorgundum. Bağışlayın beni, lütfen.”

“Önemi yok,” dedi Carlos, saatine bakarak. “Zaten sohbetimize de devam edemeyeceğiz. Guiomar’ın düzenlediği masa tenisi şampiyonasına katılmadan önce küçük bir işi halletmem gerekiyor.”

Gezgin bulutlar gibi, birbirinden bağımsız bir sürü düşünce geçti aklından. Birinci bulut: Danuta yalnızca estetik nedenlerden dolayı komünizme yakınlaşmış bir züppeydi ve bu yüzden de, yani sınıf farklılığı yüzünden, futbolcuları küçük görüyordu. Başka bir bulut: kendisini o kadından ayıran mesafe ne kadar da büyüktü. Üçüncü bulut: hangi akla hizmet onu muhatap alıp konuşmuştu, kim bilir. Ama bu düşünceler onu etkilemedi. Kendisini sakın hissediyordu. Konuşacak muhatapları olmadan da yaşayabilirdi.

“Benim de dönmem gerekiyor. Hâlâ yapılacak birkaç röportajım var,” dedi Danuta. Yerinden kalktı ve Carlos’un hamağı katlamasına yardım etti. Belle ve Greta sabırsız bir biçimde etrafta dolanıyordu.

“Hadi, yola koyulun! Koşun!” dedi Carlos. Onları bağlamaya niyeti yoktu. Eğer Koca Dudağı rahatsız edecek olurlarsa, varsın etsinlerdi.

Patikayı kontrol eden polis, yeni yetme görünümlü sarışın bir gençti. Arkadaşından daha nazikti, tüfeği omzuna götürdü ve onları selamladıktan sonra köpeklerle ıslık çalıp onlarla oynamaya başladı. Carlos otel çevresindeki polislerin hepsinin Koca Dudak kadar saldırgan olmadıklarını ve bunun da işleri kolaylaştıracağını düşündü.

Yolun genişlediği bölgeye geldiklerinde, “Birbirimize kızmadan önce, sözünü ettiğimiz konuyla ilgili bir şey söyleyebilir miyim?” dedi Danuta. Depo ve fırın görünmekteydi.

“Tamam,” dedi Carlos. Bu konudan konuşmak için en ufak bir istek duymuyordu. Tatsız bir sohbetin ardından girilen telâfilerden pek hoşlanmazdı.

“Ama Beatriz söz konusu olsaydı, bir istisna sayılırdı sanıyorum. Onunla durumu telâfi etmeyi kabul ederdin, öyle değil mi?” Carlos, Farenin yorumunu savuşturmak için başını salladı ve boynunda taşıdığı havluyu eline aldı. Hava çok sıcaktı. La Banyera ile burası arasında üç derecelik bir fark olmalıydı.

“Çok da özgün bir düşünce değil. Devrimin ilk günlerinin en güzel günler olduğuna inanıyorum. Rosa Luxemburg’un dönemi ya da insanların Rosa’ya veya Karl Liebknecht’e ithaf edilmiş marşlar söylediği dönemler...”

Danuta, bir ezginin ilk notalarını ıslıkla çaldı. O yakınlarda olan Belle ve Greta da ona tuhaf bir biçimde baktılar.

“Ben o ilk yılları yaşadım. Kısa sürdü ama yaşadım. Benim için önemli olan tek şey o dönemdir. Daha sonraki yıllar bazen iyi bazen kötü geçti, ama hiçbiri o ilk yıllarla kıyaslanamaz. Gençliğimizde ayaklarımız yere basmıyordu. Birisi sokaktaki insanları gözlemlese, havada süzülüyor olduklarına kalıbını basardı.”

“Halisınız, güzel günler uzun sürmüyor,” dedi Carlos.

“Adem ile Havva’nın Cennet’te ne kadar kaldıklarını biliyor musunuz?” diye sordu Danuta, ona doğru dönerek.

“Hayır.”

“Eğer Dante yanılmıyorsa, yalnızca yedi saat. Sabahın altısından öğleden sonra bire kadar. Adem’in bizzat kendisi itiraf etmiş Dante’ye.”

“Sahi mi? Bu kadar kısa olduğu aklıma gelmezdi.”

Carlos gerçekten de şaşırmıştı.

“Evet, öyle.”

“Bu pasaj kardeşimin çok hoşuna giderdi,” dedi Carlos birdenbire.

“Neden?”

Carlos, fazla çaba harcamadan, Ugarte’nin kendisine hapiste okuduğu bir gazete haberini anımsadı: *Dinle Carlos, bak burada ne diyor, bu haber sana kesinlikle tanıdık gelecek: “Geçen cumartesi, eyaletimizin bir bölgesinde, oryantalist bir top-*

luluğun lideri, yerel bir bayramın kutlanıyor olmasından da yararlanıp, içine LSD tozu karıştırılmış portakal suyunu bedava dağıtmıştır. Bu durum büyük bir kargaşa yaratmış, neyse ki vahim sonuçlar doğurmamıştır. Bölgenin birçok sakini uyuşturucunun kendilerinde yarattığı şoktan kurtulabilmek için doktor müdahalesine ihtiyaç duymuştur. Olayın sorumlusu tutuklanmıştır ve akıl sağlığı konusunda ciddi kuşkular bulunmaktadır.” Kropotky’nin sisteme karşı mücadele düşüncesiyle yakından ilgili bir eylemdi bu: herhangi bir durumu, kısa bir süre için de olsa, kökünden değiştirmek. Evet, yalnızca yedi saatlik Cennet hikâyesi onun hoşuna giderdi.

“Okumaktan çok hoşlanır ve hep böyle ilginç şeylerin izini sürerdi,” dedi sonunda, Danuta’nın hâlâ yanıtını beklediğini fark edince.

“Afedersiniz, emin değilim ama onun hakkında konuşurken hep geçmiş zaman kullanıyorsunuz. Kardeşinizin başına bir şey mi geldi?”

“Beş yıl önce öldü, 1977’de.”

Keyifsiz olduğu ve Danuta ile konuşmaya devam etmeyi canı hiç istemediği için böyle bir yanıt vermişti, verdiği bu yanıtta ilk anda kendisi de şaşırdı. Ama onu ne ilgilendirirdi ki? Ona herhangi bir açıklamada bulunmak istemiyordu. Üstelik verdiği yanıt da tümüyle yanlış değildi.

“Oh, çok üzgünüm,” dedi Danuta, bakışlarını yere çevirerek. Daha sonra sessizce yürümeye koyuldular.

“Ben burada kalıyorum,” dedi Carlos, fırının ve deponun olduğu bölgeye geldiğinde.

“Benim otele kadar devam etmem gerekli. Biliyorsunuz, röportajlar.”

“Çok iyi. Daha sonra görüşürüz öyleyse.”

“Görüşürüz. Eğer zamanım kalırsa masa tenisi şampiyonasına gelirim,” dedi Danuta. Bir şey daha ekleyecece benziyordu ama sonra eliyle selam verip otele doğru yürüdü.

Belle ve Greta o günkü gezintilerinin uzadığını görünce sevindiler ve Carlos –yeniden fırıncı ceketini giyip *sırtın*

tam bitiminde beyaz boyalı spreyi saklayarak– çeşmeye doğru yokuş aşağı yürümeye koyulduğunda onun çevresinde hoplayıp zıplamaya başladılar.

“Benim yakınımda durmayın. Bu, gözleriniz için iyi değil,” dedi köpeklerle, çeşmeyi ardında bırakıp Amazonya’nın aşağısından geçen kuru nehir yatağına (La Riera Blanca) girdiğinde. Spreyi henüz sıkımişti ve hem Belle hem de Greta ilk işaretlenen böğürtlenin çevresini koklamaya başladılar. Kırk metre kadar ileride, nehir yatağı boyunca beş işaret koyduktan sonra yamacı tırmanmaya başladı.

Başlangıçta tetikteydi, kot pantolonunun cebinde taşıdığı tüfek mermisini ve onun ne anlama geldiğini düşünerek, spreyi kullanır kullanmaz saklıyordu. Ama karayoluna yaklaşmaya başladıkça güveni yerine geldi: bu çalılıklarda hiçbir polis karşısına çıkmazdı. Spreyi elinde taşıyabilir, dahası, düşüncelerini Stefano’nun gölgesinden uzaklaştırıp başka şeylere yöneltebilirdi. Sonunda, Danuta ile arasında olup biteni gözden geçirdiğinde, kendisine sövüp saymaya başladı. Hep yanılıyordu. Evet, içinde zayıf bir taraf vardı ve bu yüzden hemen insanlara güveniyor, Danuta gibi bir yabancının önünde en mahrem düşüncelerini açıklıyordu. Ne çocukça bir davranıştı. İş insanlarla ilişki kurmaya geldiğinde ne de az sakınıyordu kendisini.

Elinde spreyle, ufukta alçalmaya başlayan güneşe doğru kaldırdı başını. Ama herhangi bir şey sezinlememişti. Yalnızca düşüncelerine eşlik eden görüntülerdi gördükleri. Evet, kardeşi haklıydı, belli bir süre geçtikten sonra konuşacak bir muhatap bulmak olanaksızdı ve bu yeni başarısızlık, ne kadar küçük de olsa, planlarının dayanaksız olduğunun bir kanıtıydı. Ne Barselona’da bir daireye sahip olacak ne de Katalanca kursuna yazılacaktı. Denizin dalgaları belki onu bir kumsala götürecek ya da dibe çekecek, belki de olduğu yerde bırakacaklardı; ama arada bir düşünüyordu kurduğu, bilinmeyen, yeni ve hoş bir yere asla götürmeyeceklerdi. Yapmayı tasarladığı şeyler ona gülünç geliyordu. Yanıl-

samanın sahip olduğu güç gerçekten de olağanüstüydü. Binlerce yanılısama yok oluyor, havadaki kıvılcımlar gibi gözden yitiyordu; ama hemen ardından binlercesi, saf gerçeğe bürünmüş halde yeniden ortaya çıkıyordu. Belki beyinde, belki kanda, belki de iç organlarda bir yerlerde, sürekli olarak yanılısama üreten bir öz olmalıydı. “Neyse ki kimi zamanlar aklın başına geliyor. İnsanın kendi zayıf noktalarını görmesi her zaman için bir lütuftur,” dendiğini duydu. İlk kez Fare onunla aynı fikirdeydi.

Yamacın tepesine gelip uzaktan benzin istasyonunu seçebildiğinde, Belle ve Greta birden durdular. Karayolundaki trafiğin gürültüsü onları ürkütmüştü.

“Sakin olun, karayolundan dönmeyeceğiz, geldiğimiz yoldan döneceğiz,” dedi Carlos, spreyi saklayıp gitmeleri gereken yönü gösterdikten sonra. Köpekler yokuş aşağı koşarak ve yukarı çıkarken üzerinden geçtikleri çimlere ve taşlara basarak ileri atıldılar. Onların ne bir güzergâha ne de beyaz işaretlere ihtiyacı vardı.

Carlos, dönüş yolu boyunca aynı şeye kafa yordu. Şu zayıf taraf meselesi, ailesinin Obaba’daki pansiyonunda duyduğu bir hikâyeyi anımsattı ona – kilisenin kulesinden düşen çan hikâyesini. Çan yere düşüp çatlayınca ses verme özelliğini yitirmişti; bunun üzerine, insanlar, çanın eritilip yeniden döküleceğı atölyeye taşımak için onu parçalamaya karar verdiler. “Bununla birlikte, köyden hiç kimse bunu başaramadı,” diye devam etti, belleğinde beliren anlatıcı. Ailesinin pansiyonuna gelen konuklardan biriydi. “Her yolu denediler, tokmaklarla, palankalarla, her şeyle; ama en güçlü adamlar bile çanın çatlağını bir nebze olsun açmayı başaramadı. Sonunda, köydekilerin hepsi pes ettiğinde, bir çan tamircisi, küçük, yirmi santim uzunluğunda bir çekiçle çıkageldi; çana yaklaştı, onu bir süre inceledi ve çana bir darbe vurdu, yalnızca tek bir darbe. Tam o anda, sanki bir büyücünün işiymiş gibi, çan küçük parçalara ayrıldı. ‘Çanın zayıf bir noktası vardır, darbeyi oraya vurmak

gerek,' diye açıkladı tamirci kendisine şaşkın şaşkın bakan insanlara.”

Evet, tıpkı insanlar gibi her çanın da zayıf bir noktası vardı ve La Banyera’da olup bitenlerin açıklaması da burada yatıyordu. Sorusu masum olmakla birlikte Danuta’nın zayıf tarafına dokunmuştu. Neden acaba? O bunu tahmin edemezdi. Aslında Danuta oldukça ileri bir yaştaydı ve farklı bir kültürden geliyordu; Ugarte’nin sık sık yinelediği gibi, başka ülkelerin insanlarını anlamak oldukça güçtü, hele bu bir kadınsa, olanaksızdı. “Başlangıçta anlıyormuşsun gibi gelir,” diyordu Ugarte. “Başlangıçta, Brigitte, Samantha veya Masako, bizim çevremizdeki kızlar gibi görünür, ama bu kesinlikle böyle değildir. Bir örnek vermek gerekirse, Londra’da İngilizce kurslarına katılırken, bir keresinde Japon bir kızla çıkmaya başladım. Üçüncü ya da dördüncü çıkışımızda *fish and chips* yiyerek bir parkta oturduk ve o bana şöyle bir soru sordu: ‘Ya sen bugün kakanı nasıl yaptın?’ Açıkçası aptallaşıp kaldım. Bu dünyanın kaç türlü hali olduğunu o an anladım.”

Ugarte’nin sözlerinin anısı, düşüncelerine bir nokta koydu. Amazonya’nın çalılıklarından çıkmış, La Riera Blanca yoluyla çeşmeye doğru yönelmişti. Daha bir gün önceden, Stefano tehlikesinin kol gezdiği bölgeye girmek üzereydi bir kez daha.

“Evet, artık burada kalmanız gerekiyor. Daha sonra size akşam yemeği için bir şeyler getiririm,” dedi köpeklerle, onları depoya kapatmadan önce. Ona yalvaran gözlerle bakıyorlardı, özellikle Greta. “Ben şimdi masa tenisi oynamaya gitmeliyim ve sizler bana eşlik edemezsiniz. Üstelik, Greta,” hayvan kulaklarını dikti, “daha küçükken orada başına neler geldiğini anımsamıyor musun? Pascal’ın seni havuza ittiğini ve neredeyse boğulacağını anımsamıyor musun?”

Anımsamıyordu, Carlos’un o anki ses tonuyla ne demek istediğini de anlamıyordu. Durumda bir değişiklik olmasını

umarcasına deponun duvarındaki belli bir noktaya bakıyordu. Ama bunun olmadığını ve Belle'nin de kendi köşesine doğru gidip çuval bezinden torbasının üzerine uzandığını görünce o da pes etti ve içeri girdi.

“Böylesi daha iyi, Greta. Bugünlük yeterince yoruldu,” dedi Carlos. Ardından kapıyı kapattı ve eşofmanlarını giymek üzere dairesine doğru yola koyuldu. Masa tenisi oynamak hiç içinden gelmiyordu ama Guiomar'ı da kırmak istemiyordu.

“Ne yapıyorsun, Pascal?” diye sordu Carlos, otelin havuzunun giriş bölümünden geçeceği sırada. Çocuğun çok garip bir duruşu vardı. Tamamen öne doğru eğilmişti, başı iki bacağının arasındaydı ve oradan etrafı gözlüyordu.

“Garfio!” diye bağırdı, baş aşağı duran Pascal. Havuzun girişinin önünde, sanki oradan geçenleri gözetlemek istermiş gibi geçitin tam ortasında duruyordu.

“Bak sen!” dedi Carlos, yaptığını çok beğenmiş gibi görünerek. “Peki şimdi kim oldun? Anlaşılan artık D'Artagnan değilsin. Boniek de değilsin. Öyleyse kimsin? Kaptan Garfio olmayasın?”

Pascal başıyla hayır demek istedi ama dengesini kaybedip geçitin kenarındaki hendeğe düştü.

“Hayır! Ben Garfio değilim! Ben Peter Pan'ım!” diye açıkladı öfkeyle, düştüğü yerden. Rolüne iyice kendisini kaptırmış bir halde, o akşamüstü görmüş olduğu çizgi filmdeki mekanik ve inceliksiz hareketleri taklit ederek.

“Özür dilerim, Peter Pan. Şimdi sana sorumu yineliyorum. Burada ne yapıyorsun? Guiomar sana beni beklemeni mi söyledi?” diye sordu Carlos, saatine bakarak. Geç kalmıştı.

Çocuk, oyunu bir an için bir kenara bırakıp bir yanıt verme zahmetine değip değmeyeceği konusunda kararsız kaldı.

“Boniek masa tenisi oynamaya gelmedi,” dedi sonunda. Hemen ardından da gözetleme görevine geri dönerek yeniden Peter Pan kişiliğine büründü ve görünmez bir kılıcı iki eliyle tutarak havuza doğru uzaklaştı.

Gün bitmek üzereydi ve batan güneş, ağaçların bir yanındaki dalları altın rengine boyuyordu; etraftaki zeytin ve badem ağaçlarından beş ya da altı metre daha uzun olan serviler –o bölgede serviler çoğunlukta– bir yarısı açık yeşil, diğer yarısı ise koyu yeşil, aynı anda hem aydınlık hem de karanlık sorguçları andırıyordu. Carlos, bir taraftan bu kuş tepeliklerini izleyerek, çocuğun peşinden, otelin havuz bölümüne girdi.

Giriş yolu ve otelin havuz bölümü madeni bir bariyerle birbirinden ayrılmıştı, Carlos, gözlerinin önüne serilen manzarayı uzun uzun seyretti oradan: çimenlik, mavi havuz, sandalyeler, kavuniçi yelken bezinden hamaklar ve çimden daha sarımsı bir yeşile boyanmış tenis masası.

Her yer bomboştu. Sandalyelerde ya da hamaklarda dinlenen kimse yoktu, havuzda da kimse yüzmüyordu, dahası, tenis masasının çevresinde herhangi bir etkinlik göze çarpmıyordu. Şampiyona için gelenler, yalnızca bungalov barın karşısında oturan kişilerdi: öndeki ilk masada Guiomar ve Laura, en arkada da –sanki onlardan uzak olmak istiyormuş gibi– Ugarte ve Stefano.

“Garfio!” diye bağırdı Pascal, bungalovun arkasından çıkarak. Elinde bir sopa vardı ve onu kılıç gibi savuruyordu.

“Sakin ol, Peter Pan,” dedi Carlos, Laura ve Guiomar’ın yanına otururken. Herkes onu selamdı: Guiomar kaşlarıyla, Laura gülümseyerek, Ugarte bir bira şişesini kaldırarak, Stefano ise kibar bir el hareketiyle.

“Geç kaldın, öyle değil mi? Saat sekiz buçuk,” dedi Guiomar, saatine bakarak. Çok ciddiye.

“Isınma maçları oynarsınız diye düşünmüştüm. Ne oldu? Niye bu kadar hareketsiz burası?” diye sordu Carlos.

Ama yanıtı veren Guiomar değil, Laura oldu. O, Guiomar'dan çok daha neşeliydi.

“Piechniczek tüm oyuncularını cezalandırdı. Oldukça ciddi bazı sorunlar çıkmış.”

“Çıkmış değil, Laura, çıkabilirdi. Sonunda hiçbir şey olmadı. Üstelik Carlos da olayı biliyor.”

Laura, Guiomar'ın gözlemini umursamadan, o gece Banat ve Masakiewicz'e olanları anlattı ama yeni bir bilgi ekledi: “Onları polise saldırmaktan suçlamayacaklardır, ne de saldırıyı ayyuka çıkarmanın bir anlamı var.”

“Saldırı ihbar edilirse onları tutuklamaları gerekecek. Bu yüzden susuyorlar,” diye belirtti Guiomar.

“O ikisinin sarhoş olmaları zaten başlı başına bir haber,” dedi Carlos. Konuşurken Guiomar'a bakıyordu ama onun bakışları kendisine çevrilmedi.

“Sorun hemen öyle kolayca çözümlenmemiş. Stefano'nun dediğine göre Polonya Büyükelçiliği araya girmek zorunda kalmış.”

Laura'nın üzerinde gümüş işlemeleri olan bir yelek ve kırmızı bir gömlek vardı, zaten siyah olan gözleri, kirpiklerine ve göz kapaklarına yaptığı makyajdan dolayı daha da siyah görünüyordu. Onu böylesine süslenmiş, gülümser ve konuşkan görmek pek olası değildi; Carlos, oteldeki gönül işlerinin kesin bir çözüme kavuştuğunu ve ileride grubun aşağı yukarı şu şekilde eşleşebileceğini düşündü: Guiomar ve Laura bir masada, Ugarte ise dördüncü bir kişiyle bir başka masada, belki Nuria ile. Bir an için bu ismi evirip çevirdi kafasında. Şu anda neredeydi acaba? Stefano kendisiyle konuşmuş muydu? Ama bunları düşünmeye elverişli bir durumda değildi ve Nuria'yı bırakıp Pascal ile ilgilenmeye başladı. Çocuk yine masanın yanındaydı, Guiomar'ı elinden çekştirip duruyordu.

“Şimdi olmaz, Pascal. Biraz sonra gideceğiz,” dedi Guiomar. Sonra da, en nihayet, Carlos'a yöneldi: “Derby Çeşmesi'nin orada bir ev yapmak istiyor, Peter Pan ve

Kayıp Çocukların Wendy'ye yaptıklarının aynısı. Öyle değil mi Pascal?"

Çocuğa sevecen bir sesle hitap ediyordu ama yüzünde hâlâ somurtkan bir ifade vardı. Bu, Guiomar için pek olağan bir tavır değildi. Masa tenisi şampiyonasının ertelenmesi yüzünden miydi acaba? Arkadaşının bu tip olaylara verdiği önemi iyi bilirdi, ama yine de tepkisini biraz aşırı bulmuştu.

"Sana bir sırrı olduğunu söylememiş miydi? Belki de oldu gözüyle baktığı bir şeyi gerçekleştiremedi. Garip olan, Laura'nın tam tersi bir ruh hali içinde olması," diye fikir verdi Sabino.

Laura'nın tam tersi bir ruh hali içinde olduğu kesinlikle doğrudu. Tam o sırada, Laura, filmdeki şarkılardan birini Pascal'a mırıldanıyordu:

"Güzel bir evim olmasını isterdim, duvarları kırmızı. Dünya-daki evlerin en küçüğü, yosundan ve yapraktan çatısı..."

Şarkı söylerken, bir yandan da çocuğu gıdıklıyordu. "Hiç kuşku yok ki," diye yorumladı gördüklerini Carlos, "âşık olmak, bir yanılsama olsun olmasın, yeniden doğmak gibi bir şey ve yıllardır süren tekdüzelik yüzünden sönmeye yüz tutmuş atomları yeniden harekete geçiriyor." Hapisteyken şöyle derlerdi: "Hapse mahkûm bir adam, her gece ama her bir gece kral olduğunu ve bir kralın zenginliği içinde yaşadığını görürmüş düşünde; buna karşılık, hapisten çok uzaklarda bir kral, düşünde her gece bunun tam tersini görürmüş, yani mahkûm olduğunu ve hapiste ıstırap çektiğini. Hangisi daha mutludur?" Yanıt: "Kışın mahkûm, yazın kral." Bu kıssanın hissesi, uygulamada, herhangi bir durumun gerçekliğinin önemsiz olduğuydu. Mutlu olunduğu sürece bu mutluluğun temelini gerçek mi yoksa düşsel mi olduğunun hiçbir önemi yoktu. Carlos, Laura'yı gözlemledi: sorgulamıyor, geleceği için endişelenmiyordu. Atomların içinde nasıl yenilendiğini hissetmek ona yetiyordu.

Bir el omzunu sıktı ve düşüncelerini yarıda kesti.

“Bu masa tenisi şampiyonasının düzenleyicileri olarak, sana çok teşekkür ediyoruz, Carlos,” dedi Ugarte arkasından. “Gerçekten de burada olmana ve eşofmanla gelmene çok teşekkür ederiz, çünkü eşofmanla gelen oyuncuların olduğu bir şampiyona ciddi bir şampiyonadır, her ne kadar şampiyona oynanmasa da. Bir başka deyişle, Carlos, şampiyonayı kurtardığın için sana bir milyon kez teşekkürler.”

Ugarte, yapmacık bir ciddiyetle, elini ona uzattı. Ama Carlos daha bir karşılık vermemiştii ki ayakları birbirine dolaştı ve iki adım geriledi. Her zamankinden fazla içmiş benziyordu.

“Pascal, niye bana poponu gösteriyorsun? Nereden çıktı bu şimdi?” dedi daha sonra, bacaklarının arasından bakan çocuğa doğru giderek. Ugarte’nin yanındaki Stefano sahte bir gülüşle gülümsedi.

“Belki bilmiyorsun, bu, Peter Pan duruşu. Böyle durarak tüm kurtları yeniyordu. Öyle değil mi Pascal?” dedi Laura, büyük bir dinginlik içinde.

Pascal zorlukla başını sallayarak evet dedi. Bir miktar nefesi kesilmiş ve yüzü kızarmıştı.

“Kurtlar mı? Lütfen Pascal! Mantıklı olalım. Burada kurt ne gezer?” diye sordu Ugarte.

Çocuk kekeledi ve başaşağı bakan gözleri –böyle daha büyük görünüyorlardı– gruptaki herkesi birer birer inceledi.

Gözlerinin üzerindeki dudaklarını açıp Stefano’yu göstererek, “Bu!” diye bağırdı ardından.

Stefano ve Guiomar hariç herkes güldü. Stefano şaşır-mış görünüyordu, sanki duruma uygun bir yanıt arar gibiydi; Guiomar ise bir sigara çıkardı ve deminki ciddi ifadeyle içmeye koyuldu.

“Bakalım söylediğin doğru mu, şimdi göreceğiz,” dedi Ugarte çocuğa.

“Yeter ama. Konuyu biraz uzatmıyor musun?” dedi Laura.

“Bay Stefano, sizin bir kurt olup olmadığınızı anlamamanın zamanı geldi,” diye sürdürdü Ugarte, karısına aldırmadan ve Stefano’ya dönerek. “Sonucu hiç şaşmayan bir deneme yapacağız sizinle. Lütfen o çalı süpürgesi gibi saçlarınızı kaldırıp bize kulaklarınız gösterin.”

Stefano gülümsemeye çalışarak ondan istenileni yaptı ve iki kulağını da gösterdi. Başına oranla kulakları oldukça küçüktü, hatta kadınsı denebilirdi. Belki de bu yüzden saçını büyücüler ya da palyaçolar gibi tarıyordu.

“Tebrikler, Stefano. Kulaklarınız sivri uçlu değil. Yani siz bir kurt değilsiniz,” dedi Ugarte, Stefano’ya elini uzatarak.

“Öyle olmadığını biliyordum zaten. Kurtlar dört ayaklarının üstünde yürürler,” dedi Pascal, yeniden ayaklarının üstünde durarak. Yüzü kıpkırmızıydı ve düşmesin diye Laura onu tutmak zorunda kaldı. Birden duruşunu değiştirmesi biraz başını döndürmüştü.

“Demek ki bana yalan söyledin!” diye bağırdı Ugarte, şaşkın bir ifadeyle. Yeniden Stefano’ya doğru dönerek, “Nasıl bir dünyada yaşıyoruz, Stefano! Çocuklar bile yalan söylüyor,” dedi.

“Sarhoşlar da öyle,” diye araya girdi Laura, serinkanlılığını kaybetmeden.

“Otele gidelim, Stefano. Bu köhne yerde bulamayacağımız birçok viski markası var orada.”

“Evet, Ugarte, hemen gidelim, ama önce...”

Carlos beklemeye başladı. Stefano, Ugarte’nin yaptığı muzipliklerle ilgilenir görünüp epey bir zamandır bu anı bekliyordu ve soruyu tüm doğallığıyla sormak onun için pek kolay değildi.

“Hey, Carlos, fırında yapmak istediğimiz çekimle ilgili dün konuşmuştuk ve maalesef cumartesi günü çok geç...”

“Öyleyse hemen yarın yapalım,” diye sözünü kesti Carlos.

“Yarın mı? Yarın perşembe...” Stefano böylesine kolay olmasını beklemiyordu, tersine, kuşkularını güçlendirecek bir direnç ya da bir kararsızlık umuyordu.

“Evet, hemen yarın, sabah saat on bire doğru. Şu aralar izindeyim ve biraz geç kalkıyorum,” dedi yeniden sözünü keserek ve doğal bir ses tonuyla.

“Harika, öyleyse yarın sabah saat on birde,” diye kekeledi Stefano. Sonra duraksadı, sanki başka bir şey daha söylemek istiyor ve düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyor gibiydi; ama sonunda fikrini değiştirdi ve Ugarte’yi beklemeden havuzun çıkışına doğru yöneldi. Carlos bakışlarıyla onu izledi. Evet, sakın tavırları karşısında polisin biraz kafası karışmıştı.

Ugarte vedalaşmak için elini kaldırdı. Yüz ifadesi ciddiydi.

“Demek otelin fırıncısı izinde,” diyebilirdi. “Bu, kötüye işaret. Benim sarhoş olmam da, yani iyiden iyiye sarhoş olmam demek istiyorum, kötüye işaret. Guiomar’ın yüzü çok ciddi, bu da kötüye işaret. Karımsa çok neşeli ve bu, kötü olacak değil ya, iyi bir işaret, ama aynı zamanda bir o kadar da tuhaf. Bu otelde neler olacak diye kendi kendime soruyorum? Neler olacak, Carlos? Neler olacak, Guiomar? Neler olacak?...”

“Git de viskini iç. Gerçekten de fazla olmaya başladın,” diye sözünü kesti Laura.

“Neler olacak, Pascal?” diye bitirdi sözünü Ugarte. Ama çocuk, kılıç olarak kullandığı sopayla oyalanmaktaydı ve onu umursamadı.

O sırada Ugarte Carlos’a baktı:

“Bence, Cavlos, Piechniczek’in dediği olacak, yani iyi oynayan kazansın. Benim içim vahat, iyi çalıştığıma inam-yovum. Topsuz oynayıp gediklev açacağım.”

Açıklamalarına bir gülümsemeyle nokta koydu ve daha sonra Stefano’nun kendisini beklediği bariyere doğru gitti. İstedikinden de hızlı kat etti aradaki mesafeyi, zira yokuş aşağı hafif bir eğim vardı ve bacaklarını kontrol edemeyecek durumdaydı. Bununla birlikte, her zamankinden daha sarhoş değildi, yalnızca öyleymiş gibi yapıyordu, âde-

tiydi böyle yapmak. Bu sözlerden sonra, Carlos'un içinde kuşku kalmadı.

Havuzun çevresi gölgeliklerle doluydu ve güneş servilerinin tepesinde bile görünmez olmuştu. Gece, değişen renklerle, etrafı sarıyordu: havuz mavi değil yeşilimsi görünüyordu; hamaklar koyu renkliymiş gibi duruyordu; tenis masası ise, ortasından beyaz bir çizginin geçtiği karanlık bir dikdörtgenden başka bir şey değildi. Bu değişimleri izleyerek, Carlos, Ugarte'nin son cümlesini hatırına getirdi: "İyi çalıştığımıza inanıyorum. Topsuz oynayıp gediklev açacağım." Eğer yanılmıyorsa, bu sözcükler, Ugarte'nin Stefano'nun aklını bulandırdığı anlamına geliyor, *topsuz* derken de kendisini şüpheli gibi gösterip elinden geldiğince Stefano'nun kafasını karıştırmaya çalıştığını söylemek istiyordu. İyi ama ona neden yardım ediyordu? Her şeyin yoluna girmesi onun da işine yaradığı için mi? Evet, büyük bir olasılıkla bunun için yardım ediyordu. Her durumda, Ugarte ona bir ders vermişti. "Merchucho her zaman çok zeki biri olmuştur. Eskiden öyleydi, şimdi de öyle. Çok zeki ve disiplinli bir militan," dedi Sabino. Merchucho, gizli kapaklı işlerde Ugarte'nin kullandığı takma adlardan biriydi.

"Biz de gidiyoruz. Çocuğun akşam yemeğini vermem gerekiyor," dedi Laura, Ugarte ve Stefano otel yönüne doğru gözden kaybolduklarında.

Guiomar sandalyesinden kalktı ve eliyle Carlos'u işaret etti.

"Hey, Laura, bizim küçük bir maç yapmak için kalmanızın bir sakıncası var mı? Sen ve Pascal önden gidin, ben de birazdan gelirim."

"Peki, tamam. Ama oynamak için çok karanlık değil mi? Topu görebilecek misiniz?"

"Evet, hâlâ görünüyor. Yalnızca bir maç yapacağız."

Guiomar Laura'yı yanağından öptü. Aralarındaki ilişki yakında gün yüzüne çıkacaktı.

“Gidelim Pascal,” dedi Laura, elini uzatarak.

Çocuk tereddüt etmeden elini tuttu.

“Acıktın değil mi?” dedi Laura.

Çocuk onayladı.

“Öyleyse neden koşarak gitmiyoruz? Eminim Doro bize çok lezzetli şeyler hazırlamıştır.”

Pascal koşarak yola doğru fırladı ve Laura da onun arkasından gitti. Birkaç saniye sonra ikisi de gözden kayboldu.

Guiomar ile Carlos topu ve raketleri aldıktan sonra, acele etmeksizin, günün son ışıklarından yararlanmak isteyen iki hevesli ●yuncu gibi değil, bir korteje katılanların ağır adımlarıyla tenis masasına doğru gittiler. Hayır, maç yapacak değillerdi; yalnızca Carlos’un bilmediği bir konu hakkında konuşacaklardı.

Guiomar hemen söze girmede; Carlos, onun sessizliğine karşılık vermek için, tenis masasına yaslanıp gözleriyle kulaklarının çevrede olup bitene yoğunlaşmasını sağladı. Gözleri o anda havuzun yeşilimsi yüzeyini, havuzun gerisindeki üç servinin silüetini ve hepsinin de gerisinde, gökyüzünün en geniş siyahıyla birleşmek üzere olan Montserrat Dağı’nın siyah kaya yığnını gördü. O kadar uz olmayan kulaklarıysa, yalnızca ağaç dalları arasındaki gürültüyü duyabildi: çingirak sesini andıran bir uğultu.

Bir süre sonra, Guiomar’ın sesi bu uğultuları bastırdı.

“İlk önce sana sırrımı açıklayacağım,” diye ciddi bir ses tonuyla başladı Guiomar. “Barselona’ya yalnızca *Peter Pan*’ı görmeye gitmedik. Aynı zamanda göz doktoruna da gittik, çünkü Laura çocuğun gözünde bir sorun olduğunu fark etmişti. Bize astigmatı olduğunu ve kornea ekseninin sağa doğru on derece kadar kaydığını söylediler.”

Ağaç dallarının arasındaki meltem kadar bellisiz bir fikir geldi geçti Carlos’un aklından. Ama hiçbir şey söylemedi.

“Ha, bir şey daha var,” diye sürdürdü Guiomar. “Pascal çok uzun boylu olacak. Etrafında çok az çocuk var ve büyük

bir olasılıkla fark etmemişsindir, aına beş yaşındaki bir çocuk için Pascal'ın boyu pek normal değil.”

“Özetlersek, senin gibi olacak. Uzun boylu ve gözleri bozuk,” diye bağladı Carlos, aklında dönüp dolaşan düşünceleri açıklayarak. “Gerçekten de, bu bir sürpriz. Bundan emin misiniz? Bilemiyorum, ben de uzun boylu sayılırım...”

Carlos başını sallayarak tenis masasından ayrıldı. Guiomar'ın söylediklerinin gerçekliğinden emindi ve bu habere hak ettiği önemi vermek niyetindeydi: Guiomar'ın bu güzel haberin ayrıntılarından söz etmesini istiyordu. Buna karşın, sakın değildi. Guiomar'ın yüzü hâlâ bungalovdaki kadar asıktı.

“Şimdiye kadar emin değildik. Evet, kuşkulanıyorduk, çünkü Fransa'dayken Laura ve ben bir süre çıkmıştık. Ama emin değildik. Oysa şimdi hiç kuşku yok. Çocuk uzun boylu olacağı için değil, gözleri yüzünden. Astigmat kalıtsal bir hastalık.”

“Senin de astigmatın var demek? Ben miyopsun sanıyordum.”

“İkisi de var. Hem miyop hem astigmat. Üstelik, korneanın ekseni de sağa doğru on derece kayıyor. Kesinlikle, hiç kuşku yok. Benim için çok büyük bir sevinç elbette, biliyorsun, tüm bu yıllar boyunca çocukla ne kadar ilgilediğimi. Oysa...”

Guiomar havuza doğru biraz uzaklaştı. Kollarım kavuşturdu ve bir süre servilere bakarak öylece kaldı. Söyleyeceklerini kafasında kuruyor gibiydi.

“Oysa ben sana başka bir şey söylemek istiyordum.”

“Anlat. Seni dinliyorum,” diye yüreklendirdi onu Carlos. Yaşadığı gerginliği apaçık ortaya seren bir tonda çıkıyordu sözcükler ağzından. Kötü bir haber duyacağını sezinliyordu.

“*Peter Pan*'ın gösterildiği sinemaya yaklaştığımızda, Laura biletleri almaya gittiğinde, ufaklıkla ben kaldırımda dolaşmaya başladık. O sırada Jon ve Jone ismindeki şu eylemci-

lerin fotoğraflarının yanından geçtik ve ben de afişi okumak için durdum, özel bir nedeni olduğundan değil, yalnızca zaman geçirmek için. Pascal, birdenbire, şu adı Jone olanı göstermek için elini kaldırdı ve son derece sakın bir biçimde bana şöyle dedi: 'Bu kız silahını toprağa gömeceğine dair bana söz verdi. Carlos amcanın bana söylediği yerde onu arayıp durdum ama bir türlü bulamadım.' Çocuğun bana söyledikleri, kelimesi kelimesine bunlar. Böylece sırrını açıklamana gerek kalmadı. Şimdi her şey ortada."

"Şimdi anlıyorum. Bu yüzden geldiğimde bu kadar ciddiydın," dedi Carlos.

"Çıkardığın sonuç bu mu?" diye hiddetle çıkıştı Guiomar.

"Ne demek istiyorsun?"

Carlos da ellerini kavuşturdu. Dudakları büzülmüştü.

"Ben hiçbir şey demek istemiyorum! Niye o ikisi bu oteldeler? Yalnızca bunu soruyorum! Onları buraya getirmene kim izin verdi? Böyle bir karar hepimizi ilgilendiriyordu."

Guiomar bağırmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Devir değişti. Artık bir grup değiliz ve kararlarımız da ortak olamaz. Yalnızca kişisel kararlar alınabilir."

"Bu doğru değil, Carlos," dedi Guiomar, biraz sakinleşerek. "Bu otel hepimizin. Eğer burada bir şey olursa bunun hesabını hepimiz veririz, postumuzu deldirmek pahasına. Ölümle sonuçlanan kim bilir kaç saldırıya katılmış o ikisini burada saklamak ha! Açıkçası, Carlos, bu davranışına bir anlam veremiyorum. Amacın ne? Yeniden hapse dönmek mi? Ama ben dönmek istemiyorum."

Çok yüksek sesle konuşmuyordu ama kendisini denetleme gereksinimi onu soluk soluğa bırakmıştı. Bir sigara çıkardı ve yaktı. Kibritle sigaranın ucunu denk getirmek için bir hayli uğraştı.

"Buradaydılar ama gittiler. Belçika ile Polonya arasındaki maçı izlediğiniz gece onları buradan çıkardım. O yüzden salona gelmedim."

“Aferin sana, Carlos. Şimdi de en iyi arkadaşına yalan söylüyorsun,” dediğini duydu içindeki sesin.

“Evet, elbette,” dedi Guiomar, sigaranın dumanını üfleyip isteksiz bir tavır takınarak. “Ama Ugarte böyle olduğuna inanmıyor. Biraz önce söyledikleri yeterince açıktı, *otelde neler olacak...* Bu da bir başka sorun, burada herkes her şeyi biliyor, bir ben hariç. Eğer anımsarsan...” Guiomar parmağıyla onu gösteriyordu, “önce dairede, daha sonra da fırında son günlerde niye bu kadar garip davrandığını sordum. Peki sen bana ne yanıt verdin? Bir sırrın olduğunu söyledin. Güzel bir sır doğrusu! Gerçekten de, Carlos, Pascal sayesinde yaşadığım sevinci kursağımda bıraktın.”

Carlos ağzında bir küfür geveledi ve Guiomar’a doğru yaklaştı.

“Bu konuyu kapatalım lütfen. Onları buradan çıkardığımı söyledim. İki gündür otel tertemiz.”

“Doğru mu söylüyorsun? Eğer şimdi fırına gitsem, onları bodrum katında bulamayacağım doğru mu?”

Guiomar, gözlük camlarının ardından sabit bir biçimde bakıyordu. “Konumundan vazgeçemezsin, Carlos, yoksa otoriteni kaybedersin. Grubun sorumlusunun sen olduğunu unutma.”

“Sana neler olduğunu sorabilir miyim, Guiomar?” dedi soğuk bir ifadeyle, sanki tümüyle sakinmiş gibi. “Niye benden hesap soruyorsun? Eğer o ikisine yardım ettiysem bundan sana ne? Eğer işler yolunda gitmeseydi bunun hesabını kim verecekti? Sen mi? Sen değil, Guiomar. Ben verecektim. Bu yüzden, beni rahat bırak, tamam mı?”

Bir sessizlik oldu ve ağaçların fısıltısı yeniden duyulmaya başladı. Guiomar sigarasından bir nefes çekti.

“Bana ne olduğunu bilmek ister misin?” diye söze girdi ardından. Onun sesi de sakindi ama yorgun olduğu seziliyordu. “Bana olan şu, şimdi bir çocuğum var. Eskiden olduğu gibi elbette, çünkü daha önceleri de Pascal ile hep ben ilgilendim. Ama şimdi durum farklı. Sana çok sıradan

gelecek, biliyorum, ama bir çocuk her şeyi değiştiriyor. Eğer bana inanmıyorsan dostumuz Tolosa'nın söylediklerini anımsa: uykuda bekleyen, baba olunca uyanan bir genimiz olduğunu söylerdi. Benimki artık tümüyle uyanık."

Yeniden sustular. Carlos tenis masasından topu ve racketleri aldı.

"Gitmiyor muyuz? Yeterince konuştuk," dedi, daha sonra topları inceledi. Çok yeniydiler ve büyük bir olasılıkla o akşamüstü Guiomar tarafından satın alınmışlardı.

"Evet, ama önce beni dinle," dedi Guiomar, sigarayı çime atıp çiğnedikten sonra. "Ben hiç sorun çıksın istemiyorum. Hele bizim eski örgütle ilişkisi olanlar yüzünden hiç. Bunu böyle bilesin."

"Anlaşıldı. Ben de sana bir şey söylemek istiyorum. İstedğini yap, ama Jon ve Jone meselesini bir daha açma. Ne benimle konuşurken ne de bir başkasıyla. Ben şu Jon ve Jone'un kim olduklarını bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun. Bunu aklından çıkarma lütfen."

"Çıkarmayacağım," dedi Guiomar.

Gecenin karanlığı her şeyin üzerine çökmüştü. Servislerin tepeleri, Montserrat Dağı'nın kayalarından ya da gökyüzündeki bulutlardan ayırt edilmiyordu. Yalnızca dalların uğultusu kendisini belli ediyordu.

"Banat ve Masakiewicz olayı hakkında ne düşünüyorsunuz? Pazar günkü maçı etkileyecek mi dersin?" diye sordu Carlos, otele doğru yürürlerken.

Ama Guiomar yanıt vermek istemedi. Otele kadar olan iki yüz metreyi sessizlik içinde geçtiler. Daha sonra, terasa geldiklerinde, umursuzca vedalaştılar: Guiomar, Laura ve Pascal'ın olduğu masaya, Carlos ise mutfığa yöneldi.

"Ne zamandan beri ahtapota merak sardın, Carlos?" diye sordu Doro, mutfığa girdiğinde. Izgaranın önündeydi, akşam yemeği için Polonyalıların etlerini pişiriyordu.

“Mikel mi aradı?” diye sordu.

“Evet, aradı. Bana ahtapot getirebileceğini ve merak etmememi söyledi. Ama niye bunu bana daha önce hiç söylemedin? Biliyorsun, sana büyük bir zevkle hazırlayabildim.”

“Biliyorum, Doroteo. Teşekkürler. Ama doğrusu şimdiye kadar canım hiç çekmemiştir.”

“Yıllarla birlikte her şey değişiyor. Zevkler de. Pascal’a bak. Abur cuburdan başka bir şey yemiyor. Ama benim yaşıma geldiğinde fırında pişmiş deniz kurbağasını tercih edecektir.”

Doro ızgaranın üzerindeki et parçalarını çevirirken bir an için sustu.

“Her nedense bu ahtapot işi bana biraz garip geldi,” diye sürdürdü gülümseyerek. “Kadın olsaydın neyse, ama bir erkek...”

“Neden?”

“Annemin söyledikleri geldi aklıma. Annem, kız kardeşlerimin ahtapot yemelerine izin vermezdi. Ahtapot yerlerse erkek delisi olurlar derdi. Bunun üzerine bizim ne yaptığımızı tahmin edebilirsin elbette. Kumsala gidip ahtapot avlamak ve köyün bütün kızlarını davet etmek.”

İkisi de güldüler.

“Bunu bilmek hiç de fena değil,” dedi Carlos, raftan bir tepsi alırken. “María Teresa’yı durumdan haberdar etmemiz gerekecek, ne olur ne olmaz.”

“Zaten biliyor. Mikel aradığında o da buradaydı ve bu konudan söz ettik. Ama María Teresa’nın nasıl olduğunu bilirsin. Hepsini kendisinin yiyeceğini söyledi.”

Yeniden güldüler.

“Yemek yemeye yukarı mı çıkıyorsun?” dedi Doro. Carlos evet deyince elinde tuttuğu tepsiyi aldı ve içine üç tabak, çatal bıçak ve beyaz bir peçete koydu.

“Saat kaçta getirdiler?” diye sordu Carlos, mutfakın bir köşesinde duran ekmek sepetini göstererek.

“Sen gittikten beş dakika sonra. Çocuklar bana kamyonetlerinin bozulduğunu ve bu yüzden geç kaldıklarını söylediler.”

“Bakalım yarın ne olacak. Kesin yarın da başka bir bahane bulurlar...”

“Fark etmez, Carlos. Bu Polonyalılar yemek işini pek umursamıyor, hele kahvaltıyı hiç. Bu sabah onlara hazır kızarmış ekmelerden koydum, son derece mutluydular. Bu gruptaki tek lüks düşkünü, şu kadın tercüman.”

“Danuta mı?”

“Evet, Danuta. Bugün bana *paella** yapmak için niye Hint pirinci kullanmadığımı sordu, öyle çok daha iyi olurmuş. O pirinci nerede bulabileceğimi bile bilmediğimi söyledim ona, ne dese beğenirsin; eğer Juan Manuel ve Doro onu Barselona’ya götürürlerse kendisi bulabilirmiş. Böylece üçü de Barselona’ya gittiler.”

“Daha fazla röportaj tercüme etmemek için gitmiştir.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm,” diye onayladı Doro, ona doğru dönüp tepsiye koyduklarını göstererek. “Domates salatası, limon soslu et ve ayvalı peynir.”

“Çok güzel Doro, ama fazla koymuşsun. Yarıları bana yeterdi. Gerçekten de, karnım çok aç değil.”

Carlos et tabağını tepside almaya çalıştı ama Doro buna izin vermedi.

“Hepsini götür, Carlos,” dedi, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. “Ben ciddiylim, Carlos, sana bir şeyler oluyor. Önce ahtapot meselesi, şimdi de azıcık bir et yemeği gözünde büyüyor.”

“Haklısın. Bilmiyorum, belki de vücudumun kimyası değişiyordur.”

“Hadi git, et iyice soğumadan dairene git,” dedi Doro, merdivenlere bakan kapıyı açarak.

“Işığı tamir ettiler mi yoksa karanlıkta mı çıkmak zorunda kalacağım?”

* Safran ve deniz ürünleriyle yapılan, Valencia’ya özgü bir pilav çeşidi.

“Ben tamir ettim,” diye yanıtladı Doro, ızgaranın başına dönerek. Carlos ona iyi geceler diledi ve merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

Dairesine girer girmez tepsiyi kanapenin önündeki masaya bıraktı ve televizyonu açtı. Yemek yerken düşünmek istemiyordu, daha doğrusu, Guiomar’la yaptığı konuşmadan aklında kalan sözcüklerin ve cümlelerin kafasında dolanıp durmasını istemiyordu. Bunu daha sonra düşünürdü, odasına çekildiği zaman.

“Başlangıçta dile getirdiğiniz fikir üzerinde durmak isterim,” dendiğini duydu, bira almak için gittiği Amerikan tarzı mutfakta. Televizyona çıkmaya alışık, ders verir gibi konuşan bir sestti. “Evlilik yaşamı, küçük şeylerle canlı tutulması gereken bir ateş gibidir... Her gün bu ateşi bir şeylerle beslemek gerek. Herhangi bir şeyle, ne kadar anlamsız olursa olsun, ama her gün. Çokları bunun tersini düşünür, onlara göre bir kez beğenildikten sonra her şey çözümlenmiştir ve artık rahatça uyunabilir. Ama tamamen yanlış bir düşüncedir bu...”

Carlos, salona döndüğünde ekrandaki adama baktı. Hiç kuşkusuz bir psikologtu ve tabii bir Katolik.

“Yani siz, bunu, her gün yapılması gereken bir iş olarak görüyorsunuz,” dedi sunucu. Bir tartışma programına benziyordu; bir kadından başka, elli yaşlarında dört de erkek vardı.

“Evet, öyle,” diye açıkladı psikolog. “Bu yüzden, bizim danışmanlığımıza baş vuran çiftlere bazı temel noktalara karşı savaşımlarını öğretiyoruz. Örneğin, eğer yemek yemek için eve gitmeyeceksem, gitmeyeceğimi haber vermek için ararım.”

Carlos sesini kısmak için düğmeye bastı ve ahizeye uzandı. On yediyi çevirdi, kapattı ve yeniden çevirdi. Jone hemen yanıt verdi.

“Uyanıksınız demek.”

“Sonunda öbür gün buradan çıkıyor muyuz?”

“Evet, her şey konuştuğumuz gibi. Kaçış yolunu bir spreyle işaretledim. Hiçbir sorun yok.”

“Ne, yolu mu işaretledin?” diye kabaca bağırdı Jone. “Ya polis işaretleri görürse? Bu yaptığın çok tehlikeli olabilir.”

Carlos ses çıkarmadı. Onunla bir tartışmaya girmeyi canı hiç istemiyordu.

“İşaretleri görmeyecekler. Görseler bile ne değişir ki? Montserrat Dağı’nın civarı tümüyle işaretlerle dolu. Dağcıların yaptığı işaretler olduğunu düşüneceklerdir.”

“Ben bundan o kadar emin değilim.”

Carlos bir kez daha sustu.

“Ya ben size eşlik edemezsem, o zaman ne olacak?” diye karşılık verdi, kararlı gibi görünen bir ses tonuyla. Ama hançeresi onu ele verdi ve soru dudaklarından güçsüz bir biçimde döküldü. Sesinin zayıflığını gizlemek için öksürmek zorunda kaldı. “Benzin istasyonuna kadar nasıl varırsınız? Oraya kadar ulaşmak için büyük bir tepeyi aşmak gerekiyor... Gece dokuz sularında ise hava oldukça karanlık oluyor.”

“Ben buraya gelirken hiçbir tepe görmedim,” diye inat etti Jone. Sanki kaçışı çekip çeviren kendisiymiş gibi konuşuyordu.

“Dinle...” dedi Carlos. Sesi yine kuvvetli çıkıyordu. İşkillenmişti. “Bilmem hatırlar mısın, ama kaçış sorumlusu benim. İşime burnunu sokma. Tamam mı?”

“Ne fayda! Yaptığın işaretlerin bir süngerle çıkacağını sanmıyorum,” diye içini çekti Jone.

“Bir şey daha. Yarın sabah televizyoncular gelecek. Hatırlıyorsun, öyle değil mi?”

“Evet, hatırlıyoruz!” dedi Jone, telefonu öfkeyle kapatmadan önce.

Carlos’un savurduğu küfür havada kaldı. Televizyonun sesini açmak istemedi ve domatesi bir yana bırakıp etten başlayarak yemeğine devam etmeye çalıştı. Hemen ardından eti de bırakıp kanapeye yaslandı ve gözlerini kapatıp

düşünmeye başladı. Jone haklı olabilir miydi? Yolu işaretleme fikri, Korku Ülkesinin tuzaklarından biri miydi? Korkuya kapılmış bir insanın sık sık serap gördüğü ve kurtuluş yoluyla felaket yolunu birbirine karıştırdığı olurdu. Jone'un düşünceleri, izlediği yol konusunda onu kuşkuya düşürdü. Ama hayır, durum Jone'un söylediği gibi değildi. Otelden çıkmanın en iyi yolu Amazonya'yı geçmekti ve eğer o yamacı tırmanıp doğrudan karayoluna ulaşmaksa amaç, işaretlerin kaçınılmaz biçimde yardımı olacaktı. Hayır, kuşkuya yer vermemeliydi. Bunca şeyden sonra durum o kadar da vahim değildi. Otelin çevresinde kol gezen kurtların gittikçe yaklaştıkları doğruduydu, ama eski bir atasözünün dediği gibi, 'kurtlar ve tilkiler çok şey bilse de, bostan kirpisini alt edemezler.' Jon ve Jone neredeydi, tam olarak neredeydiler, işte düşman bunu bilmiyordu.

Guiomar'ın havuzda söylediği bir şey geldi aklına: "Doğru mu söylüyorsun? Eğer şimdi fırına gitsem, onları bodrum katında bulamayacağım doğru mu?" Evet, Guiomar onu çok iyi tanıyor ve gerçeği, tümüyle gerçeği söyleyip söylemediğinden kuşkulanıyordu. İşte bu, sorun yaratabilirdi. Hep tanıdığı Guiomar hakkında olumsuz bir yargıya varmak aklına bile gelmezdi. Ama bu yeni Guiomar, sonunda şu uyuyan geninin uyandığı baba Guiomar, nasıl bir adımdı? Pascal'ı savunma çabalarını nereye kadar vardıracabilirdi? Hatta Ugarte bile bir keresinde ona şöyle demişti: "Pascal'ı düşkırıklığına uğratmak, bizim *hereu*'yu hiçbir şaysız ortada bırakmak istemem." Guiomar, Ugarte'den çok daha korumacı bir babaydı.

Gözlerini açtı ve bu düşüncelerinin dağılacağı inancıyla televizyonun sesini yeniden açtı, psikolog bir kez daha karşısındaydı.

"Bu konuda daha açık konuşabilmemiz için istatistiklere baş vurmamız gerektiğini düşünüyorum," diyordu karşısında oturan sakallı bir adama. "İletişim hakkında hâlâ

güvenilir istatistiklere sahip değiliz. Mesele şu, iletişim, bir çiftin yaşamını başından sonuna ilgilendiriyor ve, daha önce de söylediğim gibi, çok önemli...”

Carlos, dişlemekte olduğu peyniri bıraktı ve kumanda-
nın bir başka düğmesine bastı. İkinci kanalda haberler
bitmek üzereydi.

“Yangınlar, özellikle de Galiçya ve Akdeniz’de, her yaz
yaşanan bir dert. En üzücü tarafı ise bunların büyük bir
çoğunluğunun kendiliğinden değil, bir hainin elinden çık-
ması,” diyordu yorumcu, yangın görüntülerinin ardından.
“Bununla birlikte, yarına yangın tehlikesinin azalma olası-
lığı var, zira oldukça bulutlu bir gün olacağı benziyor.
Bunu en iyi hava durumu sunucumuz açıklayacak.”

Ekranada o gün uydudan çekilen dünya fotoğrafı belirdi
ve çok şık giyinmiş bir adam, bulutların hangi yöne doğru
hareket ettiklerini açıklamaya başladı. Ne ki, Carlos’un
bulutları, yani kafa yorulacak mesele –aklını başka şeylerle
oyalamak istemesine karşın– kafasının içindeydi, hava tah-
mincisinin açıklamalarını duymadı bile. Hayır, yangınlar
da polisler gibi durduk yerde çıkmazdı ortaya.

“Boşver, Carlos; git ve dinlen,” dedi içinden Sabino,
düşüncelerini bölerek. Ne ki, bu öğüde uyması olanaksız-
dı. Bulutlar –kocaman bulutlar– tüm belleğini kaplamıştı.

Hayır, polis durduk yerde ortaya çıkmamıştı, birisin-
den, kaçınılmaz biçimde otelde yaşayan birisinden bir ihbar
aldıktan sonra ortaya çıkmıştı. Stefano onu arıyordu, onun,
yani Carlos’un, Jon ve Jone’un bağlantı kurduğu kişi oldu-
ğunu biliyordu ve tetikteydi, kendisini onların saklandığı
yere götürecek yanlış bir hareket yapmasını bekliyordu.
Çünkü, bilgi almak için uygulanan diğer yöntem, yani iş-
kence, belli ki, demokrasiye yeni geçen bir ülkede öyle
kolayca uygulanamazdı. Yalnızca Stefano değil, Koca Du-
dak ve diğer polisler de haberdar olmalıydı bundan. Aksi
takdirde, Koca Dudağın La Banyera’da ona ateş açması
nasıl açıklanabilirdi? O polisin Korku Ülkesinde yaşadığı

ve benimsediği davranış yönteminin de doğru olamayacağı açıktı ama yine de, ona karşı niye bu kadar saldırgandı? Hiçbir şey bilmeden ateş açmaya cesaret edebilir miydi? Büyük bir olasılıkla hayır. İşin kötüsü, Pascal'ın önceden kestirilemeyecek olan açıklamaları yüzünden, herkes her şeyi bilebilirdi. Çocuğun polislerden birine gidip şöyle dediğini hayal etti: "Benim de yakında seninki gibi bir tabancam olacak."

Carlos, düşüncelerinden kurtulmak için başını salladı ve dikkatini yeniden ekrana vermeye çalıştı. Sabino haklıydı, şu ihbar etme meselesini unutmaması gerekiyordu. Bunun her düşünmeye başladığında kafası kuşkularla doluyor ve herkesin ona karşı bir komplo için birleştiği izlenimine kapılıyordu. Bu da iyi bir şey değildi. Kuşkular onu pratik bir sonuca ulaştırmaz, tersine, üçüncü yıldız işaretine kadar olan yolu güçleştirirdi.

"İspanya ile Almanya arasındaki maçı bir kenara bıraksak, öncelikle iki maç futbolseverlerin ilgisini çekiyor. Birincisi, iki gün sonra oynanacak olan Brezilya-Arjantin maçı," diyordu televizyondaki yorumcu. Haberlerin sonundaki spor programı yayınlanıyordu. "Öte yandan, gelecek pazar günü oynanacak olan Polonya-Rusya maçı var. Bu maç da heyecanla bekleniyor, hem tümüyle sportif bir açıdan hem de maç etrafında yaratılan hava nedeniyle. Her şey bir tarafa, Solidarnosc Sendikası temsilcilerinin tribünlerde düzenlemeyi planladıkları siyasal etkinlikten söz etmeden geçemeyiz. Solidarnosc, kuşkusuz, yöneticileri Lech Walesa'nın serbest bırakılmasını talep etmek için bu futbol karşılaşmasından yararlanmak istiyor. Öte yandan, Vatikan da işin içinde; Papa, Polonya'yı cesaretlendirmek için televizyondan maçı izleyeceğini herkese duyurdu, bundan da anlaşılacağı üzere, pazar günü öğleden sonraki maç, katolizm ile komünizm arasındaki bir düelloya dönüştü. Kim kazanacak? Şimdi kimi futbolseverlerin neler söylediğine bir bakalım."

Ekranda bir grup din adamı belirdi ve en ihtiyarları da dahil hepsi –konuyla ilgili fazla bilgileri olmadığını söyledikten sonra– eğer bir tercih yapmak gerekiyorsa Polonya’nın kazanmasını tercih edeceklerini belirttiler. Çünkü Aziz Petrus’un halefi de Polonyalıydı.

“İzleyicilerimizin de tahmin edebileceği gibi bu küçük bir şakaydı. Elbette kiliseye ve din adamlarına karşı saygıda kusur etmeden yapılmış bir şaka,” dedi yorumcu, röportajdan sonra. “Ama şimdi gerçek bir başrol oyuncusunun açıklamalarını dinleyelim. Piechniczek, Polonya takımının çalıştırıcısı, bize maçla ilgili görüşlerini aktaracak. Beskov’un konu hakkındaki fikirlerini almamız mümkün olmadı. Rus ekibinin yerleştiği malikânenin kapıları birkaç gündür gazetecilere kapalı. Anlaşıldığı kadarıyla, Rusların basına açıkça konuşma alışkanlığı yok.”

“Ne kadar zevzeksin!” diye lafı ağzında geveledi Carlos.

Ekranda otelin havuzu belirdi ve kamera Boniek’in görüntülerini verdi: havuzun sularına dalarken, yüzerken, havuzdan çıkarken, beyaz bir havluyla kurulanırken. Bir sonraki görüntüde, Piechniczek ve yanında Danuta, çadır bezinden sandalyelere oturur halde ekranda belirdiler.

“Tüm Polonyalıların bizi izleyeceklerini ve kazandığımız takdirde halkımıza büyük bir sevinç yaşatacağımızı biliyoruz,” diye tercüme etti söylenenleri Danuta, ‘r’ harflerini yutarak. “Büyük bir olasılıkla ilk gölü atan kazacaktır. Bu da bizim Blokhin’i iyi kontrol etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Eğer Blokhin’i etkisiz kılmayı başarabilirsek, maçı kazanmamız ya da berabere kalmamız kolaylaşacaktır. Bize yalnızca bir beraberliğin yettiğini göz önüne alırsak, bir üst tura yükseleceğimize ben inanıyorum.”

Carlos televizyonu kapattı. Canı futbolla ilgili başka hiçbir şey duymak istemiyordu, hele Polonya-Rusya maçıyla ilgili hiç.

Kendisine bir kahve yapmak için mutfağa gitti ama fikrini değiştirdi. İştahsızlıktan ve aklında dönüp duran iç

karartıcı düşüncelerden sonra midesi ağrımaya başlamıştı. Belki de bunun tam tersi olmuştu, belki de önce midesi ağrımaya başlamıştı. Hayır, kahve içmeyecekti, bir Valium ile birlikte bir fincan sıcak süt içecekti. Süt midesine iyi gelir, hap ise biraz sakinleştirirdi.

“Çok tutarlı olduğun söylenemez, Carlos. Jone’u hap aldığı için azarladın ama şimdi sen aynı şeyi yapıyorsun,” dendiğini duydu, mutfığa girer girmez. Ama sütü kâseye boşaltmak için tüm dikkatini topladı ve Farenin sözlerine aldırmadı.

Elinde bir fincan sütle odasına girdi ve kapıyı sürgüledi. Geç bir saatte Guiomar gelir de seslenirse, faydasızdı. Ona kapıyı açmayacaktı.

Bir dakika öncesine kadar sana ne yaptığımı söyleyeyim, diye okudu Carlos, masasının çekmecesinden çıkardığı Valium hapını aldıktan sonra. Kardeşinin ona, hapishaneye gönderdiği son mektuplardan biriydi bu. Odamda yere uzandım ve vücudumun iç organlarına verdim tüm dikkatimi, ama kalbime, ciğerlerime ya da mideme, yani bize yakın olan, bizim duyabileceğimiz organlara değil, karaciğere, pankreasa, safra kesesine, yani sessiz çalışan organlara yoğunlaştım. Bir saat kadar sonra, onları gözümde canlandırmayı başarabildim, işte hepsi oradaydılar, sıvıları süzüp maddeleri karıştırıyorlar ve kimyasal tepkimeler üretiyorlardı. Hepsinin içinde en güzeli karaciğerdi hiç kuşkusuz, haşmetli, ayrıksı ve güzel bir organ. Tüm bunları gördükten sonra meditasyon yapmaya başladım, bütün bu iç organlar bana ait ve bana tabi olmalarına karşın kendi hesaplarına çalışıyorlarmış ve benim isteyebileceğim ya da arzu edebileceğim hiçbir şey onları ilgilendirmiyormuş gibi göründü bana ve içlerinden biri hastalık yoluyla dile gelip acı aracılığıyla benimle konuşmaya başlayarak, “İşte buradayım, ama eskisi gibi değilim, bazı şeyler yolunda gitmedi ve bu değişimi kabul etmekten başka çaren yok,” deyinceye kadar da böyle devam edecek gibiydi. Tam o anda, organları gözümde canlandırma işi beni dermansız bırakınca onları düşünmeyi bıraktım ve yeniden odanın tavanına yoğunlaştım. Sonra yeni bir

meditasyonun içinde buldum kendimi. Bizim irademiz ve arzumuz dışında hareket edenlerin yalnızca bu organlar olmadığını düşündüm, aynı şey ruhumuzda da gerçekleşmekteydi; ruhumuzda da, örneğin yanılısamalar üreten ve bunun süresini belirleyen, karaciğere ve pankreasa benzer organlar vardı; bu organlar da kendi başlarına çalışıyorlar ve değişim kararını kendi başlarına alıyorlardı.

Ilık süt ona iyi gelmişti, midesi eskisi gibi sessizdi. Carlos –canı yeniden sigara içmek istemişti– yerinden kalktı ve Marlboro paketini önce yazı masasının çekmece-lerinde, sonra da yatağın üzerine attığı elbisesinin ceple-lerinde aradı. O an yüzünde bir gülümseme belirdi: par-makları soğuk ve sivri uçlu bir nesneye dokunmuştu. Evet, La Banyera’da yerden aldığı tüfek mermisi hâlâ oradaydı. Aynı şekilde, Marlboro paketi ve yıldız işaretlerinin oldu-ğu kâğıt parçası da oradaydı – gömleğinin cebindeydi ikisi de. Onları oradan alıp üçünü de yazı masasının üzerine bıraktı, mermi tam karşısındaydı ve dik duruyordu. Daha sonra bir sigara yaktı ve kardeşinin mektubunu okumayı sürdürdü. Garip olan, kardeşinin düşüncelerinden birçoğu ona dikkate değer gelmeye başlamıştı. Hatta kendi düşün-celerinden bazılarının –örneğin yanılısamalar hakkındaki fikirlerinin– gerçekte kardeşine, Kropotky’ye ait olduğunu fark etmişti.

Şimdi otuz yaşında bir erkeği ya da bir kadını düşünelim, diye okudu sigarasının ilk iki ya da üç nefesini çektikten sonra. O, temel olarak, on sekiz ya da yirmi yaşındayken nasılsa hâlâ öyle olduğuna inanır, kimi düşüncelere ve özdeş ya da benzer bir duyarlılığa sahip biri olarak, dostlarıyla yemek yerken ya da bir tasarımı uygulamaya koymak üzereyken bunlardan söz eder. Ama bu arada, sessizce çalışan iç organları görevlerini tamamlamış-lar ve değişime uğramışlardır, üstelik onun içtenlikle –ya da içten olduğunu sanarak– arkadaşlarına anlattığının tam tersi yönde bir değişim göstermişlerdir. Günün birinde, bu insan yatağından kal-kar ve tuhaf bir ağrı hisseder. Ruhsal iç organlarından biridir tekleyen, isyan eden bir iç organ; o düşüncelere artık inanmayan,

bu tür tasarımlara artık heves etmeyen, on ya da on beş yıl önce onu harekete geçiren o şarkıdan artık bıkan bir iç organ. Şimdi sen bana diyeceksin ki, ben de otuz yaşımdayım ama buna benzer bir şey şimdiye kadar hiç başıma gelmedi. Gelecek elbet. Birkaç gün önce, bir bildiride mahkeme günü çekilmiş bir fotoğrafınızı gördüm, hepinizin yumruğu havadaydı ve –fotoğrafın altında yazdığına göre– Basklı askerin şarkısını söylüyormuşsunuz: Eusko gudariak gara Euskadi askatzeko, gerturik daukagu odola bere alde emateko.¹ Bir gün gelecek ve bu şarkıda hiçbir parıltı bulamayacaksın. Sana şimdi bu inanılmaz geliyordur ama Noel çamlarını bir düşün, Carlos. Noel çamlarını ışıklarıyla ve dallarına asılı süsleriyle görürsün ve hiç de iki haftanın sonunda çöpü boylayacak gibi durmazlar. Size de aynı şey olacak, şarkılarınıza ve fikirlerinize de. Bu yüzden sağduyulu davran ve o kibirli mektupları yazma. Benim düşüncelerim seninkilerden daha saçma değil. Bilakis, benim düşüncelerim daha sevimli...

Kardeşinin buna benzer satırları, hapisteyken okuduğunda onu çok öfkeliendiriyordu ve birbirlerinden kopmalarının nedenlerinden biri olmuştu; ama o 30 Haziran 1982 gecesi –belki de Valium hapi yüzünden kanına karışan melankoliden dolayı– kardeşinin izlediği yolun bir özeti gibi gelmişti ona. Tam bir özet denemez, zira Basklı askerin şarkısı deyince o çok sevdiği arkadaşları Sabino, Beraxa ve Otaegui geliyordu gözünün önüne, ve Bilbao'yu faşizme karşı savunmak için 1937'de kurulan intihar taburunun fotoğrafları; ama ayrıntıları bir kenara bırakırsak, kendisini tıpkı kardeşinin kehanet ettiği gibi, hatta daha kötü buluyordu; ruhsal organlarındaki değişimi, onu güçten düşüren ve gülünç davranışlarda bulunmaya iten o Farenin peyda olması izlemişti. Beatriz'e karşı hissettikleri gülünçtü örneğin, arada bir Belle ve Greta'da görülen histerik hamileliğe benzer bir şeydi.

1) Bask yurdunun özgürlüğü için savaşan askerleriz. / Bu uğurda kanımızı feda etmeye hazırız.

Yazı masasından kalktı ve pencereyi açmaya gitti. Gök-yüzüne baktı: hiç yıldız yoktu ve ay iki büyük bulut parça-sını aydınlatıyordu. Televizyonun söylediği gibi, ertesi gün gri bir gün olacaktı. Ama onun için fark etmiyordu. Ertesi gün için planı, ikinci bir Valium hapi almak ve uyuyabildiğince uyumaktı. Birinci notla ikincisi arasındaki ölü zamanı, yani Stefano'nun ziyaretinden María Teresa ile yiyeceği akşam yemeğine kadar geçecek süreyi yumuşatması gerekiyordu.

Yazı masasına döndü, küçük ve buruşuk bir kâğıt bula-na kadar mavi dosyasını araştırdı. On bir yıl önce kendisi-nin yazdığı bir bildiriye bu.

Halkımızın tüm toplumsal tabakalarının çalışanlarla birlikte verdiği mücadele, Euskadi'yi özgür ve sosyalist bir ülke yapmaya yöneliktir, diye okudu sigarasını söndürdükten sonra. Bildiri-yi masaya bırakmadan, iki eliyle tutuyordu. Bu yüzden, eylemlerimizde, halkımızın tüm düşmanlarına karşı savaşmalıyız, özellikle de onu egemenliği altına alıp sömüren ve baskı altında tutan sınıfa karşı. Bilbao Golf Kulübü'nün binası tahrip edilmiş-tir. Silahlı bir halk komandosu bu eylemi gerçekleştirmiştir ve Euskadi özgür ve sosyalist olana kadar da bu yolda yürüyeceğiz.

Valium hapi, parmaklarındaki gücü azaltmaktaydı ve bildiriye yeniden dosyanın içine koymakta güçlük çekti. Her şeye karşın, eski kâğıtları karıştırmaktan geri durmadı ve kırmızı tükenmez kalemle yazılmış bir kâğıdı çıkardı sonunda. Esther'in bir mektubuydu, ona hapishanede ya-zan kızlardan biri. *Ne haber, gudari,*² diye soruyordu ilk satırında.

Carlos, kâğıdı haşin bir biçimde havaya fırlattı ve içinde 'Ne haber, gudari'nin de olduğu kırmızı harfler kapının yanına, yere düştü. O mektubu okumak ona çok zor gel-mişti. Başka bir gezegenden, başka bir yüzyıldan geliyordu sanki. On bir yıl önce kendisinin yazdığı bildiri için de

2) Bask askeri.

aynı şeyi hissediyordu. İkisini karşılaştırmamanın, nasıl denir, kendi içinde bir mantığı olabilirdi, ilk gençlik yıllarına dek uzanan kökeni düşünülürse, iki duygu da –kadınlarla ve vatanla ilgili olanı– iç içe geçmişti: Esther’e ya da Anita’ya olan aşkının esinlediği söz ve edimler Euskadi’ye yönelik aşk ve eylemlere dönüşüyor ve sonra da bunun tam tersi oluyordu. *Euskal Herri nerea, ezin zaitut maite, baina non biziko naiz zugandik aparte*³ diyordu o yıllardaki bir şarkı ve o, Esther’e gönderdiği bir notta –çok açık bir biçimde anımsıyordu – şöyle yazmıştı: *Esther nerea, ezin zaitut maite, baina non biziko naiz zugandik aparte*.⁴

“Hıh!” dedi birden, düşüncelerinin zincirini kopararak. Sonra sandalyesinden kalktı ve yerden Esther’in mektubunu aldı. Bir saniye sonra mektup dosyanın içindeydi ve elinde yeni bir kâğıt tutuyordu: yıldız işaretlerinin olduğu kâğıt. Evet, yazı masasında görünürdeki tek gerçek kâğıt parçasıydı o.

Stefano, fırın, on bir, diye okudu, ertesi sabah yapılacak işler satırını. Ama on birde gitmeyecekti. On bir buçukta gidecekti.¹ Bu, o domuzu öfkeliendirmeye yeterdi.

Carlos, gözlerinin kapanmaması için çabalayarak, yavaşça üstünü çıkardı. Yatakta, tam uyumak üzereyken, köpekleri anımsadı: akşam yemeklerini vermeyi unutmuştu, ertesi sabah fazladan bir şeyler götürmesi gerekecekti.

Fırına geldiğinde –saat on bir buçuğu geçiyordu– Stefano ve arkadaşları onu beklemekteydi. Hepsinde güneş gözlüğü vardı ve yine aynı yelekleri giymişlerdi, gerçek gazetecilerin hiçbir zaman yapmayacağı biçimde kulübenin duvarına ya da ağaç gövdelerine yaslanmışlardı. Fahişeler

3) Vatanım benim, seni sevmek elimde değil / ama senden ırak nerede yaşarım.

4) Esther'im benim, seni sevmek elimde değil / ama senden ırak nerede yaşarım.

gibi polislerin de ayakta bekleme alışkanlığı vardı.

“Şimdi geliyorum. Önce köpeklerle yemeklerini vermem gerekiyor,” dedi Carlos, deponun kapısından. Elinde taşıdığı plastik torbayı salladı.

“Lütfen Carlos, çok geciktik,” dedi Stefano, yeşil camlı gözlüklerini çıkarmaksızın. Gergindi ama huysuzluğu sesinin tınısından ya da yüz ifadesinden değil, sözcükleri dile getiriş biçiminden anlaşılıyordu. Gülümsemesi müşfikti.

Onu ilk kez karşısında gördüğü zamanki gibi, iyi huylu, tatlı ve bir rahibi andıran ses tonu dikkatini çekti ve bu gözlem, Sabino’nun derslerinde sık sık yaptığı bir yorumu getirdi aklına: “İspanyol polislerinin büyük çoğunluğu kırsal kökenli áilelerden gelir. Bazıları köylerindeki kışlaya baş vurarak doğrudan doğruya polis olurlar, bazıları da, özellikle komiser ve gizli polis olanların çoğunluğu, önce papaz okuluna gitmişlerdir. Bundan dolayı, eğer o kökleşmiş rahip vurgusuyla konuşan biriyle karşılaşırsanız, aman dikkat! Ya gerçekten bir rahiptir ya da polis. Eğer ikisi de değilse, sıkı durun, bizim örgütten biridir, çünkü örgütümüzden birçok kişi de aynı yolu izlemiştir.”

“Komik olan nedir?” dedi Stefano, soğuk bir biçimde. Sabino’nun yorumu Carlos’u gülümsetmişti.

“Hiç, önemi yok. Yalnızca bir şey anımsadım. Bana bir dakika verebilir misiniz?” diye sordu Carlos, doğrudan doğruya yeşil camlı güneş gözlüklerine bakarak.

“Başka çaremiz yoksa, pekâlâ,” diye kabul etti Stefano, içini çekerek. Daha sonra, nihayet gözlüklerini çıkardı ve hava bulutlu olmasına karşın, sanki günlük güneşlikmiş gibi, gözlerini belirgin bir biçimde kırıştırdı. Carlos, az uyumuş olabileceğini düşündü, belki de geceyi operasyonun ayrıntılarını inceleyerek, arkadaşları ve üstleriyle toplantıda geçirmişti. Polislerin güneş gözlüklerine düşkün olmalarının nedeni bu muydu acaba? Az uyudukları için mi? Yoksa yüz ifadelerini saklamak için mi? Yoksa her ikisi yüzünden mi?

Belle ve Greta onu her zamanki gibi karşıladılar, sanki birbirlerini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve torbada getirdiği et umurlarında değildi. Ama tabaklarını doldurur doldurmaz, Carlos'u unuttular bile.

“Yemek yiyeceğiz diye boğulmayın, kapınızı açık bırakacağım. Yarım saat olmadan yine yanınızdayım,” dedi Carlos, bir an önce bitirip peşinden gelmek için yemekleri hapur hupur yuttuklarını görünce. Daha sonra fırına kadar gidip Stefano ile diğer üç adama kapıyı açtı.

Carlos un kokusunu duydu, ama fırından yeni çıkmış ekmek kokusu yoktu etrafta. Bu ikinci koku olmaksızın, kulübeyi koruyan görünmez duvar güçsüzdü şimdi, dünyayı ve sorunlarını dışarıda tutmayı beceremiyordu. En mahrem mekânına, o güne kadar çok az kişi tarafından ziyaret edilen fırınına şimdi dört polis ayak basmaktaydı.

Benim gezgin ruhum, huzur bulmak için yalvararak, bir aşağı bir yukarı yürür: nasıl ki yaralı geyik de... diye okudu Stefano, kapıya asılı kağıdı. Yanında, elinde kamerasıyla, çekime hazır şişman adam duruyordu.

“Demek hapis yattınız,” dedi Stefano, parmağıyla şiirin üstündeki mührü dokunarak.

“Evet, öyle,” diye yanıtladı Carlos, bir yandan da kâğıdı kapıdan çıkarıp cebine koydu. Kardeşinin ona gönderdiği satırları Stefano'nun okumasını istemiyordu. Yapış yapış salyasını yaprağın üzerine bırakarak geçen bir yılan imgesi canlandı hayalinde. Evet, Stefano kurtlardan çok sürüngenlere benziyordu.

“Sakin ol. Bu dert timsali mührü çekmeyi düşünmüyorduk,” dedi Stefano, sırtına birkaç kez açık eliyle vurarak. Gülümseme maskesinin altında gergin olduğu seziniyordu ama biraz önceki huysuzluğu kaybolmuştu.

“Çok iyi,” dedi Carlos, aklına ilk geleni söylemekten kaçınarak. “Faşizm döneminde hapiste olmayı bir şeref kabul ediyorum ve mühür de bana bir dert timsali gibi görünmüyor.” Kibirli olmanın zamanı değildi. Üstelik

Stefano'nun onu kışkırtmak istediği açıktı; şu sigara tiryakisi kılıkıyla kelebeği öldüren arkadaşı fırını rahatça inceleyebilsinler diye kışkırtmak ya da oyalamak. Adamların ısrarlı bakışlarından, ilgi alanlarının özellikle fırının içinde yoğunlaştığı sonucunu çıkardı. Ama hayır, Jon ve Jone fırının içinde değillerdi.

“Ne yani? Çalışırken televizyon mu izliyorsunuz?” diye sordu Stefano, fırının çıkmasında duran aleti göstererek. Hemen ardından gözleri odunluğa doğru yöneldi. Hiç kuşkusuz, arkadaşlarından daha iyi koku alıyordu.

“Arada sırada,” diye yanıtladı Carlos, bir yandan da televizyon alıcısı konusundaki öngörüsünden dolayı kendisini kutluyordu. “Madem televizyondan söz ettiniz, daha ne bekliyoruz? Ne zaman çekime başlayacağız? Yemek saatinden önce köpekleri gezdirmem gerekiyor.”

“Doğru. Çok geciktik. Nasıl çekelim?” dedi Stefano, kamerayı tutan şişman adama dönerek.

“Masada, öyle değil mi? Ekmek hamurunu yoğururken,” dedi şişman adam.

“Fırınlarken çekmeye ne dersiniz? Ekmeği fırınlarken çeksek daha iyi olmaz mı?” dedi kelebeği yakalayan adam. Fırına girer girmez aklına gelen düşüncede diretiyordu: Jon ve Jone ocağın içindeydiler –belki de ince duvardan bir paravanın ardında– ve eğer ateş yanarsa iki terörist de bir koşu dışarı çıkarlardı.

“Hayır, Alfredo. Masada ekmeği yoğururken daha iyi. Daha çabuk bitiririz,” diye buyurdu Stefano.

Hamuru hazırlamak için yapılan ilk işlem, unu alıp masanın üzerinde bir yığın haline getirmek; ikinci işlem, yığının ortasında küçük bir çukur açmak ve o çukura uygun yoğunluğu elde edene kadar azar azar su dökmek; üçüncü ve sonuncu işlem ise, bu karışıma, mayası eksik olmasın diye, bir gün önceki hamurdan bir parça eklemektir. Carlos, genellikle, bu işlemleri büyük bir özenle yapardı, ustalıkla harfler yazmak isteyen bir hattat ruhuyla;

ama o sabah, Stefano ve diğer üç polis onu izlerlerken, suyu ve unu masaya bulaştırarak her şeyi alelacele yaptı. Bir an için her şeyi bırakıp çekimi ertelemeyi düşündü. Ama varlığını gömleğinin cebinde hissettiği yıldız işaretli kâğıt parçası –kapıdan söküp çıkardığı şiirle bir aradaydı şimdi– sonuna kadar dayanması için ona güç verdi. Üçüncü yıldız işaretiyle arasındaki mesafe gittikçe kısalıyordu. Bir buçuk gün daha dışını sıkarsa, o ikisi, polislerin çamura bulanmış ayakkabılarıyla çiğnedikleri zeminin altında değil, benzin istasyonundaki çam ormanında kamyoneti bekliyor olacaktı.

“Bu kadar yeter,” dedi Stefano, kameralı şişman adam; ekmek hamuru iyice kıvama gelmişti. Alfredo diye çağırdıkları adam ve bir sigara tiryakisini andıran diğeri, her yeri iyice, enikonu incelemiş ama hiçbir sonuç elde edememişlerdi.

“Ben gidiyorum,” dedi Carlos, saatine bakarak.

“Eğer yemekten önce köpekleri dolaştırmak istiyorsanız, vakitli gidin,” dedi Stefano. “Doğruyu söylemek gerekirse, ben de gitmeliyim. Yoksa Barselona’daki bir randevuma gecikeceğim. Eğer sizce bir sakıncası yoksa telefon edebilir miyim?”

“Telefonu yukarı çıkarmayı unuttunuz. Televizyon gibi onu da yukarı çıkarmanız gerekiyordu,” dediğini duydu Sabino’nun. “Ne kadar aptalsın,” dedi ardından. Fare bundan memnun olmuşa benziyordu.

Carlos, sesini iyice ölçüp tartarak, “Otelden aramanız gerekecek. Epeydir burada telefon yok,” diye yanıtladı. Beyaz bir bez aldı ve henüz yoğrulan hamurun üzerini örttü.

“Emin misiniz? Ama Beatriz bana tam tersini söyledi. Bu sabah benim önümde burayı, sizi aradı,” diye gülümsedi Stefano, yeniden yeşil camlı gözlüklerini takarak. Fırını sessizlik kapladı. Kamerayı taşıyan adam ve diğer ikisi bakışlarını ona dikmişlerdi.

“Beatriz mi? Ne istiyormuş Beatriz?” diye sordu Carlos, kaşlarını çatarak.

“Telefon nerede?” diye yeniden sordu Stefano. Gazeteci gibi değil, bir polis gibi.

“Eğer bilmiyorsanız söyleyeyim, Beatriz ve ben aylar önce ilişkimizi bitirdik,” diye bağırdı Carlos, doğrudan doğruya iki yeşil cama bakıp sesindeki kararlılığı yitirmeden. O kadının adını duymak kendisini deliye döndürüyormuş gibi davranmak o an için uygun gelmişti. “Daha önceleri telefon buradaydı, onunla konuşmak için elbette, ama daha sonra onu daireme götürdüm. Taşınabilir bir telefon. Hem canım nedir tüm bu sorular? Benim telefona ne yaptığımı sizi ne ilgilendirir?”

Tepkisinin ardından bir sessizlik oldu ve Carlos, “Tamam, şimdi bana kimliğini gösterecek ve arkamda duran Alfredo başıma bir darbe vurup beni yere serecek,” diye düşündü.

Ne ki, Stefano’nun kuşkuları yön değiştirdi: belki Carlos’un yanıtı onu biraz şaşırtmıştı; *la bellissima Beatriz*’yu o da tanıyordu, şaşkınlığı ve belki de kıskançlığı buradan kaynaklanıyordu; belki de, ki bu varsayım daha doğru gibiydi, Jon ve Jone’un nerede olduklarını hâlâ bilmiyordu ve bu yüzden, bostan kirpisinin karşısında debelenen kurt gibi, oyunu sürdürmekten başka çaresi kalmıyordu.

“Özür dilerim, Carlos. Bugün biraz fazla sinirliyim sanırım,” dedi Stefano, gülen maskesinin ardına gizlenerek.

“Bu taşınır telefonlar büyük rahattır. Sizin işinizdeki biri için de çok uygun. Barselona Limanı’nda oldukça ucuza bulabilirsiniz,” dedi Carlos, bidondaki suyla ellerini yıkarken. Onun da oyunu sürdürmesi gerekiyordu.

“Bakarsınız ben de bir tane alırım. Çok teşekkürler, her şey için, Carlos,” dedi Stefano, elini uzatarak. “Röportajı bitirir bitirmez bir kopyasını da size göndeririz.”

Carlos’un elinin teri Stefano’nunkine karıştı ve hepsi birden –kamerayı taşıyan şişman adam ve çok ciddi görü-

nümlü diğer ikisi, birbiri ardı sıra- dışarı çıktılar. Hava hâlâ bulutluydu, değişik tonlarda griler vardı. Grinin seyrek olduğu bir yerde ise güneşin varlığı hissediliyordu.

Carlos, grupla vedalaştıktan sonra, bir ıslıkla köpekleri çağırdı ve bağdırmamak için kendisini zor tutarak çeşmeye kadar koşup kendisini çimlerin üzerine attı. Birkaç saniye sonra, Belle ve Greta çıkageldiklerinde, önce kendisine yaklaşmalarına izin verdi, sonra da onları hazırlıksız yakalayıp ayakları ve kollarıyla itelemeye başladı; o an Greta neredeyse çeşmeye kadar yuvarlandı, Belle ise bir adım geriledi ve darbeyi savuşturdu. Mesajı gayet iyi kavrayan köpekler neşeli bir biçimde havlayarak küçük ısırlıklarla karşılık verdiler.

“Bu kadar yeter,” diye rica etti Carlos, oyunu yarıda keserek.

Birisinin kendisini gözetlediği hissine kapıldı. Çevresine bakındı ve pusuya yatmış iki gözle karşılaştı. Ters dönmüş bir baştı bu ve ona iki bacak arasından bakıyordu.

“Uzun zamandır mı buradasın sen? Seni görmemiş-tim, Peter Pan,” dedi Carlos. Hemen hemen aynı anda köpekler de çocuğa doğru koştular ve onun yüzünü yalamaya başladılar.

Dengesini kaybedip yere düştükten sonra, “Küçük bir ev yaptım,” dedi Pascal. Çeşmenin arkasını gösteriyordu.

“Görebilir miyim?” dedi Carlos.

Ev, La Riera Blanca’nın orada, spreyle yaptığı ilk beyaz işaretin yanındaydı ve çevresi sırıklarla çevrelenmiş iki kaya arasındaki bir yerle sınırlıydı, çatısını da dal ve zeytin ağacı yaprakları örtüyordu.

“Çok güzel bir ev, Pascal. Peter Pan’ının bundan daha güzel olacağını sanmıyorum,” dedi ona.

Çocuk duymazlıktan geldi. Ona göre bu ev Peter Pan’ın eviydi. “Çocuklarla konuşmayı pek becerebildiğin söylenemez,” dedi içindeki ses.

“Sonra görüşürüz, Pascal. Şöyle bir yukarıları dolaşacağım,” dedi, onunla vedalaşıp beyaz işaretlerin gösterdiği

yöne doğru yola koyuldu. Ama çocuk evin içine girmişti bile ve ona yanıt vermedi.

Carlos, Peter Pan'ın hikâyesini çok az anımsıyordu ve Amazonya'ya tırmanırken belleğini yokladı. Wendy'nin ve Campanilla'nın kim olduklarını biliyordu ama ikisinin Peter Pan ile nasıl bir ilişkisi olduğunu anımsamıyordu. Oysa Kaptan Garfio'nun öykülerini daha ayrıntılı anımsıyordu: timsahtan korkan bir korsandı bu. Timsah, kaptanı bir çırpıda yutabilmek için onun suya düşmesini bekleyerek geminin yanından hiç ayrılmıyordu. Sonunda Garfio bir kol saati sayesinde kurtuluyordu, çünkü timsah onun saatini yutmuştu ve tik tak sesleri timsahın geldiğini kaptana haber veriyordu.

Benzin istasyonuna kırk metre kala durdu, öyle ani durmuştu ki Belle ve Greta ona bakakaldılar. Hikâyeyi düşünemez olmuştu. Peter Pan ya da Garfio kelimelerinin altında, hepsi de biraz önce fırında olup bitenlerle ilgili başka kelimeler ve başka cümleler duyuyordu: "Sen mahvoldun, telefon yüzünden yaptığın hata seni yeniden hapse götürecektir, ama asıl önemlisi, işkenceleri, daha bir yıl önce Arregui'ye yapılan işkenceleri düşün bir. Çok kötü bir ahval. Hepsi de iğrenç bir ihbar yüzünden. Doğrusu, ihbarcıyı bulup bir kurşunda işini görmek zorundasın." Bu fısıltıyı susturup düşüncelerinin yönünü değiştirmekte güçlük çekiyordu.

"Durumla yüzleşmelisin, Carlos," dediğini duydu içindeki sesin. Sabino sakın bir sesle konuşuyordu. "Bence kırmızı alarm henüz verilmedi. Jon ile Jone'un nerede olduklarını bilmiyorlar ve en önemli nokta da bu, direnmek için bu düşünceye sıkıca sarılmalısın. Senin iki şamardan korkacak yeni yetme bir delikanlı olmadığının farkına varmış olmalılar ve seni tutuklamayı göze alamazlar. Çünkü, eğer bunu yapacak olurlarsa ve sen iki ya da üç gün konuşmadan dayanabilirsen, o zaman ne olacak? Jon ve Jone uçacak ellerinden, asıl hedefin onlar olduğunu unutmamalıydın."

Hayır, bence tetikte olacaklar ve bir hata yapmanı bekleyecekler. En azından bir süre. Telefon meselesinden sonra Stefano'nun nasıl davrandığını gördün. Geri adım attı. Öte yandan, ne kadar az bir zaman kaldığını anımsa. Bir buçuk gün sonra hepiniz kurtulacaksınız. Jon ve Jone git-tikten sonra sana karşı hiçbir delil kalmayacak ellerinde.”

Carlos, bakışlarını biraz önce geldiği yola doğru çevirdi: fırını, fırından çeşmeye kadar olan zeytin ağaçlarını, çeş-menin arkasından geçen kuru nehir yatağını ve nehir yata-ğından kendisinin olduğu yere yükselerek gelen kesikli, beyaz şeriti gördü. Kaçış yolunu işaretleme konusunda çok mu paranoyakça davranmıştı? Evet, olabilirdi, bu da, tıpkı telefon meselesi gibi, Korkunun onu için için kemir-mesinin bir sonucuydu.

Hızla yamacı inmeye başladı ve huzurunu kaçırdığı Belle ile Greta da onu yakından izlediler. Sabino'nun yar-dımı olsa bile, bu konu üzerine daha fazla düşünmek iste-miyordu. Dairesine dönüp uyumak ve üçüncü yıldız işare-tine kadar geçecek ölü zamanı olabildiğince kısaltmak isti-yordu. Ama yola koyulduktan kısa bir süre sonra aklına yeniden telefon meselesi geldi ve Stefano'nun da aynı şeyi yapabileceğini düşündü, önce on yediği çevirmek, kapatıp yeniden çevirmek... Jone ahizeyi kaldıracak olsa neler olurdu acaba? İşte o zaman her şey bitmiş demektir. Bu düşünceden tedirgin olan Carlos, adımlarını daha da hız-landırdı ve La Riera Blanca'ya geldiğinde tüm gücüyle koş-maya başladı...

“Görüşürüz,” dedi Pascal, evin yanından geçerken. Carlos elini kaldırarak ve hiç durmadan yoluna devam ederek karşılık verdi.

Depoya geldiklerinde, sabırsızlanarak, “Çabuk içeri gi-rin,” dedi Belle ve Greta'ya. Köpekler dışarıda kalmak istiyorlardı ve girmemek için direndiler. Ama bu durum birkaç saniye sürdü. Sahiplerini iyi tanıyorlardı ve birkaç sözü onun ruh halini anlamalarına yetiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu María Teresa, otelin girişinde karşılaştıklarında. Terastaki yemekleri servis etmek üzere siyah üniformasını giyerek hazırlanmıştı ve Carlos’u kaygı ile sevinç karışımı bir bakışla süzdü. “Terden sırlıklam olmuşsun,” diye ekledi, gömleğinin göğsündeki ıslaklığı göstererek.

“Biraz koştum, hepsi bu,” diye yanıtladı Carlos, dudaklarına bir öpücük kondurup merdivenlerden yukarı yoluna devam ederek.

“Beni neden öptüğünü biliyorum. Kısa kesmek için. İki çift laf edecek vaktin olmuyor,” diye bağırdı ardından María Teresa, ilk beş basamağı çıkmadan önce.

“Ne olursa olsun, öpücük öpücüktür,” diye açıkladı, yedinci basamakta durarak.

“Anımsıyorsun, öyle değil mi? Bir randevumuz var. Dokuzda, eğer yanılmıyorsam,” dedi mutfağın kapısını açarken. Dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı.

Gülümsemesine karşılık vermek için kendisini zorlayarak, “Sekiz buçuk olsun, eğer senin için bir sakıncası yoksa,” diye düzeltti Carlos.

“Neyse ki anımsıyorsun. Buna çok sevindim. Şimdi dairene git, git de muradına er,” diye yanıtladı María Teresa, bir göz kırpıp mutfağa doğru gözden kaybolarak.

Dairesine girdiğinde kendisini daha iyi hissetti. Fırına benzemiyordu, kendisini dış dünyadan ayıran görünmez bir duvarı ya da koruyucu bir halesi yoktu; bununla birlikte, otelin bahçesi ya da havuzu gibi tüm dünyaya açık bir yer de değildi. Kendisini salondaki kanapenin üzerine bıraktı ve telefonu aldı. On yediyi çevirdi, telefonu kapatıp yeniden çevirdi.

“*Diguim?*” dedi karşı tarafta bir ses.

“Sensin öyle değil mi?” dedi Carlos, kuşkuyla.

“Evet, benim. Ne olur ne olmaz diye Katalanca yanıtladım,” diye açıkladı.

“Arayan oldu mu?”

“Evet, iki kez aradılar. Ama telefonu açmadık. Birincisinde telefonu üç kez çaldırıp kapattılar. Bana biraz garip geldi. Sen miydin?”

“Hayır. Ben değildim,” dedi Carlos, nefes nefese. Stefano gittikçe daha fazla şey öğreniyordu, neyse ki en önemlilerini değil; telefonu ve bir şifresinin olabileceğini tahmin etmiş, ama şifrenin ne olduğunu tahmin edememişti. Şifre, bir kere çaldırıp kapatmaktı.

“İşler nasıl gidiyor?” diye sordu Jone, soğuk bir biçimde. Carlos, onu, tabancasını görünür bir yere koymuş, gergin ve sinirlerine kusursuz biçimde hâkim biri gibi hayal etti.

“Bu yakınlardalar ama son kartı nasıl oynayacaklarını bilemiyorlar.”

Birden ses tonunu değiştirip fısıltıyla, “Sana çok baskı yapıyorlar mı?” dedi Jone. Carlos’a, endişeli bir ablanın ses tonu gibi geldi bu.

“Evet, ama çizginin en son noktasına kadar dayanacağım,” diye karşılık verdi. Hayalindeki en son nokta bir yıldız işareti biçimindeydi.

“Öyle olacağına eminim. Yolu spreyle işaretlediğini söylediğinde sana kızdım, ama son derece aptalca davrandım. Gayet iyi çalışıyorsun. Gerçekten sana çok teşekkür ederim. Örgüt de sana müteşekkir olacaktır.”

Jone fısıldayarak konuşmayı sürdürüyordu; ikisinin arasındaki konuşmada, içkin bir vurgunun yanı sıra, kasvetli bir hava da vardı; intihara kalkışan insanlar ya da gecenin kanatları altında bir yataktan diğerine haberleşen iki hasta arasındaki konuşmaları andırıyordu. Evet, ölüm tehlikesinin bulunduğu yabancı bir topraktaydılar ve o yurdu paylaşmak onları birleştiriyor, kardeş yapıyordu.

“Bir şey daha, Jone. Farz edelim ki ben yarın gelemedim, saat dokuz oldu ve ortalıkta yokum. Böyle bir durumda, cellabaları giyip işaretlenen yoldan benzin istasyonuna gidersiniz. Bir tehlikeyle karşılaşmadan, yirmi ya da

yirmini beş dakikada varırsınız oraya. Bence tek tehlikeli yer, fırınla çeşme arasındaki yol.”

“Saat dokuz buçuğa kadar bekleriz. Yarım saatten bir şey olmaz herhalde. Hem hava daha da kararmış olur. Karanlıktan hoşlandığımı sana daha önce söylemiştim. Polislerin serseri kurşunlardan ödü patlar.”

Jone bir gülücükle noktaladı cümlesini. Bu muziplik öylece çıkıvermişti ağzından.

“Anlaştık öyleyse.”

“Kıyafet meselesini de düşünme,” diye ikinci bir gülümsemeyle devam etti Jone. “Cellabamı giydim bile. Açıkçası çok daha rahat. Jon da aynı şeyi söylüyor. Böyle daha güzel olmuşum.”

“Bundan sonra ne yapacağını biliyorsun.”

“Kamyonetle ilgili bir sorun çıkmaz herhalde, öyle değil mi?”

“O iş tamam. Hiçbir sorun çıkmayacak.”

“Tamam, sorun çıkmayacak. Öyleyse yarın görüşürüz.”

“Evet, yarın görüşürüz.”

“Eğer burayı araman gerekirse yeni bir şifreyi dene. Telefonu kapatmadan önce üç kere çaldır. Burayı arayan kişi artık öyle yapmayacaktır. Başka bir şifre deneyecektir.”

“Fena fikir değil.”

“Yarın görüşürüz, sakın ol, sorun çıkmayacak.”

“Ben de bunu söylüyorum.”

Carlos bir süre kanapede oturakaldı. Jone işinin hakkını veriyordu, tetikte ve kendinden emindi, üstelik sözleriyle, sorumlu bir militanın her zaman uyandırması gereken güveni uyandırıyordu insanda. Evet, büyük bir olasılıkla her şey yolunda gidecekti.

Önce mutfığa bir bardak süt almaya, daha sonra da odasına gitti. Beş dakika sonra yatağında yatıyordu ve Valium hapının eriyiği, tüm bedenine uyku taşıyarak damarlarında dolaşıyordu.

Bugün sabahın dört buçuğunda kalktım, diye okudu Carlos, panjurların arasından odasına giren ışıkta. Breslau Hapishanesi'nden Rosa Luxemburg'un yazdığı bir mektubun başlangıcıydı bu. Kalktıktan sonra uzun bir süre gökyüzündeki küçük gri bulutları ve hâlâ uyumakta olan hapishanenin avlusunu izledim. Daha sonra çiçek saksılarını şöyle bir gözden geçirdim ve suladım. Ayrıca cam kavanozların ve saksıların yerlerini değiştirdim; şu anda saat sabahın altısı ve sana yazmak için masanın başındayım. Ah, sinirlerim! Sinirlerim! Uyuyamıyorum! Hatta bir dişçi –önünde küçük bir kuzu gibiydim– bile bunu fark etti: Oh, sizin sinirleriniz çok bozuk! Ama ben her şeyle dalga geçiyorum...

Damarlarında dolaşan Valium hapına takıldı aklı bir an. Olabildiğince çabuk uyumak istiyordu. Ertesi gün akşam üstüne kadar uyumayı ne kadar çok isterdi! Ama bunu yapamazdı, hem María Teresa ile olan randevusu yüzünden hem de kuşku çekmemek için olağan bir yaşam sürdürmesi gerektiğinden. Birden La Masía'yı anımsadı. Sonuçta masa ayırtmak için restoranı aramamıştı. Ama fark etmezdi, hafta içi sorun çıkacağını sanmıyordu.

Ne zaman Max Schippel'den söz etsek, diye okudu kitabın sayfalarını karıştırıp birinde karar kıldıktan sonra, dudaklarına melankolik bir gülümseme gelip yerleşir. Nemesis, bir başka yerde olduğu gibi bizler arasında da, en suçlu ya da en tehlikeli olanı değil, tersine, hep en zayıfı yaralar.

Bu satırlarla ikinci kez karşılaşıyordu, ama bu kez yeni bir anlam çıkarmıştı. İçinde bulunduğu durumda, Nemesis kime vurabilirdi darbesini? Kendisine mi? Stefano'ya mı? Jone'a mı? Jone'a sorarsan tam bir histerik olan Jon'a mı? Oteldekilere mi? Bir yargıya varmak oldukça güçtü. Üstelik düşünemiyordu çünkü uyumak üzereydi. Kitap ellerinin arasından düşüyordu.

Kısa bir süre sonra, ya da ona kısa gibi gelen bir süre sonra, telefonun tiz sesiyle uyandı. Salonda uzun uzun çalıyordu, karşıdaki ne pahasına olursa olsun onunla konuşmak ister gibiydi. Carlos yataktan fırlarken telefon

hattının öbür ucunda Jone'un olabileceğini düşündü. Belki de bir şey olmuştu, hesapta olmayan ya da onlar için pek de hayırlı sayılamayacak bir şey.

“Seni uyandırdım mı? Duşta olabileceğini düşündüm, o yüzden ısrar ettim,” sözlerini duydu telefonu alır almaz. Guiomar'dı arayan.

“Neden duşta olabileceğimi düşündün? Yatağı duşa yeğliyorum,” diye yanıtladı Carlos, sesine neşeli bir vurgu katarak. Kendisini iyi hissediyordu, hoş hayallerle dolu bir uykudan uyanmış gibiydi. Ama düşünde ne gördüğünü anımsamıyordu.

“María Teresa bana seninle akşam yemeğine çıkacağını ve üzerine şık bir şeyler giymek için eve gideceğini söyledi. Bu yüzden duşta olabileceğini düşündüm.”

“Akşam yemeği mi? Saat kaç?” diye sordu Carlos, şaşkın bir halde.

“Sekize çeyrek var.”

“Öyle mi?” Carlos gerçekten şaşırmıştı. Ona kısa gibi gelse de tam altı saat olmuştu.

Aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğunu yoklarmaktan başka bir amacı olmayan birkaç cümle daha ettiler. Sonunda, bir gün önce havuzda yaşanan tartışmanın pek bir sorun yaratmadığını anlayınca, Guiomar, aramasının asıl nedenini açıklamaya koyuldu.

“Yarın, eğer senin için de uygunsa, Barselona'ya gidelim,” diye söze başladı, alelacele bir program yapmak isteyen birinin tavrıyla. “Sabahtan emlak bürolarını gezeriz, bakalım bizim için uygun bir daireleri var mı. Tahmin edersin ki, Barselona'da kalacak bir yerimizin olması şu sıralar çok aklıma kurcalıyor. Muhtemelen ben de yaşantımı değiştirmek zorundayım. Elbette işlerin nasıl gittiğine de bağlı bu...”

“Tabii Ugarte'nin nasıl bir tepki vereceğine de,” diye düşündü Carlos. Ama ne bu konu hakkında bir şey söyledi ne de yeni bir yaşam fırsatı hakkında. Onun durumunda, değişimin mümkün olmadığından emindi.

“Öğleden sonra da futbol maçına gideriz. Brezilya-Arjantin maçı için iki biletim var. Hem de locadan.”

Guiomar bu son sözcükleri söyler söylemez kahkahayı koyverdi.

“Locadan mı?”

“Biletleri Danuta sayesinde buldum. Seni ve beni düşünerek biletleri bana verdi,” dedi Guiomar, sesini biraz alçaltarak, sanki bir sır veriyormuş gibi. “Anlaşılan, bu biletler Piechniczek ve takımdan biri içinmiş, ama öyle birbirlerine düşmüşler ki biletler Danuta’nın eline geçmiş. Ne diyorsun bu işe? Harika bir maç olacak.”

“Hiç kuşkusuz. Maradona, Zico ve diğerlerinin eline kimse su dökemez,” dedi Carlos. Maç öğleden sonra beşteydi. Kaçış zamanıyla mükemmel biçimde uyuşuyordu.

“Peki ne diyorsun?”

“Gayet iyi bir plan.”

“Öyleyse maça gidiyoruz. Harika. Üstelik...” Guiomar dostuna takılmadan önce kekeledi, “hapse girecek olursan, hiç değilse esaslı bir maç izledikten sonra girersin.”

“Çok haklısın. Ama hapse girmek zorunda kalacağımı sanmıyorum. Peki, saat kaçta Barselona’ya gidiyoruz?”

“Saat ona doğru çıkarız, eğer senin için de uygunsa. Gidip turistler gibi Zürih’te bir şeyler yeriz. Aslında Barselona’yı senden daha sık ziyaret eden turistler var. Ne kadar zamandır gitmiyorsun, hiç düşündün mü?” dedi Guiomar.

“Yaklaşık bir yıldır. Belki biraz daha az.”

“Bu yüzden Zürih’e gidelim diyorum. Ama...” Guiomar söyleyeceklerini kafasında tartmak için duraksadı. “Bundan sonra her şeyi daha farklı bir biçimde yapmalıyız. Bakalım, şöyle güzel bir dubleks bulup geçen gün sözünü ettiğimiz şu yeni yaşama başlayabilecek miyiz?”

“Sen başladın bile, öyle değil mi?”

“Sanırım evet. Artık kaygılarım daha fazla.”

Güldü ve sanki söylediklerinin yankısına kulak kabartır gibi bir kez daha sustu. Carlos, Pascal’ı kastettiğini düşündü.

“Yarın görüşürüz, Guiomar. Konuştuğumuz gibi, saat onda.”

“Tamam. Garajda buluşalım, çünkü ben senden daha önce çıkacağım. Barselona’ya gitmeden önce Pascal’ı dolandırmak istiyorum. Peter Pan’ın evini bitirdiğini söylüyor ve bana göstermek istiyor.”

“Güzel. Öyleyse garajda buluşuruz. Hangi arabayı alacağız?” diye sordu Carlos. Çeşmenin arkasındaki küçük evin görüntüsü geldi gözünün önüne.

“Küçükle. R-5’le şehirde daha rahat ederiz. Yarın görüşürüz. María Teresa ile iyi eğlenceler.”

“Bir şey daha,” diye aceleyle atıldı Carlos. “Bugün ben de kalacak, şey, yani María Teresa ve ben burada kalacağız demek istiyorum. Eğer sence bir sakıncası yoksa.”

“Neyse ki toparladın. *Bende kalacak* deyince, beni biraz korkuttun. Bir bavuldan söz eder gibiydin,” dedi Guiomar, muzip bir ifadeyle.

“Alexandra Kollontai’yi pek de hakkını vererek okumuyorum, biliyorsun.”

“Söylemene gerek yok. Öteki meseleye gelince, eve kız getirme yasağını koyan sendin. Benim için fark etmez...”

Guiomar bir kez daha –üçüncü defa– duraladı. Bu kez Carlos da sustu.

“Laura ve ben de buraya gelebilirdik,” diye devam etti sonunda. “Ama bence doğru olmaz. Ugarte’nin canımı sıkmasını istemiyorum. Henüz oturup konuşmadık.”

“Dert etme. Yarın o dubleks mutlaka bulacağız,” dedi Carlos, dubleks kelimesini vurgulayarak. “Şimdi müsaa-denle, duş yapmam gerekiyor.”

“Çok iyi,” diye onayladı Guiomar, yeniden muzip bir tavır takınarak. “Bakalım bir saatten az bir sürede bunu başarabilecek misin? Çok kolay. Biz Havana’da doğanlar için çocuk oyuncağı.”

“Evet, bunu birçok kez söyledin durdun. Saçmalık işte.”

“Neden duşta bu kadar çok zaman geçirdiğini biliyor musun?” derdi Guiomar bazen, Carlos onu beklettiğinde. “ok basit bir nedeni var, dağlarda doğan sen ve senin gibiler suya karşı atalarınızdan kalma bir saygı duyuyorsunuz ve nden bir ritüel olınazsa asla suyun altına girmiyorsunuz. Bu yüzden, daha küvete girmeden önce on beş dakikaya ihtiyaın var; suyun sıcaklığını ayarladığın için falan değil, banyoda olabilecek kötü ruhları kaçırmak için. İşin kötüsü, sen bunun farkında bile değilsin.”

Odasına döndü ve saatine baktı. Saat sekize on vardı. Eğer yürüyerek giderse, ki niyeti buydu, La Masía’ya yirmi dakikada varırdı. Duş yapmak ve tıraş olup giyinmek için de yalnızca yirmi dakika kalıyordu geriye. Onun için çok az bir zamandı, zira, Guiomar’ın dediği gibi, duşta uzun süre kalmaktan ve radyo eşliğinde tıraş olup haberleri dinlemekten hoşlanıyordu. Ama o akşamüstü, zamanın sınırlı olmasını hiç sorun etmiyordu. Altı saatlik uykunun verdiği rahatlama, o hiçbir çaba harcamadan damarlarında dolaşarak gittikçe içine yayılıyordu. Kanının birkaç kez bedenini kat ettiği ve attığı her turda belleğinde –kıvrımlarında kum toplayan bir nehir gibi– hoş ve güzel sözcükler biriktirdiği hissine kapılmıştı, zamanla birikip bir yığın oluşturan sözcükler: *yarın her şey bitecek; her şey yolunda gidecek; sorunları hep abartırsın ve yine öyle yaptın; eğer işler kötü giderse, cinsel cazibeyi bahane edebilirsin. Canın Jone ile birlikte olmak istedi ve bu yüzden bu işe kalkıştın. Tam olarak böyle aıklayabilirsin. Kızla bir serüven yaşamak istedin. Son derece inandırıcı olacaktır.*

Su damlacıkları bedeninden akarken belleğinde de hoş ve güzel sözcükler birikmeyi sürdürüyordu ve gittikçe Carlos’un güveni yerine gelmeye başladı. Üstelik de, şu bildik Jon ve Jone meselesini olduğu kadar, kişisel yaşantısını da içine alan daha bütüncül bir güven. Örneğin, bir kadınla yatmadan önce, tedbiren hemen her zaman yaptığı gibi, mastürbasyon yapma ihtiyaı duymuyordu. Hayır, o

gün erken boşalma tehlikesiyle yüzleşebilirdi. Belki de bu yolla María Teresa'nın bedeninden daha fazla tat alabilirdi.

Köpüğün cildini yumuşatmasını beklemeden çabucak tıraş oldu ve radyoyu açmak yerine Guiomar'ın ve kendisinin aynanın önündeki rafta duran eşyalarını inceleyerek oyalandı. Arkadaşının eşyalarıyla kendisinininkiler çok farklıydı. Örneğin, Guiomar'ın diş fırçası ile diş macunu sıradan, herhangi bir dükkândan satın alınabilecek cinstendi; oysa o kendisinininkileri bir eczaneden satın almıştı. Kullandıkları kokuya ve losyona gelince, Guiomar'ıninkiler büyük plastik şişeler içinde, şeker renginde ve ucuz kokulardı. Rafın öbür ucundaki kendi kokusu ise, losyonu gibi, iyi bir markaydı ve koyu yeşil iki şık cam şişenin içindeydi. Carlos üzerlerindeki yazıyı okudu: *Paco Rabanne, pour homme, eau de toilette Paris 100 ml. 3,4 Floz; Paco Rabanne, pour homme, baume après-rasage Paris 100 ml. 3,4 Floz*. Hiç kuşkusuz, bu tip eşyalar insanın iç dünyasını yansıtıyordu. Rosa Luxemburg'un şeritlerle süslü paltosu gibi, Danuta'nın küpeleri ya da Kübâlıların yaşadığı diyara gitmek gibi, Paleolitik dönemi insanların kolyelere olan düşkünlüğü gibi yalnızca birer hevesti bunlar. Ama hayır: her insanın özlü bir sırrı olduğu doğruysa, o zaman hevesler de sıkı sıkıya korunan gizli bir kasanın şifreleri gibi bir şey oluyordu; herhangi bir insanın iç dünyasına ulaşabilmek için onları bilip gerektiği gibi sıraya koymak yeterliydi.

Carlos, tıraş olduktan sonra, üstünü giyinirken de düşünmeyi sürdürdü. Tıpkı koku şişeleri gibi odasındaki dolaplarda bulunan ayakkabıları, terlikleri, pantolonları, ceketleri ve diğer elbiseleri de onun sırrı hakkında bir ipucu veriyor, yani iyi korunan gizli kasasının şifresini oluşturuyordu. Bir dolap dolusu bunca eşya arasında –yalnızca ayakkabıları ve terlikleri dolabın bir rafını kaplıyordu– sıradan tek bir marka yoktu. “Burjuva hastalığı,” diye yorumlardı Guiomar. “Fikrimiz ne olursa olsun ya da ne eylemcisi olursak olalım, iyi ailelerde yetişmiş olmamız

kendisini hissettiriyor. Senin durumunda, bir köyde doğduğun için, pahalı eşyalara karşı körü körüne duyduğun saygı ve güven çıkıyor su yüzüne; benim durumumda ise, Havana'daki Vedado'da doğan birçok insan gibi, hamurumdaki tasasızlık, ya da istersen, tembellik hissettiriyor kendini." Elbette Guiomar'ın hakkı vardı, ama onun bakış açısı meseleyi uzatmaktan başka bir işe yaramıyordu, tıpkı bir ekmek hamurunu tart hamuru inceliğine getirene kadar uzatmak gibi. Ama uzatmak, derinine inmek anlamına gelmiyordu.

Dolaplarını açarak ince tabanlı Camper ayakkabılarını ve sonra da –iki dirhem bir çekirdek kuşanmak için– bir çift pamuk siyah çorap, Lewis kot pantolon –o da siyahtı–, gri çizgili yeşil bir gömlek ve siyah keten bir ceket seçti. "Burjuva hastalığı," diye yineledi içinden, banyoya dönüp kendisine aynada bakarken. Ama şimdi bu sözcükler onu eğlendiriyordu. "İkiniz de vakur ve yakışıklı çocuklarsınız, okul fotoğraflarında çok iyi çıkacaksınız," dendiğini duydu o an, kardeşiyle birlikte, takım elbise giyip kravat takmış bir halde, doğduğu evdeki salonun aynasının önünde dururken gördü kendisini, Miren Teyze ise elinde bir tarakla arkalarında durup bu sözcükleri söylüyordu. Carlos neredeyse gülerek başını salladı. Evet, sonunda anladı, bu iyimserliğin nereden geldiğini biliyordu: hiç kuşkusuz, altı saat önce aldığı ikinci Valium hapi yüzünden. Bu haplar ruhsal organlarının işleyişini değiştiriyor gibiydi. Kendisini hiç de kötü hissetmiyordu. Belki de benzer bir ruh durumuna, gerçeklikten kopmaksızın insanın kendi kendisine erişmesi daha iyi olurdu, ama bu da fena değildi.

Odasına dönerek yazı masasındaki bir çekmeceyi açtı ve Guiomar'ın adının yazılı olduğu bir zarfın altından Valium kutusunu çıkardı. Prospektüsünde hapların ana maddesinin diazepam olduğu, yatıştırıcı ve amnezyak etkisi bulunduğu yazıyordu. İsmi kulağa hoş gelmiyordu ama içindeki madde, dünyaya hayır işlemek için gelmiş soylu bir maddeydi.

O anda da yaptığı şey buydu, ona yardımcı oluyordu. Özellikle de amnezyak bir etki yarattığı için. Elbette birçok şeyi hâlâ anımsıyordu, örneğin Guiomar’a hitaben yazdığı mektubu anımsıyordu ama bu onu rahatsız etmiyordu, ona özel bir anlamı olmayan herhangi bir şey gibi geliyordu.

Carlos bu düşüncelere bir son verip dairesinden çıktı ve La Masía’ya doğru yürümeye başladı; hoş bir yerçekimsizlik hissi içinde yolun ilk bölümündeki yokuşa saptı. Ona ayakları yerden kesilecekmiş ve rüzgâr onu sürüklemesin diye yere sağlam basması gerekecekmiş gibi geliyordu. Bu hisse hemen bir ikincisi eklendi, gözleri çok berraktı ve hiç görmediği kadar iyi görüyordu. Montserrat Dağı solgun bir duvar gibi göründü ona, yine de, dağın mor renkli tepeleri yüzünden –“kuşkonmaz kaplı tepeler gibi,” diye düşündü– tümüyle solgun sayılmazdı. Yol ve duvar arasındaki yerleşim bölgelerinde yer alan evlerin pencereleri sapsarı bir ışık yayıyordu, havuzun çevresindeki serviler ise kopkoyu bir karanlık içindeydi. Hareketlilik, karayolundaki arabalarda ve biraz daha yukarıda, belirgin bir yönü olmadan yolun üzerinde gidip gelen yarasada yoğunlaşıyordu. Oteldeki lambanın çevresinde dönen yarasanın aynısı mıydı acaba? Bunu bilemezdi. Oradan çıktığından beri yarasa gördüğünü pek anımsamıyordu. Peki lambalar yanmış mıydı? Onu da anımsamıyordu. Öğlen yemeği yememişti ve karnı açtı ama bedenindeki tüm iç organları tıklar tıklar işliyordu.

Havuzun girişinin yanından geçtikten sonra iki cipin karşısında duran bir grup polis gördü. Hemen hemen aynı zamanda, ona arkadan yaklaşan bir arabanın motor sesini duydu. “Şimdi seni tutuklayacaklar,” dedi Fare, damarlarında dolaşan eriyik yüzünden güçsüz bir sesle. Arkasına döndü ve eski model bir Citroën gördü, içindeyse genç bir kadın. Beatriz işini bitirmiş evine dönüyordu.

“Nereye gidiyorsun? İstersen seni bırakırım,” dedi, fren yapıp camım açarak. Her zamankinin tersine sade

giyinmişti, kot pantolon ve göğüs hizasında rakamlar olan beyaz bir gömlek vardı üzerinde.

“Açıkkçası, bir kadınla buluşmaya gidiyorum,” diye yanıtladı Carlos, penceresine yaklaşarak. Bu ses tonunun ona ait olduğuna bin şahit isterdi. Ondan ziyade Ugarte’nin sesini andırıyordu, hatta bu ses Ugarte’nin sesi denebilirdi. “O yüzden, yürüyerek devam etsem iyi olacak. Karşısına senin gibi bir kadınla çıkamam. Senin gibi kadınlar diğerlerini komplekse sokar.”

Beatriz eliyle direksiyona bir fiske vurdu, yorgun bir iç çekiş süzüldü dudaklarından. Ama Carlos’un üslubunun onu eğlendirdiği açıktı.

“Nasıl istersen,” dedi, omuzlarını kaldırıp gitmeye hazırlanarak. Ama el frenini indirmeden önce yeniden Carlos’a döndü. “Bir şey daha. Ne zamandan beri fırında telefonun yok? 17 numaralı dahili hatta ne oldu?”

Carlos uygun bir yanıt bulabilmek için bir süre sustu. Yolun üzerinde uçan yarasa, Citroën’in üzerinde iki tam tur attı.

“Siz hostesler askerlik yapıyor muydunuz?”

Beatriz, kollarını kavuşturarak, “Bir ara anlatırım. Devam et lütfen,” diye rica etti.

“Elbette, elbette yapmadınız. Bu yüzden de kışla âdetlerini bilmezsiniz. Buna göre, eğer bir tüfek kendi kendine ateş alıp birini öldürür ya da yaralarsa, zindanı boylar. Orada hapis yatar. Aynı şey kamyonlar ve arabalar için de geçerlidir. Eğer vahim bir kazanın sorumluluğu onlardaysa doğruca zindanı boylarlar. Sonsuza dek ya da birkaç yıllığına. Bu, işledikleri suçun büyüklüğüne göre değişir.”

Konuşmasını bitirdi ve polislerin ciplerine bakmaya başladı. Elli metre kadar uzağındaydılar.

“Bu doğru mu?” diye şaşıtı kaldı Beatriz. O da ciplere bakıyordu.

“Kesinlikle doğru.”

“Peki bunun fırındaki telefonla bir ilgisi var mı?”

“Evet, var. O telefonun geçmişimde kötü bir anısı var,” diye açıkladı Carlos, son derece ciddi bir biçimde. Konuşma tarzıyla Ugarte’nin ruh halini her zamankinden daha fazla çağrıştırıyordu. “Bir gün, senin ağzından çıkan kimi sözcükleri ulaştırdı bana, bu öyle bir iş açtı ki başıma söylemediğin şeyleri duyduğuma inandırdı ve yanlış bir adım atmaya zorladı beni. Bu yüzden, son zamanlarda yaşadığım en büyük aşk acısının sorumlusu olarak onu fırından çıkardım ve odamdaki bir çekmeceye tıktım.”

Beatriz gözlerini kapattı ve işaret parmağını şakağına götürerek ona deli olduğunu anlatmaya çalıştı. Ama Carlos’un oyununu yanıtsız bırakmıyor, “İşte şimdi tam Ugarte gibi konuştun” ya da benzeri saldırgan cümlelerle onu geri adım atmaya zorlamıyordu. Carlos, Beatriz’in bir göğsünden öbür göğsüne geçerek gömleğindeki rakamları okudu: 3, 7, 9, 1, 5, 3, 6, 4, 1... Belli bir düzeni olmadan bir araya getirilmiş rakamlardı bunlar. Beatriz’in çıplak bedenine ulaşmak için hangilerini kullanabilirdi? Dokuz-bir-beş-dokuz-üç mü? Yedi-yedi-altı-bir-bir mi? Rakamlardan ikisini bildiğini düşünüyordu, ama üç tane daha kalıyordu geriye. Kim bilir, belki bir gün onları da bulurdu.

“Şu Stefano denen adam bu açıklamayı kabul eder mi, bilemiyorum. O da bir başka deli. Bugün öğle üzeri bana bağırdı ve beni işimi bilmemekle suçladı. Telefonun hakkında ona yanlış bilgi verdiğim için çıkıştı bana. Eğer Ugarte araya girmeseydi kim bilir daha neler diyecekti.”

Beatriz alnını kırıştırdı. Öğlenki tartışmadan dolayı hâlâ öfkeliydi.

“Peki Ugarte ne dedi ona?”

“Senin çok garip biri olduğunu ve son zamanlarda insanlardan kaçmayı huy edindiğini ve bu yüzden de daha fazla yalnız kalabilmek için fırındaki telefonu çıkardığını söyledi. Belli ki, bu geceki akşam yemeğinden haberi yoktu...”

Beatriz ona alaycı bir biçimde baktı.

“Gelecek sefere ona ne demelisin biliyor musun? Stefano’ya yani...” dedi Carlos. Ugarte’nin meseleye ondan yana müdahale etmiş olmasına sevinmiş ve bu onu bir parça keyiflendirmişti. “Ona şöyle demelisin, Stefano, siktir ol git. Ona aynen böyle demelisin. Eğer bir budalalık yaparsa söyle o an otelden atayım. Herif orospu çocuğunun teki.”

“Sakin ol, Carlos,” dedi Sabino.

“Ama sonra benden özür dilediği de bir gerçek,” dedi Beatriz.

“Buna inanırım. Hem orospu çocuğu hem sahtekâr.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Carlos bu yeni ses tonuna gem vurmak için uğraşıyordu. Ama, tuhaf biçimde, Beatriz’in hoşuna gitmiş gibiydi. Bu duruma biraz kafa yorması gerekiyordu. Belki de şifrenin üçüncü rakamı bu ses tonunda saklıydı.

“İkimizin de gitmesi gerekiyor,” dedi Carlos, saatine bakarak. Saat sekizi yirmi beş geçiyordu.

“Peki, görüşürüz öyleyse. Akşam yemeğinde iyi eğlen-celer,” diyerek veda etti Beatriz ve el frenini indirdi.

Citroën’in arka lambaları polislerin yanına geldiğinde kırmızıya döndü ve hemen sonra da kayboldu. Carlos daha on adım atmamıştı ki araba yola sapmış ve Barselona’ya giden anayola çıkmıştı.

Ciplerin yanından geçerken polisler ona göz ucuyla baktılar. On kişi kadardılar ve hepsi de genç ve yapılıydı, giydikleri kıyafetler ve silahları yeniye benziyordu. “Onları oyalamak için bir şeyler düşünmen gerekecek, Carlos,” dedi içinden bir ses. Sabino’ydu bu. “Her şey yolunda giderse bir sorun yok, ama hesapta olmayan bir şey çıkarsa ne yapacaksın? Yarın akşam bu polislerin ve otelin çevresinde dolaşan diğerlerinin devriye gezmek için emir aldıklarını varsayalım. Elbette beyaz işaretlerin anlamını çözemeyebilirler ama yine de...” Sabino bir an için duraksadı, “ya Jone haklı çıkarsa, zira bunlar senin bildiğin polislerden değil, bunlar soru sorup sonra da rapor hazırlayan

cinsten. Sonuçta, böyle olmasa bile, onlardan iki ya da üç tanesiyle karşılaşma tehlikesini göze alamazsın; Jone ya da arkadaşı birkaçının hesabını görebilir, bu durumda da hepiniz mahvolursunuz. Bu yüzden, fırının çevresindeki polisleri oradan uzaklaştırmak için bir şeyler düşünmen gerekiyor. O saatte televizyonun İspanya-Almanya maçını verdiğini biliyorum, ama bence bu yeterli değil. Normal bir durum için yeterli olabilir, ama onların da durumun ayırdında olduğunu düşünecek olursan, tüfekleri bırakıp maç izlemeye gideceklerini sanmıyorum, hem de hiç. Koca Dudak ve arkadaşları hepsinden daha profesyonel.”

Yolun sonuna gelmek üzereydi ve trafiğin uğultusu Sabino’nun söylediklerini rahat biçimde duymasını engelliyordu. Ama aklına bir fikir gelmişti bile ve biraz ileride, karayolundan karşıya geçmek için uygun zamanı kollarmış gibi yapıp solunda kalan araziye inceledi. Orada La Riera Blanca’nın bir kolu vardı ve kuru bir nehir yatağından çok bir mağarayı andırıyordu. Bir yanı yola bakıyordu, öbür yanı ise bir zamanlar bağ olan boş bir araziye.

Mağara gibi olan yere yaklaştı, insanların yıkıntı ve çöp atmak için kullandıkları bölüme kadar gitti. Evet, yangın çıkarmak için iyi bir yerdi. Zamanı geldiğinde, Mikel, bir çöp torbasının ya da ona benzer herhangi bir şeyin içinde, oraya bir bidon benzin götürebilirdi. Otelin yolunu gözetleyen polisler belki onu o anda görebilirlerdi, ama bu durumun dikkatlerini çekmesi oldukça güçtü. Üstelik bu operasyon bir başka açıdan da güvenliydi, çünkü hem karayolu hem de boş arazi yangının ilerlemesini engelleyecek, otel ve yerleşim birimleri tehlike altında kalmayacaktı. Böğürtlenlerden ve mağaradaki çöplerden bir hayli duman ve yağlımlı alev çıkacaktı ama, her durumda, polisleri birkaç saat için oyalayacak bir yangından başka bir şey olmayacaktı.

Sabino’nun inadını çabucak kırdığı için mutlu bir biçimde karayolunu geçti ve köy yoluna saptı. Amaçlarına ulaşabilecekler miydi acaba? Her durumda, daha fazla po-

lisi bu işe koşacak ve tüm polisleri yangın yerine göndereceklerdi. Eğer bu taktik sonuç verirse, yıldız işaretli kâğıdı yırtacak ve Korku Ülkesinden kurtulacaktı. Eğer başarmazsa... Ama bu olasılığı düşünmek istemiyordu. “Bence düşünmelisin. Kanındaki diazepam tükenmek üzere. Hapın etkisi geçer geçmez, ne güzel bir geleceğin seni beklediğini göreceksin,” dediğini duydu içindeki sesin. Bir kez daha başını salladı. Düşünmek istemiyordu. En azından akşam yemeği bitene kadar.

İsminin tam tersine, La Masía, tam anlamıyla restoran denebilecek bir kır evi değildi, daha çok, son zamanlarda çevredeki yerleşim birimlerinde ve Montserrat civarındaki kulelerde yaşayanların mesken tuttuğu bir buluşma yerine dönüşmüş eski bir handı. Ev, geçmişin bir anısı olarak, atlı askerlere tahsis edilmiş geniş bir antreyi ve duvarlarındaki kalın taşları hâlâ koruyordu; evin diğer yerleri, İngiliz tarzındaki barı ve onun devamındaki yemek salonu ve mutfak, iki ya da üç yıl önce yenilenmişti.

“Fazla gösterişli bir yer ama yemekleri çok iyi,” dedi Carlos, geç kaldığı için dilediği özrü María Teresa kabul ettiğinde.

“Bence güzel bir yer,” dedi kadın. Bir martini içmek için Amerikan barın önünde oturuyordu ve bej renginde, işli bir elbise giymişti.

“Çok hoşsun,” dedi Carlos, dudaklarına bir öpücük kondurarak.

“Dikkat et! Makyajımı bozacaksın!” dedi María Teresa, gülerek.

“Makyajını ve sonra da başka şeyleri. Bana biraz zaman ver,” diye yanıtladı Carlos, garsona bir işaret yaparken. “Bir martini de bana lütfen.”

“Hazırlamamı ister misiniz?” diye sordu garson. Carlos başıyla onayladı.

“Ee María Teresa, anlat bakalım?” dedi Carlos, María Teresa’nın martinisinden uzun bir yudum aldıktan sonra

ve aralarındaki sohbet o anda başlıyormuş gibi. Otelden çıktığında hissettiğinden daha kötü hissediyordu kendisini; berbat değil ama daha kötü. Kan, vücudunun içindeki dolaşımını sürdürüyor ama, bir saat önce yaptığı gibi, geçtiği yere sakinleştirici sözcükler bırakmıyordu, tersine, *her şey yolunda gidecek* gibi cümleler yavaş yavaş yok olmaktaydı. Ama önemi yoktu: diazepanın yerini alkol alabilirdi. Gerçekliğin La Masía'nın dışında kalmasını, içindeki tüm seslerin susmasını ve kulaklarına yalnızca María Teresa'nın sesinin gelmesini istiyordu.

María Teresa ona oğlunun bir sorununu anlatıyordu. Anlaşılan hocalarından biri ona kafayı takmış ve ne yaparsa yapsın hak ettiği yüksek notu vermemiş. Sonuç olarak da not ortalaması düşmüş ve burs alma hakkını kaybetmiş.

“Az para değil. Burslu olmakla olmamak arasında çok fark var. Senin gibi insanlar için pek bir şey fark etmiyor belki...” bunu söylerken gülümsedi, “ama benim gibi sıradan bir işçi için oldukça fark ediyor.”

“Anlıyorum.”

“Ama şimdi sorunlardan söz etmeyelim,” dedi María Teresa, kadehini alarak. “Bugün benim için çok özel. İlk kez beni yemeğe davet ediyorsun,” diye ekledi elini Carlos'unünün üzerine koyarken.

“Özür dilerim,” dedi garson, alçak bir sesle, María Teresa'nın sevgi gösterisini ve devamında olacakları bozduğu için sıkıntılıydı.

Daha sonra, hazırladığı martiniyi Carlos'un önüne bıraktı ve onlara yemek münüsünü uzattı. Yemeklerini şimdi mi ısmarlamak isterlerdi? Eğer şimdi ısmarlarlarsa, masaya geçtiklerinde daha az beklerlerdi.

“Tamam, hemen ısmarlıyoruz. Belki bunu söylemem doğru değil, ama bu öğlen yemek yemedim ve karnım korkunç bir biçimde aç,” dedi Carlos, martinisinden uzun bir yudum alarak. Sert bir içkiydi ve bir sıcaklık hissi yayarak midesine iniyordu.

“Karnının aç olduğunu söylemek niye kötü olsun ki?” diye yorumladı María Teresa.

Carlos çam fıstıklı ıspanakla karabiber soslu et, María Teresa ise önden escalibada* denen soğuk bir yemek ve ardından jambonlu alabalık istedi.

“Tatlı olarak da bir *çalgıcı* alacağım. Çok fazla kalorisi olduğunu biliyorum ama ne yapayım,” dedi María Teresa, mönüyü bırakarak. Misket şarabıyla birlikte servis yapılan bir kuru meyve tatlısından söz ediyordu. “Niye böyle adlandırdıklarını biliyor musun?”

“Bir şeyler duymuştum ama şimdi anımsamıyorum,” dedi Carlos. O da mönüyü masaya bıraktı. “Nasıldı, anlatır mısın?” diye ekledi, bir işaretle garsonu çağırarak.

“Pekâlâ, anlatılanlara bakılırsa, bir zamanlar müzisyenler çok yoksulmuş ve yemek yiyecek paraları bile yokmuş. O yüzden, kalorisi yüksek olduğu için hep bu tatlıdan isterlermiş.”

“Evet doğru, şimdi anımsadım,” dedi Carlos. Daha sonra, çağrısı üzerine masaya gelen garsona döndü. “Bize zeytin getirebilir misiniz? Eğer martininin başıma vurmasını istemiyorsam bir şeyler yemem gerek.”

“İsteseniz bir parça da tereyağı getirebilirim. Yağlı bir şeyler yemenin iyi geldiğini söylerler. Alkolün etkisini azaltmak için yani,” dedi garson, deminki aynı alçak sesle. Biraz hüzünlü bir adamdı.

“Hayır, zeytin yeter.”

“Elbette yeter! Eğer birazcık sarhoş olmazsak işin tadı çıkmaz,” diye güldü María Teresa, martinisini göstererek. Garson da pek içinden gelmeden güldü.

“İsterseniz bir not alın...” dedi Carlos. Garson başıyla onayladı. On beş dakika sonra –martinileri bitirip zeytin tabağını boşalttıklarında– yemek salonuna doğru yöneldi-

* Üzerine zeytinyağı gezdirilerek servis edilen közlenmiş biber ve patlıcanlardan yapılmış bir giriş yemeği.

ler. Koridoru geçerlerken, mutfak kapısının önüne geldiklerinde, birisi María Teresa’ya seslendi.

“Nuria!”

İki kadın, pştkten sonra, hararetle konuşmaya başladılar ve Nuria son günlerde neler yaptığını anlatmaya başladı. şansı yaver gitmişti, çünkü oteldeki işten onu attıklarının ertesı günü La Masía’da çalışmaya başlamıştı, ama yine de Laura’nın davranışı çok utanç vericiydi. Evet, oteldeki insanlar oldukça garipti, hemen hemen hepsi hapse girmişti ve oradan çıktıklarında da akıl sağlıkları bozulmuştu.

“Seni içeride bekliyorum,” dedi Carlos. Koridorda ayakta dikilip Nuria’nın düşmanca bakışlarına hedef olmaktan dolayı kendisini rahatsız hissetmişti.

Yemek salonu çok genişti ve dekorasyonu –yalnızca ağaç sütunlardan dolayı değil– yazdan çok kış için uygundu. Dolu olan üç masadan uzaklaşan Carlos, kapıya ters açıda bulunan köşeye gitti ve şöminenin yakınına oturdu.

“Kış mevsiminde olmamamız ne kötü. Hava soğuyup da ateş yandı mı bu masa çok hoş olur,” dedi yemek salonunun sorumlusu Elli yaşlarında bir bayandı.

Bardaki garsonun tersine, yerinde duramayan bir insan izlenimi veriyordu.

“şimdi de oldukça iyi,” dedi Carlos.

“Yalnız kalmamanız için size şarap getireyim mi?” dedi kadın, kalemini not defterine doğru götürerek. “Hangi şarabı istersiniz?”

“Bilemiyorum,” dedi Carlos, biraz şaşkın. Niye kendisiyle bu kadar samimi konuşuyordu bu kadın? Nasıl bir restorandı burası? Yalnızca çiftlerin geldiği bir yer miydi? slubu bir yemek salonu sorumlusundan çok bir *madamı* andırıyordu.

“Ugarte, genelde, Bask lkesi şaraplarını tercih eder. İnsan yurduyla arasındaki bağları tümden koparmamalı der hep,” diye bilgilendirdi onu kadın, dostça bir gülümsemeyle.

Bu her şeyi açıklıyordu. Ugarte, büyük bir olasılıkla, restoranın devamlı müşterisiydi ve bundan dolayı kendisini de bir dost gibi karşılamaktaydılar. Hiç kuşkusuz, kadının hafızası kuvvetliydi. Doro, Ugarte, Guiomar ve diğer otel çalışanları beş ay kadar önce buraya akşam yemeğine gelmişlerdi. Doro'nun elli beşinci doğumgünü kutlamak amacıyla.

“Pekâlâ, ben Ugarte'den çok farklı olduğuma göre, bana bir Katalan şarabı getirin lütfen. İstedığınız herhangi bir markayı.”

“Öyleyse size restoranımızın şarabını getireyim. Beğeneceğinizi sanıyorum.”

Kadın, mutfağa bakan kapının ardında gözden kaybolmadan önce iki kez durdu – orta yaşlı bir çiftin ve tek başına yiyen bir adamın masasında. Ama Carlos'un bakışları kadını oraya kadar izlemedi. Yemek yiyen müşterilere takıldı gözleri. Polise benzemiyorlardı. Ne tek başına yiyen adam ne de yaşlı çift. Yemek salonunun öbür ucundaki üçüncü masada bir aile vardı – anne, baba ve üç küçük çocukları. Endişelenecek bir durum yoktu ortada.

María Teresa yemek salonunun kapısında belirdi ve hangi masaya oturduğunu görmek için bir an dıraksadı. Salonun sorumlusu ona yaklaşarak *orada* anlamına gelen bir işaret yaptı ve ikisi de Carlos'a doğru yürümeye başladılar.

“Çok gecikmedim umarım,” dedi María Teresa, oturur oturmaz. Yemek salonunun sorumlusu, Carlos'un kadehine bir miktar şarap koydu.

“Hoşunuza gitti mi?” diye sordu. Carlos evet dedi.

“Şimdi ilk tabaklarınızı getiriyorum. Ispanak ve escalibada, öyle değil mi?

İkisi de onayladılar ve kadın yeniden mutfak yönüne doğru oradan uzaklaştı. Carlos şarap servisi yaptı.

“Off! Nuria ateş püskürüyor!” dedi María Teresa.

“Ne söyledi sana? Benim ona saldırdığımı mı? Yalan değil. Geçen pazartesi mutfak kapısıyla sıkı bir tane patlattım.”

“Evet, biliyorum.”

“İstemedi oldu tabii. Daha iyi refleksi olacağını düşünmüştüm.”

“Açıklaman gerekmiyor,” dedi nazık bir biçimde. Daha sonra, Carlos’u kolundan tuttu. “Hadi kadeh kaldıralım, ne dersin?”

“Sen başla.”

“Pekâlâ, içimden bir dilek tutacağım,” dedi María Teresa, kadehini kaldırarak.

“Öyleyse, ben de.”

“Yarınki kaçış iyi sonuçlansın,” diye düşündü Carlos. Ama bu dilekte bulunur bulunmaz haksızlık ettiğini düşündü. Yeniden kadehini kaldırdı ve kadına baktı:

“Zengin ve mutlu yaşamana.”

“Kim bilir.”

“Neden olmasın? Olabilir. En azından belli bir ölçüde,” dedi Carlos, kadehi bitirdikten sonra. Vasiyetnamesini değiştirmeye karar vermişti. Pascal’ın adının yanına onunkini de ekleyecekti.

“Her şeye karşın, Nuria sana kızgın değil. Esas Laura’ya kızgın,” diye söze girdi María Teresa ve otelde son olup bitenleri anlatmaya geçti: Laura ve Ugarte, Mayıs ayından beri ayrı yataklarda uyuyorlarmış ve boşanıp boşanmama-ya karar verme konusunda bir çeşit deneme yapıyorlarmış; denemenin bitmesine iki gün kala kavga etmişler. Bunun nedeni ise, Laura’nın Nuria ile Ugarte arasında olanların farkına varmasıymış, ikisinin de özgürlüklerine kavuşmasına çok az zaman kala kıyameti koparmış ve hiçbir açıklama kabul etmeden Nuria’yı otelden kovmuş.

“Bence, Laura Nuria’ya yol vermek için bu durumdan yararlandı,” dedi Carlos, servis edilen ıspanak tabağından çatalına bir çam fıstığı alıp ağzına götürerek. “O geceki yemekte ben de vardım ve Laura sırf bir başkası olan biteni duysun diye o patırtıyı koparmış gibi geldi bana.”

“Guiomar’ın duyması için, bu çok açık.”

“Laura ve Guiomar meselesini biliyorsun demek,” dedi.

“Hepimiz kuşkulaniyorduk. Yani sen hariç hepimiz.”

“Peki sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Carlos. Bir miktar şarap içti ve beklemeye başladı. O geceki yemekte havadan sudan konulardan konuşup yavaş yavaş sarhoş olmaktan başka bir amacı yoktu.

“Bence o denemeler filan saçmalık. Bir çift ya anlaşıyor-
dur ya da anlaşılamıyordur. Eğer işler kötü gitmeye başlarsa
sonradan düzelmesi çok zordur. Sonra, şu iki ay boyunca
kimseyle yatmama meselesini de anlayamadım... Eğer
birine âşıkсан ve o da uzakta yaşıyorsa, bir diyeceğim yok.
Ama Laura ile Ugarte’yi düşünürsek... En azından bana
göre, Ugarte’nin Nuria ile ilişkiye girmesi son derece
olağan. Çünkü Nuria da kocasından ayrı yaşıyor.”

“İspanya’ya demokrasi geldiğinden beri bu işler aldı
başını gidiyor,” diye takıldı Carlos. Damarlarındaki alko-
lün oranı gittikçe artıyordu. “Ya şu futbolculara ne diyor-
sun?” diye sordu daha sonra, konuyu değiştirmek için.
“Geçen gün gördüğüm kadarıyla, Masakiewicz ve Banat
iki kızla otele geliyorlardı. Otel odalarına kız alıyorlar mı?”

María Teresa ciddi bir yüz ifadesi takındı ve yanıt ver-
meden önce patlıcanından bir lokma aldı. Bu arada, Carlos,
yemek salonuna girmekte olan insanlara çevirdi başını:
bu yakınlarda yaşayan insanlara benziyorlardı, Dünya Fut-
bol Şampiyonası’nın cadı kazanından kaçan insanlara...

“Ben odalarda çok az kalıyorum. Yatağı yapıp biraz
banyoyu temizliyorum ve öbür işlerle ilgileniyorum,” diye
açıkladı María Teresa.

“Son derece profesyonelce, mirim,” dedi Carlos, şarap
kadehini kaldırdı ve ikinci kez kadehlerini tokuşturdular,
bu kez hiçbir şey söylemeden. “Yine de, odalardan birinde
yorgunluk atıyorsun, öyle değil mi? Yorgunluk attığın odadaki
birçok sırtı bildiğine eminim. Bu, Boniek’in odası olmasın!”

Kendisini garip hissediyordu. Diazepan kadar alkol de
onun konuşma tarzını değiştiriyordu. Alkolle birlikte, se-

sinin tonu, Guiomar ile Ugarte arasında bir perdeden çıkıyordu.

“Eğer bilmiyorsan söyleyeyim, Danuta’nın odasında dinleniyorum. Neden mi? Çünkü orada birçok moda dergisi var, onlara bakıyorum. Boniek’in donlarına bakmaktansa moda dergilerine bakmayı tercih ederim.”

Bir an ara vermek zorunda kaldılar, çünkü garson –barda martini servisi yapan garsondu– ikinci tabaklarını getirmişti.

“Yeni bir şişe şarap ister misiniz?” diye sordu Carlos’a. Birinci şişede yalnızca dört parmak kadar şarap kalmıştı.

“Evet, getirin lütfen.”

“Bu kez gerçekten sarhoş olacağız sanırım,” dedi María Teresa, ellerini yüzüne götürerek. Yanakları kızarmıştı.

“Nasıl olsa evinizin çok yakınmdasınız,” dedi garson, beklenmedik bir samimiyetle. Ugarte’nin arkadaşları olduklarını haber almıştı besbelli.

“Bana korkunç sıcak geliyor. Burası sıcak değil mi? Yoksa şaraptan dolayı mı?” diye sordu María Teresa, yeniden yalnız kaldıklarında.

“Şaraptan dolayı, emin ol. Ama eğer sıcak geliyorsa neden ceketini çıkarıyorsun?”

“Ceketimi çıkaramam. En azından burada. Yoksa bir skandal olur.” María Teresa son derece kendisine has bir hareket yaptı. Başını eğdi, dudaklarını büzdü ve aşağıdan yukarıya doğru şöyle bir baktı. Carlos, kadının dekoltesini süzdü. İçinde bir şey yok gibiydi.

“İçinde hiçbir şey yok mu? Sutyen bile mi yok?” diye sordu Carlos, soruyu gözleriyle vurgulayarak.

“Bunu öğrenmek istiyorsan, ceketimi çıkarıp kendin bak.”

Carlos, masadaki şişede kalan şarabı servis yaptı.

“Hâlâ bir seks sembolü olabilirsin,” dedi.

“Hiç fena olmaz,” dedi kadın, şaraptan küçük bir yudum aldıktan sonra. Alkol, yanıtlarına cesaret katıyordu.

“Neden?”

“Senin artık beni arzulamadığın kesin. Bu benim kafamda kurduğum bir şey değil, tersine, gerçeğin ta kendisi.” María Teresa da artık ciddi bir tonda konuşmuyordu, ama şaka yapar gibi bir hali de yoktu. “Bir hesapla, Carlos. Ne zamandan beri yeraltı mezarlığımıza gitmedik. En azından on beş gün oluyor. Neyse ki geçen gün beni çeşmenin oraya götürdün.”

María Teresa, fırının altındaki duldaya yeraltı mezarlığı adını takmıştı.

“Böyle söylemeye hakkın yok. Bugünlerde bir sürü hayhuy var, hepsi bu.”

“Ne hayhuyu?”

Sanki başının üzerinde bir levha varmış gibi kadının düşüncelerini okuyabiliyordu. Şöyle diyordu o levha: “Bir başka kadın buldun ve yeraltı mezarlığına ya da çeşmenin yanındaki çimliğe onu götürüyorsun ve o kadından benden daha fazla hoşlanıyorsun, büyük olasılıkla benden genç biri.” İşin garip yanı, bir yere kadar haklıydı da. Ama bir yere kadar, tümüyle değil. Jone’dan, ondan hoşlandığı kadar hoşlanmıyordu.

“Bugün de oraya gitmeyeceğiz,” dedi ona.

“Gitmeyecek miyiz?”

María Teresa’nın biraz rengi attı.

“Bugün daireme gideceğiz,” diye ekledi Carlos, hiç bekletmeden. María Teresa’nın gereksiz yere acı çekmesini istemiyordu.

“Doğru mu bu?” dedi kadın, bu kez daha da solgundu. Sanki boğazına bir ekmek kırıntısı kaçmış gibi öksürdü. Alabalık tabağını önünden uzaklaştırdı ve sabit bir biçimde ona bakakaldı.

“Hayır, olmaz. Bunun hepsini yemek zorundasın,” dedi Carlos, yeniden tabağı ona yaklaştırarak. O gözlerde sanki bir levhada yazılıymışçasına apaçık gördüğü şeylerden biraz ürküyordu. Şöyle diyordu María Teresa’nın bakışı: “Davetini gerçek aşkın bir kanıtı olarak yorumluyo-

rum. Şimdiye kadar senin için bir boş zaman eğlencesi, sıradan bir sevgili olduğumu sanıyordum; her şeyden önce aynı ekonomik ve kültürel düzeyde değiliz, ayrıca artık dul ve on yedi yaşında bir oğlu olan bir işçiden başka bir şey değilim ben. Ama şimdi beni evine çağırıyorsun, eğer şimdiye kadar düşündüklerim doğru olsaydı ya da yaşamında bir başka kadın olsaydı böyle bir şey yapmazdın.”

“Bu duyduklarımdan sonra alabalık falan yiyemem. Ne de çalgıcı tatlısını. Yalnızca bir tart yiyebilirim. Büyük bir parça bisküvili ve kremalı tart.”

Carlos sandalyesine iyice yerleşti ve kadının yanağına bir fiske vurdu. Evet, akıllı bir kadındı. Tart meselesinde olduğu gibi, kendisini kontrol etmesini biliyordu.

“Aklımın fikrimin yeraltı mezarlığında olduğunu düşünme,” diye sözlerini sürdürdü María Teresa, tatlıları değiştirdikten sonra. Garsonun biraz önce masaya bıraktığı şişeye bakıyordu. “Asıl hoşuma giden, bu oyunlar... İkimizin oynadığı bu tiyatro, çünkü bunlar benim için yeni şeyler. Ölen kocam, nasıl denir, o da benim gibiydi, küçük bir köyde yetişmişti ve hiçbir cinsel kültürü yoktu. Ama bu davetler, önce akşam yemeğine çıkmak, daha sonra beni dairene davet etmen, bunları bana duyduğun saygının birer göstergesi olarak yorumluyorum. Böyle işte.”

María Teresa şarap kadehini kaldırıp içti ve Carlos da bir an sonra aynı şeyi yaptı. Söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Ortada bir yanlış anlamamanın oluştuğunun farkındaydı ve bu yanlış anlamaların kısa bir süre içerisinde kartopu gibi büyüyebileceğini de biliyordu; ama ne yapabilirdi? O anda hiçbir şey.

“Bu cinsel kültür meselesi ilginç,” dedi sonunda. Kulaklarının yandığını ve biraz da başının döndüğünü hissediyordu, ama bunun dışında gayet iyiydi. “Bu kültürü nasıl edindiğimi biliyor musun? Bildiğim az sayıda şeyi nasıl öğrendiğimi? Militanlık yaptığım yıllardaki bir öğretmenim sayesinde. Adı Sabino’ydu. Daha sonra çok iyi dost olduk.”

María Teresa başını salladı. Ama başka şey düşünüyordu ve Carlos'un konuşmasına fırsat vermeden kendisi konuşmaya başladı.

"Elbette, şimdi anlıyorum. O palyaço kılıklı gazeteci bu yüzden ağzımdan laf almak istedi, çünkü hepiniz bir zamanlar politikaya bulaşmışsınız. Ama benim ağzımdan hiçbir laf almadı," dedi, küçümseyen bir tavırla. Stefano'dan hoşlanmamıştı. Üstelik yumuşak tavırlı hiçbir erkekten de hoşlanmazdı.

"Ya, öyle mi? Peki ne öğrenmek istiyormuş?" diye sordu Carlos, hiçbir huzursuzluk duymadan. Eğer Stefano, Jon ile Jone'u yakalamak istiyorsa elini çabuk tutması gerekecekti. Üçüncü yıldız işaretine yirmi dört saatten az bir zaman kalmıştı. "Dikkat et Carlos, kendine bu kadar güvenme," dediğini duydu içindeki sesin.

"Bilgi almak istiyordu. Yok ziyaretçileriniz oluyor muymuş, yok hâlâ daha önceki düşüncelerinizi savunuyor muymuşsunuz, falan filan. Ayrıca Bask Ülkesi'nden tüm göçmenleri kovmak istediğinizi söyledi bana. Belli ki, benim de bir göçmen olduğumu bildiği için. Ben de ona buna inanmadığımı söyledim. Doğrusu, soru sorma tarzına bakılırsa, daha çok bir polise benziyordu."

"Güvenilecek bir adam değil. Bu kesin."

"Doğru. Bence de öyle."

"Deminki konuya dönersek, Sabino'nun bir kuramı vardı. Örgüte giren militanların büyük bir bölümünün, özel olarak bizlerin, genel olarak da tüm Basklıların, cinsellik konusunda oldukça kompleksli olduğumuzu ve bunun da bizim zayıf noktamız olabileceğini, zira polisin aramıza kadınları sızdırabileceğini ve bunun da bizim sonumuz olabileceğini, çünkü tek bir kadın gizli polisin örgüte on erkek polisten daha fazla zarar verebileceğini söylediler. Deneyimli bir kadın kolayca kanımıza girebilirdi elbette. Bir kere bunu yaptı mı da, gerisi gelirdi..."

Carlos bu anekdotu anımsayınca güldü. Biraz daha sarhoş olmak niyetindeydi ve şarabından bir yudum daha aldı.

“Gerisi malum. Sizi fahişelere götürürdü.”

“Hayır. Sabino çok daha kendine özgü biriydi. Bizleri Biarritz’de porno film gösteren bir salona götürürdü. Siyasal bir toplantı yapmadan önce hep sinemaya giderdik. Ugarte de gelirdi ama Guiomar gelmezdi. Guiomar örgüte daha sonra girdi.”

Garson masaya iki porsiyon tart koyarken sustu. İkisi de kocaman birer tarttı ve kremaları taşıyordu.

“Kahvelerimizi de getirir misiniz? Tatlının yanında kahve içmeye bayılırım,” dedi Carlos garsona. “O filmleri çok iyi anımsıyorum...” diye sürdürdü konuşmasını, garson gidince. “*La Coopérative de l’amour, Putain de temps* gibi adları vardı. O dönemde bizim üzerimizde korkunç bir etkisi oluyordu. Gerçekten de. Silah talimlerinden bile çok.”

“Senin en çok beğendiklerin de Romalıların olduğu filmler olsa gerek, Romalı askerlerin Hristiyan kızların ırzına geçtiği türden filmler” dedi María Teresa. Yeniden başını eğmiş ve hınzır bir biçimde ona aşağıdan yukarı doğru bakıyordu.

“Hayır, bu bende daha önceden vardı sanıyorum. Bizi *Ben-Hur*, *Quo Vadis* gibi filmlere götürdükleri günlerden kalma bir şey. Şimdiyse...” cümlesini tamamlamadan önce kaşığı kaldırdı, “bütün dikkatimi bu tarta vereceğim. Çok fazla konuştuğumu sanıyorum.”

María Teresa bisküviyle kremayı orantılı biçimde birbirine karıştırarak tatlıyı azar azar yedi ve Carlos’tan daha sonra bitirdi.

“Ailen var mı? Bana hiç onlardan söz etmedin,” diye sordu, fazla ilgilenmiyor görünerek. Ama sessiz kaldığı süre boyunca bu soruyu nasıl soracağını düşündüğü açıktı. “Senin de görebileceğin gibi, yanlış anlama sürüyor. Bunu engellemek için hiçbir girişimde bulunmaman inanılmaz,” dediğini duydu içindeki sesin.

“Ailemden kala kala erkek kardeşim Kropotky kaldı geriye.”

“Nasıl? Kropotky mi?” diye yineledi María Teresa, masada ileri doğru eğilip bir elini kulağına koyarak. “Özür dilerim Carlos, şimdiye kadar bana ailenden hiç söz etmediğin için isim tuhafıma gitti.”

“Kropotky, evet. On dört yaşından beri herkes onu bu isimle bilir, Kropotky,” diye anlattı Carlos, biraz daha şarap içtikten sonra. Birden, María Teresa’ya karşı bir acıma hissi duydu. Belki de bu yanlış anlamamanın sürmesine izin vermeliydi, doğabilecek tüm sonuçlarına karşın. Onunla evlenmeyecekti ama ilişkisini resmileştirecek ve bunu herkese açıklayacaktı. “Ne kadar iyi kalplisin, Carlos,” dediğini duydu içindeki sesin. Hemen ardından, Fare bir halk şarkısı mırıldanmaya başladı: *Sarhoş olurum şarap içersem, başım döner pipo tüttürürsem...*

“Çok garip bir isim,” dedi Maria Teresa, biraz akli karışmıştı.

“Kardeşimin hikâyesini sana anlatmamı ister misin?”

Bu sözcükler, Fareye gösterilmiş bir tepkiydi.

“Yalnızca kahvemizi içerken. Seni fazla yormak istemiyorum,” dedi kadın, garsonun fincanları getirdiğini görünce.

Az sonra, “On dört yaşındayken, pansiyonumuzda konuk olan bir işçi ona bir kitap hediye etti,” diye sözlerini sürdürdü Carlos, kahve fincanı önünde duruyordu. “Karayolundaki inşaatta çalışmak için geldiğini, çünkü hapisten yeni çıktığı için başka iş bulamadığını sanıyorum ya da en azından teyzemiz bize böyle anlatmıştı. Neyse, bu adam kardeşimin okumaya düşkün bir genç olduğunu gördü ve ona bir kitap hediye etti, *Ekmeğin Fethi*, Kropotkin adında bir Rus devrimcisinin kitabı. Kitap kardeşimin çok hoşuna gitti ve o andan itibaren Kropotkin şunu diyor, Kropotkin bunu diyor dedi durdu ve sonunda, küçük köylerin nasıl olduğunu bilirsin, hepimiz onu Kropotky diye çağırır olduk. Ne zaman ki...”

“Neyin var,” dedi María Teresa.

“Şu anda onun nerede olduğunu anlatsana. Hangi nedenden dolayı orada olduğunu da,” dedi içindeki ses. “Nasıl

istersen öyle yap, Carlos. Sen özgür bir insansın ve içinden geldiği gibi davranmaya hakkın var,” dendiğini duydu sonra, bu kez Kropotky’nin sesiydi konuşan. Başı iyice ağırlaşmıştı ve gözlerini masadan kaldırıp yemek salonuna bir göz atmakta bile güçlük çekiyordu; yine de, bunun dışında kendisini çok iyi hissediyordu.

Örneğin, belleğinde yığınla anı vardı; bunları anımsamak, dolu bir çuvaldan elma çıkarmak kadar kolay geliyordu ona.

“Dedemin evleri vardı,” diye başladı o anılardan birini anlatmaya, “ve bu evlerden bazıları bizim köydeki bir mahalledeydi. Endülüs’ten insanlar 1965 yılında göç etmeye başladığında, bazı göçmen aileleri kira ödeyerek dedemin evlerine yerleştiler. Kardeşim ve ben de her ay kirayı onlardan tahsil etmeye giderdik. Bir gün, kardeşim tüm mahalle sakinlerini topluyor ve bir miting veriyor: ‘Yoldaşlar, oturduğunuz evler dedemin değil. Yani o evleri o kurmadı. O evleri sizin gibi işçiler kurdu, boyadı ve donattı. Dedemin tüm bunlar için harcadığı para da onun değildi. Dörtte birini işçilere ödemek üzere temin ettiği bir paraydı...’ türünden şeyler söylüyor. Sonunda onlara kira ödemek zorunda olmadıklarını söyledi ve ikimiz de eve beş parasız döndük. Dedeme parayı kaybettiğimizi söyledi. Ben şaşırdım kaldım, ama hiçbir şey de söyleyemedim. O benden büyüktü ve daha zekiydi. Bu kira ödememe savı, Kropotkin’in kitabında yer alıyordu tabii.”

“Peki sonra ne oldu?”

“Kiracılarından biri dedeme haberi uçurmuş, dedem de bize bir güzel sopa çekti. Kropotky’ye bu yaptığından dolayı, bana ise hiçbir şey anlatmadığım için...”

Carlos düşünmek için bir an durdu. María Teresa bir yudum kahve içti ve kahve fincanını dudaklarının hizasında tutup ona bakmaya başladı. Ne anlatacağını bilemiyordu.

“İnsanlar karşısında konuşmak, kendisi konuşurken tüm o göçmenleri, ağızları bir karış açık, etrafına toplamak

için bunu yaptığını sanıyorum. İnsan içinde konuşmaktan çok hoşlanırdı. Onu hapse atmalarının sebebi de bu. Guernica'da Bask Yurdu Günü kutlanıyordu, o yıllarda yasaklanmış bir kutlamaydı bu elbette ve Kropotky kürsüye çıkıp bir şiir okumaya başladı. Sanki şu anda karşımdaymış gibi görebiliyorum onu: *Guernica ağacı! Nasıl çiçek açarsın bu yıkım çağında?* O gün bir sürü ürkü haykırışı kopardı ve bolca alkış aldı.”

“Hapiste çok kaldı mı?”

“Yo, hayır. Kropotky biraz deliydi ama aptal değildi. Onlara herhangi bir manifesto okumadığını, XIX yüzyıl İngiliz şairlerinden birinin şiirini okuduğunu söyledi. Aslında kardeşimin ilginç fikirleri vardı ama onları uygulayacak cesareti yoktu.”

Belleğindeki torba hâlâ doluydu, üstelik içinden çıkardığı her anının yerine torbanın dibinde on tane daha peyda oluyor gibiydi; ama hepsinin üzerinde –yığının üstünde duran kırmızı bir elma gibi– “Beni burada mı bırakacaksın?” diyen kardeşinin psikiyatri kliniğinin girişindeki hali vardı.

“Sonra, zaman içerisinde çok garipleşti ve birbirimize küstük. Neyse, konuyu değiştirelim. Artık yorulduğum sanıyorum. Epeydir hiç bu kadar konuşmamıştım.”

“Doğru,” dedi María Teresa, elini Carlos’unkinin üzerine koyarak. “Sen dinlen. Şimdi de ben konuşacağım. Benden oteldeki oyuncularla ilgili hikâyeler anlatmamı istemiştin, öyle değil mi? Sana şimdi hepsini anlatacağım. İçlerinde en düzenlisi, her ne kadar pek öyle görünmese de, çalıştırıcı Piechniczek...”

María Teresa, otelin odalarında gördüklerini anlatmaya başladı: kimin masasında ailesinin fotoğrafı, kimin masasında porno dergi varmış, kim dolapta viski şişesi saklıyormuş... Carlos, kadının hiç durmaksızın sıraladığı isimleri –Kupcewicz, Jalocho, Boniek, Lato, Banat– başına düşen su damlacıkları gibi işiterek, anlatılanları yarım yamalak dinliyordu; ama bu damlacıklar, tıpkı vücudundan süzülen

su damlacıkları gibi, yüzeyde kalıyor ve asla daha ileriye gitmiyordu. Kendisini rahat hissediyordu: damarlarında dolaşan yüksek orandaki alkol onu uyuşturmaktaydı; öte yandan, María Teresa'nın anlattıkları, belleğindeki torbanın ağzını kapatmasına yardımcı oluyor ve ona gerçek bir dinginlik veriyordu.

“Ama daha fazla devam etmeyeceğim,” dedi kadın birden. “Neredeyse uyuyacaksın. Eli kulağında.”

“Haklısın. Aslında çok garip, çünkü dün ve bugün uymaktan başka bir şey yapmadım,” dedi.

“Bazen bana da olur. Ne kadar çok uyursam o kadar çok uykum gelir.”

Yemek salonu boşalmıştı ve salonun sorumlusu mutfak kapısının yanındaki bir masada gazetelere göz atıyordu. Carlos saatine baktı. On ikiye on vardı.

“Daireme gidelim mi?”

“Tamam,” dedi María Teresa, ürpermiş gibi yaparak.

“Senin arabayla gitmek zorundayız. Ben yürüyerek geldim.”

İkisi de kalkıp çıkışa doğru yöneldiler.

“Eğer sence bir sakıncası yoksa, sen parayı öderken ben de Nuria ile vedalaşayım,” dedi kadın, yemek salonunun sorumlusuna yaklaşırlarken.

“Ama acele et. Bu ceketin altında ne olduğunu görmek istiyorum. Bence artık zamanı geldi,” dedi Carlos onun kulağına. Birkaç dakika sonra, ikisi de dışarıda, restoranın park yerindeydiler.

Çok hoş bir geceydi. Tertemiz bir meltem esiyordu ve köyün ışıkları kadar çevredeki ışıklar da –karayolundan geçen arabaların, yerleşim birimlerinin, otelin ışıkları– sanki birisi onları cilalamış gibi parlıyordu. Arabaya binmeden önce, Carlos, birçok kereler dairesinin penceresinden izlediği kiliseye baktı: mütevazı bir yapıydı, sıradan taşlardan inşa edilmişti ve saatinde de bir çatlak ya da çizgi biçiminde bir yarık vardı. Ama ona güzel bir kilise, sıcak

bir sığınak gibi görünüyordu. Birkaç gün önceki izlenimi gerçek olmuştu: eğer günün birinde gökyüzünden kanatlı kertenkeleler gelecek olsa, hiç kuşkusuz dinlenmek için o çan kulesini seçerlerdi.

La Masía'dan uzaklaşıp otelin karşısına geldiklerinde, “Evimiz ne kadar sakın,” dedi María Teresa. Öyle bir görüntüsü olduğu doğrudur.

Karayolunu geçip otelin yoluna saptıklarında, arabanın farları STOP işaretinin olduğu taşınabilir bir levhayı aydınlattı. Bir süre sonra da, elinde fener tutan ve onlara durmalarını söyleyen bir polis gördüler.

“Biz otel çalışanlarıyız, sorun yok,” dedi María Teresa, neşeli bir biçimde, polis de onun gülümsemesine karşılık verdi ve ilerlemelerini söyleyen bir işaret yaptı. Ne ki, tam yeniden hareket edeceklerken, yolun öteki yanından ikinci bir polis çıkageldi ve hareket etmemelerini buyurarak onlara bağırmaya başladı.

“Motoru durdur,” dedi María Teresa’ya. Koca Dudaktı bu ve her zamankinin tersine ağzını kocaman açıyor, bağırma-ya hazır görünüyordu.

“Neler oluyor?”

María Teresa kaşlarını çatı, bu buyruğa uymaya niyeti yok gibiydi.

“Size motoru durdurmanızı söyledim!” diye tekrar etti Koca Dudak, sanki sabrı tükenmek üzereydi. María Teresa’ya fırsat vermeden pencereden içeri elini soktu ve arabanın anahtarlarını kapıverdi. Motorun sesi kesildi. Gece birden çok sessizleşmişti.

“Arabadan inin,” diye ekledi sonra, her zamanki ses tonuna dönerek ve arabanın anahtarlarını María Teresa’nın kucağına atarak. Arabanın hemen yanında iki polis daha belirdi.

María Teresa, “Buna hiç hakkın yok. Arkadaşın burada çalıştığını biliyor,” diye adama çıkıştı. Ama emre uydu ve arabadan dışarı çıktı.

“Bunu o da biliyor, María Teresa. Hadi gel buraya ve sakinleş,” dedi Carlos, arabanın öbür yanından. Damarlarındaki alkol temkinli davranmasını engellemiyor, tersine, temkinli olması için ona güç veriyordu.

“Şurada durun ve ellerinizi kaldırın,” dedi Koca Dudak, zeytinlikle yolu ayıran bir duvarı el feneriyle aydınlatarak.

Carlos, en ciddi ses tonuyla, “Komiserinizle konuşmak istiyorum,” dedi.

“Komiser otelin salonunda, televizyondaki spor programını izliyor,” dedi onlara, yaklaşıp üstlerini aramaya başlarken. “İspanya’nın yarın çıkaracağı ilk on biri açıklayacaklar. Dediklerine göre, Almanya’ya karşı bir tane bile Basklı oyuncu oynamayacakmış.”

Diğer polisler güldüler.

“Bunda biz Basklıları gocunduracak bir taraf yok,” dedi Carlos, gülümsemesine engel olamadan.

Koca Dudak, el feneriyle onun sırtına vurup, “Kollarınızı indirmeyin,” diye emretti.

María Teresa ona doğru döndü.

“Sen ne yapıyorsun? Nesin sen? Bir kabadayı mı?” diye bağırdı.

Koca Dudak onu tepeden tırnağa süzüp, “Ne istiyorsunuz? Size bir tokat atmamı mı?” diyerek gözdağı verdi.

Onları durduran polis, María Teresa ile Koca Dudağın arasına girerek, “Sakin ol lütfen,” dedi. “Sakin ol, sakın ol,” diye yineledi, arkadaşının sabit bakışlarla kadını izlediğini görünce.

Sonunda onu kolundan tuttu ve duvarın oradan uzaklaştırdı.

“Bu kadar yeter. Değil mi ama?” dedi ona.

“Baksana sarhoş. O yüzden böyle böğürmeye başladı,” dedi Koca Dudak, küçümsemeyle. Daha sonra bir cipin arkasında gözden kayboldu.

“Çirkef bir insansın, bunu biliyor musun? Bunu komiserle konuşacağımdan emin olabilirsin,” diye bağırdı kadın ona.

Carlos, kadının ağlamaya başlayacağını düşündü.

“Hadi otele gidelim, María Teresa. Buradan gidelim ve tüm bunları unutalım,” diye rica etti.

Otele kadar kalan yol boyunca, başlarına gelen bu olay üzerine konuştular ve o gece komiserle konuşmanın uygun olup olmayacağı üzerine tartıştılar. Sonunda, María Teresa –Koca Dudağı şikâyet etmek isteyen oydu– Carlos’un dediğine geldi ve salona gitmekten vazgeçti. Evet, Carlos’un hakkı vardı: eğer hemen o gece gidip onu şikâyet edecek olsalar, tüm geceleri mahvolacaktı.

“Bir sigara içmek için terasa gidebilir miyim?” dedi kadın, arabayı garajın yanına bırakıp mutfığa girdikten sonra. “Orada birilerinin olduğunu sanıyorum.”

“Ne zamandan beri sigara içiyorsun? Seni hiç sigara içerken görmemiştim.”

“Genelde yalnızca düğünlerde içiyorum. Ama bu kabadayı beni zıvanadan çıkardı ve yukarı çıkmadan önce canım bir iki nefes çekmek istedi. Gerçekten de, sinirlerim bu haldeyken yukarı çıkamam. Elbette...” diye kekeledi, yemek salonuyla mutfığı birleştiren kapıyı aralayarak, “beni bu saatte otelde gören herkesin aklına bir şeyler gelecektir. Ama şu an için umurumda değil.”

Mutfak hâlâ bir şapele benziyordu. Temiz ve sessizdi, mutfaktaki tüm metal araç gereçler –Steiner marka fırından büyük çorba kâselerine kadar– karanlık yansımalar yayıyordu. María Teresa kapıdan ayrılmamıştı.

“Benim için de önemi yok. Hele beni nasıl savunduğunu gördükten sonra,” dedi Carlos. Eğer ikisinin arasındaki ilişkiyi resmileştirmek gerekiyorsa niye bu gece olmasındı bu.

“Hemen geliyorum,” dedi kadın, yanağına bir öpücük kondurduktan sonra.

“Böyle devam et, yanlış anlamamanın büyümesine izin ver. Hemen yarın pişman olmaya başlarsın,” dendiğini duydu. “Aslında bu baştan çıkmışlıkta endişe edecek bir şey olduğunu sanmıyorum,” diye duydu ardından. “Seni

çok yakından izliyor, bu açık, ama bildiği somut bir şey yok. Böyle davranıyor çünkü ikinizin arasında kötü titreşimler var, yoksa senin Jon ve Jone'la bağlantıdaki kişi olduğunu düşündü için değil.” “Böyle oluşu da endişe verici,” dedi üçüncü bir ses, Kropotky'nin sesiydi bu. “Kötü titreşimler havayı negatif enerjiyle doldurur.” “Bizler polisten tarafız,” dedi dördüncü bir ses, belleğinde gazetede ki bir fotoğraf belirirken. Önce kaçırıp sonra öldürdüğü işadaminin ailesi, nefretle ona bakıyorlardı o fotoğrafta.

“Danuta sana selam söyledi ve yarın Maradona ile diğerlerini izlerken hoşça vakit geçirmenizi diledi,” dedi María Teresa, mutfığa dönünce. “Guiomar'ın da iki mesajı var: yarın saat onda hazır olmanı istiyor ve köpeklerle yemek verdiğini söyledi.”

“Doğru ya. Köpekleri tamamen unutmuştum.”

“Neyse, sorun yok, Guiomar o işi halletmiş. Bir sigara istermisin? Ne olur ne olmaz diye yanımda iki tane getirdim.”

Carlos evet dedi. Steiner'in üzerindeki kibritlerden aldı ve sigaraları yaktı.

“Terasta çok insan var mıydı?” diye sordu.

“Hemen hemen herkes oradaydı. Guiomar, Laura, Danuta, Pascal, Doro ve oğulları... Sohbet ediyorlardı.”

“Ya Stefano? Şu palyaço kılıklı gazeteci.”

“Hayır, o yoktu. Ugarte de yoktu,” dedi María Teresa, hınzır bir gülümsemeyle.

“Ugarte de mi yoktu?” diye endişeyle sordu Carlos.

“Nasıl burada olsun ki? Olsa olsa La Masía'dadır,” diye güldü açıkça.

“Öyle mi dersin? Peki nasıl oldu da biz onu görmedik? Hiç karşılaşmadık.”

“Nuria, genelde saat on iki gibi oraya bir şeyler içmek için uğradığını söyledi bana. Hangi taraftan girdiğini söylemedi. Kim bilir. Belki de Nuria'nın evine gidiyordur. Çünkü Nuria da boşanmak üzere.”

“Evet, daha önce söylemiştin bunu.”

Konuşmadan sigaralarını içmeyi sürdürdüler. Başlangıçta sık aralıklarla sigaralarından nefes çektiler, daha sonra bu aralıklar uzamaya başladı.

“Şimdi daha iyi misin?” dedi Carlos, sigaranın izmaritini çöp kutusuna attıktan ve elini kadının kulağına yaklaştırdıktan sonra.

“Evet, oldukça iyiyim,” dedi María Teresa. O da sigarasını çöp kutusuna attı. “Burada olmaz, Carlos,” diye fısıldadı ve büzüldü. Carlos elini yırtmacından içeri sokmuştu.

“Burada başlar, yukarıda bitiririz,” diye fısıldadı, elini ceketin altına sokarak. “Sutyen giymemişe benziyorsun.”

“Ya Doro’nun oğulları gelirlerse, o zaman ne...” diyecek oldu kadın. Ama Carlos’un elleri çoktan kadının göğüslerindeydi ve cümlesini tamamlayamadı.

Sabah saat üç gibi gözlerini açtı birden, sanki uykudan doğruca erkete durumuna geçmişti. Yerinden kalkmadan karanlığı inceledi; evet, odasındaydı ve yanında uyumakta olan kadın María Teresa idi. “Sakin ol, Carlos, her şey yolunda. Her şey yerli yerinde,” dendiğini duydu. Sabino’nun sesine benzemekle birlikte, sanki kayıt cihazından geliyordu. “Yeniden gözlerini kapat ve uyu. Uyumak sana iyi gelecek. Yarın önemli bir gün olacak ve geri sayım şimdiden başladı: on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş...”

“Bu kadar da çabuk değil,” diye araya girdi bir ses. Midesinin bulandığını ve ağzıyla boğazında acı bir tat olduğunu hissetti. Gerçeklikten kaçmak için gereken alkolün de bir bedeli vardı hiç kuşkusuz.

“On, dokuz, sekiz, yedi...” diye duydu tekrar. Ama artık nakaratı söyleyen Sabino değil, bir grup okullu çocuktı sanki. Carlos başını salladı ve yataktan kalktı.

Pijamasının altını giydi ve gürültü yapmamaya çalışarak salona gitti. Kendi dairesinde her şey sakindi, otel sakindi ve pencerenin öteki yanındaki tüm yaşayan ve yaşamayan

varlıklar –fırın, depo, ağaçlar, böcekler, benzin istasyonu, köy, Montserrat Dağı’nın karanlık duvarı– tam bir sessizlik içindeydi. Küçük yarasa, düzlükteki sokak lambasının çevresinde uçmayı ve sert dönüşler yapmayı sürdürüyordu. Birkaç saat önce havuzun oralarda gördüğünün aynısı mıydı acaba? Yoksa onun kardeşi miydi? Belki de onun Kropotky’siydi. Carlos, ateşinin olup olmadığına bakmak için elini alnına götürdü. Ama ateşi yoktu, alnı soğuktu. O anda başını saran illetin fizyolojik bir şeyle değil, içinde bulunduğu durumla ilgisi vardı. En son an yaklaşmak üzereydi ve Korkunun baskısı gittikçe artıyordu. “Ne sanıyordun? Hiçbir zaman gelmeyeceğini mi?” dedi Fare. “Evet, geldi işte, sana söylendiği gibi, gerisayım başladı: on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş...”

Mutfağa gitti ve süt ısıttı. Daha sonra odasına dönerek karanlıkta yazı masasının sandalyesini aradı ve elinde fincanla oturdu. Tetikteydi. Ama hayır, içinde çınlayan o sayıları duymadı. Yalnızca María Teresa’nın ağır ve düzenli soluk alışını duyuyordu. Sakin sakin uyuyordu, yan odadaki Guiomar da öyle; Laura, Pascal, Boniek, Lato, Piechniczek, Danuta da... Hepsi büyük bir huzur içinde uyuyordu. Ama hayır, bu doğru değildi. Stefano da uyumuyor olmalıydı, odasında ayakta, önünde otelin bir planı, yanında da Jon ile Jone hakkındaki bilgiler. Dahası, Jon ve Jone da ayakta olmalıydı, Allah vere de uyku hapi almamış olsalardı bari. Ya Mikel? Mikel, atölyede kendisinininkiyle değiştirdiği kamyonete gerekli her şeyi koyup koymadığını düşünerek yatağında dönüp duruyor olmalıydı. “İyi de senin bu grup içinde olman biraz garip, öyle değil mi?” dendiğini duydu o anda. Fare soruyu alay edercesine sormuştu. “Uyumayanların olduğu bu grubun içinde sen niye varsın? Jon ve Jone uyumuyor olabilir, tamam, çünkü onlar örgütün adamları; Stefano da uyumuyor olabilir, tamam, çünkü onun işi bu; Mikel de uyumuyor olabilir, ona da tamam, çünkü Mikel’in neye bulaştığını anlayacak kadar akli yok. Ya sen?”

“Uyumuyor musun, sevgilim?” dedi María Teresa, birden yastıktan başını kaldırarak. Ona ilk kez bu sözcükle hitap ediyordu.

“Hemen yatıyorum,” diye karşılık verdi Carlos. Ama kadın yeniden uyumuştı bile.

Niye Jone, Stefano ve diğerleriyle birlikte aynı grubun içinde olduğunu bilmiyordu. Aslında böyle olması için özel bir neden de yoktu. Belki de Mikel’in ayaküstü dile getirdiği o duygu yüzündendi: “Carlos, ben utanıyorum, diğerleri hâlâ mücadele ederken kendimin burjuvalaştığını düşünüyorum, bu da beni rahatsız ediyor.” Bu doğruydı, içten içe o da bunları hissediyordu. Jone ya da örgütteki diğerlerinin onun hakkında ne düşündükleri onun için çok önemliydi, onu güçsüz biri olarak görmelerini istemiyordu. Belki de işin düğüm noktası burada yatmaktaydı, bu duygunun su yüzüne çıkardığı hizmet aşkında, eğer bu düşünceler onu ilgilendirmeseydi asla bu oyuna girmezdi. Üstelik Jon ve Jone’u saklamak gibi kararlar hiç de öyle ince eleyip sık dokuyarak alınmazdı; böyle bir kararı anında vermek gerekirdi. Zamanı dert etmeden, dağın bir yamacını ağır ağır tırmanmak, yamacın ne denli sarp olduğunu ve nasıl tehlikeler barındırdığını ölçüp tartmak gibi bir şey değildi bu. Böyle durumlarda sorular hemen yanıt bekler. Mikel ona şöyle demişti: “Ne yapalım? Eğer yardım etmezsek onları sinek gibi duvara yapıştıracaklar.” O da şöyle sormuştu: “Ne kadar süre onları saklamamız gerekecek?” Mikel: “En çok bir hafta.” O zaman kararını vererek şöyle yanıtlamıştı Carlos: “Eğer bir haftadan fazla sürmeyecekse, tamam. Eski zamanları yad ederek koşuşturmacası bol bir hafta yaşarız.” Toplam kaç dakika sürmüştü? İki mi? Üç mü? Bu üç dakikanın sonunda, zarlar çoktan atılmıştı.

Obaba Belediyesi’nde bulunan bir fotoğraf aklına geldi. Rusya’da ölen Obabalı bir genç vardı o fotoğrafta. “Peki neden Mavi Tümen’de savaşmak için Rusya’ya gitti? Faşist miydi?” diye sormuştu o ve kardeşi, Miren Teyzesi’ne.

O da onlara şöyle söylemişti: “Bir düğüne gitmiş ve orada çok içki içmişler. Restorandan çıktıklarında hepsi Rusya’ya gitmek için asker kayıt eden bir grup falanjistle karşılaşmış. Birçoğu onlara aldırış etmemiş, ama o ve diğer iki kişi, onca içkiden sonra kendilerinden geçip yazılmaya karar vermişler. Sonra da geri dönmeleri mümkün olmamış. Almanlarla birlikte savaşmak için Rusya’ya gitmek zorunda kalmışlar. Zavalılık orada kalmış, karın üstünde, yüzükoyun.”

Carlos boş süt fincanını yazı masasının üzerine bıraktı. Kendisini daha iyi hissediyordu ve María Teresa’nın yanına yatmaya karar verdi. Kısa bir süre sonra da yeniden uyudu.

Telefonun sesini duyduğunda uykusunun en derin yerindeydi. Tıpkı beş gün önce, düşünde o buzul denizi görürken olduğu gibi, Carlos, sularının yükseldiğini gördüğü çamur deryası nehrin yalnızca düşündeki bir imge olduğunu ve suyun yakınlarında dans ediyormuş gibi görünen kuyruksallayan kuşlarının da aynı gerçekdışı imgenin bir parçası olduklarını biliyordu; kulaklarının içine kadar işleyen sesin ise kesinlikle nehrin kenarındaki futbol sahasında faul çalan bir hakemin düdüğü değil, Guiomar’ın telefonu olduğunu da biliyordu. Bununla birlikte, düşündeki kuyruksallayan kuşları –Kropotky ve kendisinin Obaba Nehri kıyılarında dolaşmaya başladıklarından beri en sevdiği kuşlardı– beyninin, bilincinin telkinlerinden uzak kalan kimi bölgelerini cezbediyordu; Carlos başını yastığın altına sakladı ve uyumaya devam etmeye çalıştı. Ama boşunaydı: telefon, Carlos’un belleğindeki tüm imgeleri silene kadar çalmayı sürdürdü.

“Bugün de alelacele duş yapmak zorunda kalacaksın. Saat onu çeyrek geçiyor,” dedi Guiomar, Carlos salona gelip telefonu açtığında.

“Uyuyakalmışım sanırım,” dedi, pencereden dışarı bakarak. Gökyüzü masmaviydi ve güneş doğruca Montserrat Dağı’nın kayalarını aydınlatıyordu.

“Korkarım ki öyle,” dedi Guiomar.

“Bana ne kadar zaman verirsin?”

“Çok az. Bir şeyler yemeden önce birkaç işi halletmem gerek. Beş dakikan var.”

“Zürih yerine emlak bürosunun yakınlarında bir yerde kahvaltı etsek, o zaman ne kadar olur?”

“On beş dakika. Bu, saat tam 10.30’da, otelin önünde, arabanın motoru çalışır halde seni bekliyor olacağım anlamına geliyor.”

“Çok iyi, Fangio.”

Alalecele bir duş yaptıktan sonra tıraş olmak için aynanın önüne geçti. *Kocaman bir öpücük*, yazıyordu aynada. María Teresa, rujuyla ona bir mesaj yazmıştı. Islak bir kâğıtla o sözcükleri sildi ve yüzünü köpürtmeye başladı. “On buçuk haberleri,” dedi radyo, aletin düğmesine basar basmaz.

“ETA ile ilgili iki haber. Terörist örgüt, on yaşındaki bir çocuğun yanında patlayan bombanın sorumluluğunu sonunda üstlendi. Öte yandan, bugün aldığımız bir habere göre, iki gün önceki saldırıda ölen ikinci kişi, ETA komandolarından biriymiş. Xabier Zabaleta, *Jatorra* kod adlı 22 yaşındaki bu genç, dün gece Bilbao Hastanesi’nde yaşamını yitirdi...”

Carlos radyoyu kapattı ve haberlere aldırmamaya çalıştı. Ne ki, bir saniye sonra Jone’un imgesi gelip yerleşmişti bile aklına. Evet, sorunu görmezden gelmek yararsızdı. Vakit gelmişti. Mikel bu öğleden sonra saat yedide otobanın gişelerinde olacaktı, sekizde otelde ve dokuzda da benzin istasyonunda. Son yıldız işaretine varmak için milimetreler kalmıştı.

“On!” diye bağırdı, aynadaki yansısına yönelerek. Sayılar harekete geçmişti. Sıfıra gelindiğinde her şey bitmiş olacaktı.

Bir önceki gün giydiklerini giydi ve bir kez daha banyoya girdikten sonra Guiomar ile buluşmak üzere aceleyle

dairesinden çıktı. Ne ki, bir önceki gün yapmayı düşündüğü bir şeyi anımsadığında kapıya gelmişti bile ve gerisini geri odasına döndü. Üzerinde Guiomar'ın adının yazdığı zarfı çekmecedan çıkararak mektubun sonuna ikinci bir not düştü: *Pascal'a olduğu kadar, mirasımın bir bölümünü de María Teresa'ya ver. En azından oğlunun eğitimine yetecek kadar bir miktar olsun.* “Evet bayım, sana dün de söyledim, altın gibi bir kalbin var. Hatta en sıkıntılı anlarında bile başkalarını unutmuyorsun,” dedi Fare. Zarfı yerine bıraktı ve dairesinin kapısını hızla kapattıktan sonra merdivenlerden aşağıya koşmaya başladı.

Guiomar telefondakinden daha neşeli görünüyordu. Carlos yanına oturur oturmaz gaza bastı ve arabayı yokuş aşağı sürmeye başladı.

“Eski zamanlardaki gibi,” dedi Carlos.

“Hatta daha da iyi,” diye yanıtladı Guiomar. Sırtı hafif kambur, uzun kollarıyla direksiyonu kavrayarak kullanıyordu arabayı. “Eskiden, meslek icabı şoförlük yapıyordum, saldırılar vesaire; ama şimdi bunu yalnızca zevk için yapıyorum. Böyle olunca da elbette daha iyi kullanıyorum. Sorumluluk olmadığı zaman her şey daha iyi yapılıyor. Zevklerden söz etmişken, şuraya baksana Carlos, bu ne güzellik!”

Yol ayrımına geldiklerinde, yolu kontrol eden polisleri göstererek, “Şurada duranları mı kastediyorsun?” diye sordu Carlos.

“Aklımın ucundan bile geçmedi,” dedi Guiomar.

İçlerinde Koca Dudak yoktu. Büyük bir olasılıkla gece nöbeti onun olmalıydı. Bu yüzden endişelenmeli miydi? Aslında kendisi için bunun pek bir önemi yoktu. Polis polisti, tüfek de tüfek. Az ya da çok, hepsi tehlikeliydi.

“Dün elime geçtiler,” dedi Guiomar, kontrol noktasını geride bıraktıktan sonra. Arjantin ve Brezilya takımlarının arabanın önünde duran kartpostallarını işaret ediyordu.

“Dünyanın en iyi futbolcuları,” diye onayladı Carlos, kartları eline alarak. “Ya biletler? İnşallah unutmamışsındır...”

“Bilet değil, davetiye. Onları stadyumdaki beş numaralı gişeden alacağız. Bu yüzden yarım saat önce gitmemiz gerek.”

“Harika. Pascal’la yürüyüşünüz nasıl geçti? Sanırım çok özel olmalı.”

Guiomar soruyu yineledi ve düşünmek için birkaç saniye kazandı. Bu arada, Carlos’un bakışları, Montserrat Dağı’nın kayalıklarından otobanın öbür yanındaki yamaçlara doğru yöneldi – her yer yerleşim birimleriyle doluydu. Güneş, karayolunu tümüyle aydınlatıyordu.

“Evet, öyleydi. Tabii sen buna inanmayacaksın, ama bu böyle. Özellikle bugün. Dün gece Ugarte ile konuştuk ve her şeyi medeni bir biçimde halletmeye karar verdik. Çok mutluyum, gerçekten.”

“Otelimizde her şey ne kadar hızlı geliyor,” dedi Carlos, kartpostalları aldığı yere bırakarak. Guiomar’ın sözcüklere kattığı vurgu içini endişeyle doldurmuştu. Ailevi konulardan söz etmek istemiyordu. Bunun için uygun bir gün değildi.

“Bu sabah Peter Pan’ın evini dolaştık. Çeşmenin arkasında çok güzel bir ev yapmış. Çok akıllı bir çocuk, ama hayalgücü aşırı geniş,” diye ekledi Guiomar.

Carlos o evle ilgili bildiklerini söylemedi ve belki de Guiomar’ın beklediği şu yorumu kendisine sakladı: “Evet, hayalgücü çok geniş ve şu silah meselesiyle ilgili olarak sana anlattıklarının yüzde sekseninin de bu hayalgücünün bir ürünü olduğunu söyleyebilirim. Üstelik, sana havuzda da söylediğim gibi, Jon ve Jone otelden gideli günler oluyor.” Koltuğa iyice yerleşip tüm dikkatini otoyola verdi; kimi arabalarla karşılaşılıyor, kimilerini de onlar geçiyordu; R-5, otobanda tüm hızıyla ilerlemekteydi. Arabaların çoğunun direksiyonunda Carlos ve Guiomar gibi insanları görüyordu, çocuklarını düşünen insanları. Bu kalabalık arasında kendisi gibi biri var mıydı acaba? Korku Ülkesinde yaşayan biri. Mercedes kullanan gözlüklü bir adam,

daha sonra bir Opel'in içinde iki genç adam, ardından da Dyane kullanan esmer bir kadın gördü. Hepsinin çocuklarının toplamının altı ya da yedi olabileceğini hesapladı. Onun durumunda olmak pek de rahat olmasa gerekti, ama ya o kalabalığın bir parçası olmak, herkes gibi olmak, herkesle aynı olmak? "Guiomar'a haksızlık ettiğini sanıyorum ve bir miktar önyargılı düşünüyorsun," diyen sesini duydu Sabino'nun. "Sonuçta, Guiomar'ın kendisini böyle hissetmesi senin için iyi. Pazara gidip altın çalan hırsızın hikâyesini biliyorsun. *Ben insanları görmedim, yalnızca altını gördüm.* Guiomar'ın başına gelen de aynı şey. Doğrudan doğruya Jon ve Jone meselesini sormaya cesaret edemiyor. Senin yalanına inanmak işine geliyor ve buna inanmayı sürdürmek için elinden geleni yapacaktır. Onun şu anda yapmak istediği tek şey, yeni ailesini düşünmek."

Guiomar, otobana girer girmez, Barselona'ya giden yönün tersini işaret ederek, "Bak, evin yolu burası," dedi.

Koluna bir yumruk atıp, "Ne de hınzırsın," diye yanıtladı Carlos.

"Sana söyledim. Eğer istersen Eylül ayında gidebiliriz," dedi Guiomar, arabayı sağ şeride yaklaştıırken. Şoför olarak ustalığı otobanda sökmüyordu. Daha güçlü arabaların hepsi onu geçiyorlardı.

"Bilemiyorum. Aslında canım çok da gitmek istemiyor."

"Bugün seni fazla neşeli görmüyorum, Carlos."

"Bir şeyim yok. Yalnızca çok az uyudum. Ama şimdi kendime gelirim."

"Umarım. Kendine gelmelisin. Barselona'ya ev bulmaya ve yeni bir yaşama başlamaya gitmiyor muyuz? Ayrıca Arjantin-Brezilya maçını yerinde görme fırsatı her zaman insanın karşısına çıkmaz."

"Haklısın."

Ne ki, Guiomar'ın neşesine eşlik etmek onun için olanaksızdı. Üstelik arkadaşının insan canlısı tavrı ona bir tür saldırganlık telkin ediyor, bu da kendisini sefil biri

gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama bu ruh halinin tek sebebi dostu Guiomar değildi. Korkunun da bunda payı vardı. İnsan o *ülkenin* sınırlarına yaklaştıkça, korkunun yarattığı baskı da o denli artıyordu.

“Jon ve Jone meselesiyle ilgisi yok, öyle değil mi? Böyle sus pus oturmanın yani,” diye sordu Guiomar, kaygıyla. Sonunda açıkça sormaya cesaret edebilmişti.

“Fransa’ya geçmiş olduklarını sanıyorum,” diye yanıtladı Carlos, bakışlarıyla karşı yönden gelen bir kamyonu izleyerek.

“İyi ederler.”

“Garip şeyler getirme aklına. İyi uyumadığımı söyledim sana, kalktığım da kendimi pek iyi hissetmiyordum. Herhalde dün çok içmiş olacağım. Biliyorsun, María Teresa ve ben akşam yemeğe çıkmıştık.”

“Her şey yolunda, öyle değil mi?”

Guiomar nedenler aramayı sürdürüyordu. Brezilya ile Arjantin arasındaki maçı seyretmeye giderken arabada böylesine karamsar bir hava olması normal değildi. Hem de tam yeni bir yaşama başlamayı düşünüyorlarken.

“Pek sayılmaz. İkimiz arasında bir yanlış anlama oldu. Gerçeği söylemek gerekirse, oldukça endişeliyim,” diye sürdürdü Carlos konuşmasını. Ardından da, içinde bulunduğu duruma en uygun olan yönleri vurgulayarak, bu yanlış anlamamanın ayrıntılarını açıkladı. Sorunu önemsemezlikten gelemezdi. María Teresa, ikisinin evleneceklerini düşünüyordu ve bunun tersini duyduğunda ne tepki vereceği kestirilemezdi.

“Bu yanlış anlamayı ne kadar erken açıklığa kavuşturursan o kadar iyi olur,” dedi Guiomar. “Ama kendini çok fazla sıkma. Ugarte ile Pascal hakkında konuşmak çok gözümde büyüyordu ama her şey kolayca halloldu.”

“Ama Ugarte farklı biri. Geniş bir dünyası var. Her neyse, sonunda bu da hallolacaktır. Niye bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Son zamanlarda her şey beni yoruyor.”

Barselona'ya gelmek üzereydiler ve sağda, otobanının hizasında, yüzlerce çatı görünüyordu. Onların üstündeki sis ise gri renkteydi.

“Burada bir dubleks bulduktan sonra, bakalım yeni bir yaşama başlayabilecek miyiz?” diye kestirip attı Guio-mar, arabayı orta şeritten Diagonal'e doğru sürerken. “Saat on biri çeyrek geçiyor,” dedi saatine baktıktan sonra. “Emlak bürosuyla saat on bir buçuk için sözleşmiştik. Ne yapayım? Bir kulübeden arayıp biraz gecikeceğimizi söyleyeyim mi?”

“Buradan çok uzakta mı?”

“Hayır, hemen şuracıkta, Aribau Sokağı'nın üst bölümünde. Hem kahvaltı da ederdik.”

“Öyleyse gidelim. Kahveyi emlak bürosunun yakınlarında bir yerde içerim.”

Carlos, yanından geçen sürücülerini inceliyordu. Hepsi normal insanlara benziyorlardı; anne, baba, öğrenci, çalışan. Aribau Sokağı'na kadar olan yol boyunca, tüm gördükleri içinde sadece dört kişiyle aynı dünyayı paylaştığını düşündü: tekinsiz görünen zayıf biri, eroınman kılıklı bir çift ve sireni yanıp sönererek yol alan bir ambulanstaki yaralı ya da hasta. Bu kestirimin ruh halinden kaynaklanmadığını, tersine, bunun düpedüz gerçek olduğunu düşündü.

“Sen hangi kahramanı canlandırdığını biliyorsun, öyle değil mi?” diye duydu daha sonra, emlak bürosunun yakınında kahvesini içerken. “Hiç kuşkusuz, *budalay*. Korku Ülkesinde yaşayanlar içinde her zaman bir budalalar altgrubu bulunur ve hiç kuşku yok ki sen de o gruptansın.”

Karıncalar, evyeye kadar gitmek üzere mutfağın penceresinden bir sıra halinde içeri giriyor ve daha sonra aynı yoldan geri dönüyorlardı: evyenin başından çamaşır makinesinin üstündeki mermere, mermerden de bir elektrik kablosu boyunca yeniden pencereye. Duvardaki saat sekiz

yirmiyi gösteriyordu. Ama durmuştu. Aslında saat öğlenin yarımıydı.

Guiomar ve emlak bürosundaki kadın dubleksin üst katında konuşurlarken, Carlos sigara içiyor ve karıncaların gidiş gelişlerini izliyordu. Saatler ilerledikçe daire arkadaşına ayak uydurmak ona gittikçe güç gelmeye başladı. Dâhice bir cümlesine benzeri bir karşılık verebilir, üstüne bir de şaka yapmak için uğraşabilirdi ama o andan sonra bir yolunu bulup konunun dışında kalmayı tercih etmişti.

“Ben susadım. Su içmeye mutfağa iniyorum. Bir sigara verirsen içerim, hem otururum da. Sen kadının söylediklerini dikkatlice dinle.”

Susaması falan bahaneydi ama karıncalar gerçekten susamıştı. Musluktan damlayan suyun oluşturduğu gölcüğün çevresinde telaşla hareket ediyorlar, aynı anda hareket etmek isteyince birbirlerine giriyorlardı; bununla birlikte, düzensizlik kısa sürüyor, çünkü grubun her üyesi evyeden ayrılır ayrılmaz kendi sırasına dönüyordu. Karıncalar orada su olduğunu nereden biliyorlardı? Susuzluklarını gidermek için ne zamandan beri böyle kervanlar oluşturuyorlardı? Hepsi kaç taneydi? Carlos –yalnızca son sorunun yanıtını verebilirdi– evyenin içinde kırk kadar karınca saydı; ters istikametlerde oraya buraya seğirten sürüler içinde üç yüz kadar daha karınca olabileceğini hesapladı. Ama kervan, mutfağın penceresinin önünde son bulmuyordu; ardından, avlunun duvarına yapışık bir oluktan içeri girip oradan da yukarıya doğru yoluna devam ediyordu. Yoksa çatıya kadar mı çıkıyorlardı? Büyük bir olasılıkla, çünkü dubleks, bir apartmanın çatı katındaydı ve pencereden binanın en uç noktasına kadar beş metreden fazla yoktu.

Carlos, sigarasının pencereye, çatıya ve Barselona'nın mavi gökyüzüne doğru yükselen dumanını izledi. O mutfağın penceresinden, şehre girerken gördüğü gri sis bulutu seçilmiyordu. O sırada caddelerde dolaşmakta olan binlerce arabanın gürültüsü de duyulmuyordu; oraya kadar

ulaşan tek şey, belli belirsiz, hafif bir uğultuydu, bazen çok az, bazen biraz daha yoğun. Evet, her şey yerli yerinde gibiydi, özellikle de karıncalar söz konusu olduğunda. Hareketlerinin düzenliliği hayranlık uyandırmaktaydı. Bir gözü bileğindeki saatte, diğeri karıncalar kervanında, tek bir karıncanın ne kadar zamanda hareket ettiğini hesapladı: su birikintisine ulaşabilmesi için 46 saniye gerekiyordu, dönüş yolunu tutması içinse iki ya da üç saniye daha.

Sigaranın izmaritini atacak bir yer aradı ve terasa ıktı. Oradan tüm eski şehri görebiliyordu; çatıların bittiği yerde uzun, mavi bir leke vardı – deniz. Akdeniz. Bir çamın saksısındaki toprağa sigarasının izmaritini sapladı ve o maviliği süzerek bir gemi bulmayı arzuladı. Hiçbir şey görünmüyordu, bir yere kadar Biarritz'deki fenere benzeyen uzun bir binanın beyaz gölgesi göze çarpıyordu yalnızca. Bir düşünce geçti aklından: eğer gün iyi biter ve bu durumdan kurtulmayı başarırsa, Biarritz'e, Sabino'nun mezarını ziyaret etmeye gidecekti.

"*Dokuz, Carlos, dokuz.* Sayılar ilerliyor ve gittikçe daha hızlı ilerleyecek," dedi içindeki ses. Sabino kendisiyle her zamanki gibi dostça konuşuyordu.

"Carlos, sen nasıl buldun?" diye sordu Guiomar, arkasından. "Yukarısı iyi,  odası var. Evet, odalar küçük."

"Bence çok iyi bir yerde. Hemen alalım," dedi Carlos, başını yarı çevirerek.

"Başka hiçbir daire görmeden mi?" dedi Guiomar neşeyle. Bir sigara çıkardı ve ellerini siper ederek yaktı sigarayı.

"Bu dubleks çok iyi, öyle değil mi? Yeterince odası ve ayrıca Pascal'ın oynayabilmesi için terası var. Daha iyisine gerek yok. Bayana yarın kaparo bırakmak için uğrayacağımızı söyle, işte tamam."

"Bölge sorumlusuyla alışveriş yapmak insana zevk veriyor. Kararlar şıp diye alınıyor," dedi Guiomar.

"Ne kadar iğrenç bir mutfak," diye iini çekti emlak bürosundan gelen kadın, terasa çıkarken. "Her yer karın-

calarla dolu. Nereden çıktıkları'ını bilmiyorum. Şimdilik sularını kestim ama yarın, ne olur ne olmaz, bir DDT şişesiyle gelmem gerekecek.”

“Onları rahat bırakın. Dupleksi karıncalarla birlikte satın alacağız. Ya da daha doğrusu, eğer karıncaları öldürürseniz, biz de burayı satın almayız,” dedi Carlos.

Kadın ona şaşkınlıkla baktı.

“Birkaç tanesini öldürdüm bile,” dedi, şaşakalmış yüzüne bir korku gölgesi çöktü.

Yeniden sokağa çıktıklarında öğle güneşi asfaltı pişirmekteydi ve termometre otuz beş dereceyi gösteriyordu. Ayrıca, arabalar kadar insanlar da artırıyordu özgül sıcaklık hissini: arabalar trafik ışıklarında birikip sürekli olarak kornalarını çalıyorlardı; insanlar ise –aceleyle hareket eden genç kadın ve erkekler– kaldırımları tümünden kaplayıp havayı emiyorlardı. Carlos biraz başının döndüğünü hissetti.

“Sen kendini kötü alıştırdın, ondan böyle hissediyorsun. Burada La Banyera’daki dinginlik yok. Ama alışmak zorundasın. Haftada en azından üç kez buraya gelmelisin. Gelmezsen başının etini yerim.”

“Karınca katiliyle neye karar verdiniz?”

“Evin sahipleriyle konuşup bize haber verecek. Bence bu iş oldu. Yarın evin borcu olup olmadığını öğrenmeye gideceğim. Bu işlerde yaş tahtaya basmamalı.”

Guiomar gülümsemekten geri durmuyor ve dünyayı neredeyse iki metre yukarıdan izliyordu. Onun için her şey, hiç kimse için olmadığı kadar, yerli yerindeydi.

“Şimdi nereye gidiyoruz. Saat neredeyse bir oluyor,” dedi Carlos, bir trafik ışığında durduklarında. Kaldırımındaki büfede asılı olan gazetenin başlıklarını göz ucuyla okudu: *Beyrut’taki Filistinliler için sıkıntılı saatler; saldırıda ölen ikinci kişi bir ETA üyesi çıktı; Arjantin-Brezilya maçı saat beşi çeyrek geçe, İspanya-Almanya maçı ise gece saat dokuzda.*

“Nereye gittiğimizi bana bırak,” dedi Guiomar, hınzır bir gülümsemeyle. Daha sonra, Laura’ya bir broş satın almak

için kuyumcuya gittiklerini açıkladı. “Aslında ona bir yüzük almak isterdim, ama bunun için henüz erken. Ugarte’yi rahatsız etmek istemiyorum. Yalnızca Pascal’ın iyiliği için olsa bile, Ugarte ile ben iyi geçinmek zorundayız.”

“Elbette. Artık birer küçük burjuva gibi davranmanız en hayırlısı,” diye yanıtladı Carlos, bakışlarıyla ışıkların önünden geçen bir kamyoneti izleyerek. Evet, Mikel’in kamyoneti de hareket etmiş olmalıydı. Büyük bir olasılıkla, Bask Ülkesi’nden çıkmış olmalıydı artık. Jon ve Jone’a gelince, torbalarını hazırlamış olmalılardı. Ya Stefano? Kim bilir neredeydi o yılan şimdi? Bunu kestiremiyor, bu da onu rahatsız ediyordu.

“Bir kadına broş alınca küçük burjuva olunuyor demek,” dedi Guiomar, caddeyi geçmeye başlayarak. Yeşil yanmıştı.

“Aldığın pahalı bir şeyse, hayır. O zaman tam bir burjuva edimi olur bu. Ya da aristokrat, ne bileyim.”

Bir kez daha ona haksızlık etmişti, acı bir taraf vardı sözlerinde. Ama Guiomar bunu anlayacak durumda değildi ve onun yaptığı yorumu yalnızca bir şaka olarak algıladı.

“Bak hele, belki de haklısın. Şu anda gitmekte olduğumuz kuyumcu en pahalılarından biri. Hemen şuracıkta, Gracia Sokağı’nda.”

Birkaç saniye sonra kuyumcuya vardılar. Kuyumcu dükkânının dar ve dikdörtgen biçiminde üç vitrini vardı ve hem vitrin camları hem de tahta kapı kurşun geçirmezdi.

“İçinde küçük kasaların olduğu büyük bir kasa,” diye düşündü Carlos. Guiomar, kapının yanındaki bir düğmeye bastı.

“Ben içeri girmeyeceğim. Dışarıda beklemeyi tercih ederim,” dedi Carlos, dükkânın ana vitrininde sergilenen mücevherlere bir bakış fırlatırken. Pırlantalar mor kadife-den bir yastığın üzerinde parıldıyorlardı; yeşil zümrütler, altın daireler ve şeritlerle çevrelenmiş bir halde, küçük bir takımyıldız oluşturunuyordu; sonra, yakutlar ve safirler... Ama boşunaydı, bakışlarını taşlarla yapılmış bu yü-

züklerde, kolyelerde, küpelerde sabitlemekte güçlük çekiyordu ve, elinde olmadan, alıcı bir gözle bakmaksızın birinden diğerine kayıyordu gözleri. Mücevherlerin küçük etiketlerde yazan fiyatlarını –iki milyon, bir buçuk milyon, üç milyon– okumak da bir o kadar zordu.

“Broşu seçmemde bana yardımcı olmayacak mısın?”

“Bilirsin, özel işlere burnumu sokmayı pek sevmem. Hayır, seninle gelmeyeceğim, sen gir ve başının çaresine bak,” dedi Carlos, şakacı bir ifadeyle. “Bak, sınavı geçtin, seni müşteri olarak kabul ediyorlar,” diye ekledi, kapı sessizce açılmaya başladığında.

“Güzel bir şey seçmek zamanımı alacak. Eğer sıkılırsan bir spor dergisi al ve Maradona’nın açıklamalarını oku,” dedi Guiomar, kapıyı iterken.

“Dergi mi alayım?”

“İşimize yarar, öyle değil mi?”

Kuyumcu dükkânıyla en yakın büfe arasında elli metre vardı ve Carlos, elleri cebinde, yavaş yavaş yürümeye başladı. Diğer kaldırımlardan iki ya da üç kat daha geniş olan, ağaçlı Gracia Sokağı’nın kaldırımlarında sıcak insana o kadar boğucu gelmiyordu. Yeniden günün başlıklarını okumaya başladı. Bu kez bir Madrid gazetesini okuyordu: *Beyrut’taki Filistinliler İçin Sıkıntılı Saatler; Saldırıda Ölen İkinci Kişi ETA Üyesi Çıktı; Arjantin-Brezilya Maçı Saat Beşi Çeyrek Geçe, İspanya-Almanya Maçı ise Gece Saat Dokuzda*. Ufak tefek değişiklikler dışında başka bir şey okumak zaten olanaksızdı, başlıklar tüm gazetelerde aynıydı. Birden –bir oyun gibi– ertesi günkü gazetelerin baş sayfaları geldi gözünün önüne: *Büyük Polis Operasyonu*, diyordu bir başlıkta. Alt başlık ise şöyleydi: *Örgütün bir albayı öldüren iki üyesi, Barselona yakınlarında yakalandı. Jon ve Jone, Polonya milli takımının kaldığı otelde saklanıyormuş*. Sözcüklerin yanı sıra, hayalinde bir de fotoğraf belirmişti: Danuta Wyca’nın fotoğrafı. Fotoğrafın altında şunlar yazıyordu: *Polonya takımının tercümanı yardım etmeseydi, bu tutuklama gerçekleştirilemezdi*.

Carlos aceleyle spor gazetesini satın aldı ve kuyumcu dükkânının vitrinine döndü. Bir zümrüt, özellikle bir tanesi, tüm dikkatini çekmişti: altın bir yüzüğün üstüne yerleştirilmişti ve saydam bir nane şekerine benziyordu. La Banyera'da Danuta'yla yaptığı konuşma geçti aklından. "Küpele-
riniz çok güzel," demişti Carlos. "Sadece taklit, uyduruk
şeyler. Biliyorsunuz, Polonya'da şu anda sefalet içinde yaşı-
yoruz," diye yanıtlamıştı Danuta. "Hakikilerinden daha gü-
zel duruyor," diye direktmişti o da. Bunun üzerine, Danuta
şöyle demişti: "Haklısınız, güzel duruyorlar. Ama abartma-
yalım. Şimdi hakiki zümrüt olsa ne hoş olurdu."

Belleği gittikçe yeni ayrıntıları su yüzüne çıkarmaktay-
dı. Hepsi de aynı yönü işaret ediyordu: son haftalarda,
Guiomar dışında, Pascal ile en çok kim birlikte olmuştu?
Danuta, hiç kuşkusuz. Evet, sonunda her şeyi anladığını
sanıyordu. Artık, Danuta'nın Pascal'dan bir şeyler duydu-
ğuna emindi –"Kızın biri bana tabancasını toprağın altına
gömeceğini söyledi" türünden şeyler–, akıllı bir kadın olan
Danuta da, bu kızla üç milyonluk ödül ilanında fotoğrafları
görülen kız arasındaki bağlantıyı kuruvermişti. Bildikleri-
ni anlatmak için Danuta'nın polise gittiğinden de emin
olabilirdi; bildikleri, sadece Pascal'dan duyduklarıyla sınırlı
değildi, terastaki mutfakta yaptıkları sohbetler sırasında
Laura'dan da oldukça çok şey öğrenmişti. Doğal olarak,
verdiği bilgiler Stefano'yu ve tüm anti-terörist tugayı he-
men harekete geçirmişti.

Belleği ona La Banyera'da geçen bir başka sahneyi
anımsattı. "Siz, Danuta, bir hevesinizi gidermek için ne
yapardınız? Paleolitik dönemi insanların bir kolye elde
etmek için neler yaptıklarını size anlatmıştım. İyi bir çift
küpe için siz ne yapardınız? Bir çift hakiki zümrüt küpe
için yani," diye sormuştu Danuta'ya. Daha sonra, Danuta'nın
beklenmedik tepkisi karşısında, ona bu defa şöyle sormuş-
tu: "Uygunsuz bir şey mi söyledim? Niye yüzünüz değiş-
ti?" Sonunda Danuta, yediği tokatı hazmedemeyen birinin

hüzünlü ifadesiyle şöyle demişti: “Hayır, ondan değil. Sorun şu ki, yoksulluğa bir türlü alışamıyorum ve bunu bana anımsattıklarında gücüme gidiyor.” Carlos içinden güldü. “Hayır Danuta, mesele bu değil,” diye düşündü, kuyumcu dükkânının vitrininden uzaklaşıp kaldırımında dolaşmaya başlayarak. “Foyanı meydana çıkardığımı sandın. O yüzden rengin attı. Bir an için üç milyonu kaybettiğini düşündün. Kim bilir, belki de yaşamının tehlikede olduğunu sandın.”

“Gerçek bir polis işbirlikçisi bu Danuta,” dediğini duydu Sabino’nun. “İş, senin anımsadıklarınla bitmiyor. Bu kadın işin en başından beri seni gözetledi. Bu yüzden sana yaklaştı, kuramları ve devrimci hikâyeleriyle seni etkilemeye çalıştı. Sırf senin güvenini kazanmak için. Bu fırsatı yitirince de onlarla alçakça bir işbirliğine girdi. Pirinç meselesini anımsıyor musun? Hani şu, eğer Juan Manuel ve Doro arabayla onu Barselona’ya götürürlerse Hint pirinci getireceği hikâyesini... Bizim Rosetta hayranı, Stefano’nun başaramadığını, yani çocukların ağzından laf almayı denemeye çalıştı anlaşılan. Ne pahasına olursa olsun, o üç milyonu istiyor.” “O moruğu öldür, Carlos. Sonradan hapse girmek zorunda kalsan da, hiç değilse bu zevki tat,” dedi Fare.

“Hiç de şaşırtıcı değil, Carlos.” Yeniden Sabino’ydu. Onunla kardeşçe konuşuyordu, tıpkı yemeğe çıktıkları zamanki gibi. “Sen hep, ‘Hepimize bir *Nassa reticulata* koleksiyonu lazım. Hepimiz heveslerimizi gidermenin peşindeyiz,’ demez misin?”

“İşte oldu, çok güzel bir paket yaptılar, o yüzden broşu sana gösteremiyorum,” dedi Guiomar, kuyumcu dükkânından çıkınca. Ayasına sığan paket, mor bir kartondan yapılmıştı.

“Zamanı geldiğinde görürüm,” dedi Carlos.

Guiomar pakete sıkı sıkı sarılıp Carlos’un elinden spor dergisini çekti aldı.

“Maç hakkında ne diyorlar?”

“Açmadım bile. Trafiğe bakıyordum. Dünyada ne kadar çok araba olduğunu gerçekten de unutmuşum.”

“Ya kızlar? Bir o kadar da kız var. Şaşırtıcı değil mi?” dedi Guiomar. İkisi de gülüştüler.

Nereye gideceklerine karar verinceye kadar kaldırımında durdular. Sonunda, fazla zamanları olmadığı için –saat ikiye yaklaşmaktaydı ve beşten önce Sarriá Stadı’nda olmaları gerekiyordu– aynı sokaktaki bir pizzacıya doğru yöneldiler.

“Sekiz, Carlos. Gittikçe azalıyor,” dedi içindeki ses.

“Barselona’nın kalabalığı hakkında ne dediklerini biliyor musun?” dedi Guiomar, insanlarla omuz omuza yürürlerken. “Hong-Kong’dan sonra dünyada nüfus yoğunluğunun en yüksek olduğu şehirmiştir. Ne diyorsun bu işe?”

Sohbeti canlandırmaya yetmeyecek bir ses tonuyla, “İnanırım,” diye yanıtladı Carlos. Guiomar aşka gelmişti ve herhangi bir konudan söz etmeye hazır görünüyordu. Ama o, kafasının içinde bir dolu ses duyuyor ve dışında gelişen herhangi bir şeye dikkatini vermek için akla kararı seçiyordu. Tek istediği, Guiomar’ın susmasıydı.

Barselona’nın malum kalabalığı onun işine gelmişti. Pizzacı tıka basa müşteriyle doluydu ve istedikleri pizzaları bir karta not ettikten sonra bekleme salonuna geçmek zorunda kaldılar. Orada boş bir sandalye vardı.

“Bak, orada boş bir yer var,” dedi Carlos, Guiomar’ı sandalyeye doğru sürükleyerek. “Otur ve Maradona’nın röportajını oku. Ben ayakta, kapının yanında dururum.”

Ondan ayrı kaldığı yarım saat, soluklanmasını sağladı ve Carlos bu süreyi tüm olan biteni yeniden düşünerek değerlendirdi. Mikel hep şöyle derdi: “Tavşan sürekli aynı yoldan gider. Eğer yuvasından kuyuya kadar yirmi beş adım atması gerekiyorsa, hep aynı yol üzerinde atar bu yirmi beş adımı. Eğer canlı bir tavşan yakalamak istiyorsan, ilk önce kuyunun yanındaki izleri aramalısın, sonra da yuvasına kadar onları takip etmelisin.” O anda onun yapmak istediği de tam buydu, başlangıç noktasına kadar tüm olan-

ları bir bir gözden geçirmek ve durumla ilgili genel bir kanıya sahip olmak. Ama düşünceler, hızlı çekim bulutlar gibi yığılıyordu aklında. Düşünmek için ne kadar çok çaba harcarsa, amacından o kadar çok uzaklaşıyordu. Hep böyle olurdu zaten: bir kere bu kadar uzağa gitti mi, Korku, tüm düşüncelerine set çekerdi. Avcı yakınlarındayken tavşanlar da hangi yoldan gitmeleri gerektiğini kestiremezdi.

Garsonun onları çağırması ve ev arkadaşının yanına gelmesi üzerine rahatladı.

“Bugünkü maç harika olacak,” dedi Guiomar, masaya oturduklarında. “Doğrusunu istersen, Maradona’dan çok Sokrates’i seyretmek istiyorum. Çok zarif bir oyuncu olduğunu söylüyorlar.”

“Brezilya kazanacak gibi görünüyor, öyle değil mi? Yalnızca Sokrates yüzünden değil. Zico, Falcao ve Eder de var...”

“Eder topları parçalıyor. Korkunç şut çekiyor.”

“Bakalım nasıl oynayacaklar. Bir futbol sahasında maç izlemeyeli neredeyse bir seneden fazla oluyor.”

“Sana davetiyelerimizin locadan olduğunu söylemiş miydin?”

“Evet, dün söylemiştin. Fena sayılmaz. Bu kez Danuta tam anlamıyla bir kıyak geçti bize,” dedi Carlos, gülümseyerek.

“Napolitana ve Funghi, öyle değil mi?” diye sordu, kırmızı-beyaz önlük giymiş bir garson kız.

“Funghi benim,” dedi Guiomar. “Ama bira da söylemiştik.”

“Şimdi getiriyorum. Yalnızca iki elim var,” dedi garson kız, Amerikan bara doğru seğirterek.

“Güzel ama biraz aptal,” diye yorumladı Guiomar, pizanın üzerine büyük bir artı işareti çizip onu dört eşit parçaya bölerek. Ardından, böldüğü parçalardan birini daha küçük parçalara ayırırken, kadınlardan söz etmeye başladı; önce genel olarak kadınlar, daha sonra da geçmişteki

ilişkileri üzerinde durdu. Sonunda ise Laura ile olan ilişkinin ayrıntılarını anlatmaya geçti; Ugarte ile Laura'nın deneme devresinde yaşadıkları, Nuria meselesi, üçünün -Ugarte, Laura ve kendisi- gelecekteki yaşamları, *tabii Pascal'ın iyiliği için mümkün olan en az değişikliği yaparak...* Carlos arada sırada başını sallıyor ve aklında biriken düşünceleri yoluna koymaya çalışıyordu. Mikel gişelere saat tam yedide gelecekti, saat sekizde otelde yükünü boşaltacak ve dokuzda da benzin istasyonunda onları bekliyor olacaktı. Tam o saatte, yani dokuzda, İspanya-Almanya maçı başlayacak ve o da Jon ve Jone'u çağırmak için odunluktaki kapağı açacaktı. Saat dokuz buçukta ikisinin de kamyonetin içinde olması gerekiyordu. İyi de, her şey bununla bitiyor muydu? Carlos, bu basit planın ötesini görecektik güçte değildi. Diğer ayrıntıları göremiyordu. Stefano'yu da bu planda herhangi bir yere koyamamıştı.

“Bunca yıl nasıl götürdün bu işi?” diye sordu Carlos, Guiomar'ın bakışlarına karşılık. “Beş yıl boyunca, Laura ve sen, yani, sizin durumunuzda oldukça güç olmalı.”

“Yakınında olmak bana yetiyordu. Bence bu işlerde önemli olan, hayalgücü. Denizaneları gibi, öyle değil mi? Denizanelarının yalnızca onda birlik bölümü organik, geri kalan bölümü sudan oluşuyor ve buna rağmen yaşayabiliyorlar. Aşk konusunda da aynı şey geçerli. Varlığını sürdürmesi için özünün onda biri yeterli.”

“Bu denizanası meselesi ilginç. Bunu Mikel'e anlatmalıyım,” dedi Carlos.

“Sen bu tip şeylere inanmazsın ama bunlar gerçek. Benim durumumda, son beş yıl boyunca bu böyle oldu, onda biri gerçek onda dokuzu su, hikâyeyi aklımda kuruyordum. Başlangıçta oldukça zorlandım. Bu yüzden, Laura Ugarte ile birlikte olmaya karar verdiğinde, Küba'ya döneceğim diye herkesi canından bezdirdim. Ama daha sonra alıştım. Şimdi de, biliyorsun işte...”

“Mutlu son.”

“İnsana gülünç geliyor ama evet, öyle. Mutluluktan söz etmişken, Maradona ve arkadaşlarının bize bahşedeceği mutluluğu kaçırmak istemem doğrusu. Stada ulaşmamız yarım saat alabilir, Danuta, ne olur ne olmaz diye, yarım saat önceden biletlerimizi almamızı söyledi.”

“Taksiyle gideceğiz, değil mi?”

“Elbette. R-5’in en rahat edeceği yer park yeri.”

Guiomar hesabı ödemek için kasaya gittiğinde, “*Yedi!*” diye duydu Carlos.

Taksideki hava, stadyumda karışılacakları havanın bir habercisiydi. Şoför sıcaktan dolayı camını açmış, trafiğin gürültüsü yüzünden de radyosunu sonuna kadar açmak zorunda kalmıştı. Radyoda –maça bir saat kala– bir yorumcu, bağırarak tüm futbolseverlerin tahminlerini bildirmesi için telefon etmelerini istiyordu. Ama birden –klaksonlarını çalan arabalarla çevrili halde Diagonal’e doğru giderlerken– Carlos’un kafasının içindeki tüm sesler sustu.

“*Altı,*” dendiğini duydu açık bir biçimde. “Bu kadar çabuk mu?” diye düşündü. “Bazı sayılar diğerlerine göre daha çabuk hareket eder dostum,” dedi Sabino.

Bu sayı, aklındaki karışıklığı giderdi, tıpkı bir damla zeytinyağının yanık acısını dindirdiği gibi. Şimdi o basit planın ötesini görebiliyor ve kendisini yeniden her şeyi gözden geçirecek güçte hissediyordu. “Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?” diye duydu, birkaç dakika sonra. Birden avuçları ter içinde kaldı. Evet, haklıydı, sonunda aklında bir ışık yanmış ve Sabino’nun ona anlatmaya çalıştığı şeyi anlamıştı. Kimdi bu ispiyoncu? Danuta. Davetiyelerini stadyumdaki beş numaralı gişeden almalarını kim söylemişti? Danuta. Öyleyse, Stefano neredeydi? Beş numaralı gişenin yakınlarında onu bekliyordu.

“Maça gidemeyiz, Guiomar,” dedi Carlos, çekinceli bir sesle. Ama taksinin radyosundaki bağırışlar Guiomar’ın bunu duymasına engel olmuştu. “Maça gidemeyeceğimizi söylüyorum!” diye yineledi.

Guiomar'ın yüzündeki her kas, her lif ve her çizgi birden silindi; o kas, lif ve çizgilerin birkaç saniye öncesine kadar yüzünde yarattığı ifade –dikkatle radyoyu dinleyen mutlu adam ifadesi– kaskatı bir maskenin altında kayboldu. Gözlüklerini çıkardı ve başını dizlerine kadar eğdi.

“Şimdi sana her şeyi açıklayacağım,” dedi Carlos. Stadyumun yakınlarına gelmek üzerelerdi ve taksi sürekli olarak Brezilya ya da Arjantin bayrağı taşıyan insan öbeklerini geçerek ilerlemekteydi.

“Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.”

Jon ve Jone, Guiomar'ın aklından çıkmıştı bile, yine de, ipuçlarını bir araya getirip gerçeği anlaması için bir saniye yetti ona. Carlos'un ona yalan söylediğini, o ikisinin hâlâ oteldeki fırının altında olduklarını, durumun tehlikeli olduğunu ve onlarla işbirliği yaptıkları için gelecekte kendilerini kötü günlerin beklediğini biliyordu. Hayır, bu haksızlıktı. Doğrusu, Ne Laura, ne Pascal ne de kendisi böyle bir şeyi hak etmişti.

“Bizi burada bırakın lütfen,” dedi Carlos, şoföre. Yanında, Guiomar yeniden gözlüklerini taktı ve başını bir eline yasladı.

Binlerce insan caddeleri ve stadyuma giden girişi doldurmuştu; Brezilya taraftarlarının sarı tişörtleri diğer tüm renklere baskındı. Sıcak hâlâ bunaltıcı, gürültüyse olağanüstüydü, özellikle ıslıkların gürültüsü, taksinin içindekine kıyasla, kulağa daha neşeli ve hoş geliyordu.

“Bir sorun çıktı ve işler biraz ters gitti,” dedi Carlos, insan selinden sıyrılmak için kaldırımdaki bir ağacın arkasına geçerek. Guiomar'ın elinde bir sigara vardı.

“Büyük bir olasılıkla, birden fazla sorun çıkmıştır,” diye yanıtladı Guiomar. “Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyin olacağından emindim. Unutmak istiyordum ama boşuna. Sorunlar bizi unutmuyor ki.”

Yeniden sövmeye başladı ama buna gücü yoktu, çokluk düşük olan omuzları şimdi iyice çökmüştü. Yalnızca sigarının dumanını üfleyişinde biraz olsun şevk vardı.

“Dinle, Guiomar, burada tartışmak istemiyorum,” diye açıkladı Carlos, birkaç saniye sonra. Bir başkasıyla konuşurken her zaman kendisini daha emin hissedirdi, kendi kendisine konuşurken olduğundan çok daha emin. “Sana söylediğim gibi, bir sorunu olan benim. Anlıyor musun? Bu benim sorunum. Sen meselenin dışındasın. Sana hiçbir şey anlatmadığım sürece de dışında kalacaksın. Tamam mı?”

Guiomar, bir süre için, atlı bir polise bakakaldı. Stadyuma doğru gidiyordu; sarılı, mavili ve beyazlı bayrakların arasından seçiliyordu.

“Bana bir şey anlatmadığın sürece mi!...” diye haykırdı sonra, yüzünde yıkılmış bir ifadeyle. “Ya şimdiye kadar bildiklerime ne diyeceksin?”

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Pascal sana bir silah hikâyesi anlattı ama sen önemsemedin ve unuttun.”

Çocuğun adının anılmasıyla Guiomar’ın okkalı bir küfür savurması bir oldu.

“Biraz dinle, Guiomar. Eğer istersen şöyle bir şey yapalım,” diye içini çekti Carlos. “Kuşkularımda yanılıp yanılmadığımı anlamak için bir deneme yapacağım. Sen beni burada bekle. On dakika sonra döneceğim. Bu arada, sakinleş lütfen. Senin açısından hiçbir sorun yok, gerçekten.”

Guiomar’ın yanıtını beklemeden stadyuma doğru yürümeye koyuldu ve tartışma sırasında ayırdına varamadığı gürültüleri yeniden duymaya başladı. İnsanlar çevresinde bağırıp çağırıyor, ısıklarla plastik kornetlerin sesi havayı dolduruyordu. Renklere gelince, Brezilya’nın rengi hep baskın renkti. Mavi-beyaz her Arjantin bayrağına karşılık on tane sarı bayrak vardı. Sarılar giyinmiş bir çocuk ona yaklaştı.

“Fazla biletiniz var mı?”

“Hayır,” dedi, yoluna devam ederek.

Beş numaralı gişeyi gördüğünde durdu ve etrafı kolaçan etti. Gişenin kırk metre kadar uzağında, stadyum bölgesiyle caddeyi ayıran metal bir çit vardı. Çitin arkasına

geçip parmak uçlarında yükseldiğinde o çevrede olup biten her şeyi görebilirdi. “Koşma Carlos. Etrafta bu kadar çok insan varken seni yakalamaları olanaksız,” diye öğütledi Sabino.

“Biletiniz var mı?”

Normal giyimli, yirmi beş yaşlarında iki gençti soran. Elllerinde birkaç bira kutusu vardı.

“Evet, benim biletim var. Ama beş numaralı gişede Carlos ve Guiomar adına iki bilet daha ayırttım,” dedi.

İki genç, ne demek istediğini anlamaksızın, ona baka kaldı.

“İkisi de benim arkadaşım. Bu yakınlardaki bir trafik ışığında kaza yaptılar ve polis onları alıkoyuyor. Emin değilim, ama gişeye gittiğinizde onları size verirlerse, davetiye-ler sizindir. Carlos ve Guiomar olduğunuzu söyleyin. Sorun çıkacağını sanmıyorum.”

Teşekkür edip koşarak biletleri almaya gittiler. Carlos metal çitin arkasına henüz geçmişti ki tartaklanıp on kadar sarı tişörtlü adamla etrafı sarılmıştı iki gencin. Stefano da her zamanki pembe yeleğiyle biraz ilerideydi ve kollarını kaldırıp bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Carlos karşı kaldırıma geçip Guiomar’ın yanına geldi, koşmadan yapamamıştı. İdmansızdı, ayaklarını kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

“Bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu Guiomar. Sorusunda son umut kırıntılarının varlığı seziliyordu.

“Gerçekten de, bir sorun var,” dedi Carlos, yürümeye devam ederek.

Kaldırım ters yönden gelen insanlarla doluydu ve maçın verdiği heyecan, yüzlerden, hareketlerden ve bağırışlardan hemen anlaşıyordu. Böylesine sıcak bir akşamüstünde bayrak sallamak bile güç gerektiriyordu. Taraftarların birçoğu terden sıırılsıklamdı.

Carlos, dik kesen bir sokağa saptı ve Guiomar da peşinden gitti.

“Biraz canlan, Foxi,” dedi Carlos, başını ona doğru çevirerek.

Guiomar yanıt vermedi. Elleri cebinde, gözlükleri her zamankinin bir santim daha altında, biraz nefessiz kalmışa benziyordu.

Sarı ya da mavi-beyaz bayrak taşıyan insanlar gittikçe azalmıştı. Sonunda –neredeyse on beş dakikadır konuşmuyorlardı– yeniden Diagonal yoluna saptılar ve büyük bir kafeteryanın önüne geldiler. İçeride az sayıda insan vardı ve hepsi de devamlı müşteriye benziyordu. Üstelik televizyon da yoktu.

“Burada maçı unutmak senin için daha kolay olacak,” dedi Carlos, kapıyı açarken.

Guiomar bir şey söylemedi ve gidip bir masaya oturdu. “Kahve?”

“Ama fincanda versinler, o cam bardaklarda değil,” dedi Guiomar. Bir sigara yaktı.

“En iyisinin senin burada kalman olduğunu sanıyorum. Yolda bunu düşündüm ve...”

“Bölge sorumlusu sensin ve senin emirlerini yerine getireceğiz,” diye sert bir biçimde sözünü kesti Guiomar. Sokağa doğru bakıyor ama gözleri dışarıdaki hareketliliği izlemiyordu, trafik ışığında sabitlenmişti. Carlos bir lanet savurdu.

“Lütfen, Guiomar, şimdi bana kızma. Gününü rezil ettiğimi biliyorum, ama bunu unutmaya çalış. Benim için işleri zorlaştırma lütfen.”

“Öyleyse, işler ne durumda? Elbette benim bilebileceğim kadarını soruyorum,” dedi Guiomar. Hâlâ huysuzdu ama ketumluğu bir kenara bırakmaya hazır görünüyordu.

“Bir sorun oldu, gammazlandık, polis de izimizi buldu işte,” diye açıkladı Carlos. O da bir sigara yaktı. “İş gittikçe büyüdü ve sonunda bugün patlama noktasına geldi. Bu yüzden, polislerin şu anda Ugarte’yi ve diğer otel personeli zora koştüğünü sanıyorum. Laura’yı da elbette. Ama

sakin ol, bu olayda sizin hiçbir sorumluluğunuz olmadığını biliyorlar. Onlar için can sıkıcı bir durum, hepsi bu.”

“Kahveler!” dedi garson, barın üzerine iki fincan bırakarak.

“Laura’ya atacakları birkaç tekme ve yumruktan, onu aşağılamalarından ne çıkar; sıradan birer can sıkıntısı, hepsi bu.”

“Hayır, Guiomar, lütfen. Yalnızca birkaç soru,” dedi Carlos, fincanları masaya getirdikten sonra.

“Son zamanlarda polisin nasıl davrandığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Af çıktığından bu yana kudurmuş gibiler. Açıkçası, Carlos, söylediklerine inanmakta güçlük çekiyorum. Üstelik Pascal da orada. Laura ve Ugarte’yi Barselona’daki bir karakola getirirlerse Pascal ne yapar. Ayrıca Danuta’nın otelde olup olmayacağını da bilmiyorum.”

“María Teresa’nın orada olacağı kesin, Doro ve oğullarının da. Onunla ilgileneceklerdir, sakın ol. Deminki konuya dönersek, bence gece olana kadar otele gitmemelisin. Böyle yapman gerektiğine eminim. Birincisi, polisin vereceği eziyetten kurtulmak için; ikincisi, benim orada halletmem gereken bir şey var ve senin bu esnada orada olmadığını gösterecek bir kanıtı ihtiyacın olacak. Belki gerekmeyecek, ama ne olur ne olmaz. Eğer bu gece otele gittiğinde polis sana soru sormaya başlarsa, maç için davetiyeleri almaya gittiğimi, bir daha da ortalıkta görünmediğimi söylersin.”

“Vesaire, vesaire... Benim için kaygılanma. Ben sakinim ve bu sözde rahatsızlıklar beni endişelendirmiyor. Yine de otele gitmeyi isterdim.”

Carlos fincanı dudaklarına götürdü. Fincanı masaya bıraktığında yüzündeki ifade çok ciddiye.

“Bak Foxi, dikkatli ol etme. Eğer şimdi ya da kısa bir süre sonra otele gidersen, sana benimle ilgili sorular soracaklar, nerede olduğumu falan. Eğer onlara bir şeyler söylersen bu benim için kötü olacak; eğer hiçbir şey söylemezsen bu kez de senin için kötü olacak. Sorunlar büyüyecek.”

“Nasıl istersen,” diye kabul etti Guiomar, sigarasını söndürerek. “Peki şimdi ne yapıyoruz?”

“Eğer arabaya kadar bana eşlik etmek istersen gel. Do-laşmak için biraz zamanımız var.”

“Mikel ile saat kaç için sözleştiniz,” diye sordu Guiomar, gözlüklerini düzelterek.

“Mikel ile mi? Mikel ile niye sözleşecekmişim?”

“Her neyse. Kahveleri öde de gidelim. Benim de canım biraz hareket etmek istiyor,” dedi Guiomar.

Stadyuma geldiklerinde, –sanki tüm şehir orada toplanmış gibiydi– park yerine doğru yürürken geçtikleri sokakların hâlâ insanlarla dopdolu olduğu izlenimini edindiler. Hayır, tüm Barselona halkı Sarriá’nın çevresinde değildi ya da televizyonda futbol izlemiyordu; kaldırımlarda karşılaştıkları insanların, Maradona ve Zico’nun nasıl oynadığından çok daha farklı endişeleri vardı. Guiomar konuşmadan yürüyordu, Carlos da onun sessizliğini fırsat bilip insanları inceliyordu; biraz önce yanından geçtikleri, kusursuz bir makyaj yapmış bu hanımın nasıl bir endişesi olabilirdi? Bir kitapçının önünde iki çocukla durmuş olan genç kadın ne düşünüyordu? Yanından geçerlerken, “Bak David, bak Ane,” demişti bir kitabı göstererek. Ya bir gitar taşıyan şu gözlüklü çocuk? Ya kucağında bir bebekle giden gür bıyıklı esmer adam? Peki üzerinde Richi yazan şapkasıyla trafik ışıklarında bekleyen bisikletli genç? Taksinin yanındaki sarışın bir kadın kıvrırcık saçlı bir kadına şöyle diyordu: “Tüm kâğıtları getirdin mi, Margarita?” “Evet Silvia, işte hepsi burada.” Ne tasarlıyordu bu ikisi? Daha sonra, hasır şapkalı iki kadın, bir kafeteryanın bahçesinde şöyle konuşuyorlardı: “Tarihten ne not aldın, Peru?” Tüm bu insanların arasında, endişeleri kendisinininkine yakın ya da onun bastığı topraklarda yürüyen bir başkası daha var mıydı? Sanmıyordu. Jon, Jone ve Mikel onun kardeşleriydi. Hiç değilse üçüncü yıldız işaretine kadar. Mikel Barselona’ya iyice yaklaşmış olmalıydı.

“Gölgeden gidelim,” dedi Guiomar, diğerlerine oranla daha sakin bir sokağa girdiklerinde. Güneş alçalmaya başlamıştı ve artık dikine vurmuyordu kaldırımlara.

“Dünya varmış,” dedi Carlos, bu sokağın boş olduğunu görerek.

“Niye bulaştın bu işe?” diye söze girdi Guiomar. Artık huysuzluğu kalmamıştı ama çok yorgun görünüyordu. “Biraz yadırgadım. Ya da daha doğrusu, çok yadırgadım, ne kadar çok düşünürsem o kadar az anlıyorum. Ben bu dünyadan hem ideolojik hem de duygusal olarak uzaklaştığımızı sanıyordum. Dava arkadaşlarımız olsalardı, VIII. Kurultay’ın katılımcıları filan, hadi neyse. En azından bunu anlayabilirdim. Üstelik bu son yıllarda hiçbir şeye inanmadığını, verdiğimiz tüm mücadelenin boşuna olduğunu söyledin durdun. Şimdi de tutup Bask Ülkesi’nde birkaç leşi olan o ikisini otelde saklıyor ve bizi tehlikeye atıyorsun. Dahası, eğer polis otelin belgelerini incelemeye alır da başlangıç sermayesini nereden bulduğumuzu sorarsa, o zaman ne olacak? Aslında...” Guiomar yürümeyi bıraktı ve düşünceli bir biçimde durakoydu. Onun bir metre ilerisinde de Carlos durdu. “Aslında, düşündükçe durum daha kötü görünüyor. Bize danışmadan böyle bir karar almaya hakkın yoktu.”

“Fazla büyütüyorsun, Guiomar. Tıpkı geçen gün Ugar-te’nin yaptığı gibi. Pascal’ın geleceği için endişelenmekle bozdunuz aklınızı. Peki tehlike bunun neresinde?” diye sesini yükseltti Carlos ve on beş dakika önce gördüklerine çok benzeyen, şık ve yaşlı bir kadın ona endişeli bir biçimde baktı. “Ben hiçbir şeyden bahsetmeyeceğim, beni tutuklayıp sorguya çekseler bile. Üstelik, polis beş yıl önceki bir mesele için bana soru sormaz. Bana Jon ve Jone’la ilgili sorular soracaklardır. Eğer ben konuşmazsam nasıl bilecekler? Kardeşim mi söyleyecek? Kropotky’nin onlara hiçbir şey anlatamayacağını sen de biliyorsun.”

“Sen konuşsan da konuşmasan da zamanı geldiğinde her şey açığa çıkar. Hayalarına ilk tekmeyi yediğinde bakalım böyle kabadayı kesilecek misin?” dedi içindeki ses.

“Kropotky’nin konuşamayacağını biliyorum,” diye yanıtladı Guiomar, aynı ses tonuyla. “Beni endişelendiren sensin, kardeşin değil.”

Bir süre kaldırımda durdular. Guiomar, Carlos’un yapacağı yorumu bekliyor, Carlos ise ağzını açmıyordu.

“Beş,” diye duydu bir süre sonra, bir köşeye geldiklerinde. Oradan park yerinin mavi levhası görölüyordu. Evet, sayılar gittikçe sıfıra yaklaşmaktaydı. Önce Mikel’i bulmalıydı, otel yoluna sapmadan önce gişelerde görüşmeliydi onunla.

“Biliyor musun, bizim gruptaki en şanssız kişinin hep sen olduğunu düşündüm,” dedi Guiomar, uzun bir aradan sonra. Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar yorgun görünüyordu.

“Neden böyle düşünüyorsun? Bir örnek vermek gerekirse, Ugarte’den daha kötü durumda olduğumu sanmıyorum.”

“Hayır, o anlamda söylemedim,” dedi Guiomar, düşündüklerini ifade etmekte güçlük çekiyordu. “Her zaman en ağır yükü hep sen taşımak zorunda kaldın. O işadamına olanlardan sonra bir türlü toparlanamadığını düşünmüştümdür hep...”

“Ona o kurşunu sıkan örgüttü, ben değil. Örgüt bir emir verdi ve o eylemdeki sorumlu da bendim. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ama bu eski bir hikâye.”

“Evet, biliyorum. Ama eski olmayan başka hikâyeler de var. Kardeşinin başına gelenler örneğin. Grup karar aldı ve kardeşini psikiyatri kliniğine sokmak zorunda kalan sen oldun.”

“Bunları boşverelim. Gerçekten. Şimdi zamanı değil.”

Park yerine gelmişlerdi. Carlos ona elini uzattı.

“Gitmek zorundayım. Seni arabasız bıraktığım için özür dilerim.”

“Bir taksiye binerim.”

“Unutma, saat ondan önce gitmemelisin.”

“Ya sen ne yapacaksın? Onlarla birlikte mi gideceksin?” dedi Guiomar, elini uzatarak.

“Yine görüşeceğimizi sanıyorum.”

“İnşallah dediğin gibi olur.”

“Yine de vekaletnamemin, ya da her ne ise onun, yazı masasının çekmecesinde olduğunu unutma.”

Guiomar tamam dedi.

Carlos, park yerinin girişinde gözden kaybolmadan önce, “Yarın otelde taksinin parasını öderim,” dedi ona.

Diagonal’de trafik sıkıştı ve saat tam altı buçukta otobana girdi. Beklenmedik bir şey olmadığı sürece ve saatte ortalama yüz yirmi kilometre hızla sürerse, yediye on kala gişelere varabilirdi. Onun için bir sorun yoktu. Mikel’den yana da bir sorun çıkacağını sanmıyordu, militanlık yaptığı yıllar boyunca hep dakik biriydi. Büyük bir olasılıkla, tam belirlenen saatte gişelerde olmak için şu anda dinlenme yerinde bekliyor olmalıydı – ne bir dakika önce ne bir dakika sonra. Ya Stefano? O ne yapıyordu şu anda? Otele dönmeye karar vermiş miydi acaba? Carlos o anda kendisini geçmekte olan arabaların sürücülerine baktı: hayır, hiçbiri Stefano’ya benzemiyordu. Radyoyu açtı. “Bayanlar ve baylar, artık bu maçın sonucu belli,” dediğini duydu yorumcunun, sesli harfleri uzatıyor, bazı sözcükleri de tekdüze bir biçimde telaffuz ediyordu. “Evet, bayanlar ve baylar, geçen dünya kupasının şampiyonu Arjantin, Brezilya önünde yenik duruma düştü. Brezilya 3-1 önde oynuyor, bayanlar ve baylar, maç ise bitmek üzere. Brezilya ne oynuyor ama, Falcao’dan Eder’e, Eder geriye Serginho’ya gönderdi, Serginho ilerliyor ve faul, Arjantin çaresiiiz, bayanlar ve baylar, Arjantin çaresiz...”

Karşısında, manzaranın en gerisinde, Montserrat Dağı belirdi. Bu mesafeden bir Ortaçağ şatosunu andırıyordu. Evet, Montserrat Dağı da güzel ve az rastlanır bir dağdı, başka hiçbir yerde görmediği bir biçime sahipti. Taştan büyük bir kıyı feneri gibi gemilere yol göstermesi hiç de

yadırganacak bir şey değildi. Denizciler bir bakışta nerede olduklarını anlayabilirlerdi.

“3-1 Brezilya önde, sayın dinleyiciler,” diye devam ediyordu yorumcu. “Eğer bundan sonraki maçlarında da bugünkü gibi oynarsa, dünya kupasını Rioluların elinden kapmak oldukça zor olacak kuşkusuz. Buna karşılık, Arjantin için ne kadar üzücü bir gün, sayın dinleyiciler, Arjantin’in yıldızı Diego Armando Maradona için daha da üzücü, çünkü Maradona, tüm dinleyicilerimizin de bildiği gibi, o çirkin davranışı yüzünden oyundan atıldı. Evet, Maradona, İspanya’daki günlerine kötü başlıyor. Bildiğiniz gibi, Maradona dünya kupası bittikten sonra Arjantin’e dönmeyecek, Barcelona’da kalacak. Hakem saatine bakıyor ve evet, tam şu anda...” yorumcu sesini yükseltti ve neredeyse bağırmaya başladı, “tam şu anda maç Brezilya’nın zaferiyle sonuçlandı!”

Müzik olan bir istasyon bulmaya çalıştı ve o anda bir benzin istasyonu gördü. Radyoyla uğraşmayı bırakıp arabayı o yöne doğru çevirdi. Ama benzin pompalarının yanına park etmedi, küçük bir radyoya kulak kesilmiş bir görevlinin yanında durdu.

“Bana bunlardan ikisini benzînle doldurabilir misiniz?” diye sordu görevliye, bir kabin içine atılmış kutuları göstererek.

“Beş litrelik almak istemez misiniz?” diye sordu görevli. “İçeride beş litrelik bir tane var.”

“Harika. Çok iyi olur. Ama acele edin lütfen. Ben doktorum ve yakınlardaki bir köye hasta bakmaya gidiyorum. Benzin ise hastanın ailesinin arabası için.”

Carlos yeniden arabaya bindiğinde, “Brezilya’nın nasıl oynadığını gördük, bakalım İspanya nasıl oynayacak?” dediğini duydu yorumcunun. Saatine baktı. Saat yediye on vardı. Geldiği hızla devam ederse birkaç dakika sonra gişelerde olacaktı. “Bugünkü konuğumuz ne düşünüyor bu konu hakkında?” “Bence kötü oynayacak ve Almanya önünde komik duruma düşeceğiz,” diye yanıtladı konuk, çatlak

bir sesle. “Oyuncularımız yorgun, kendilerine güveni yok, bu yetmezmiş gibi, bazı oyuncularımız hem basın hem de yönetim tarafından inceliksiz ve haksız bir muameleyle karşı karşıya. Onca insan çenesini tutamadı bir türlü.” Yorumcu ise şöyle dedi: “Bunu Basklı oyuncular için söylüyorsunuz herhalde. Şu haksız muamele meselesi.” “Elbette, elbette. Son zamanlarda Basklı oyuncuların İspanya’nın renklerini içlerinde taşımadıkları ve bu yüzden kötü oynadıkları birçok kez yinelendi. Bu bir vahşet, ya da şöyle demeliyim, bu bir iftira.” Yorumcu yeniden söze girdi: “Bizim kalecimizin çoraplarıyla ilgili şu hikâye ve...” “Evet, elbette,” dedi konuk, öfkelenerek. “Üzerinde İspanya bayrağı olduğu için çoraplarını çıkardığı nasıl düşünülebilir? Eğer mesele bu olsaydı, şortunu ve tişörtünü de giymezdi, böyle bir durumda da, kim bilir, ya hakemler gibi siyah giymesi ya da sahaya çıplak çıkması gerekirdi.” Bunun üzerine, yorumcu, “Basklı oyuncuları bir nebze rahatlatmak için o taraflardan bir şarkı çalmaya ne dersiniz?” diye sordu. “Çok iyi olur.” “Öyleyse dinleyelim, sonra yine konuşmamızı sürdürürüz.”

Bir yokuşun sonundaki gişeleri ve onların yüz metre önünde de otele giden karayolu çıkışını gördü. Radyoda çalan şarkıyı duyunca yüzünü buruşturarak –çok sıradan bir taverna şarkısıydı– sinyal verdi ve arabayı sağ şeride geçirdi. Şarkı bitmeden önce otobandan çıkmıştı bile.

Karşı yönden gelen arabaların çıkış yönüne, bir yaya altgeçidinin karşısına park etti. Saat yediye beş vardı. Mikel neredeyse gelirdi ve Carlos onu tam karşıdan görecekti.

Biraz rüzgâr çıkmıştı ve tünelin çıkışındaki küçük kâğıt bayrakçıklar hafifçe sallanıyordu. Carlos arabasına yaslandı ve bayrakların hangi ülkelere ait olduklarını tahmin ederek zaman öldürdü. Sağdan itibaren, en yakın direkte Almanya’nın bayrağı vardı, ikincisi İtalya’nın, üçüncüsü İspanya’nın, dördüncüsü İsviçre’nin, beşincisi Büyük Britanya’nındı; daha sonra ise İsveç ve onun ardından Norveç,

Polonya, Hollanda ve Katalanya geliyordu; on birinci bayrağı –beyaz ve mavi renkli, üzerinde haç işareti ve çizgiler olan– bilmiyordu; on ikincisi, belki de en güzeli, Japonya idi; on üçüncüsü Fransa; on dördüncüsü Amerika Birleşik Devletleri; on beşincisi Portekiz; on altıncısı –bir an kuşkuya düştü– Meksika bayrağıydı; on yedincinin –kenarları kırmızı ve beyaz bir fon üzerinde yine kırmızı bir yaprak olanı– nerenin bayrağı olduğunu bilmiyordu... O sırada bir korna çaldı ve Mikel'in kullandığı siyah bir kamyonet bayrakların altından geçti. Mikel'in yanındaki koltukta griler giymiş, şişman ve beyaz saçlı bir kadın vardı.

“Kamyonet biraz iç karartıcı, öyle değil mi?” dedi Mikel, araçtan indiğinde. Daha sonra elini kaldırdı ve koltuğunda oturan kadını selamladı. Yetmiş yaşlarındaydı.

“Beyazın tersi ne? Siyah, öyle değil mi? İşte sana, beyaz yerine siyah bir kamyonet,” dedi Mikel, elinin ayasıyla Carlos'un omzuna vurarak.

“Hiç de fena düşünmemişsin.”

“Bir rastlantı sonucu oldu. Atölyedekilerin elinde başka kamyonet yoktu.”

“Ya bu nine? Taş mı kesmiş kadın?”

“Biraz heyecanlı. Aslında onun yüzden ben de heyecanlanmaya başladım. Tüm yol boyunca tek bir söz etmedi.”

“Ben de onu söylüyorum, sanki taştan yapılmış gibi duruyor. Bir selam bile vermedi.”

“Çok az görüyor.”

“Demek bu yüzden.”

“İki oğlu da hapiste. Örgüttekilere onu benimle göndermek mantıklı geldi. Bilirsin, bir nineyle yolculuğa çıkmak her zaman için daha az kuşku uyandırır. Kontrolde durdururlarsa, teyzem olduğunu ve gözlerini doktora göstermek için Barselona'ya getirdiğini söyleyeceğim.”

Carlos kamyonetin kapısını açtı.

“Nasılsın nineciğim? Yolculuk nasıl geçti?” diye oldukça yüksek sesle sordu.

“Sağır değilim. Bir parça körüm ama sağır değilim,” diye yanıtladı yaşlı kadın, ona doğru dönerek. Haşın bir sesi vardı.

“Öyleyse yeniden soruyorum. Yolculuk nasıldı?”

“Sonu iyi olursa, iyi demektir. Yoksa, kötü.”

“İyi olacak.”

“İnşallah öyle olur.”

Carlos yeniden kapıyı kapattı ve Mikel’in yanına döndü.

“Haklısın. Pek konuşkan değil. Adı ne?”

“Bana onu María diye çağırmamı söylediler.”

Carlos, kadının olduğu yöne doğru baktı. Kadının yukarısında, onun görüş açısına göre kamyonetin tavanından on santim kadar yukarıda, Almanya, İtalya ve İspanya’nın bayrakları dalgalanmayı sürdürüyordu. Akşam ilerledikçe rüzgâr hızlanacaktı. Polislerin dikkatini dağıtmak için bir an önce yangın meselesiyle ilgilenmeleri gerekiyordu. Sert rüzgâr, yangını otele kadar yayabilirdi.

“Dört,” dendiğini duydu. Sabino’nun sesinde bile heyecan sezinleniyordu. “Ne kadar acele ederseniz o kadar iyi. Sırf rüzgâr yüzünden değil. Eğer gecikir de Stefano’ya aklını toplaması için zaman kazandırırırsanız, otelde dünya kadar polis sizi bekliyor olur. Dikkat et Carlos, bundan sonra sayılar daha da hızlanacak.”

“Mikel, şimdi dinle beni. Bir sorun çıktı ve her şeyi bir saat içinde bitirmemiz gerekiyor.”

“Tamam,” dedi Mikel, gözlüklerini çıkarıp gömleğinin ucuyla temizleyerek. Biraz önce duyduğu şeyi fazla önemsememişe benziyordu.

“Sana açıklamamı istiyor musun istemiyor musun?”

Kendisini denetlemek için büyük bir çaba göstermesi gerekiyordu. Çok sinirliydi.

“Nasıl istersen. Ama şu anda benim bilmek istediğim, şimdi ne yapacağımız. Ya da daha doğrusu, benim üzerime düşen görev ne?”

“Bir yangın çıkarman gerekiyor,” dedi Carlos, kuru kuruya.

“Yangın mı?”

“Başka çaremiz yok.”

Bunun üzerine, Mikel, küçücük gözlüklerinin ardından sorgulayan gözlerle baktı ona ve Carlos olanları çabucak anlattı: Danuta’nın onları gammazladığını, Stefano ve arkadaşlarının neredeyse her şeyi bildiğini ve iki saat önce de az kalsın onu yakalamak üzere olduklarını söyledi.

“Bu yüzden, polislerin dikkatini dağıtmak için, yangın çıkarmamız gerekiyor,” dedi, küfreden Mikel’i susturarak. “Ayrıca, ne kadar erken çıkarırsak yangını o kadar iyi. Eğer Stefano’ya zaman kazandırırsak, dünyanın en büyük yangını bile çıksa bu işten paçamızı sıyıramayız.”

Mikel, yarım ağızla da olsa, küfretmeyi sürdürüyordu.

“Mikel, anladığından emin değilim.” Carlos büyük bir ciddiyetle konuşuyordu. “Hiçbir şey için zamanımız yok, küfretmek için bile! Kamyonete bin ve yol ayrımına kadar beni izle. Yangını orada çıkaracağız.”

“Ya benzin?”

“Bagajda beş litrelik bir bidon var.”

Yola çıkar çıkmaz radyoyu açtı. “İspanyol futbolundaki eksiklikler ne bu yılın ne de bir önceki yılın sonucu,” diyordu konuk, kaba bir sesle. Onu otobanda dinlediğinden daha da öfkeli gibiydi. “Sorunlar yapısal ve bu yüzden dünyanın en iyi takımlarıyla boy ölçüşmek zorunda kaldığımızda gülünç duruma düşüyoruz.” “Peki bugün de gülünç duruma düşecek miyiz?” diye sordu yorumcu, huzursuz bir biçimde. “Elbette, insanlar bana bir bozguncu olduğumu ve bu birkaç gündür beliren umutları yok etmek istediğimi söylüyorlar, ama bence bunlar boş umutlar, rüzgârın alıp götüreceği bir yaz bulutu gibi. Benim tahminimi sorarsanız, Almanya bizi 2-0 yenecek. Almanya’nın orta sahasını aşmayı başaramayacağız.”

Yorumcu, programda dile getirilen fikirlerden dolayı, hevesleri kırılabileceği için dinleyicilerden özür diledi ve bu tahminin olabilirliğini çürütmeye çalıştı. Duyduklarını

umursamayan Carlos, yolun kenarındaki ağaçların en uç noktalarına verdi tüm dikkatini. Evet, kaba sesli konuğun deyişiyile yaz bulutlarını alıp götüren rüzgâr oradaydı, birkaç saniye sonra yangını alevlendirecek olan rüzgâr. Sonra, bakışları dikiz aynasına yöneldi. Mikel on metre geriden onu izliyordu, sanki onun izini kaybetmekten korkar gibiydi. Sağında, yaşlı teyze bir heykel gibi duruyordu. Evet, bu yaşta bir kadını kullandıklarına göre örgütün durumu çok kötü olmalıydı. Başlarına bir iş açmamayı umuyordu.

“Sizin tavrınızı anlıyorum, ama ben biraz evvel söylediklerimde ısrar ediyorum. İspanyol futbolunun hataları yapısal,” diyordu konuk. “Bu bağlamda, Bask Ülkesi ekiplelerine dönmek istiyorum. Yetenekli genç oyuncularıyla birlikte yürüttükleri çalışmalar örnek olacak nitelikte.” “Tamamen sizinle aynı fikirdeyim,” dedi yorumcu, konuğun sözlerinin arasına girerek. “Bask Ülkesi’nin takımları,” diye sözlerini sürdürdü, “küçük yaştaki çocukları alıp üstlerine titriyor ve onları iyi yetiştiriyorlar; dahası, hemen ertesi günü harika sonuçlar almalarını talep etmiyorlar, yani köylülerin çam ağaçlarına yaptığı gibi, önce ekip ertesi gün...”

Radyoyu kapatıp hızını azalttı ve yolun girişinin karşısına, La Masía’ya giden eski yolun çıkışına arabayı park etti.

Birkaç saniye sonra siyah kamyonet de R-5’in arkasına yerleşti.

“İşte orası,” dedi Mikel’e.

Otelin bulunduğu yöne doğru bakıyorlardı. Bulundukları yerden bina görülmüyordu, çünkü havuzun çevresindeki serviler manzarayı kapamıştı. Karayolunda arabalar ve kamyonlar hiç durmaksızın akıyordu.

“Tam nereyi kastettin? Şuradaki mağara gibi yeri mi?”

“Evet, tam orası. Bu taraftan inip her yeri benzinle ıslatırsın. Hem çöpleri hem çalıları. Plastik bir torban var mı? Bidonu saklamak gerek.”

“Tehlikeli değil mi?”

Mikel yeniden otele doğru baktı. Carlos R-5'in bagajını açtı.

Carlos, hoşnutsuz bir biçimde yüzünü buruşturup dilini şaklatarak, "Hiç plastik torbam yok," dedi. "Neden tehlikeli olsun? Yolu tutan polisler yüzünden mi? Oysa..."

Bir an sustu. Kafasındaki bu düşünce aklını kurcaladı. "Bunu yaşlı teyze yapsın," diye bitirdi sonra. İyi akıl etmişti.

"Ama kadıncağz neredeyse hiç görmüyor!"

"O zaman ona eşlik et. Polisler sizin ana oğul olduğunuzu ve bir şey aradığınızı düşüneceklerdir. Sizi görürlerse tabii. Normalde görmeyeceklerdir."

Sözcükleri tane tane söylemiyordu. Hızlı hızlı konuşmak niyetindeydi.

"Tamam, gidip ona söyleyeyim bari. Ama ben başka bir tehlikeden söz ediyordum. Mağarada çıkardığımız yangın başka yerlere yayılmayacak mı? Rüzgâr öyle bir esiyor ki..."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu tarafa doğru yayılmayacaktır, bundan eminim. Ama diğer tarafa doğru? Bu belli olmaz."

"Bu eski bağlık yerde taştan başka bir şey yok. Bence bunlar yangının yayılmasını önleyecek. Üstelik, oteldeki tüm polisler buraya gelmekte gecikmeyeceklerdir. Bence birkaç saat için itfaiyeci olmaktan gocunmazlar."

Carlos'un gülümsemesine daha açık bir gülümsemeyle karşılık vererek, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi Mikel. "Bir saniye bekle. Bakalım yaşlı teyze ne diyecek."

Gece oluyordu ve evlerin yarısının ışıkları yanmıştı. Hava kararmadan önce operasyonu sonuçlandırmak gerekiyordu.

"Üç," diye duydu o anda. Gerisayım, düşüncelerini destekliyordu.

"Yaşlı teyze olur dedi. Benzin bidonunu yanında taşıdığı büyük sepetin içine koyacakmış. Bak, sepette taşıdığı eşyaları nasıl da hararetle çıkarıyor."

“Haklısın, heykele benziyordu ama öyle değilmiş.”

Kadının hareketleri beklenenden çok daha çevikti. Hemen kamyonetten indi ve onlara doğru yaklaştı. Daha iyi görebilmek için gözlerini kısıyordu.

“Benzin bidonunu buraya koy,” dedi sepeti uzatarak.

“Hemen, nineciğim,” dedi Mikel, sepeti alıp R-5’in bagajına kadar giderek. “Tam da sığıdı,” dedi ardından.

“Getir öyleyse,” dedi yaşlı kadın. O da acele ediyordu.

“Mikel, şimdi beni iyi dinle,” diye başladı Carlos, ellerini de kullanarak. “İşin birinci kısmını biliyorsun. İkinci kısmı daha kolay. Benzin istasyonunun arkasındaki düzlüğe park edersiniz ve çam ağaçlarının orada oturup beni beklersiniz. Ben görünene kadar da oradan hareket etmezsiniz.”

“Merak etme. İkimiz de orada olacağız,” dedi Mikel.

“Yaşlı ninenin ayak bağı olacağından korkuyordun ama bak, size nasıl da yardımı dokunacak. Çöpleri karıştıran yaşlı bir kadından polis hiçbir zaman kuşkulalmaz,” diye fısıldadı Sabino.

“Ne zaman isterseniz başlayın. Ben yerime dönüyorum. Kırk beş dakika içinde yeniden buluşuruz.”

“Bunu kızım bana Portekiz’den getirmişti,” dedi kadın birden, sepeti göstererek.

“Nineciğim, eğer bu yanacak olursa size yeni bir tane alırım,” dedi Carlos.

“Kim beni kolumdan tutacak? Çok az gördüğümü biliyorsunuz, bir arabanın altında kalmak istemem doğrusu.”

“Sakin ol nine, seni ben götüreceğim,” dedi Mikel.

“Hadi, gidelim hemen. Ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi!” diye sabırsızlandı kadın.

Mikel, önce yolun kenarına kadar, sonra da –Carlos onlara dikiz aynasından bakıyordu– mağaranın çevresine kadar kadına eşlik etti. María, yolculuk sırasında midesi bulanıp biraz hava almaya çıkan, yaşlı ve aşırı şişman biri gibi görünüyordu; tek fark, iki eliyle sıkıca tutup beline kadar kaldırarak taşıdığı sepetti.

Carlos, arabayı benzin istasyonunun düzlüğüne park etti 've birkaç dakika sonra, böğürtlenleri geçince, Amazonya'nın tepesinde, ilk beyaz işaretin yanıbaşındaydı. Yol ayrımı ve mağara solunda, otel ise karşısında kalıyordu. Otelde olağandışı bir durum sezilmiyordu. Mağaranın ve La Riera Blanca'nın çevresinde de öyle. Rüzgâr, çalılık-taki küçük yaprakları sallıyordu.

“İki,” diye duydu ve tam o anda gökyüzüne doğru yükselen bir duman gördü. Sanki dumanın çıktığı yerde bir yeraltı fabrikasının kocaman bir bacası vardı da, birden yoğun bir biçimde duman fışkırmaya başlamıştı. Duman bazen beyaz, bazen de siyah renklere bürünerek hızla gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Sakin ol, henüz harekete geçmemelisin!” diye bağırdı Sabino, Carlos'un ayakları yokuş aşağı bir koşu tutturduğunda. Emre uydu ve duraksadı, ama koşma arzusunu bastırmak kolay olmadı. Bu arada, duman gittikçe kesif bir hal alıyordu, başlangıçta dosdoğru gökyüzüne yükselen duman sütunu durmadan büyüüyordu.

Otelin düzlüğünde bir hareketlilik sezinledi, kısa bir süre sonra da yolda iki motosiklet olduğunu fark etti. Doro'nun oğulları mıydı acaba? Motosikletlerin gürültüsünden onlar olduğunu düşündü. Bir dakika sonra, içlerinden biri, hakemlerinkinden de keskin bir düdük öttürdü ve yolu kontrol eden polisler bağırp çağırmaya ve koşuşturmaya başladı. Karayolundaki korna sesleri de gittikçe sıklaşmıştı.

Siyah renkli, kirli bir duman daha peyda oldu. Ot ya da çalidan çok yanmış lastik dumanına benziyordu.

“Sakin ol. Henüz harekete geçme,” diye buyurdu Sabino, yeniden yürümeye başladığında. “Bir yere otur ve bir sigara içene kadar yerinden kalkma.”

Yere oturdu ve, sanki yapraklarında böcek arıyormuşçasına, karşısında duran böğürtlene dikkatini vermeye çalıştı. Ama yangını unutmak çok güçtü. Rüzgâr arada bir yanık ot kokusunu, arada bir de bu kokuyla karışık, iğrenç

erimiş lastik kokusunu taşıyordu ona. Ayrıca, karmaşanın gittikçe arttığı seziniyordu. Korna ve motor seslerinden başka, insanların çığlıkları, duruma ne kadar ters de düşse, bir köy eğlencesinin şamatasını andırıyordu. Ya böcekler? Evet, böcekler de oradaydı, her yerdeydi. Tek düzenli ses, onların çıkardığı vızıltıydı.

Sigarasını bitirdiğinde ilk alevleri gördü ve yerinden doğruldu: alevler kavuniçi renkliydi ve mağara civarını çepeçevre sarmıştı. Fırına gitme zamanının geldiğine karar verdi. Evet, şimdi herkes yangın bölgesinde olmalıydı. Tabii polisler de.

“Ama yavaş git, Carlos. Acele etme,” dedi Sabino. Bununla birlikte, kendi önsezileri de ona aynı şeyi yapmasını söylemesine karşın, ayakları gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Sonunda, iyice hızlanarak, hatta sıçrayarak yokuş aşağı inmeye başladı.

“Çevrene bak bakalım, polis var mı?” dedi Sabino, kuru nehir yatağına girdiğinde. Ama çığlıklar, korna sesleri ve ısıklar ona çok uzaktaymış gibi geliyordu ve orada hiçbir polisin olmadığı izlenimine kapıldı.

Çeşmeyi geçtikten sonra, sağda ve solda sıralanan zeytinliklerin arasında bir beyzbol şapkası göreceğinden korkarak, fırına kadar koştu. Ama orada da hiç kimse yoktu. Stefano konusunda yanılmış mıydı acaba? Onu fazla mı önemsemişti? Zira polisler hiçbir şeyden habersiz gibiydi ve hepsi de yangın bölgesine gitmişti.

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Yangın çıkarmak iyi bir fikirdi, olağanüstü bir fikirdi. Ama her şey sona erene kadar tetikte ol, Carlos. İyimserliğe kapılma.”

Bununla birlikte, iyimserliğe kapılmamak elde değildi ve fırının kapısını en ufak bir tedbir almadan açtı. Birden, palyaço görünümlü bir adam tüfeğini ona doğrultarak odunluktan çıktı ve... Hayır, hayır, bu tasavvurun gerçekte hiçbir ilgisi yoktu. Odunlukta bol miktarda odun, mermer masada hamuru örtmek için beyaz bir bez parçası, ocağın

çıkıntısında da televizyon vardı. İçerisi un ya da ekmek kokmuyordu elbette, onun yerine, orada bile hissedilen yanık ot ya da lastik kokusu vardı içeride, bunun dışında, her şey yerli yerindeydi.

“Hemen çıkın! Gidiyoruz!” diye bağırdı odunluğun kapısını kaldırdıktan sonra. Jone göründü hemen.

“Bu kadar çabuk mu?” dedi gözlerini açarak.

“Her şey yolunda gidiyor, ama olabildiğince çabuk yola koyulmamızda yarar var. Şu anda yolumuz açık,” dedi Carlos, dili sürçerek konuşuyordu.

“Jon! Eşyaları al!” diye bağırdı Jone. “Demek sonunda fundalığı ateşe verdiniz,” diye ekledi, havadaki kokunun ne kokusu olduğunu anlayınca.

“Nasıl giyinmemiz gerekiyor? Faslılar gibi mi giyineceğiz?” dedi içeriden donuk bir ses.

Carlos, Jone’a bir işaret yaptı. Giyinmeye başlamak için zaman yoktu.

“Nasıl giyinmemiz gerekiyor?” diye yineledi aynı donuk ses, Jone’un yanından başını uzatarak. Çok genç ve çok zayıf bir çocuktü. Boğazındaki adem elması aşırı derecede büyüktü.

“Üstünüzdekiler de olur. Bazı değişiklikler oldu ve artık kıyafetin bir önemi kalmadı,” dedi Carlos.

“Öyle mi?” dedi genç, biraz kaygılı.

“Evet, öyle. Lütfen sana dediğimi yap. Torbaları getir,” diye yineledi Jone, sert bir biçimde.

Daha sonra odunluktan çıktı ve Carlos’a yaklaştı.

“Sana merhaba dememesini dert etme,” diye fısıldadı.

“O böyledir. Neyse ki uzun bir süre onu görmeyeceğim.”

“Bakalım dediğin gibi mi olacak.”

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Jone, pencereye kadar gidip fırının çevresine bir göz atarak.

“Yeterince zamanımız var. Buraları oldukça sakın. Etrafı ateşe vermekle doğru yaptığımızı sanıyorum.”

“Bu ne kibir!” dedi içindeki ses.

Benzin istasyonuna doğru, tek sıra ve b z lm   bir halde ko maya ba ladılar, La Riera Blanca'yı geçip Amazonya'nın girişine gelene kadar da durmadılar. Yangın bölgesinden gelen    liklar –hâlâ eğlence    liklarını andırıyordu– tüm yol boyunca onlara eşlik etti; ama bulundukları civar, Carlos'un oradan ilk geçtiği zamanki kadar sakindi. Evet, operasyon iyi sonuçlanacaktı. İnanmakta güçlük çekiyordu, zira son derece temkinli davranmasına karşın, mutlu son olasılığı ona çok azmı  gibi geliyordu. "Aldığımız eğitim yüzünden, Carlos. Hüzünlü, kaderci ve baskıcı bir eğitim yüzünden," dediğini duydu o an kardeşinin. Demek ki Kropotky de onu anlıyor ve destekliyordu.

“Biraz bekleyin. Sizi izleyemiyorum,” dedi zayıf çocuk, yokuşun tam orta yerinde. Torbayı yere attı ve dizlerinin üstüne çömeldi. “Çok duman var, öyle değil mi? Nefes almakta güçlük çekiyorum.”

“Bunca zaman o delikte kaldıktan sonra pek formda değiliz,” dedi Jone, soluk soluğa. “Ama devam etmemiz gerekiyor. Çeşmenin oralarda birisi var gibi geldi bana.”

“Nerede?” diye bağırdı zayıf çocuk, yeniden ayağa kalkarak. Elini torbaya sokup bir silah çıkardı. Silah, Carlos’a, kendi zamanında kullandıklarından daha küçük gibi göründü.

“Sakin ol. Büyük olasılıkla bir hayvandır. Yangın yüzünden çevredeki tüm hayvan ve canlılar ürkmüş durumda,” dedi, başlarının üzerine dahi saran dumanla kaplı gökyüzünü göstererek.

“Çok büyük bir yangın, değil mi?” dedi Jone.

“Bilmiyorum. Ancak yüz metre daha tırmandığımızda bunu görebileceğiz.”

“Olabildiğince hızla yolumuza devam edelim. Yangın beni polisten daha çok tedirgin ediyor.”

“Evet, olabildiğince hızla devam edelim,” diye yineledi Carlos, takılarak. “Eğer hızlı yol alabiliyorsak, zamanında benim koyduğum işaretler sayesinde. Görüyorsun ya, burada yol mol hak getire.”

“Anladık. Tümüyle bir hata değilmış yaptığın,” diye yanıtladı Jone, aynı ses tonuyla ve tırmanmayı sürdürerek.

O yüz metreyi çıkarlarken, Carlos, her şeyin iyi sonuçlanacağı konusundaki kesinliğin içinde gittikçe arttığını hissetti; bu kesinlik, tüm iç organlarını ele geçirip salgıladıkları özü arındıran bir yangın gibiydi. Evet, yeni bir yaşamı artık el eriminde görmeye başlamıştı: Barselona’ya gidecek, dublekste kalmaya başlayacak, Katalanca öğrenecek ve her ay kardeşini ziyaret etmeye Bask Ülkesi’ne gidecekti; ayrıca, yapacağı ilk şeylerden biri, Doro’nun köyünde, deniz kenarında bir tatil yapmak olacaktı... Birden, şimdiye dek Korkunun ustalıkla ondan çaldığı gerçek bir yaşamın imgelerini görmeye başlamıştı ve kendisini hastalıktan yeni kalkmış bir hasta gibi hissediyordu. Son günlerde söylediği tüm yalanlar gün gibi ortadaydı: “Ölmek umurumda değil; Jon ve Jone’u saklamak bir budalalık değildi; operasyon oteldeki arkadaşlarımı tehlikeye sokmuyor.” Ama artık Korku Ülkesinden çıkmak üzereydi ve yalanlar dönemi bir daha başlamamak üzere bitiyordu.

“Bu tarafa doğru yayılıyor, değil mi?” dedi Jone, alevler görünmeye başladığında.

“Evet, rüzgâr bu yöne doğru esiyor ve yangın beklenenden daha çabuk yayılıyor.”

Alevler, yangının başladığı yerden La Riera Blanca’ya doğru ilerliyor ve oradan da çeşmenin olduğu bölgeye doğru yöneliyordu; nehirde su olsaydı, tam tersi yöne doğru yayılırdı. Bununla birlikte, otele doğru genişleyeceğe pek benzemiyordu. Yangın kavuracaksa, Amazonya’yı kavuracaktı.

“La Riera Blanca bir baca gibi iş görüyor,” dedi zayıf çocuk. “Eğer hâlâ o delikte kalmayı sürdürseydik, kim bilir, belki de şimdiye haşlanmıştık.”

“Sanmıyorum,” dedi Carlos, kuru kuruya. “Şimdi yangından iyice uzaktayız. Benzin istasyonu hemen şurada.”

“Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyi,” dedi Jone.

Trafik durmuştu ve tüm sürücüler araçlarından çıkmış, yangının yoğun olduğu bölgeye doğru bakıyorlar ve kendi aralarında heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Yolun öteki yanında, benzin istasyonu tamamen boş görünüyordu, sanki tüm çalışanlar kaçmış gibiydi. Bu karmaşaya kayıtsız kalan Mikel ve yaşlı kadın, çam ormanının kenarına oturmuş bir şeyler içiyorlardı.

Carlos yolun karşı yanından onları selamladı ve hemen ardından –serinkanlılıkları görünüşteydi– ikisi de siyah kamyonete doğru koşturmaya başladılar.

“İyi! Çok iyi!” diye bağırdı Mikel, bir araya geldiklerinde. “Neşesini katmerlemek için birkaç küfür savurması gerekiyordu. “Her şey tam istediğimiz gibi gitti!”

“Biz kamyonete binelim,” dedi Jone, aracın arka kapısını açarak. Hâlâ gergindi.

“Yol nasıldır acaba? Ya şimdi sizin yüzünüzden kontrol başlattılarsa?” dedi zayıf çocuk, hırçın bir biçimde.

“Sen içeri gir!” dedi Carlos, onu balık kutularına doğru iteleyerek.

“Sakin ol, Carlos. Senin görevin burada sona eriyor,” dedi içindeki ses.

“Sen beni itemezsin!” diye bağırdı çocuk, kamyonetten çıkıp karşısına dikilerek.

Kutuların içindeki balıklar, vereceği tepkiyi bekleyerek ona bakıyorlarmış gibi geldi Carlos’a. Ona en dikkatle bakan ise bir ahtapottu. Burnunun ortasına bir yumruk mu atacaktı? Adem elmasını kırana kadar boynunu mu sıkacaktı? “Sakin ol, Carlos. Bunca zaman delikte kaldıktan sonra çocuk iyice saldırganlaşmış, sen de geçirmekte olduğun bu zor dönemden dolayı saldırgansın. Ama şimdi tutup ikinizin kavgaya tutuşması delilik olur,” dedi Sabino. “Mesele şu, bu çocuk negatif titreşimler yayıyor, hepsi bu,” dedi Kropotky.

“Hey! Burada bir saat daha mı kalacağız? Artık bu duman beni iğrendiriyor,” diye duydu. Ses kamyonetin önünden geliyordu.

“Sakin ol, nine, hemen gidiyoruz,” dedi Mikel. Daha sonra Carlos’a yaklaştı ve kolunu tuttu. “Bana inanmayacaksın ama her yeri benzinle ıslatan bu nine oldu. Bu kadın korkunç.”

“Jon, içeri gel lütfen,” dedi Jone, balık kutularının arasından başını uzatarak.

Zayıf çocuk birkaç saniye daha Carlos’a baktı, ama sonunda kararını değiştirdi ve balık kutularının ardında gözden kayboldu.

“Hoşça kal, Yul Brinner. Her şey için binlerce teşekkür. Yeniden görüşene kadar hoşça kal,” dedi kadın.

“İyi yolculuklar. Bakalım örgüt sana yeni bir mesai arkadaşısı verecek mi?”

Öpüştüler ve Mikel kamyonetin arka kapısını kapattı. Onları ilgilendiren, benzin istasyonu ve tüm civarının sakin olmasıydı, polislerden eser yoktu; onun dışında ise tam bir kaos yaşanıyordu. Yangın gittikçe artıyordu ve –siren seslerine bakılırsa– Barselona’nın tüm itfaiye araçları oradaydı.

“Yangını Stefano’ya ithaf ediyorum,” dedi Mikel.

“İthaf etmeyi bırak da gitmeye bak. Hava kararmak üzere ve önünde uzun bir yol var.”

“Bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Ayrıca otobandan gitmeyeceğim, ara yollardan gideceğim. Ama eğer bir sorun çıkacak olursa, sen endişe etme Carlos. Tüm sorumluluğu ben üzerime alırım. İnan bana.”

“Öyleyse ben de fırına gidip bunların bıraktıkları izleri temizleyeyim. Hamsi kavağa çıktı sayılır,” diye takıldı Carlos.

“Hiç kuşkun olmasın,” dedi Mikel, bir sıçrayışta kamyonete binerek. Tümüyle mutlu görünüyordu.

“Gelecek salı görüşürüz ve bir yemek tertip ederiz,” diye bağırdı Mikel, yolun boş olan tek şeridine girerek.

Yeniden Amazonya’ya indiğinde, Carlos, planları ve o andan sonra onu bekleyen yeni yaşamı üzerine düşünmeye koyuldu, ancak bu şekilde Korku Ülkesindeki son yolculuğunun zorluklarını hafifletebiliyordu. Ama o sırada yangın o denli çoğalmıştı ki dikkatini toplayamıyordu. Yangın La Riera

Blanca'da çeşmeye ulaşacak kadar ilerlemiş, Amazonya'da, beyaz işaretler koyduğu yolun kırk metre kadar solunda duman şeritleri belirmeye başlamıştı. Bununla birlikte, işin en kötü yanı duman değil, sıcaklıktı. Kaç dereceydi acaba? Elli derece var mıydı? “Bugün, yazın en sıcak günü olacak,” dedi içindeki ses. Fare her zamanki muzipliğiyle konuşuyordu.

“Bir,” dedi ardından içindeki ses. Bunu sanki sırtına bir darbe yemiş gibi duydu.

“Koş, Carlos! Yoksa kuru yatağın öteki yanına geçemeyeceksin,” dedi Sabino. Ne ki, yolun el verdiği her yerde sıçrayarak yokuş aşağı bir koşu tutturmuştu bile.

Aşağıya indiğinde, yangın çeşmeyi geçmiş ve kendi koyduğu birinci beyaz işarete ulaşmıştı. Hava yanıyordu ve alevler yalnızca nehir yatağına değil, bazı zeytin ağaçlarının yapraklarına da sıçramıştı. Carlos, yangının ilerleyişini gözlemlemek için bir an durdu: eğer zeytin ağaçları yerine başka tür ağaçlar olsaydı, fırını ve depoyu da tehlikeye atacak biçimde alev almış olurdu hepsi. Ama yangın, zeytin ağaçlarında çabuk yayılmıyordu.

Solunda, kuru nehir yatağındaki birinci işaretin yanında bir şey hareket etti, ve –dördüncü işaretten, yani yaklaşık yirmi metre uzaktan bakıldığında– ateşten ürkmüş, yuvasından çıkıp kaçmak için son bir çaba harcarken yeniden yere yığılıp kalmış bir hayvan gibi geldi ona. Birden Greta'yı anımsadı. Neredeyse iki gündür köpekleri görmüyordu. Doro'nun oğulları, büyük bir olasılıkla, onları depodan çıkarmış ve serbest bırakmıştı. Belle zeki bir köpekti ama ya Greta...

Depoya kadar zeytin ağaçları arasından koştu ve kapıyı açtı. Açar açmaz köpekler üzerine atladı. Havadan aldıkları yoğun ve garip koku yüzünden tedirgin olmuşlar, çığlıklar ve siren seslerinden dolayı da korkmuşlardı. Neyse ki ikisi de yaşıyordu. Tam o sırada...

“Pascal!” diye bağrıldığını duydu birden. Onu çağıran Juan Manuel'di.

“Pascal!” diye bağırdı ardından Doro, daha kaygılı bir sesle.

Carlos o anda durumu anladı. Pascal. Pascal'ın evi. Peter Pan'ın evi.

*Güzel bir evim olsun isterdim,
Duvarları kırmızı.
Dünyanın en küçük evi,
Çatısı yosun ve yaprak kaplı...*

Dünyanın en küçük evi, sahibini yangından sakınabilecek miydi? Ne gezer. Evin sahibi çeşmenin arkasında ölmüştü. “Pascal! Pascal!”

Doro ve iki oğlu bağırıp duruyordu ama Carlos artık onları fark etmiyordu bile. Kulakları duymuyor, gözleri görmüyor ve burnu duman ve yanık çöp kokusunu almıyordu: kafasının içi seslerle dolmuştu. “Oğlumu öldürdün, Carlos,” dedi bir ses. “Bu kez yaptın yapacağını,” dediğini duydu sonra. “Evet, dayanması çok güç. Tamen senin suçun değil, ama yine de dayanması çok güç,” dediğini duydu. “Stefano’ya gerçeği söylemediğim için benim de suçum var. Yine de, Carlos, hepimiz için bir yüz karası ve grubun en kötüsü oldun sen,” dediğini duydu. “Oğlum! Oğlum! Seni öldüreceğim, Carlos,” dediğini duydu. “Seni çok iyi anlıyoruz, Laura. Bizim ailemizden birini de öldürdü. Kaçırıp yirmi gün boyunca bir sinemanın altındaki bodrumda sakladı ve daha sonra onu öldürdü. Ama bunda senin de suçun var, bu tip insanlarla ilişkiye girdiğin için sen de suçlusun,” dediğini duydu. “Suçlu falan yok, ruhumuzun tek hâkimi bizler değiliz ve edimlerimiz yalnızca bize ait değil,” dediğini duydu. “Ama Carlos, bir türlü anlamıyorum. Bir miktar yorgun ve tükenmiş olduğumu görüyordum, ama böyle bir delilik yapacağın aklıma bile gelmezdi. Gerçi, bunda benim de bir parça suçum var. Yazlık evimde uzun bir süre geçirmen için daha fazla ısrar etmem gerekiyordu. Aklını toplamak için buna ihtiyacın vardı,” dediğini duydu. “Babam, Pascal'ın senin yü-

zünden yandığını söyledi. Ama istemeden olmuş, bu doğru mu Carlos?” dediğini duydu. “Korkunç, ama bunlar olan şeyler,” dediğini duydu.

Bu seslerden uzaklaşmak için koşmaya başladı ayakları, Belle ve Greta dikkatini çekmek için havlıyorlardı ama faydası yoktu. Kafasındaki sesler birbirine karışıyor, gittikçe daha kuvvetli çıkıyordu. “Laura bizim de ailemizden birini öldürdü oğlumu öldürdün suçlu falan yok böyle bir şey yapacağın aklıma gelmezdi güç yaptın yapacağını Stefano’ya gerçeği söylemediğim için ruhumuzun tek hâkimi biz değiliz bu olanlar korkunç şeyler Pascal oğlumu öldürdün!” Bir kez daha, yeniden, gittikçe daha kuvvetli.

La Banyera’ya geldiğinde, sesler kafasında zonkluyordu ve elleri elbiselerine gitti, ayakkabılarını, çoraplarını, pantolonunu, keten ceketini, gömleğini, iç çamaşırını çıkardı ve sonunda tamamen çıplak kaldı. Sonra ayakları onu göle götürdü. Suyun içine girdikten sonra da hem kolları hem de bacakları bedenini yarığa doğru sürükledi.

Belle kıyıdan havlamaya başladı. Akıntı kollarına ve bacaklarına yardımcı oluyor ve onu ileriye, yarığın uğultusuna doğru itiyordu. Yüzerken, başını suyun içine daldırdığında, seslerin yarattığı acı biraz hafıflıyordu.

Bu kez Greta’nın eşliğinde Belle de havlıyordu ve yakarışları seslerin arasından kendisine yol açıp kafasının içine girmeyi başardı sonunda. “Sana daha önce söylemiştim, ölmek kolay ve senin yapmakta olduğun şey hiç de kahramanca değil. Tersine, durumla yüzleşemeyecek kadar korkakmışsın,” diye duydu. Hemen hemen aynı anda, Farenin serzenişine öfkelenen kolları ve bacakları onu geri dönmeye zorlayıp gölden çıkardılar. La Banyera’nın karanlığında, yalnızca yarım ay ve birkaç yıldızın seçilebildiği bir gökyüzünün altında, evet, yeniden suyun dışındaydı. Sesler, doğal olarak, hâlâ oradaydı ve her zamankinden daha iç içe geçmişti: “Yapacağını yaptın seni öldüreceğim Stefano oğlumu öldürdün ruhumuzun babam diyor ki çok güç kuşkusuz...”

Bacakları bedenini taşıyamıyordu ve onu düz bir kayaya kadar götürüp oraya oturtular. Belle hafifçe havladı. Kısa bir süre sonra, Greta, daha güçlü bir biçimde havladı.

“Bakın, kim var burada,” dedi, kafasının içinde dönüp duranlardan farklı bir ses, ve o anda köpekler tüm güçleriyle havlamaya başladılar.

“Hey, sen,” dediğini duydu sesin. El fenerinin ışığını yüzünde hissetti. Guiomar, Laura ve diğerlerinin sesleri birden yok oldular. Belle ve Greta’nın sesleri de öyle.

“Size sözünü ettiğim herifçi bu,” dedi kafasının dışındaki ses.

Carlos başını kaldırdı. Koca Dudak ve yanındaki iki polis, onun beş metre kadar uzağındaydı. Onların önünde, Belle ve Greta, kumun üzerinde yerde yatıyorlardı. Ölmüşlerdi.

Bir şeylerin boynunu kavradığını hissetti ve hemen, sanki bu acı onu kendine getirmiş gibi, oradan kaçması gerektiğine karar verdi; üstelik bunu yapabiliirdi, zira hava kararmıştı ve gölün çevresindeki fundalığı iyi tanıyordu. Kayadan atladı ve karayoluna çıkan eski patika yola doğru koşmaya başladı, çıplak olmasına ve çalıların derisini sıyrmasına rağmen koştu. Polislerin arkada kaldığını, Koca Dudağın el fenerinin gecenin karanlığında küçük bir ışık zerresi olduğunu düşündü ve yamacın yukarılarına ulaşana kadar patika yoldan çıkmayı sürdürdü. O sırada aklına yangın geldi ve Amazonya’ya doğru baktı. Ama yangından eser yoktu. Yalnızca su vardı. “İtfaiyeciler her yeri sular altında mı bıraktı yoksa?” diye sordu kendi kendisine.

“Hayır, Carlos,” dedi Sabino ona. “Bir hayal gördün.”

“Bana neler oluyor?” diye sordu, yerinden kıpırdanmadığını görünce.

“Ölüyorsun ve benim yanıma gelmek üzeresin. Hepsi bu, Carlos,” diye yanıtladı Sabino, dingin bir sesle.

İşte o anda, kendisini çevreleyen suyun La Banyera’nın suyu olduğunu ve dostunun gerçeği söylediğini kavradı.